

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

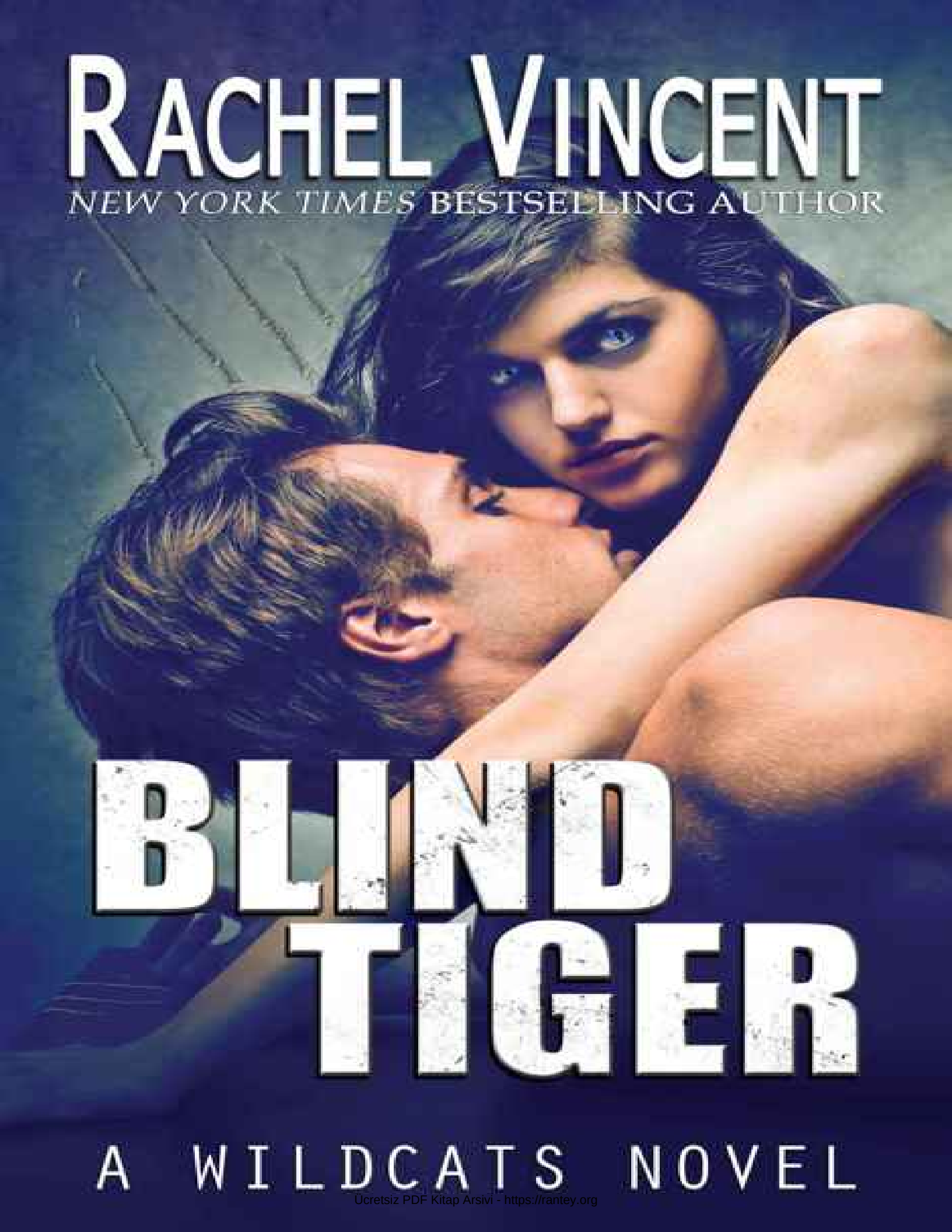
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RACHEL VINCENT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BLIND TIGER

A WILDCATS NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÖR KAPLAN

Wildcats Kitap 2

Rachel Vincent

Metnin telif hakkı © 2017 Rachel Vincent'a aittir.

Kapak resminin telif hakkı © 2017 Gaslight Graphics'e aittir

Tüm hakları saklıdır. Bu eserin, herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yazar Rachel Vincent'ın yazılı izni olmaksızın, kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerel halkla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Rachelvincent.com

Jennifer Lynn Barnes'a.
Çünkü bütün bunlar senin fikrindi.

BİR

Robyn

Yıllar önce ABD gözaltı merkezleri hakkında bir belgesel izlemiştim. Meğer bunların çoğu çelik çubuklar, beton ve kırılmaz akrilik duvarların bir kombinasyonundan oluşuyormuş. Ancak ne ABD Adalet Bakanlığı'nın ne de o belgeselin yapımcılarının bilmediği başka bir hapisane kategorisi daha var. biliyorum.

Bu kategori, Atlanta'nın dış mahallelerinde, morun yumuşak tonlarına ve abartılı bir seramik melek koleksiyonuna aşırı düşkün bir kadın tarafından dekore edilmiş büyük bir evi de içeriyor.

Mutfığa girdiğimde Dr. Danny Carver'ı bir omzundan sarkan tıbbi malzeme çantasıyla dumanı tüten bir fincan kahve içerken gördüğümde iki ay sekiz gündür o evde tutsaktım. Bir iniltiyi yuttum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Buraya Yoksa beni konferanstan kaçırmaya mı geldin?"

Gülümsemesi küçük ama gerçektir. "Kimse seni tutsak olarak görmüyor Robyn."

"Yine de gitmeme izin verilmiyor."

Kupasını tezgâhın üzerine koydu ve tıbbi malzemelerle dolu çantasını açtı. "Bunun için kayıt yaptırdın."

"Hatırlarsanız o zamanlar seçeneklerim oldukça sınırlıydı." Birkaç ay önce, kana susamış ve travma sonrası stres yaşayan yeni enfekte olmuş bir sokak serserisi olarak dört insan öldürmüştüm. Bunu tamamen hak etmişlerdi ama insan toplumunda olduğu gibi şekil değiştiren toplumunda da cinayet büyük bir suçtur.

Ancak, dişi kurt kediler nadir olduğu ve ben de ABD'de varlığı doğrulanan ilk dişi sokak kedisi olduğum için, bölge konseyi bana bir anlaşma teklif etti. Güneydoğu Bölgesi'nde kalmayı kabul edersem ve içimdeki şekil değiştireni kontrol etmem için beni eğitmelerine izin verirsem, kesici dişlerimi sökmeyeceklerdi. Ya da pençelerimle birlikte parmak uçlarımı da kesmeyeceklerdi.

Ya da beni idam edin.

Ama tüm bu ev hapsi olayının geçici olması gerekiyordu. Sadece yeni kedi içgüdülerimi ve dürtülerimi kontrol etmeyi öğrenene kadar. Bu arada bunu hiç istememiştim. Kendi isteğim dışında enfekte olmuşum ve bu gerçek, gerçek bağların bileklerimi aşındıracağı kadar kesin bir şekilde sinirlerimi bozdu.

Kendimi tamamen iyileşmiş olarak görüyordum, ancak ne zaman Güneydoğu Bölgesi'nden ayrılmaya hazır olduğumu ima etsem, Umberto Di

Alfa vekilim Carlo, korumayı ikiye katladı. Bu yüzden çenemi kapalı tutmayı öğrenmiştim.

Ya da en azından sessizce homurdanmak için.

"Oturun ve kollarınızı sıvayın lütfen." Dr. Carver bir Çantasından steril şırıngayı ve birkaç boş kan alma tüpünü çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Ziyaretinin nahoş doğasına rağmen, damarlarımın ihlal edilmesinin daha büyük bir iyilik için olduğuna meşru bir şekilde inandığı düşünüldüğünde, kızgın kalması zor bir adamdı.

Şekil değiştiren dünyası, diğer pek çok kadın ölürken benim neden enfeksiyondan kurtulduğumu anlamaya çalışıyordu. Hâlâ tutulmamın *gerçek* sebebi buydu. En azından onlardan biri.

"Bir ay içinde beni üç kez dürtmeye mi geldin?" Mutfak kapısının pervazına yaslandım ve bariz isteksizliğimi resmi protestom olarak gösterdim. "İnsanlar konuşmaya başladı."

Doktorun kıkırdaması, ağzının ve gözlerinin köşelerinde, benden en az yirmi yaş büyük olduğunun tek göstergesi olan ince çizgilerin kümelenmesine neden oldu. Nazik bir dokunuşa ve iyi bir mizah anlayışına sahip yakışıklı bir doktor. İnsanların dünyasında olsa kırklı yaşlarının ortalarından çok önce kapışılırdı ama son birkaç aydır tanıştığım erkek şekil değiştirenlerin büyük çoğunluğu gibi Carver da bekârdı ve söyleyebileceğim kadarıyla romantik beklentileri yoktu.

Benim yaşıma yakın olsaydı bile bunu değiştirmek gibi bir niyetim yoktu. İlk erkek kedimle tanıştıktan birkaç dakika sonra şekil değiştiren erkeklere tövbe etmiştim.

Yine de Carver'a yazık oldu.

"İşbirliği yapman için ne gerekiyor?" Doktor benim için masada bir sandalye çekti, ama ona neredeyse hiç bakmadım.

"Duruma göre değişir. İçeri hangi kaçak malları sokabildiniz?"

Kaşları kalktı. "Ne istiyorsunuz?"

"Di Carlos'ta film kanallarının ve Wi-Fi'nin olmadığının farkındasınız, değil mi? Ben daha çok History Channel izledim. son iki ay içinde herhangi bir kızdan daha fazla belgesel izledi - hatta bir tarih uzmanından bile

-acı çekmek zorunda kalmamalısın. Beni sinemaya götür doktor."

Gülümsemesi biraz soldu. "Bir bardak dondurma ve sıcak Starbucks'a ne dersiniz? Venti."

"İkisini de ben mi alacağım?" Ben sordum ve kaşları çatıldı. çok şey anlattı. "Beni mülkten çıkarma yetkiniz yok, değil mi? İyi o zaman." Sesimi alçalttım. "Bana cep telefonunla on dakika yalnız kalma izni ver, getirdiğin her şişeye kanımı akıtayım." Resmi cezamanın bir parçası olarak telefonuma el konuldu.

"Robyn..." Çelişkili görünüyordu ama tecrübelerime dayanarak sempatisinin beni araziden kaçıracağı anlamına gelmediğini biliyordum.

"Unut gitsin." İçinde bulunduğum durum ne kadar canımı sıkısa da, Dr. Carver'ın benim adıma bölge konseyine verdiği ifade olmasaydı, muhtemelen çok daha kötü durumda olurđum. İyi doktor, sahip olduğum en yakın müttefikti. En azından Güneydoğru Bölgesi'nde.

Masaya oturmak yerine, akıcı bir kedi zarafetiyle mutfak tezgahının üzerine zıpladım. Çocukken, sol ayağımın kopyası Hayattaki en büyük engelimdi ve iki kırık kol, dört kırık ayak parmağı ve yakın zamanda sönmüş bir kamp ateşine özellikle travmatik bir şekilde yuvarlandığımı kanıtlayacak yara izleri taşıyordum.

Yine de hastalığa yakalandığımdan beri geçen dört ay boyunca bir kez bile dengemi kaybetmemiştim. Ama bunun iyi tarafı, yeni özerklik eksikliğimi, dürtü kontrolümü ve istediğim gibi anonim olarak yaşama hakkımı dengelemeye yetecek kadar yakın değildi. Hiçbir tekir -dişı bir kedi değıştirici için kullanılan bir terim- cinsiyet dengesizliğinden muzdarip bir toplumda huzur içinde yaşayamaz.

Ortalama olarak, her yedi ya da sekiz erkeğe karşılık yalnızca bir diş kurt kedi doğuyordu. Bu da çoğru erkek şekil değıştirenin flört etmesine rağmen çok azının evlenme ve aile kurma şansı bulabileceğı anlamına geliyordu çünkü şekil değıştirenlerin varlıklarını insanlara açıklamaları yasaktı.

Bu da gelecek neslin tüm yükünü yedi ya da sekizde bir olan kadın şekil değıştirenlere bırakıyordu.

Dengesizliğin başıboş hayvanlarda daha da şiddetli olduğu açıktı.

Bu zor durumu anlıyordum. Ama şekil değiştiren dünyasının uygun bekâr kız bulamaması ne benim hatamdı ne de benim sorumluluğum. Benim sorunum haline gelmiş olsa bile.

"Yani toplantıya gitmiyor musun?" Carver steril şırınganın etrafındaki ambalajı yırtarak açarken, "Yani toplantıya gitmiyorsun," dedim.

"Bu bir konsey toplantısı. Ben bölge konseyinde değilim."

"Alfa olmadığın için mi?" Tişörtümün kolunu dirseğimin üzerinden yukarı ittim.

Carver lastik turnikeyi üst koluma olması gerekenden biraz daha sıkı sardı. "Devam et. Sürtün." Ama hâlâ gülümsüyordu.

İnsan toplumunda birçok erkek doktor, yalnızca egolarına dayanarak Alfa erkekleri olarak kabul edilirdi. Klişeleşmiş "Tanrı kompleksinin" gerçekte bir temeli vardı, en azından benim kişisel flört geçmişime göre. Yine de Dan Carver, ABD'deki şekil değiştiren bölgeleri arasındaki tek tıp doktoru olmasına rağmen -aslında bir adli tabip olmasına rağmen- liderlik pozisyonu için gerekli olan saldırganlık ve egonun zehirli karışımından yoksundu. Ya da bir eş.

Bu da benim için sorun değildi. Alfalar hakkındaki görüşüm, genel olarak tomcats hakkındaki görüşümden çok az farklıydı.

"Bu toplantılar genellikle konsey başkanının evinde yapılıyor mu?" Carver şişelerden birini açarken sordum.

Konsey başkanı Rick Wade, en iyi arkadaşım ve eski üniversite oda arkadaşımın babasıydı. Hastalığa yakalandığımda hayatımı kurtarmış ve sonraki kafa karıştırıcı, kaotik haftalar boyunca beni hayatta tutmuş olmasına rağmen, hapsedilmem başladığından beri Abby Wade ile konuşmama izin verilmiyordu.

Abby'yi mi yoksa beni mi cezalandırdıklarını anlayamadım. Ya da ikimizi birden. Her iki durumda da, konseye olan sadakatinden vazgeçtiğinden ve Jace adında gözden düşmüş eski bir Alfa olan erkek arkadaşıyla serbest bölgeye iltica ettiğinden beri, herkes onunla konuşursam, onu uygun şekil değiştiren toplumunu reddetmesine neden olan asi iç iblisi yakalayabileceğimden endişeli görünüyordu.

Sanki bunun için Abby'nin etkisine ihtiyacım varmış gibi.

"Evet, konsey toplantılarına genellikle Rick Wade ev sahipliği yapar." Carver sağ kolumu tuttu ve dirseğimin kıvrımında iyi bir damar olup olmadığını inceledi. "Bu toplantıyı senin yüzünden burada yapıyorlar."

"Toplantı benim hakkımda mı?" Bu düşünce nabzımı hızlandırdı. En son on alfa bir araya geldiğinde, amaçları kısmen de olsa kaderimi belirleyecekti. Eğer aynı nedenle yeniden bir araya geliyorlarsa, bu kez sürece ben de dahil olacaktım. "Bekle, bunun Titus Alexander'la ilgili olduğunu sanıyordum. Kapıdan konuşurken duydum onu." Burada oyalanmış olabilirdim, çünkü Bert Di Carlo'nun ofisinden gelen tek yabancı -ve son derece seksi- ses, kötü şöhretli "başiboş Alfa"nın sesiydi.

"Evet, Alfalar Alexander'ın dilekçesini dinlemek için resmi olarak toplanıyor. Ama *burada* toplanmalarının sebebi sizin ilerleme." Carver iğneyi kolaylıkla damarıma soktu. Neredeyse hiç hissetmedim. "Lafı açılmışken, eğitim nasıl gidiyor?"

"Dövüşmekte her zaman iyiydim." Ve efor sarf etmeyi tedavi edici buldum. "Bu da sorunun bir parçasıydı, hatırladın mı?"

Doktorun küçük sırtışı gerginliğimi biraz olsun azalttı. Mizah anlayışım bir savunma mekanizması olarak işliyordu ama doktor dışında kimse suçlarımı hafife almaya istekli görünmüyordu, öldürdüğüm her adam ellerine fırsat geçse konsey tarafından idam edilecek olsa bile. Katilleri öldürmüştüm. Çok kötü adamları. Benim eylemlerim sadece çünkü onları konseyden izin almadan işledim.

Bana kalırsa teknik bir mesele. "Peki ya egzersizler? Kontrolün nasıl?"

"Kusursuz. Hızlı öğrenirim." Bunların her ikisi de sadece ideal koşullar altında doğruydı. Kendimi kızgın ya da tehdit altında hissettiğimde hâlâ kedi formuna geçme dürtüm vardı ve bu çok gerçek fiziksel çekime direnmek hâlâ günlük rutinimin en zor kısmıydı. Ama gerçekten ilerleme kaydediyordum...

"Peki ya kabuslar?"

"Geçmişte kaldı." Çünkü nadiren rüya görecek kadar uzun uyuyordum. "Bu yüzden onlara öldürücü öfkemden ne kadar kurtulduğumu söylemekten çekinmeyin. Cidden, toplum için bir değerim. Her ikisinin yanında da tamamen güvendeyim. evcil hayvanlar ve küçük çocuklar."

"Bunu ileteneğinden emin olabilirsiniz." Dr. Carver şişelerden birini şırınganın ucundaki plastik kılıfa vidaladı ve kanımın şişeye dolmaya başlamasını izledim. Şişenin içindekiler çok normal görünüyordu. Sadece bakarak bile DNA çorbasının içinde bir yerlerde şu sorunun cevabının yattığını söyleyemezsiniz

Benim ve potansiyel olarak tüm şekil değiştiren topluluğunun hayatta kalmasıyla ilgili büyük bir soru.

Dr. Carver ve genetik uzmanı olan kardeşi, başarılı enfeksiyonumun sırlarını çözmeyi umuyorlardı. Tekirler de dahil olmak üzere sokak hayvanları üretmek yasadışı, her ne kadar onlar -biz- ciddi şekilde kıt olsak da. Ama benim nasıl hayatta kaldığımı çözebilirlerse, diğer köpekleri de kurtarabileceklerini umuyorlardı.

Kaza ya da kasıtlı suç eylemi sonucu enfekte olan kadınlar.

Robyn Sheffield Kan Bankası'ndan bir milyonuncu para çekme işlemine bu kadar tatlı bir şekilde katılmamın tek nedeni olan bu davayı tamamen destekledim.

"Peki başıboş Alfa ne istiyor?" Kanım şişenin içinde fokurdamaya devam ederken sordum. Titus Alexander, Jace ve Abby'nin

ve serbest bölgedeki ev sahipleri, son duyduğuma göre.

"Wildcat Pride'ının resmi olarak tanınmasını talep etmek için geldi. Konsey," dedi Dr. Carver dolu şişeyi şırıngadan çıkarırken. "Neden hiç başıboş Pride yok?"

"Çünkü başıboş hayvan beslemek yasa dışı ve belediye onlara resmi statü verilmesinin daha fazla başıboş hayvanın enfeksiyon kapmasını teşvik edeceğinden korkuyor."

Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Peki, beni anlamaya ne kadar yakınsın?" Kanım ikinci şişeyi doldururken sordum. "Demek istediğim, damarıma doğrudan bir musluk takabilirsin, böylece istediğin zaman daha fazla kan alabilirsin. Bardaki gibi."

Carver yine kıkırdadı. "Kanını içmiyoruz. Üzerinde çalışıyoruz."

"Belki de benim gibi daha fazlasını yapmak yasa dışıysa, bunu nasıl başaracağın yerine enfeksiyonu nasıl önleyeceğin üzerine çalışmalısın." Ama daha kelimeler aramızdaki sessizliğe karışmadan bunu söylediğim için kendimi kötü hissettim. Carver'ın daha fazla başıboş yaratmaya çalışmadığını çok iyi biliyordum.

İkinci şişenin bağlantısını kesti ve bir kenara koydu. "Enfeksiyonu önlemenin tek yolu insanlar ve şekil değiştirenler arasındaki şiddetli teması önlemektir. Ama bu psikologların ve infazcılarının işi, doktorların değil."

Kolumdaki iğneyi çıkarırken, etimdeki deliği bir bandajla kapatırken ve turnikeyi çözerken bunu düşündüm. Dr.

Carver'ın iyi adamlardan biri olduğuna karar verdim.

O malzemelerini toparlayıp kahve fincanını doldururken ben de mutfaktan çıkıp yemek odasına girdim ve Di Carlos'un en resmi odasının uzun bir duvarını kaplayan çerçeveleli fotoğrafları inceledim.

-ve seramik-meleksiz alan. Bölgenin altı infaz memurundan en az dördü her akşam yemeğinde hazır bulunsa da yemek odasını nadiren kullanıyorlardı.

Hapsedildiğim ilk zamanlarda odanın kullanılmamasının nedeninin duvardan yemek yiyenlere bakan yüzler olduğuna karar vermiştim.

Özellikle bir yüz.

"Kim o?"

Beklenmedik ama tanıdık sesle irkilerek döndüm ve arkamda duran, kapıya yaslanmış bir yabancıyla karşılaştım. Bakışlarım ona takıldı ve orada takılı kaldı, bir an için ona ağzım açık bakabildim, tıpkı buradaki çoğu domun bana baktığı gibi. Güçlü yüz hatları ve delici gözleri yabancıydı -son iki aydır nadiren karşılaştığım bir durumdu- ama kokusundan aldığım bir koku kimliğini ele veriyordu.

Kaçak.

Titus Alexander.

Neden kimse bana başıboş Alfa'nın *muhteşem* olduğunu söylememiştii?

Güneydoğu infaz memurlarından birinin konuğa eşlik etmesini bekleyerek yemek odasına göz gezdirdim. Bert Di Carlo beni yabancı tomlarla *asla* yalnız bırakmazdı ve bu şimdiye kadar karşılaştıklarımın en tuhafı ve en güzeliydi.

Titus bir infazcı gibi koyu renk kıyafetler giymiyordu - kaçınılmaz kan lekelerini gizlemek için. Eski nesil Alfalar gibi takım elbise giyiyordu.

Yine de takım elbisesini eski nesil Alfalar gibi *giymiyordu*.

Çelik rengi ceket gözlerinin rengine tam olarak uyuyordu ve kumaş, vücudunun ustalıkla yontulmuş her düzlemine ve açısına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Bu takım elbise bir raftan çıkmamıştı. Her dikişi ve kıvrımı onu giyen adam için özel olarak tasarlanmıştı.

"Um..." Gözlerimi kırptım, sonra bakışlarımı ondan ayırdım. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Tereddütüm onu eğlendiriyor gibiydi, bu da yüzümün yanmasına neden oldu

Daha sıcak.

"Sara Di Carlo," diye mırıldandım, dikkatimi tekrar fotoğrafa vermeye zorlayarak

duvardaki düzenlemenin ortasına yerleştirilmişti. Çoğu tekir gibi o da uzun bir erkek evlat soyundan sonra kardeşlerinin en küçüğüydü.

Sokak serserisi bir elini bana doğru uzattı; kendimi tanıttığımı sandı.

"Ben değildim. O Sara'ydı." Çerçeveli fotoğrafı işaret ettim. "Ben Sara'yım.

Robyn." Ellerimi arkamda kavuşturup tokalaşmasını reddettiğimde elini geri çekti ama bir şekilde bu hareketi havalı gösterdi.

"Robyn Sheffield, tek Amerikalı dişi sokak köpeği." Kokumu içine çekerek kimliğimi onayladı. "Ben Titus Alexander. Tek başıboş Alfa. Görünüşe göre ikimiz de buralarda biraz anormaliz." Gülümsemesi içimde samimi bir ateş yaktı ve ben

Alevleri söndürmek için çabalıyorlar. Alfaları sevmem.

"Marc Ramos başıboş bir Alfa," diye bilgilendirdim onu. Gerçek şu ki Marc karısının yardımcı Alfa'sı. Konsey onun tek başına bir Gururu yönetmesine asla izin vermez.

Gülümsemesi duraksıyor. "Evet. Tabii ki." Boğazını temizliyor ve fotoğrafa yeniden odaklanıyor. "Sara'ya ne oldu?"

"O öldü. O ve Abby-" Ve Faythe Sanders, tek kadın Alfa. "-um...birkaç yıl önce bazı sorunlarla karşılaştılar. Sara eve hiç dönemedi." Dönüp genç bir adamın resmine baktım.

Tıpkı kız kardeşininki gibi mavi gözleri vardı. "Anthony onun için adaleti

sağlamaya çalışırken öldü." "Kaçırılma olayı." Titus ciddiyetle

başını salladı. "Bunu duymuştum." "Abby mi söyledi?" Kaşlarımı

çattım. Abby her ne hakkında olursa olsun *asla* konuşmazdı.

o haydutların elinde başına gelenler.

"Hayır." Çok fazla şey söylediğinin farkına bir anda varmış gibiydi ve ağırlığını tek ayağının üzerine verdi.

"Jace," diye tahmin ettim.

"Bana sadece bilmem gerekenleri söyledi."

"Bir Alfa olarak mı?"

"Ve onların ev sahibi olarak," diye açıkladı Titus. "Abby bazen kâbuslar görüyor."

Oh.

Abby'nin yaşadığı travma her neyse, hâlâ peşini bırakmıyordu. Ama Bert ve Donna Di Carlo'yu rahatsız ettiği gibi değil. Sara onların tek kızlarıydı, dolayısıyla Pride'ın gelecek nesil için tek umuduydu. Onu kaybetmek hem kişisel hem de toplumsal bir trajediydi. Onu anlıyordum ama Donna'nın bana baktığında çoğu zaman Sara'yı gördüğünü de anlıyordum.

Gerçek anlamda olmasa da mecazi anlamda.

Di Carlos, Sara'yı hayal kırıklığına uğrattıkları yerde beni korumaya kararlı görünüyordu. Bu, başarılı bir şekilde rehabilite edilene kadar beni gözlerinin önünden ayırmamaları anlamına gelse bile - en iyi ihtimalle hareketli bir hedef.

"Yani Jace ve Abby hâlâ sizinle mi kalıyor?" Sokak köpeğinin koyu gri gözlerine bakarak sordum.

Titus omuz silkti, sonra ellerini ceplerine soktu ve açık takım elbise ceketinin altındaki gömleğini göğsüne doğru çekti. "Ev çok büyük

bir kişi."

Ama hikayenin tamamı bu değildi. Hapse girdiğimden beri birkaç kez Donna Di Carlo'nun Abby için endişelendiğini duymuştum.

Jace

mal varlığı olmadan sürgüne gönderilmişti ve Di Carlos, Abby'nin serbest bölgede iş bulacak kadar güvende olmayacağını düşünüyor gibiydi. Çünkü erkek sokak hayvanlarıyla dolu bir bölgedeki tek tekir oydu.

Titus, Jace ve Abby'ye sadece kalacak bir yer değil, bir tür sığınak da vermişti. Bunun için övgü almasa bile.

"Bay Alexander?" İkimiz de döndüğümüzde Di Carlo'ların en küçüğü ve kıdemli Güneydoğu Pride infazcısı Teddy Di Carlo'yu gördük.

"Tuvalete giderken yolda mı kayboldunuz?"

Titus bana bir bakış atarak gülümsedi. "Hayır, sadece... dikkatim dağıldı."

"Bu taraftan." Teddy misafir banyosuna doğru işaret etti. Titus'un takım elbisesinin arkasının da önü kadar güzel oturduğunu anlayacak kadar uzun süre onları izledim. Sonra Umberto Di Carlo'nun ofisine doğru yürüdüm.

Bert'in infazcılarını bütün gün Alfaları havaalanından almışlardı ama resmi olarak toplantıya başlamadan önce hâlâ bir kaçağı bekliyorlardı ve Teddy ofisin kapısını açık bırakmıştı.

İçeri bakmaya başladım, sonra adımın geçmesi dikkatimi çekti ve onun yerine kendimi duvara yasladım. Utanmadan gizlice dinliyordum.

"Robyn ne tarafa doğru eğiliyor?" Ses hırçın ve orta yaşlı geliyordu ve tanıdığım halde sahibini teşhis edemiyordum. Alfaların çoğuyla sadece bir kez, beni bu mor duvarlı, seramik melek cehennemine tıkan savunma pazarlığının yapıldığı gün tanışmıştım ve hepsinin adını hatırladığımdan bile emin değildim.

"Hiç de eğilmiyor," diye yanıtladı Bert. "Bu kız günün her saniyesi dimdik duruyor, biraz bile eğilirse onu ikiye böleceğimizden korkuyor. Bize güvenmiyor."

"Onu suçluyor musun?" Konseydeki tek kadın olarak Faythe'nin sesini tanımlamak kolaydı. "O bunun içinde doğmadı. Ben bunun içinde doğdum ama yine de hayatımın yarısını siz ihtiyarlara gözlerimi devirerek geçirdim. Genç bir kadının ihtiyaç ve isteklerini tam olarak anlayamıyorsunuz."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Abby'nin onu sevmesine şaşmamalı.

Bert homurdandı. "Paul Blackwell'in böyle konuştuğunu duymasına izin vermesen iyi olur." "Paul Blackwell bir şeyler duyabilseydi, endişelenebilirdim," dedi Faythe.

karşılık verdi ve diğerlerinden birkaçı güldü.

"Sorum hâlâ geçerli," dedi tanımlanamayan ilk ses. "Ortada bir kızın 'ihtiyaç ve isteklerinden' daha büyük meseleler var."

Güç sahibi bir adam gibi konuştun. Boğazımda bir hırıltının yükselmesini engellemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Bert?" diye sordu farklı, derin bir ses ve ben onu tanıdım. Abby'nin babası, Rick Wade. Abby'nin babası bölge konseyi başkanı. Belki kibarca rica edersem Abby'ye bir mesaj iletebilir.

Belki de değildir. Jace'in peşinden serbest bölgeye gittiğinden beri kızıyla hâlâ görüştüğünden bile emin değildim.

"Donna ve ben Teddy'yi sevmesini umuyoruz," dedi Bert. "Onlar iyi bir eşleşme olur. İlgileniyor ve o geldiğinden beri çok fazla potansiyel geliştirdi."

"O çok genç," diye ısrar etti sert ses. "Teddy'nin çok az deneyimi var."

"Koşullar Alfa'yı yaratır," diye karşı çıktı yeni bir ses ve erkek seslerinden oluşan bir koro bu basmakalıp cümleyi destekledi.

Alfa. Teddy bir Alfa değil.

Bir anda anladım. Teodoro Di Carlo Alfa potansiyeli gösterirse ve ben onunla evlenirsem, o bir Alfa *olacaktı*. Babasının Gurur'unu devralacaktı. Bert ve Donna'nın kaybettiği kızları olacaktım.

Ne kadar düzgün ve mantıklı. Hayatım, çoğuyla neredeyse hiç tanışmadığım bir grup adam tarafından planlanıyordu.

"Ondan hoşlanıyor mu?" Faythe sordu, sesi yumuşak ama güçlüydü ve şokla içime çektiğim nefesin tadı acıydı. Abby Faythe'yi testosteron kalkanını delen bir ok olarak tanımlamıştı. Faythe doğduğu günden beri kendi kurallarını koymuş ve kendi kararlarını vermişti, konseyin istekleriyle çeliştiklerinde bile. *Özellikle* de konseyin istekleriyle çeliştiklerinde. Öyleyse neden hayatımı yönetmelerine yardım etsin ki?

En azından "kız isimlerinde gereksiz Y'ler" kulübünün bir üyesine sadakat duygusuyla bağlı olması gerekmez miydi? Harika olduğumuz kadar azdık da.

"Birinden ya da herhangi bir şeyden hoşlandığını söyleyemem." Bert boğazını temizlerken benimkinde bir yumru oluştu. "Zaman ve güven bunun bir kısmına yardımcı olacaktır. Eninde sonunda, onun iyiliğini düşündüğümüzü anlaması gerekecek."

"Öyle mi?" Faythe sordu. "En azından Ed dürüst davrandı; söz konusu olan daha büyük meseleler var."

"İşte bu yüzden bir alternatif hazırladık," dedi ilk ses ve şimdi ismi duyduğum için sahibini tanıdım. Ed Taylor. "Abigail'in kaçışının oğlumun liderlik yeteneğiyle hiçbir ilgisi yok. Brian hâlâ mükemmel bir seçenek ve bir bağlantı geliştirme şansını istiyor. Eğer Faythe onu bir süreliğine bağışlayabileceğini düşünüyorsa."

Brian Taylor. Abby'nin eski sevgilisi.

Brian, Faythe'nin Güney-Orta bölgesindeki infazcılarında biriydi. Gerçekten de Abby'nin herkesin hayatında bıraktığı boşluğa beni yerleştirebileceklerini mi düşünüyorlardı? Yersiz umutlarına?

Öfkem nabzımla birlikte yükseldi ve çenem ağrımaya başladı.

Tanıdık bir his - vardiyanın başlangıcı - içimde anlık bir korkuyu tetikledi. Eğer bu dürtüyü kontrol edemezsem, Di Carlos'ların evinden çıkmama asla izin vermeyeceklerdi. "Kendi iyiliğim için" hayatımı yönetmekten asla vazgeçmeyeceklerdi.

"Evet," dedi Faythe. "Brian bu fikirle bana geldi ama emin değilim-"

"O iyi bir aday," diyerek Ed Taylor cümlesini yarıda kesti. "Ve eğer dışı bir sokak köpeğiyle üremesi mümkün olursa mükemmel bir efendi olur."

Efendim. Sanki Brian üremek için tutulan bir boğaymış gibi. Sanki başka hiçbir işe yaramayan bir inekmişim gibi.

Çenemdeki sızı keskin bir ağrıya dönüştü ve kendimi duvardan uzaklaştırdım. Başımı tekrar tekrar salladım ama duyduklarımı aklımdan çıkaramadım. Ne planladıklarını.

Abby'nin kaçmasına şaşmamalı. Sadece serbest bölgeye değil, üniversiteye de.

Ondan önce. Bana bulaştıktan sonra bile ailesinden ya da nişanlısından hiç bahsetmemesine şaşmamalı. Ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlamamıştım.

O ana kadar beni korumak için Alfa'mın ofis kapısının önünde dinliyordu.

Öfkeyle koridorda sessizce ilerlemeye başladım, dişlerimin yerinden oynamasını engellemek için onları gıcırdatıyordum. Kollarımı ovuşturdum, sanki bu tüylerin etimin içinden filizlenmesini engelleyecekmiş gibi. Konseyin tartışmasının bir tartışmaya dönüştüğünü belli belirsiz fark ettim -kimin oğlunun yavrularına babalık edeceği üzerine??? Ama pek bir şey anlamamıştım. Tek düşünebildiğim parmaklarımın arasından kayıp giden gelecekti. Kaybettiğim hayatım.

Kapı tam önümde duruyordu.

Teddy'nin ön kapıda nöbet tutması gerekiyordu ama Titus Alexander'a göz kulak olmak için ona tuvalete kadar eşlik etmişti. Tekrar "dikkatinin dağılmadığından" emin olmak için.

Etraf Alfalar ve onların infazcı elçileriyle doluyken kimse evden gizlice çıkmamı beklemiyordu. Ama infazcılarının hepsi havuz başında, son toplantıdan beri görmedikleri arkadaşlarıyla içip eğleniyorlardı. Beni rahat bırakmaları emredilmişti, çünkü kimse henüz iyileştiğimi düşünmüyordu.

Ne kadar haklı oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Kapı bir metre ötede duruyordu. Ötesinde araçlarla dolu bir garaj yolu uzanıyordu. Belki biri anahtarları kontakta bırakmıştı. Belki de...

Kapıyı itip açtım, sonra olduğum yerde donup kaldım.

Ziyarete gelen Alfalar ve beraberindekilerin hepsi havaalanından Güneydoğu Gururu infazcılarını -Teddy Di Carlo ve iş arkadaşları- tarafından alınmıştı. Hiçbiri Toyota Highlander'dan daha pahalı bir şey kullanmıyordu. Bu da Mississippi plakalı şık, parlak, siyah Mercedes SUV'un ancak şu kişiye ait olabileceği anlamına geliyordu.

Titus Alexander.

İKİ

Titus

"Bay Alexander, son yarım saatimizi sizi dinleyerek geçirdik. İstatistiklerini ve bu 'Gurur'la ilgili planlarınızı anlatın, eğer talebinizi kabul edersek." Milo Mitchell'in tırnak işareti kullanması, konseyin çoğunluğunun sunumumu ne kadar ciddiye almadığını gösteriyordu. Muhtemelen hesap çizelgesiyle hiç uğraşmamalıydım. "Yani belki de şimdi bizim ve konuya gelelim. Kendi Pride'ınızı kurmanıza tam olarak neden izin verelim?"

"Saygılarımla, efendim, sizden izin istemiyorum." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sunumum için bana verilen katlanır masaya yaslandım - genellikle şirket toplantılarım için hazırladığımdan kesinlikle daha az gösterişli bir düzen. Ama orada bir CEO olarak bulunmuyordum ve Alfalardan oluşan dinleyici kitlem günlük işimi daha az umursayamazdı. "Kendi Pride'ımı kurdum bile. Şu anda Mississippi Vadisi Bölgesi olarak bilinen eski serbest bölgede. Ben *zaten* bir Alfa'yım ve şimdiden on iki tam zamanlı infazcı çalıştırıyorum. Bu sizin Pride'larınızdan bile daha büyük bir güç.

Gerçi benim fiziksel bölgem sizinkilerden daha küçük. Ben sadece konseyden resmi bir tanınma istiyorum. Konumumu destekleyecek bir meşruiyet için."

Faythe Sanders bana kısa bir uyarı mahiyetinde başını salladı ama Ben daha cümlemi tamamlayamadan Jerold Pierce sandalyesinde öne doğru eğildi, gözleri kısılmış, çenesi gerilmişti. "Daha büyük bir güç mü? Bu bir tehdit mi?"

Paul Blackwell alay etti, kemikli eli topuzlu bastonunu sıkıca kavramıştı. "Sus Jerold, çocuk bizi tehdit etmiyor. Serbest bölge başıboşlar ve haydutlarla dolup taşıyor. Bir düzine adamıyla bile bize sorun çıkaracak kadar zamanı ya da kaynağı yok."

Yaşlı adam haklıydı ama bunu itiraf etmekten daha iyisini biliyordum. "Seni tehdit etmiyorum. Demek istediğim şu ki, Gururum sizin oluşturduğunuz modele göre tasarlandı. Tüm gerekliliklerinize uyдум. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, Bay Mitchell, Gururumu tanımalısınız çünkü serbest bölgenin kontrol altında olması *hepinizin* yararına olacaktır. Sizler

Güneyliler sınırimızın dostane olduğunu bilerek rahat edebilirler. Bunu bilerek Benim bölgemdeki adamlar da sizin üyelerinizle aynı kurallara uyuyor. Tehdit olmadığımızı bilerek. Aslında biz sizin müttefikiniziz."

Bir an için Gardner, Pierce ve genç olan -Abby'nin kardeşi, Jace'in Gururunu miras alan Isaac Wade- benim söylediklerimi düşünüyor gibi göründüler. Sonra...

"Neden bir serseriye güvenelim ki?" Mitchell talep etti.

Ben çenemi açamadan Faythe bir elini kaldırdı ve bir eli yuvarlak karnının üzerinde, kendini dikkatle ayağa kaldırdı. "Bay Alexander'ı dinleme konusunda anlaşmıştık," diye hatırlattı odadakilere. "Tartışmak bu konseye yakışmaz."

"Saçmalık. Çekişme, konseyin çok eski bir geleneğidir," diye ısrar etti Blackwell. Birkaç yaşlı adam kıkırdadı ve Isaac tereddütlü bir gülümsemeye cesaret etti.

"Sokak hayvanlarınız yönetilmek istiyor mu?" diye sordu Alfalardan biri, kahkahalar azalırken ve ben zihinsel olarak onun adını kavramak zorunda kaldım.

Nick Davidson. New England Pride'ın dul Alfa'sı.

"Affedersiniz?" Bu, yetişkin hayatları boyunca sanal diktatörlük yapmış, çoğunluğu erkeklerden oluşan bir panelin bana sormasını beklediğim son soruydu. Ne zamandan beri Pride üyelerinin Yönetilen mi? Şekil Değiştiren Pride'lar demokrasi değildir.

"Sizin 'Gurur'unuz başıboş ve serserilerden oluşuyor, değil mi?" Davidson yumuşak bir sesle sordu. "Başıboşlar insan olarak büyüdüler ve Robyn gibi Alfa merkezli hiyerarşiye dair gerçek bir kavramları yok. Ve haydutlar muhtemelen özellikle bu hiyerarşiden kaçmak için serbest bölgeye iltica ettiler. Yani sorum şu: sizi orada istiyorlar mı? Nasıl yapmamız gerekiyor?"

Toplumumuzun tanımını gereği asi ve kontrolden çıkmış bir unsurunu kontrol edebileceğinize inanıyor musunuz?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Bunu yapabileceğime inanmanız gerekiyor çünkü bir yıldan uzun bir süredir bu konseyin takdiri ya da yardımını olmadan bu işi yapıyorum. Ve bu bir yıl içinde, istatistiklerimin de açıkça gösterdiği gibi, serbest bölgedeki enfeksiyonların ve şekil değiştirenlerle ilgili cinayetlerin sayısı belirgin bir düşüş eğilimi gösterdi." Bir elimi dizüstü bilgisayarımın üzerine koydum ve Alphas aslında gözlerini devirdi. *Adil değerlendirme buraya kadarmış.* "Bunu kendi bölgeleriniz için de söyleyebilir misiniz?"

Faythe senaryodan ayrılışım üzerine homurdandı. O, Marc ve Jace -teklifimin ortak yazarları- konseye kimseyi kızdırmadan en iyi nasıl hitap edebileceğim konusunda bana ayrıntılı talimatlar vermişlerdi. Ama Alfalar benim saygılı ve dalkavuka yaklaşımımı ciddiye almıyorlardı. Bir doz gerçek zamanı.

Dik durdum ve her bir Alfa ile göz teması kurarak odaya baktım. Bana bakmalarını sağladım. "oğunuz niyetimi yanlış anlıyor gibi görünüyorsunuz. Ben sizden bir iyilik istemiyorum. *Size* bir iyilik yapmayı teklif ediyorum. Gururumu kabul etmeniz ve açık bir iletişim hattı kurmanız *sizin* yararınıza olacaktır."

Mitchell homurdandı. "Nasıl yani?"

"On yıllardır başıboşları ve serserileri bölgelerinizden sürgün ediyor, onları infaz etmek için yasalarınızdan birini çiğnemelerini bekliyorsunuz. Ve sonunda *hepsi* yasaları çiğniyor -anlamadıkları ve her zaman farkında bile olmadıkları kurallar- çünkü onları herhangi bir rehberlik veya tavsiye olmadan dışarı atıyorsunuz. Tırmalama ateşi konusunda onlara yardım etmiyorsunuz. Onlara yeni içgüdülerini ve dürtülerini kontrol etmeyi öğretmiyorsunuz. Onları çöp gibi dışarı atıyorsunuz. Çöp konteynirinde durup yaptığınız pisliği temizliyorum."

"Titus..." Faythe söze başladı ve gözlerinin ardında oluşan uyarıyı neredeyse görebiliyordum. "Boş ver." Devam etmem için bir elini salladı, sonra dikkatlice sol taraftaki kanepedeki yerine oturdu. "Gerçeği duymaya ihtiyaçları var. Ver onlara."

Ben de kaşları çatık bir şekilde bana bakan odaya geri döndüm. "Konseyiniz üç serbest bölge tanıyor ve bunların her biri kolektif radarınızda karanlık bir nokta. Bir zamanlar Mississippi serbest bölgesi olan yerde ışıkları yakmayı teklif ediyorum. Bilgi paylaşmak için. Bölgemdeki başıboşlar ve haydutlar sizin için bir tehdittir ve bunlar mal varlığı olabilir."

Midwest Pride'ın Alfa Başkanı Ed Taylor, "Mal varlığınıza ihtiyacımız yok," diye ısrar etti.

Faythe gözlerini devirdi. "Evet, öyle, Ed."

"Geçmişte yaşıyorsunuz," dedim onlara. "Bilgi artık Wi-Fi hızında hareket ediyor ve eğer başıboşları ve serserileri uzak tutmaya devam ederseniz, sırrınızı dünyaya ifşa edecekler ve hiçbir idam tehdidi onları susturmaya yetmeyecek. İzleyemediğiniz veya kontrol edemediğiniz ikinci bir vatandaş sınıfı yarattınız ve kapıyı açıp onları içeri almanın zamanı geldi. Bırakın size karşı değil, sizinle birlikte çalışsınlar. Bunu yapmanıza yardımcı olmayı teklif ediyorum.

Bu."

"O haklı." Bebeğin tekmelemesiyle Faythe'nin karnında bir şişkinlik oluştu ve küçük daireler çizerek onu ovdu.

Blackwell, yumruğunu bastonunun etrafında sıkarak, "Cehenneme kadar yolu var," diye tersledi. "Bu sorunu biz yaratmadık. Dışarıda daha fazla sokak hayvanı üreten biz değiliz. Bugünlerde sokak hayvanları diğer sokak hayvanlarına bulaşıyor. Benim zamanımda bunun için basit bir çözümümüz vardı."

Yaşlı adamın tehdidi söze dökülmedi ama ne söylemediğini hepimiz biliyorduk. Blackwell'in zamanında, enfeksiyonun yayılmasını önlemek için başıboş hayvanlar görüldükleri yerde infaz edilirdi.

Eğer yetkili o olsaydı, ölmüş olurum.

"Sizin zamanınızda adli tıp daha bebeklik çağındaydı ve internet hayal bile edilmiyordu." Faythe tekrar ayağa kalktı ve sanki rahat edemiyormuş gibi her garip adımda gerinerek volta atmaya başladı. "Artık farklı bir dünyada yaşıyoruz. Gözlerimizi açmanın zamanı geldi beyler."

"Bize iyilik yaptığına inanmamızı mı bekliyorsunuz?" Mitchell talep etti. "Sanki kendisi ve sokak hayvanları bundan faydalanmayacakmış gibi?"

"Elbette faydasını göreceğiz," diye itiraf ettim. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Şu anda adamlarım serbest bölgeleri terk edemiyor. Bölgelerinizin hiçbirinde çalışamazlar, ailelerini ziyaret edemezler ya da orada okula gidemezler. Diğer serbest bölgelere giderken sizin bölgelerinizden bile geçemezler. Onlar sanal Sizin yarattığınız mahkûmlar ve onların kişisel ve profesyonel yaşamlarının her yönü bu yüzden acı çekiyor."

"Profesyonel hayatınızı kastetmiyor musunuz?" Ed Taylor talepte bulunurken, Isaac Wade'in odağı sanki bir şey yapıyormuş gibi aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

bir tenis maçı izlerken. "Bu gerçekten de seyahat yasağının insanları nasıl etkilediğiyle ilgili değil mi?

senin için mi?"

Başımı salladım. "Bunun bir kısmı sınırları açmakla ilgili. İnsanların kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermek. Ve bundan benim kadar siz de faydalanacaksınız."

Konsey Başkanı Richard Wade ayağa kalkıp sözünü kesene kadar Blackwell, "Bu uzaktan yakından alakası yok-" diye kekeledi.

"Tamam, sanırım şimdilik bu kadar yeter. Bize düşünecek çok şey verdiniz Bay Alexander ve bunu yapacağımıza dair size söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Abby'nin babasını tam olarak anlayamamıştım.

Kibar olduğu kesindi ama öyle ya da böyle bu konuda bir taraf tutuyor gibi görünmüyordu. "Ve beni dinlemeyi kabul ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Wade başıyla onayladı. "Ve bununla birlikte, bu toplantının sona erdiğini ilan ediyorum.

Beyler ve Faythe, sanırım Donna Di Carlo bu akşam bizim için özel bir şey hazırlamış. Son bir saattir pişerken kokusunu alıyorum. Burgonya bifteği mi o?"

Alfalar ofisten çıkıp Umberto Di Carlo'yu mutfağına kadar takip ettiler ve geriye sadece Rick Wade ve Faythe kaldı.

Konsey Başkanı, oğlu Isaac'ın arkasından kapıyı kapatırken, "Beklediğimden daha iyi geçti," dedi.

Dizüstü bilgisayarımı çantasına yerleştirdim. "Yani Blackwell beni gördüğü yerde idam ettirmeye çalışmadığı için memnun mu olmalıyım?"

Faythe sırtarak, "Evet, ama bunu kişisel olarak algılama," dedi. "Elinden gelse benden de kurtulurdu."

"Onlar senden gerçekten gitmeni istemedi önce yola çıksan iyi olur." Rick iki elini de takım elbise ceketinin altındaki ceplerine soktu. "Ama yemekte başka bir şey konuşmayacağımıza dair sana söz veriyorum."

"Anlaştık." Omuz silktim. "Ben zaten Burgonya bifteği hayranı değilim."

Faythe güldü, bir eli karnının üzerindeydi. "Bu ufaklık da öyle. Donna bana Margherita ızgara peynir sözü verdi."

"Margarita, tekila ve limon gibi mi?"

"Domates ve fesleğen gibi." Gülümsedi. "Bu seferki aşermeler... ilginçti."

"Daha ne kadar sürecektir?" Koridora doğru ilerlerken sordum.

"İki ay. Yine de sağlıklı olduğu sürece erken gelmesine itirazım olmaz."

"Küçük kardeşim erken geldi ve iyiydi," diye onu temin ettim. "Bir dahaki sefere görüşürüz Faythe. Rick, bunu ayarladığın için tekrar teşekkür ederim."

Faythe kapıyı açarken, "En azından bunu yapabiliriz," dedi. "Gerçekten de en azından," diye ekledi diğer Alfaların toplandığı mutfağa bir bakış atarak.

"Seni geçireyim." Faythe sandviçini ararken Wade beni ön kapıdan çıkardı ve ben cipimin kilidini açarken boğazını temizledi. "Titus, Abby nasıl? Güvende mi?"

"Evet. Sana söz veriyorum." Bakışlarına karşılık verdim ve samimiyetimi kendisinin değerlendirmesine izin verdim. "Ve o ancak konsey ona yardım ettiğinde daha güvende olacak. topraklarımızı tanıyor. Bir ittifak ikimizin de yararına olur. Kızın resmi olarak hayatına girebilir Rick."

"Herhangi bir söz veremem." Sesi dikkatle nötrdü ama gözlerinin ardında bir umut biriktiğini görebiliyordum. "Bu bir demokrasi değil ama diktatörlük de değil. Bu sadece benim kararım değil. Ve bu karmaşık bir durum. sorunu."

Başımı salladım, ancak bana göre sınırları açmak ve herkesin var olma hakkını kabul etmek oldukça basit görünüyordu.

"Sadece... Annesini aramasını söyler misin?" Dizüstü bilgisayar çantamı yolcu koltuğuna bırakmak için arabaya doğru eğildiğimde Rick sordu.

Gülmeden edemedim. "Abby emir almaz. Ama ondan annesini aramasını *isteyeceğim*."

"Teşekkür ederim Titus. Yakında bizden haber alacaksın." Rick Wade arabama binişimi ve motoru çalıştırışımı izledi. Garaj yolundan çıkarken, küçük bir SUV beni yolda takip etti ve dikiz aynasından sürücünün Teddy Di Carlo, Bert Di Carlo'nun kalan en küçük oğlu olduğunu anladım. Teddy, Güneydoğu Bölgesi'nden çıkarken bana eşlik eden resmi kişiydi.

Telefonum çaldığında yirmi dakikadan daha az bir süredir araba kullanıyordum.

Faythe'nin adı ekranda belirdi. Arabanın hoparlöründen cevap verdim.

"Hey, Faythe. Aleyhime karar verdiklerini söyleme *sakin*."

"Hayır, henüz tartışmaya başlamadılar. Bu şeyle ilgili..." Cümlesi sanki devam etmek için bir yol arıyormuş gibi silikleşti. "Titus, *lütfen* bana Robyn Sheffield'in elinde olmadığını söyle."

Seyahat şarjına takılı telefonuma kaşlarımı çatarak baktım. "Robyn Sheffield bende değil. Bunu neden sordun ki?"

"O kayıp. Herkes onu arıyor ama sen gittiğinden beri kimse onu görmemiş. Ben de düşündüm ki..."

"Benim ne yaptığımı sandın? Onu öylece aldığımı mı? Arabamda bir yolcu olsaydı, yardımsever Güneydoğu eskortumun bunu fark edeceğini düşünmüyor musunuz?"

"Eğer... gizlenmiş olsaydı olmazdı."

"Ciddi misin? Beni şimdiye kadar bundan daha iyi tanıdığınızı umuyorum." Faythe, Marc, Jace ve ben teklifimi konseye sunmak için yaklaşık bir yıldır birlikte çalışıyorduk.

"Biliyorum. Özür dilerim." İçini çekti ve sesin içinde stres yankılandı. "Her yere bakmam gerekiyor. Bir şey duyup duymadığımı öğrenmek için Abby'yi arayacağım."

"Numarasına ihtiyacın var mı?" Abby ve Jace, Jace'in cep telefonu eski Pride'ının yeni Alfa'sına (Isaac Wade) geçince ve Abby'nin babası onu aile planından çıkarınca yeni cep telefonları almak zorunda kaldılar.

"Hayır, bende var. Yine de teşekkürler. Bir şey duyarsan bana haber verir misin? Bugünlerde bana söylemediği şeyleri sana söyleyebilir."

"Elbette." Gerçi bunu kastettiğimden tam olarak emin değildim. Gururum resmen tanınana kadar ve tanınmadığı sürece sadakatim adamlarımda kalacaktı. Abby bir şey biliyorsa ve Robyn tehlikede değilse, sırrını saklamasına izin verme eğilimindeydim.

"Teşekkürler." Faythe telefonu kapattı ve ben de arabayı sürerken düşüncelerimi toplantıya çevirdim, sunumum sırasında yapabileceğim her olası hatayı zihnimden geçirdim.

Yolda geçen birkaç saatin ardından, güneş n camımdaki batı ufkunun altına battıktan çok sonra, Mississippi eyalet sınırının hemen doğusundaki bölge sınırında Teddy Di Carlo'ya el sallayarak veda ettim. Güneydoğu Bölgesi'nden resmen ayrıldığımı kabul ederek bana başını salladı ama gülümsemedi bile.

Pride kedileri, benim deneyimlerime göre, tamamen fazla ciddiyydi.

Birkaç mil sonra, tuvaleti kullanmak ve otomattan bir içecek almak için eyalet karşılama merkezine girdim. Park yerimden geri geri çıkarken, bir şişe tatlı aydan yudumlarken, aniden tanıdık bir koku üzerime geldi.

Nabzım kulaklarımda hızla atarken frene bastım ve dikiz aynasındaki hareket dikkatimi çekti. Bir ift göz bana göz kırptı Karanlıkta. Arabamın arkasındaki kargo bölümünden.

"*Lanet* olsun!" Vitesi park konumuna getirdim ve koltuğumda o kadar hızlı döndüm ki çay elimin üzerine döküldü. "Robyn? Burada ne halt ediyorsun?"

"Merhaba. Özür dilerim." İrkildi ve karanlıkta bile kaşlarının etrafında oluşan küçük endişe çizgilerine kazınmış suçluluk duygusunu görebiliyordum. "Serbest bölgeye otostop ekecektim ve burada olduğumu asla bilemezsiniz, ama buraya yerleşmeden önce iki şişe su ve kocaman bir fincan kahve içtim ve şimdi *gerçekten* işemem gerekiyor."

"Sen...? Ne...?" Şişemi içecek tutucusuna bıraktım ve daha fazlası sıçradı.

"İşemem lazım. Hem de hemen. Üzgünüm ama acil bir durum." Arka koltuğa tırmandı ve üçüncü sıraya yerleşti.

"Robyn, *neden* arabamdasın? Ve neden- gibi kokuyorsun?" *Benim gibi.* Sanki saatlerdir yatağında yuvarlanıyormuş gibi kokum ona yapışmıştı.

Bu düşünceyle birlikte kafamda bir görüntü belirdi, arabamda bir şeyin altına girerek geçirdiği saatler yüzünden saçlarının dağınık olması da buna yardımcı oldu.

Robyn bir şeyi havaya kaldırdı ve ben de neredeyse karanlıkta gözlerimi kısarak yedek gömleğime baktım. "Bir çantada yedek kıyafetler buldum ve üzerimi onlarla kapattım. Böylece beni koklamayacaktın."

Bunu anlamam biraz zaman aldı.

ABD'de varlığı doğrulanan tek dişi sokak köpeği -Bölgesel Konsey'in en çok korunan varlığı- yaldızlı kuş kafesinden kaçmış ve kokumun içinde yuvarlanmıştı.

Oturduğum yerde kıpırdandım, soruna odaklanmaya çalışıyordum Çünkü hayatımda hiç bu kadar tahrik edici bir koku kombinasyonu koklamamıştım. Yıllar önce kontrol etmeyi öğrendiğim içgüdülerim aniden kükreyerek canlandı.

İçimde. Şekil değiştiren yanımın vahşi kalbinden, şişelemeyi başardığım ama asla tam anlamıyla evcilleştiremediğim.

Hayır. Onu alamazsın, insan yarım ısrar etti. Seni öldürtecek.

"Robyn, burada olamazsın." Yavaşça konuştum. Düşüncelerimi sesimden uzak tutmaya dikkat ettim.

"Bu ses tonunu biliyorum," dedi bir başka koltuğun arkalığından tırmanıp ikinci sıraya inerken. "Birkaç dakika sonra bana istediğin kadar bağırabilirsin. şu anda işemem gerekiyor."

"Bu arabadan inmiyorsun. Seni doğruca
_."

Kapıyı açtı ve otoparka doğru adım attı.

"Lanet olsun!" Cipi park yerine çekerken tükürdüm ve vitesi tekrar parka taktı. "Robyn!" Arabadan inip şubat'ın çıtır çıtır otlarıyla kaplı karanlık alanda arkasından hızla yürürken, öfkeli adımlarının kışını ne kadar iyi gösterdiğini fark etmemeye çalışarak şiddetle fısıldadım. "Buraya gel!"

Bir adam, iyi aydınlatılmış otomat bankasında küçük kızının bir kutu gazoz açmasına yardım ederken başını kaldırıp baktı.

"Robyn!" Kadınlar tuvaletinin yanında ona yetiştim ve kolundan tuttum. "Öylece çekip gidemezsin. Ve eminim ki sen de

başlattığın isyana beni de dahil et." Benim kendi savaşımdı ve onunkine ayıracak ne zamanım ne de enerjim vardı. Onu öpmeyi ve tadının nasıl olduğunu öğrenmeyi ne kadar çok istesem de.

Kolunu tuttuğum yerden çekerek bana baktı ve dünyadaki herhangi bir erkeğin o muhteşem mavi gözleri nasıl reddedebildiğini merak ettim.

"Bunu mesanemi boşalttıktan sonra konuşuruz."

"Arabaya bin." Ona tekrar uzandım ve gözleri şiddetle parlayarak geri çekildi.

"Yardım için bağırırım," diye tehdit etti sıkılmış dişlerinin arasından, başıyla adamı ve kızını işaret ederek. "Ya geceyi saldırı suçundan hapiste geçirirsiniz ya da tuvalete gitmeme izin verirsiniz, sonra da kendi isteğimle arabanıza binerim."

Ben daha cevap veremeden beş kişilik bir aile ellerinde Mississippi'de tatilde yapılacak şeylerin reklamını yapan broşürlerle aydınlık ziyaretçi merkezinden karanlık geceye çıktı.

Robyn blöf yapmıyordu. Onu izlerken bunu görebiliyordum.
Aile.

"Tamam. Git işe. Ama kaçmaya çalışırsan seni kovalarım." Ki bu da Ben onu yakalayana kadar arkasını kollamak için bana meşru bir bahane vermiş oldu. "Seni oraya sürüklemem gerekse bile Atlanta'ya geri dönüyorsun."

"Saçımdan mı?" diye sordu usulca, kaşlarını kaldırarak. Sonra kadınlar tuvaletinin kapısını açtı ve içeri süzüldü.

Kapının dışında kollarımı göğsümde kavuşturmuş, diğer sürücülerin bariz bakışlarını görmezden gelerek bekledim. Durumun dışarıdan nasıl görüldüğünün farkındaydım. Takım elbiseli büyük kötü adam, karısının ya da kız arkadaşının rahatça tuvalete gitmesine bile izin vermiyordu. Ama gerçekte neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Geçen her saniye tansiyonumu yükseltti. Güneş hala doğuyor olsaydı, çoktan tanınmış olabilirdim ve durduğum her an bunun gerçekleşme olasılığını artırdı.

Tekrar haberlere çıkmayı göze alamazdım. Bu şekilde olmaz.

Banyonun içinde bir tuvaletin sifonu çekildi ve su usulca aktı. Yumuşak ayak sesleri bana doğru gelmeden önce elektrikli el kurutma makinesi bir an için gürledi. O kapıyı açtığında ben de kapıyı açtım ve Robyn'in bana bakan şaşkın yüzüyle ödüllendirildim.

"Bu ürkütücü," dedi, hâlâ ıslak olan ellerinden birkaç mineral kokulu su damlasını savurarak. Yüzüme doğru.

"Sanırım aradığınız terim 'nazik'." Sol elimle yüzümdeki nemi sildim. "Bir kişinin diğerine kapıyı açmasına çoğu insan böyle der."

"Tabii ilk kişi ikinci kişiyi tekrar esaret altına almayı planlamıyorsa."

Onun durumu tanımlamasına karşı çıkmaya başladım - ta ki ne kadar doğru olduğunu fark edene kadar. Ama bu benim hatam değildi. "Hadi gidelim."

"Arabana bineceğim çünkü bineceğime söz verdim," diye fısıldadı Robyn cipime doğru yürürken. "Ama beni Atlanta'ya geri götürmeyeceksin."

Güldüm ama sesin hiçbir esprisi yoktu. "Hayaline göre nereye gidiyoruz?"

"Beni eve götürüyorsun, yeni planımız bu. *Senin* evine. Böylece Abby ile konuşabilirim."

Evet. Yatağında saatlerce yuvarlanabileceği evime döndüm.

Keşke...

"Bu bir oyun değil Robyn." Durdum ve hala izleyen kimsenin onu tehdit ettiğimi düşünmeyeceğinden emin olmak için ellerimi cebime soktum. "Serbest bölgeye kaçmana yardım etmek, Gururumun tanınması için sahip olduğum her türlü şansı mahveder," diye tısladım. "Adamlarımın, senin açıkça kabul ettiğin hak ve ayrıcalıkları elde etme şansını da."

Kızgınlık yüz hatlarında parladı. "Hapishane bir ayrıcalık değildir. Hem ben zaten serbest bölgedeyim."

"Bunu bilmek zorunda değiller." *Kahretsin*. Farkına vardığımda alnım çatıldı. "Teddy'nin beni bölge sınırını geçerken görmesi dışında. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sordum. "Bir sokak köpeğinin konseyin tekirlerinden birini bölgesinden çıkarması *savaş* sebebi sayılır. Benim bölgemi işgal edecekler ve seni geri almak için adamlarıma saldıracaklar."

"Ciddi olamazsın," diye ısrar etti, mavi gözleri kocaman açılmıştı.

"Elbette ciddiylim. Bu yüzden Abby kaçmak yerine resmen iltica etti. Bunu tüm konseyin önünde yaptı ki Jace suçlanamasın. Ama sen bunu bile yapamazsın, çünkü onlarla bir anlaşma yaptın, değil mi?" Abby'ye göre bir savunma anlaşması. "Gitmek zorundasın geri dön." Tekrar koluna uzandım ve yine geri çekildi.

"Hayır. Ben oraya ait değilim." Bakışları ağzıma takıldı ve orada takılı kaldı. "Seninle kalmak istiyorum."

Onun bu açıklamasıyla içimde sahiplenici bir gümbürtü başladı ve onu daha yakına çekip öpmek için kendimi kontrol etmem gerekti.

Öpücük

Orada durup kokumla yıkanırken ona dokunmak için duyduğum acı neredeyse karşı koyabileceğimden fazlaydı.

Bana neler oluyor böyle? Bir tekirle tanışmanın normal tepkisi bu olamazdı. Vücudum Faythe ya da Abby'ye hiç böyle tepki vermemişti.

"Abby'yle kalmak istiyorum, yani." Kendini uyandırmak istercesine başını hafifçe salladı. "Senin evinde. Sahip olduğum tek arkadaşım o."

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Onun bilebileceğinden çok daha fazla. "Ama bu bana bağlı değil."

Robyn'in gözleri büyüdü ve otoparktan gelen ışıklar yaklaşan paniğini daha da belirginleştirdi. "Geri dönmeyeceğim. Sokak hayvanları için işleri daha iyi hale getirmeye çalışıyorsun, değil mi? Ben de bir sokak hayvanıyım ve yardıma ihtiyacım var. Beni evlendirmeye çalışıyorlar. Kimin oğlunun beni hamile bırakacağı konusunda birbirleriyle *pazarlık* yapıyorlar."

Ona bir başkasının dokunduğunu *düşününce* o hırıltı yeniden başladı ve sertçe yutkunarak onu bastırdım. *O senin değil, Titus.*

"Eğer işleri daha iyi hale getirmek konusunda söylediklerinde ciddiyisen bana yardım etmek *zorundasın*." Derin bir nefes aldı ve bakışlarımı etkileyici bir güçle tuttu. "Bir sığınak talep ediyorum. Bir başıboş olarak."

Gözlerim kapandı ve beni içine soktuğu çıkmaz aniden kristal berraklığında odaklanınca inledim.

Boku yedim.

ÜÇ

Robyn

Titus cebinden telefonunu çıkararak, "Arabaya bin," diye homurdandı. "Bu tartışmayı herkesin içinde yapmayacağız."

Karşılama merkezinin karşısında, karanlık, boş bir oyun alanının ve otomatların yanından geçerek cipine baktım. "Nereden bileyim senin beni Atlanta'ya geri götürür müsün?"

Kaşları daha da çatıldı. "Benim bölgemde savaş başlatmakla tehdit eden kaçak yolcu sensin. Güvensizlik duymak için bir sebebi olan *benim*."

Arabasına doğru ilerlerken "Savaş başlatmakla tehdit etmiyorum," diye ısrar ettim. Soğuğa ve ceketim olmadan bölgeden sıvışmış olmama rağmen yavaşça.

Çelik gibi gri gözlerinin ardında anlam veremediğim bir savaş sürerken kaşları çatıldı. "Yine de eğer seni aldığımı öğrenirlerse ve seni geri vermeyi reddedersem olacak olan tam olarak bu."

"Bak, hayatı senin için zorlaştırmaya çalışmıyorum. Sadece istiyorum-"

"Sorun çıkarmak istemediğini söylemeye devam edebilirsin." Park yerine yaklaştığımızda Titus anahtarlığındaki bir düğmeye bastı ve SUV'un kilitleri sert bir gümbürtüyle açıldı. "Ama aslında yaptığın Şey sorun çıkarmak olduğu sürece, sana inanmam biraz zor."

Tamam, bu adil. "İtiraf ediyorum, bunu enine boyuna düşünmedim. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. O evde *bir saniye daha* kalamazdım."

Titus kaşlarını çatarak yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı. "Seni eve mi kilitlediler?"

"Şey, hayır," diye itiraf ettim gri deri koltuğa kayarak çantasını kucağıma koyarken. Gözlerini devirdi ve kapıyı kapatmaya çalıştı ama ben açık tuttum. "Ama mülkten ayrılmama asla izin vermediler ve telefonuma el koyarak dış dünyaya erişimimi kestiler. Her zaman gözetim altındayım. Orada bir mahk mum."

"Yine de bir Şekilde arabama gizlice girmeyi başardın. gördüm."

"Bu sadece sana g vendiklerinden daha az güvendikleri için mümkün oldu.

Bana güven," diye ısrar ettim. "Onlar seni izlerken, ben aradan sıvıştım."

"Ve arabama." Titus kapıyı çarptı.

Aracın önünü döndü, sonra aniden durdu ve yeni bir farkındalığın onu alnından vurduğunu görebiliyordum.

Sonra şoför tarafına doğru yürüdü ve kapısını açtı. "Onlara zaten benimle olmadığını söyledim!"

"Duydum. Ve üzgünüm. Ama senin boş cipin iki aydan uzun süredir sahip olduğum tek özgürlük şansıydı." Bir yabancının değiştirdiği kıyafetlerin altında saklanarak geçirdiğim dört saat, oradan çıkmak için ne kadar çaresiz olduğumu kanıtlamadıysa, neyin kanıtlayacağından emin değildim. "Titus, eğer o evde kalsaydım, beni bir tür kedi Stepford karısı ve annesine dönüştüreceklerdi."

Koltuğuna oturdu ve kapıyı kapattı, içerideki ışık söndüğünde bizi karanlıkta bıraktı. Yine de insan formunda bile, bir kedinin düşük ışıktaki görme yeteneği sayesinde gri gözlerindeki her gümüşü çizgiyi seçebiliyordum. "Eminim yanlış anladın-"

"Burası hâlâ ABD, değil mi? Hâlâ haklarım var mı?" Yumruğumu kapı koluna sıkarak talepte bulundum.

"Evet, ama konsey ile bir anlaşma yaptınız ve-"

"Zorlandım. *Tehdit* edildim. Eğer anlaşmayı kabul etmeseydim, dişlerimi sökecekler ya da parmaklarımın uçlarını keserek beni 'pençeleyeceklerdi'. Bunun neye benzediğini gördünüz mü? Manx'la tanıştın mı?" Onu bir kez görmüştüm ve kesilmiş ellerine bir anlık bakışım kâbuslar görmeme neden olmuştu.

"Hayır, ama-"

"Ve üstü kapalı idam tehditleri vardı. Sadece kendim için değil, Abby için de anlaşmalarını kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Kendimi hayatta tutmak ve duruşması sırasında ona yardım etmek için yapmam gerekeni yaptım ama bu anlaşmanın adil olduğu anlamına gelmiyor. Bu onlara geleceğimi en uygun oğlu olan Alfa'ya teslim etme hakkını vermez!"

"Hayır, değil." Bu düşünceyle gözlerinin arkasında öfke parladı ve Onun tepkisi içimde alçak ve hassas bir şeyin sıkışmasına neden oldu. "Ama burada tehlikede olan tek hayat seninki değil..." Telefonundaki kişiler listesinde gezinmeye başladı ve benimle açıkça aynı fikirde olmasına rağmen onu kaybettiğimi fark ettim.

"Titus!" Elimi ekranının önünde salladım. "Eğer beni Di Carlos'a gönderirsen, cinsiyetçi bir ikiyüzlü olduğunu kabul etmek zorunda kalırsın!"

İki kaşını da bana doğru kaldırdı. "Bunu nasıl anladın?"

"Y kromozomuna sahip oldukları sürece bölgenizdeki tüm sokak hayvanlarına koruma ve yardım teklif ediyorsunuz. Bu ders kitabı cinsiyetçiliği."

Gözlerini devirdi. "Ülkede Y kromozomu olmayan tek sokak köpeği sensin."

"Bu demek oluyor ki, ben diğerleriyle aynı ilgiyi hak etmiyorum. erkekler?"

"Tabii ki hayır. Ama mesele bu değil. Konsey beni öğrendiğinde

yalan söylediđimi dűşűnecekler. Seni almak için bűlgemi işgal edecekler ve

insanlar ölecek. Gururum asla tanınmayacak ve konseyin işbirliği ve kaynakları olmadan, serbest bölgedeki sokak hayvanları için hayat asla daha iyi olmayacak. Daha büyük bir iyiliği düşünmek zorundayım Robyn."

Gözlerimi devirdim. "Ve bir kez daha, şekil değiştiren toplumunun daha büyük iyiliği bir kadının özgürlüğü pahasına geliyor. Siz Tom'lar hepiniz aynısınız. Gösterişçi, küstah, ikiyüzlü yobazlar."

"*Konuşmayı kes,*" diye homurdandı Titus ve sesindeki öfkeden içgüdüsel olarak geri çekildim.

Sonra bunun için kendimden nefret ettim.

Hayatımda hiçbir kavgadan kaçmamıştım ama içimdeki her kedi içgüdücü birdenbire gözlerimi indirmemi ve öfkeli Alfa'dan yavaşça uzaklaşmamı söylüyordu.

Boş ver onu. Zorunlu eğitimden öğrendiğim bir şey varsa o da şekil değiştiren içgüdülerime boyun eğmek zorunda olmadığımdu. Hâlâ bir kedi kadar insandım. Titus gibi.

Ayrıca şu anda dünyada bana ihtiyacım olan şeyi verebilecek konumda olan tek kişiydi.

Özgürlük. Biraz boşluk. Abby ile konuşmak için bir şans.

"Sadece konsey öğrenirse sorun yaşarsınız. O yüzden konseye söyleme." Omuz silktim, umarım beni görmemiştir ya da bir şekilde kokumu almamıştır.

içsel insan-kedi irade savaşı. "Kimse nasıl kaçtığımı bilmek zorunda değil."

"Bir yolunu bulurlar. Yerde hiç koku bırakmadınız ve Teddy'ninki dışında Di Carlo arazisinden ayrılan tek araç Benim." Telefonunda bir isme dokundu ve Faythe Sanders'ın resmi ve telefon numarası belirdi. "Eğer gerçekten başıma dert açmak istemiyorsan Faythe'yi ara ve ona ne yaptığını anlat." Bana cep telefonunu uzatmaya çalıştı ama ben onu ittim.

"Bekle. Bunu konuşalım."

"Pazarlık yapmıyoruz," diye homurdandı. "Ara onu, Robyn. Bu bir emir."

Yolcu tarafındaki kapıya yaslandım, kollarımı kavuşturdum. Göğüs. Dört saat boyunca içinde yıkandığım kokunun sıcak, canlı versiyonu olan kokusunun vahşi ve heyecan verici doğasını düşünmemeye çalışıyordum. "Senden emir almıyorum."

"Gururuma ait olmak istiyorsan, olursun."

Gururuna ait olmak mı? Ben sığınak istemiştım, üyelık değil. İkisi birbirinden ayrılmaz mıydı?

Ne kadar güzel kokarsa koksun, bir Alfa'nın kurallarını ve entrikalarını bir başkasıyla takas etmeye hiç niyetim yoktu. Ama ait olmak istiyormuşum gibi davranmak beni Di Carlos'a geri göndermesini engelleyecekse...

Bekle bir dakika.

"Gördüğüm kadarıyla her iki durumda da ben kazanıyorum."

Yüksek sesle düşünürken olasılıkları parmaklarımla işaretledim, yarı yarıya gözden kaçırdığıma ikna olmuştum

bazı yıkıcı detaylar. "Eğer Gururunuzla katılırsam, emirlerinizi yerine getirmek zorundayım, ama beni Atlanta'ya gönderemezsiniz, çünkü artık oraya ait olmayacağım. Gururunuzla katılmazsam, emirlerinize uymak zorunda *değilim*, yani bana Atlanta'ya gitmemi söyleyebilirsiniz, ama nefesinizi boşa harcamış olursunuz, çünkü benim patronum değilsin. Yoksa ben mi yanlış düşünüyorum?"

Karanlıkta bana kaşlarını çattı ve kaşlarını çatması bile bir şekilde seksiydi. "Beni manipüle etmene *yardım* etmemi mi istiyorsun?"

"Eğer bir karşı argümanınız varsa, onu bana atacağınızı varsayıyorum. Tercihen yakında."

"Bir karşı argüman." Titus anahtarı kontağa soktu ve arabayı çalıştırdığında nabzım hızlandı. "Şöyle yapalım: Seni sınıra kadar götüreceğim ve Teddy Di Carlo'ya gelip seni almasını söyleyeceğim. Bir saatten az mesafede."

"Bu hayatının en büyük hatası olur."

Titus güldü ve ses içimde yankılandı, düştüğü her yerde küçük kıvılcımlar çıkardı. "Hayatımın en büyük hatasının bir gölge ve bir homurtuyu takip ederek bir çalılık kümesine girmek olduğuna eminim. Üç yıl önce şirket kampına katılmıştım." Pantolonunun kuyruğunu çözdü

düğmeli gömleğini yukarı çekerek karın kaslarının belirgin dalgalanmaları boyunca uzanan dört belirgin beyaz pençe izini ortaya çıkardı.

Ne yaptığımı fark etmeden önce onlara dokunmak için uzandım. Sonra elimi geri çektim.

Kes şunu Robyn. Başımı salladım ve çıplak karnının zihnimdeki cazip görüntüsünü uzaklaştırmaya çalıştım. Evet, Titus nabzımın hızlanmasına ve tenimin kızarmasına neden olan bariz bir şekilde ateşliydi ama bu tepkiler gerçek değildi ve ona karşı hissettiğim *tamamen* varsayımsal bir çekim de değildi.

Tekirlerin bir Alfa'nın huzurunda neredeyse yumurtlaması hormonal bir büyüclükten başka bir şey değildi. Tam da son dokuz haftamı boyun eğmek zorunda olmadığımı öğrenerek geçirdiğim şekil değiştiren içgüdü.

Kana susamışlık ve sinirlendiğimde ezici bir şekilde yer değiştirme dürtüsü gibi.

"Ama bize dağıtılan kartları oynuyoruz, değil mi?" Titus düşüncelerimi odak noktasına çekerek devam etti.

Ya da daha iyi bir el için takas edersin. Benimle yapmak istediği de buydu.

Ve tüm bu sefil varlığımla ne yapmak istediğimi. Atlanta'da süresiz ev hapsine mahkûm edildiğimde Kentucky Üniversitesi Tarih bölümünden mezun olmama bir dönem kalmıştı. Yüksek lisans programına çoktan kabul edilmiştim ve sırrım

inekçe tutkusu, kültürel motivasyonlu ihmaller içermeyen lise ders kitapları üreterek eğitimdeki önyargıları ortadan kaldırmaya yardımcı olmaktadır.

Ama hiç tanımadığım bir adamla evlenip önümüzdeki on yıl boyunca her on sekiz ayda bir çocuk doğurursam bu asla gerçekleşmeyecekti, çünkü çocuk istediğim için değil, şekil değiştiren toplumun onlara ihtiyacı olduğu için.

"Eğer beni sınıra götürmeye çalışırsanız, hareket halindeki araçtan atlarım. Ya da 911'i arayıp kaçırıldığımı söylerim. Serbest bölgede kalmak için ne gerekiyorsa yaparım ve siz de konseye bir tekiri Güneydoğu Bölgesi'nden çıkarmakla kalmayıp onu nasıl *kaybettiğinizi* ve haberlere nasıl çıktığınızı açıklarsınız."

Gri gözleri kısıldı. "Yaptığın bir anlaşmadan kurtulmak için tüm Gurur'umu ve beni otobüsün altına mı atacaksın?"

"Sadece...?" Daha dik oturdum ve nasıl olduğunu duymaması için mücadele ettim.

Çaresizdim. "Hiç ev hapsinde kaldınız mı? Hiç yabancılarla yaşamak zorunda kaldınız mı? Telefon kullanmanıza izin verilmedi mi? Hiç okula dönemeyeceğiniz, ailenizle konuşamayacağınız ve kendi başınıza yürüyüşe bile çıkamayacağınız söylendi mi? Hiç her hareketinizin incelendiği ve gözlemlendiği oldu mu? Hiç sonu gelmeyen tıbbi testlere tabi tutuldunuz mu?"

Hiç siz duş alırken banyo kapısının önünde duran bir görevli oldu mu? pencereyi açmadığınızdan emin olmak ister misiniz? Size hiç

Kan dolaşımınızda dolaşan sırlardan ve rahminize bırakılmayı bekleyen yumurtalardan daha değerli değil mi?"

"Aslında bir rahmim yok, bu yüzden hayır demek zorundayım."

Ama şakası rahatsızlığını gizleyemedi. Neden kaçtığımı anlamıştı. Yine de konseyle olan savaşımın bir parçası olmak istemiyordu.

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim ama... kendi özerkliğini geri almak için yapmayacağın bir şey var mı?"

Bir süre beni izledi ve soruyu gerçekten düşündüğünü görebiliyordum.

"Başka biriyle yatmayacağımı düşünmek isterim.

özgürlük peşinde koşan insanlar."

"Tekrar söylüyorum, bunu yaptığımın farkında değildim. Ve özür dilerim." Eğer tekrar yapabilseydim, kesinlikle farklı yapardım. "Ama olan oldu ve geri dönemem. Beni Abby'ye götürmek zorunda değilsin. Tek yapman gereken gitmeme izin vermek." Kapının koluna uzandım. "Kendi başıma iyi olacağım."

Eli usulca koluma indi ve kendimi onun dokunuşuna bırakmak için duyduğum ezici ve aşağılayıcı dürtüyle savaştım. "Hayır, yapmayacaksın."

"Bugün Dr. Carver testlerini yapmaya gelmeden önce sunumunuzun bir kısmını dinledim. Konseye serbest bölgeye güvenlik ve istikrar getirdiğinizi söylemişsiniz. Eğer bu doğruysa, iyi olacağım."

"Onlara bölgeye güvenlik ve istikrar getireceğimi söyledim," diye düzeltti. "şimdiki zaman. Yani, süreç devam ediyor. Süreç devam ediyor.

Mississippi serbest bölgesi vahşî batı gibidir, Robyn. Ben kanunum ama kanun yeni ve burada hala ortalığı karıştırmaya çalışan bir sürü kanun kaçağı var."

Başımı iki yana eğdim. "Cidden kovboy benzetmesi mi yaptın?"

Omuz silktilti ve eli kolumu terk ettiğinde hissettiğim sıcaklığı özledim. "Daha çok bir şerif/desperado metaforuydu. Ama demek istediğim hala geçerli. Seni burada kendi başının çaresine bakman için bırakamam."

"Tamam. Abby'yi göreyim. Abby'yi görmeme izin ver, ben de belediyeyi arayayım ve sen garaj yoluna girene kadar arabada olduğumu bilmediğini söyleyeyim."

Kaşları karanlıkta kalktı. "Konseye yalan mı söyleyeceksin?"

"Fikrimi bile sormadan, haksız yere tüm varlığımı planlamaya çalışan bir yönetim organına yalan söyler miydim? Tabii ki. Evet."

Titus seçeneklerini tartarken beni inceledi. "Bu seni almaya gelmelerini engellemeyecek."

Omuz silktiltim. "Sen bir Alfa'sın, değil mi? Eminim düşmanı bölgeden uzak tutmanın bir yolunu bulabilirsin. Eğer bulamazsan, oraya gerçekten 'benim bölgem' diyebilir misin?" Alfalar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da meydan okumalara karşı koyamadıklarıydı.

Titus yine hırladı ama bu agresif sese gömülü kelimeler içimde bir heyecan yarattı. "Kemerini bağla."

"Burası senin evin mi?" Geçene kadar ön camdan ön kapıya baktım, sonra arkamızdan kapandığını görmek için koltuğumda döndüm. "Kapı açılacağını nereden biliyordu?"

"Bir sensör var." Titus ön camın sağ alt köşesindeki küçük bir etiketi okşadı, arabam varken üniversite park kartımın olduğu yerdeydi. Korkunç bir kamp gezisi hayatımı sona erdirmeden önce. akademik kariyerimi bitirdi ve beni hala anlamadığım içgüdülerimin yönettiği bir varoluşa mahkum etti.

İçgüdülerim ve hayatımı komiteyle yöneten on Alfadan oluşan bir konsey tarafından.

"Arabam kapıya üç metre yaklaştığında kapı açılıyor. Araba bu mesafenin dışına çıktığında ise kapanıyor."

"Bu harika."

"Teşekkür ederim." Derin sesi gururla yankılandı. "Teknolojiyi benim şirketim geliştirdi."

"Ciddi misin?" Bir iş yaptığını biliyordum ve Güneydoğu infazcılarına göre, şimdiye kadar enfekte olmuş en yüksek profilili başıboştu. Ama onun bir teknoloji şirketi olduğunu bilmiyordum. Ya da bu kadar *büyük* bir evi olduğunu... "Kaç yatak odanız var?"

Titus güldü. "Ana evde yedi kişi var sanırım. Bir süredir saymadım."

Vay anasını. "Kaç tane banyo var?" Geniş çimenleri ve kışın bile rengârenk görünen bakımlı çiçek tarhlarıyla üç katlı Yunan Revival'ine yaklaşırken bakakaldım. Karanlıkta bile.

"Sekiz, sanırım."

"Sekiz banyo." Pazar'dan Pazar'a farklı bir tuvalete işeyebilir, sonra Pazartesi günü her şeye baştan başlayabilir. Bu zengin olmak değil. Bu *zenginlik*.

Birden kendimi aptal gibi hissettim. Ya bütün bunlar yüzünden arabasına saklandığımı düşündüyse? Tekir bir servet avcısı olduğumu mu?

"Gece yarısı oldu. Birileri hâlâ uyanık gibi görünüyor." Titus birkaç odanın ışıklarının yandığı eve doğru baktı. "Muhtemelen Abby ve Jace'tir."

"Nereden biliyorsun?" Eve bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Senin zilyon tane infaz memurun yok mu?"

"Bir düzine. Ama çoğu havuzun arkasındaki misafirhanede kalıyor. Ve herhangi bir zamanda, en az yarısı devriye geziyor. Şu anda yedi tanesi bölgeye yayılmış durumda, beş tanesi de ana üssümüzü savunuyor." Ön camın arkasından etrafımıza yayılmış araziye işaret etti.

"Yani bu normal bir Gurur gibi mi? Sadece daha büyük."

"Sayılır." Titus arabayı yarım daire şeklindeki araba yolunda, kavisli tuğla basamaklar ve araba yolunun kemerinin oluşturduğu yarım dairenin ortasındaki üç katmanlı su fıskiyesi arasında durdurdu. "Coğrafi olarak benim bölgem ülkedeki en küçük bölge. Ama Jace'in Appalachian Pride'da olduğunu söylediği şekil değiştiren nüfusunun yaklaşık iki katına sahibiz. Yüzde doksanı başıboş."

"Diğer yüzde on haydut mu?" Şekil değiştiren toplumunu şu ya da bu nedenle terk eden doğuştan tomlar.

"Evet." Arabayı kapattı.

"Donna Di Carlo hepsinin suçlu olduğunu söylüyor." Bakışlarım evin önünde gezindi. "Bölgenizin bir ceza kolonisinden başka bir şey olmadığını."

Titus'un hem gülümsemesi hem de gözleri karanlıkta bana doğru parlıyor gibiydi. "Biz bir ceza kolonisinden çok daha fazlasıyız."

"Yani onlar suçlu mu?"

"Konseyin kararlarına göre mi? Evet, öyle. Çoğunun. Abby ve Jace de dahil." Gülümsemesi yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. "Sen de öylesin."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. Haklıydı. "I-"

Ön kapı hızla açıldı ve Abby kemerli tuğla basamaklardan hızla inerek Jace'in arkadan aydınlatılmış silüetini kapı aralığında bıraktı.

"Titus! Nasıl oldu da

Gidelim mi?" Ama sonra durdu, arabanın camından beni görünce çenesi düştü. "*Robyn*?"

"Selam." Kapıyı iterek açtım ve ona sarıldım ve Titus'la araba yolculuğumun son bir saati boyunca mücadele ettiğim gerginlik eriyip gitti.

Abby dünyada g venebileceğimi *bildiğim* tek kişiydi. Beni korumak ve kollamak için hayatını riske atmıştı.

"Faythe kayıp olduğunu söyledi." Vücudumdaki tüm nefesi sıkmaya çalışıyor gibiydi. "Titus seni buldu mu? Konsey biliyor mu? neredesin?"

"Hayır." Arkasından merdivenlerden inerken başımı kaldırdığım da Jace'in bana değil, omzumun üzerinden bana baktığın   gördüm. Titus'a. "Faythe bilseydi bizi arardı."

"Hey," dedi yeni bir ses, biri iki ayaklı, diğeri dört ayaklı iki kaplumbağ a daha evden çıkıp verandaya adım atarken. "Neler oluyor?"

Abby nihayet gitmeme izin verdiğimde Titus boğazını temizledi. "Robyn, bu Drew Borden, teğmenim."

"Kelimenin 'sağ kol' anlamında, G.I. Joe anlamında değil." Drew elini uzattı, ben de sıktım. "Ben bu Pride'ın baş infazcısıyım. Bu da Knox." Yanında duran şekil değıştirenin parlak, siyah k rkl  kafasını okşadı.

"Knox ne? Sanırım bir soyadı var?"

"Aslında Alistair Knox," dedi Drew ve yanında duran kedi gırtlaktan bir hırıltı çıkardı. "Ama ilk isminden nefret eder, bu yüzden sadece onu kızdırmak istediğimizde kullanırız. Bu zevki neye borçluyuz... Robyn'e, değil mi?"

"Evet. Robyn Sheffield." Varlığını nasıl açıklayacağını görmek için Titus'a döndüm.

Sadece kollarını çok iyi biçimlendirilmiş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve omuz silkti. "Bu senin yapman gereken bir itiraf."

"İtiraf mı?" Drew'un kaşları kalktı.

Titus'un adamlarının ondan daha mutlu olacağını düşünemezdim. Pride'larını soktuğum durumu duymaktı. "Önce bir şeyler içebilir miyim? Belki bir sandviç? Açlıktan ölüyorum."

"Tabii ki." Abby kolunu benimkine doladı ve beni merdivenlere doğru çekti.

Titus yolumuza çıktı. "Hayır," dedi, sesi derin ve... kesindi. "Söyle onlara."

"Titus?" Drew'un duruşu Alfa'sının ses tonuna karşılık olarak gerildi. "Her şey yolunda mı?"

"Robyn?" Abby de şimdi endişeli görünüyordu.

Derin bir nefes aldım, sonra kolunu bıraktım. "Ben bir çeşit... iltica ettim.

Gayri resmi olarak. Ama böyle bir fırtına başlatacağımı bilmiyordum."

"*Kahretsin*," diye mırıldandı Jace ve Knox bir hırıltı daha çıkardı, saldırganlıktan değil ama... hoşnutsuzluktan.

Belirgin bir şekilde hoş karşılanmadığımı hissetmeye başlamıştım.

Abby kaşlarını çattı. "Bu ne demek - gayri resmi olarak?"

Titus sanki sabır savaşı veriyormuş gibi nefes verdi. "Arabama gizlice bindi ve Güneydoğu Bölgesi'nden izinsiz bir yolculuk yaptı. Seni görmek için."

Jace bir elini yeni kısalmış kahverengi dalgalarının üzerinde gezdirdi. Titus'un bakışlarıyla karşılaştı. "Onu geri göndermeliyiz."

"Ben kalıyorum." Derin bir nefes aldım ve sırayla her iki gözle de karşılaştım. "Beni evlendirmeye çalışıyorlar. Onları duydum. Baban böyle bir şey olmayacağını söyledi ama ben *duydum!*" Abby'ye söyledim.

"Ona bunu yapmayacaklarını söylemeye çalıştım," dedi Titus. "Faythe bunun olmasına asla izin vermez. Baban bunun olmasına asla izin vermez."

Drew, "Jace'in sürgün edilmesine de 'izin vermediler', ancak bu oldu," diye belirtti.

"Teknik olarak Robyn'i evlendiremezler," dedi Abby ve normalde sanki ben yokmuşum gibi konuşulmasından nefret etsem de, muhtemelen şikayet etmeye başlamak için iyi bir an değildi. "Ama yeterince yaşlı-

Okul Alfaları, istediklerini yapana kadar onun hayatını zorlaştırmak için ayrıldılar."

"Kardeşin konseyde olsa bile mi?" Titus sordu. "Babanın tarafını tutmayacak mı?"

"Isaac sırf önyargılı olmadığını göstermek için diğer tarafa dönebilir. Her iki durumda da o bir piyon," diye homurdandı Jace. "Konsey sadece onun

Beni sürgüne gönderdikten sonra Alfa statüsü kazandı çünkü onu manipüle edebileceklerini biliyorlardı."

"O zor durumda olan iyi bir adam, Jace," diye ısrar etti Abby. "Kız kardeşini hamile bıraktığı için ona kin besliyorsun."

Drew kıkırdadı ve Knox eğlenen bir kedi homurtusu çıkardı.

Jace gözlerini devirdi. "İyi adamlar piyon olabilir, Abby. Özellikle de liderlik yeteneği olmayan, büyüklerini memnun etmek ve kendi statülerini korumak için yoğun bir arzu duyan *genç* iyi adamlar."

Abby bana bir bakış atarak başını salladı. "O yapmaz-"

"Dalga geçmenin konumunu tehlikeye atacağını ya da Melody için işleri zorlaştıracığını düşünseydi, bunu yapardı."

Jace'e kaşlarını çatarak baktı ama belli ki Jace'in söylediklerine bir itirazı yoktu.

Üzerimize rahatsız edici bir sessizlik çöktüğünde, bir yüzden diğerine baktım. "Yani, kalabilir miyim?"

"Hayır." Jace başını salladı. "Sahip oldukları her şeyle senin peşine düşecekler."

"Onu öylece sokağa atamayız," dedi Drew ve Knox ağzını salladı. İkisine de minnettar bir gülümseme verdim.

"Bu geçici bir durum." Titus anahtarlığındaki bir düğmeye bastı ve arabasının kilitleri gümbürdedi. "Drew, git diğerlerine bir misafirimiz olduğunu söyle, ben de sabah herkesi tanıştırayım."

Drew başıyla onayladı ve Knox'la birlikte büyük eve doğru yola koyuldular.

"Titus..." Jace'in sesi bir uyarı gibiydi ve Titus'un duruşu tepki olarak neredeyse fark edilmeyecek şekilde sertleşti.

Bir evde iki alfa. *Bahse girerim bu bir dakika içinde bir kahkaha...*

Titus, "Faythe'yi arayacak ve konseye tek başına aday olduğunu söyleyecek," dedi.

"Bu bizi temize çıkarmaz," diye ısrar etti Jace. "Eğer onu geri göndermezsek, resmi tanınma talebimizi geri çevirmek için somut bir nedenleri olacak. Sonra da gelip onu alacaklar."

Titus'un gözleri kısıldı. "İş oraya varmayacak." Ama belli ki kendi bölgesinin işgal edileceği düşüncesine de beni esir almaları düşüncesine olduğu kadar kızgındı.

"Tamam, belli ki bir plana ihtiyacımız var. Konuşurken yemek yiyelim." Abby ikisinden birinin yanıt vermesini beklemeden beni merdivenlerden yukarı çekti.

toms. Eşikten geçip dev bir avizeyle taçlandırılmış üç katlı fuayeye girdiğimizde, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Bunu halledeceğiz."

Çocuklar bizi içeri kadar takip ettikten sonra Abby kırmızı buklelerini yüzünden uzaklaştırdı ve gülümsemeye zorladı. "Açlıktan ölüyorum. Hadi sandviç yapalım." Sonra hepimizin onu takip edeceğini varsayarak orta koridora çıktı.

Yaptık.

Abby devasa granit adada benim için bir bar taburesi çekti, ardından kırk sekiz inçlik buzdolabından sandviç malzemeleri almaya başladı.

Titus doğruca üst dolaba yöneldi ve oradan bir şişe burbon ile dört bardak çıkardı. "Yeterince büyüksün, değil mi?"

"Hayal edebileceğiniz her şey için," dedim. Bunun kulağa nasıl geleceğini hiç düşünmeden.

Titus'un kaşları tekrar kalktı.

Jace ve Abby şaşkınlıkla bana baktılar.

"Yirmi iki yaşındayım," diye açıkladım. "İçki içebilecek ve kendi kararlarımı verebilecek yaştayım. En azından insan toplumunda."

"Jambon mu hindi mi?" Abby sonunda kırılgan sessizliği bozarak sordu. "Evet," dedim ve adaya bir kâğıt tabak koyarken güldü. Önümde.

"Süslü." Yüksek kaliteli aletlerle karşılaştırmak için tek kullanımlık tabağı kaldırdım.

"Kimse bulaşık yıkamayı sevmez," diye açıkladı Abby tabağındaki bir dilim ekmeğin üzerine traşlanmış jambon koyarken.

"O telefon görüşmesini yapma zamanı." Titus cep telefonunu ve kısa, kalın bir bardağı önüne koydu. Belli ki alkol, "gerçek yemek yok" politikasının önüne geçmişti.

"Hayır." Jace telefonu elimden aldı. "Ne söyleyeceğini çözene kadar olmaz."

"Konseye benim onu kaçırmakla hiçbir ilgim olmadığını söyleyecek." Titus telefonunu tekrar önüne koydu. "Ve bunu şimdi yapacak, onu elimizde tuttuğumuzu kendi kendilerine anlamadan önce."

"Sonra ne olacak?" Jace sordu. "Onu geri göndermeye hazır olana kadar burada olduğunu onlara söyleyemeyiz ve isteyerek gideceğini sanmıyorum."

Titus, "Onlara burada olduğunu söylemezsek, aktif olarak onu saklamış oluruz," diye ısrar etti. "Ve onu saklamak için harcadığımız her saniye, bizi düşman olarak görmeleri ve dilekçemizi reddetmeleri için onlara daha güçlü bir neden veriyor!"

"Hep böyle midirler?" Jace ve Titus'un tartışmasını izlerken Abby'ye fısıldadım.

"Her zaman değil. Onlar iyi arkadaşlar. Ama iki Alfanın aynı çatı altında yaşaması her zaman huysuz bir durumdur."

Sandviçimin üzerine bir dilim hindi üzerine bir dilim jambon koydum. "Peki neden taşınmıyorsun?"

"Yapacağız." Abby hardal kabının ucunu bir kâğıt havluyla sildi.

"Ama burası biraz karışık. Sokak hayvanlarının çoğu hastalığa yakalandıktan sonra herhangi bir yardım ya da rehberlik almadı.

Kendilerini insanlığa maruz bırakmanın kötü bir fikir olduğunu kendi başlarına anladılar, çoğunlukla hükümet laboratuvarları ve bilim adamlarıyla dolu TV ve filmlerden. Konseyin bildiği kişiler de tüm kurallara uymaları konusunda uyarılar aldılar. Ama Titus başa geçene kadar,

Burada gerçek bir düzenleme yoktu. İstedikleri gibi yaşamaya alışmışlar."

"Vahşi Batı gibi," diye mırıldandım.

"Evet. Sayılır. Ve bu kovboylar kendi türlerinden bir kovboy kızla hiç karşılaşmamışlar. Çoğu sadece merak ediyor ama..." Omuz silkti ve elindeki sandviç yere düştü.

"Ama kanunlar daha iyi bir şekilde uygulanana kadar, arabaların etrafında dönüyorsunuz." Abby başını salladı. "Sanırım bu metaforu epeyce tükettik." Güldüm. "Katılıyorum."

"Peki," diye homurdandı Jace mutfakın karşısından. "Ama işler kötüye gitmeye başlarsa Faythe'yle konuşmama izin ver. O beni dinler."

"Güneye gitmeyecek." Titus bana döndü, elinde Faythe Sanders'ın iletişim sayfası olan cep telefonu vardı. "Sıra sende Robyn."

DÖRT

Titus

"Burada başımız belada. Tavsiyemi istiyor musun, istemiyor musun?" Jace Abby ve Robyn mutfağın diğer ucunda sandviçleri hazırlarken usulca tersledi.

İçimdeki Alfa "Hayır" diye bağırmak istedi. Ama son beş yılını babamın milyarlarca dolarlık şirketini büyötmekle geçirmiş olan insan yanımda daha iyisini biliyordu. Bir CEO, sadece babasının Dinlediğı danışmanlar.

Muhtemelen aynı şey Alfalar için de geçerliydi.

"Evet," dedim sonunda. "Tavsiyeni istiyorum ama burası benim bölgem. Karar bana ait."

Jace'in çenesi kısa süreliğine sıkıştı ve kilidi açmak için çabaladığını gördüm. I

nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Bir dost ve müttefik olarak ne kadar değerli olsa da ve kendi Pride'ımı oluştururken yardım ve tavsiyeleri için ne kadar minnettar olsam da, uzaktan birlikte çalıştığımızda çok daha iyi anlaşıyorduk - o kendi bölgesinde, ben de kendi bölgemde.

"Karar benim olsaydı," diye başladı Jace. "Onu geri gönderirdim."

"Şimdi mi?"

"Mümkün olduğunca yakın bir zamanda. Faythe'yi arayıp olanları anlatırım, sonra da sınırda bizimle buluşması için birini göndermesini söylerim. Abby ile birlikte. Dostça bir devir teslim için."

"Çünkü konsey başkanının kızı ateş hattında olduğu için olayların tırmanmasına izin verme olasılıkları daha düşük."

Jace başını salladı.

"Kesinlikle." "Peki ya

Robyn gitmek istemezse?"

"Bu ona bağlı değil."

Gülümsememi gizlemek için kadehimden bir yudum aldım.

"Abby'nin bir kadının kendi kararlarını veremeyeceğini söylediğini duymasına izin vermesen iyi olur."

Jace gözlerini devirdi. "Söylediğim bu değil. Robyn kararını çoktan verdi. Konsey ile bir anlaşma yaptı. Sözüne sadık kalmak zorunda. Bu insan adalet sistemindeki bir savunma anlaşmasından farklı değil. Bir erkek ya da bir kadın için."

"Ama ABD Adalet Bakanlığı onu evlendirmeye çalışmazdı." Sandviçinden ilk ısırığı alırken, biçimli kalçasının kıvrımıyla tezgâhıma yaslanışını izledim.

Jace'in bakışları üzerimde yoğunlaştı ve dikkatimi Robyn'den uzaklaştırmak için olması gerekenden daha fazla çaba harcadım.

"Titus, *bunu yapma.*"

"Ne yapmak?" Ama ne demek istediğini çok iyi

biliyordum. "Ona öyle bakma."

Boğazımı tırmalayan yumuşak uyarı hırıltısını bastırmaya çalışma zahmetine bile girmedim.

Kaşları daha da çatıldı. "Ona aşık olmak sahip olduğun her şeye mal olacak. Sahip *olduğumuz* her şeye."

"Abby'ye aşık olmanın sana mal olduğu gibi mi?" Tersledim.

"Aynen öyle. Ama o ve benim gidecek bir yerimiz vardı. Eğer bu bölgeyi kaybederseniz, hiçbirimiz için böyle bir durum söz konusu olmayacak."

"Bu şekilde bitmek zorunda değil."

"Onun geri dönmesi için savaşacaklarını biliyorsun ve eğer onu korumak için savaşırsak, hiçbir başıboş Pride asla tanınmayacak."

"Abby için kavga etmediler," diye belirttim.

"Henüz." İfadesinde kısa bir süreliğine huzursuz bir şey geçti. "Ama Abby insan kadınların enfeksiyondan nasıl kurtulabileceğini anlamalarına yardımcı olamaz. Ya da başıboş bir dişinin çocuklarının şekil değiştiren olup olmayacağını." diye ekliyor ve bir kez daha, başka bir erkeğin ona dokunabileceği düşüncesi beni mantıksız, açıklanamaz bir şekilde kızdırıyor. "Robyn ABD topraklarının geleceğini temsil ediyor ve savaşmadan gitmesine izin vermeyecekler." Jace derin bir nefes aldı. "Ya Pride'lara gider ya da onlar gelip onu alırlar."

"Biliyorum." O haklıydı. Ama Robyn de haklıydı. O bir sokak hayvanıydı ve ben de korumam altındaki sokak hayvanlarının hakları ve kabulü için savaşılmaya yemin etmişim. On iki sokak hayvanını işe alabilmemin tek nedeni buydu.

ve diğer Pride üyelerimin sadakatine hükmedeceğim.

Bu *inandığım* bir şeydi.

Robyn'i isteği dışında geri vermek, ilk başıboş Alfa olarak desteklemeye yemin ettiğim her şeyi ihlal etmek olurdu.

Ama onu tutarsam, Alfa olarak günlerim sayılı olacaktı.

Onu geri göndermek *zorundaydım*.

"Neden aramayı benim yapmama izin vermiyorsun?" Jace teklif etti. "Faythe'yi hayatı boyunca tanıdım."

"Hayır." Eğer Jace'in karar vermesine izin verirsem, yetki ondaymış gibi görünecekti.

Benim gururum. Benim kararım. Benim sorumluluğum. "Ben hallederim."

"Peki," diye homurdandı Jace. "Ama işler kötüye gitmeye başlarsa Faythe'yle konuşmama izin ver. O beni dinler."

"Güneye gitmeyecek." Telefonumdan Faythe Sanders'ın iletişim bilgilerini çıkardım. "Sıra sende Robyn." "Ara" tuşuna bastım, sonra hoparlör düğmesine dokundum ve telefonu adanın üzerine koydum. Bana baktı, iri mavi gözlerinde panik parlıyordu ve çiğnemekte olduğu jambonlu sandviç lokmasını aceleyle yuttu. Zil sesi mutfağında yankılanırken, "Ben başlarım," dedim. "Ama sonra hepsi senin."

Zil sesini statik bir ses kesti, ardından kısa bir sessizlik oldu. "Alo? Titus?" Faythe söyledi.

Robyn nefesini içine çekti ve tuttu. Dehşete düşmüş ama kararlı görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdim bar taburelerinden birine otururken. "Yalnız mısın?"

"Um...Olabilirim. Bir dakika." Hattan menteşe sesleri geldi, ardından bir kapı tıkırdayarak kapandı. "Neler oluyor Titus? Burada elimiz kolumuz bağlı."

"Biz de öyle. Benim bir sorunum var." "Ne tür bir sorun?"

"1.80 boyunda, mavi gözlü esmer bir sorun." Robyn'e baktım ve onu sandviçinin üst dilimindeki ekmeğin kabuğunu dikkatlice soyarken buldum. Beni endişeyle izliyordu. "Arabanıza gizlice binen ve kendi bölgesinden tamamen siz olmadan otostop çeken türden. bilgi."

"Kahretsin." Faythe otururken Springs telefonda hafifçe inledi. "Robyn mi?" "Evet. Ve tekrar belirteyim, sınırı geçerken Robyn'den habersizdim. arabamdaydı." İfadelerim dikkatliydi ama doğrudu.

Faythe parazit yüzünden iç geçirdi. "Bunu başka kim biliyor?"

"Sadece dördümüz," dedi Jace. "Ben, Abby, Titus ve Robyn. Elbette. Ve Titus'un birkaç infazcısı."

"Robyn Şimdi orada mı?" Faythe sordu ve sesindeki kaş Őatma ifadesini duyabiliyordum. "Dinliyor mu?"

"Evet," diye konuştu davetsiz misafirim sonunda. "Özür dilerim. Herkesi kızdırmak istememiştim. Ben sadece-"

Faythe, "Konuşmayı kes Robyn," diye emretti ve o anda, hayatında oynadığı diğer tũm rollere rağmen, tamamen Alfa oldu. Aslında o kadar Alfa'ydı ki, mutfağımda otoritesini ilan etmesinden iĕgũdũsel olarak rahatsız olduğum iĕin ensemdeki tũyler diken diken oldu. "Bazı sorular soracağım ve mũmkũn olduğunca kısa cevaplar vermeni istiyorum. Hiĕbir gereksiz bilgiler."

ĕũnkũ Robyn'in sũylediđi her Şeyi konseyin geri kalanına rapor etmek zorunda kalacaktı.

"Tamam..." Robyn Abby'ye baktı, o da ona cesaret verici bir baş selamı verdi. Sonra bana baktı.

Ona rahatlamasını sũylemek istedim. Her Şeyin yoluna gireceğini. Ama yalan sũylemeden bunu nasıl yapacağımı bulamadım.

"Titus'un arabasına nasıl bindin?" Faythe sordu.

"Kilidi aĕık bırakmış."

"Ve onun arabası olduğunu biliyordun?"

"Evet," dedi Robyn. "Gideceğini biliyordum-"

"Bu kadar yeter," diye araya girdim. "Sadece sorduğu sorulara cevap ver."

"Titus senin onun arabasında olduğunu biliyor muydu?" Hepimiz beyaz granit tezgahın üzerindeki telefonuma bakarken Faythe devam etti.

"Ben kendimi gösterene kadar değil. Sınırı çoktan geçtikten sonra," diye ekledi Robyn.

"Tamam. Titus, sormak zorundayım..." Faythe söyledi ve ben gözlerimi kapattım. Ne olacağını biliyordum. "Neden kokusunu almadın?"

"Çünkü arkada, spor salonumdaki kıyafetlerin altına saklandı. çanta."

"Kendini senin kokuna sakladı."

"Evet." Ve hala benim gibi kokuyor olması Konsantre ol, o bu kadar yakın dururken.

"Pekâlâ. Titus-"

"Bu benim hatam," diye araya girdi Robyn, avucunun içinde bir parça ekmek kabuğu ezilmişti. "Gizlice kaçtım. Titus'un bununla hiçbir ilgisi yok. Benim yaptığım şey yüzünden onu ve Gurur'unu cezalandırmayın."

Faythe, "Ne yazık ki bu o kadar basit değil," dedi. "Ama düzeltebilirsiniz bu-"

Hat üzerinden bir kapı gıcırtyla açıldı ve Faythe'nin sandalyesi yaylandı. dönerken tekrar gıcırdadı. "Faythe? Biz..." Başkan Rick Wade'in cümlesi bir anda kayboldu. "Telefonda kim var?"

Faythe, "Ben Titus," dedi ve mutfağımdaki herkes tamamen hareketsiz kaldı. "İyi haber şu ki Robyn güvende."

"Lanet olsun," diye küfretti Wade. "Sanırım kötü haber, kızın onun elinde olması?" "Evet, ama onu *almadı*. Kız onun arabasına saklanmış. O ve

Robyn hoparlörden konuşuyor."

"Ver bakalım," dedi Wade ve Faythe'nin Abby ya da Jace'ten bahsetmediğini fark ettim. "Titus, beni hoparlörden çıkar."

Telefonumu elime aldım ve kapatmak için hoparlör düğmesine dokundum. "Ben buradayım. Dinle, ben-"

Rick Wade, "Onu geri gönderin," diye araya girdi. "Sınırdaki sizinle buluşacak birini göndereceğim. Bu şeyi uzak tutmanın tek yolu bu-"

O kadar hızlı ayağa kalktım ki bar taburem neredeyse devriliyordu. "Tüm saygımla, Sayın Başkan, sizden emir almıyorum."

Başkanın sessizliğini biri Faythe'den diğeri de mutfağımdaki Jace'den gelen iki inilti bozdu.

"Titus, bir sonraki soruma nasıl cevap vereceğini dikkatlice düşünmeni istiyorum. Robyn'i geri vermeyeceğini mi söylüyorsun? Ve lütfen konseyde hiçbir göreviniz olmadığını ve konseyin işlerine karışamayacağınızı aklınızda bulundurun."

"Robyn bunu benim işim yaptı. Onu ben götürmedim. Gizlice kaçtı. Ve geri dönmeye niyetli görünmüyor."

Robyn'in gözleri büyüdü ama Jace kaşlarını çattı. "Yapma," diye sessizce mırıldandı.

Mutfaktan çıktım, ana koridordan geçtim ve ofisime girdim, bilerek herkesi tartışmanın dışında bıraktım. Bu benim sorunumdu. Kendi yöntemimle halledecektim.

Ben kapıyı kapatırken Başkan Wade, "Bay Alexander, şu anda konseyin önünde bir dilekçeniz var," diye devam etti. "Gerçekten kendi ayağınıza kurşun sıkmak istiyor musunuz?"

"Robyn'i size geri göndermezsem dilekçeyi onaylamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Onun iradesine karşı mı?"

"Tabii ki hayır!" Faythe konuştu, sesi uzaktan ince geliyordu. "Konsey'e rüşvet verilemez ve biz baskı yoluyla iş yapmayız!"

"Yaptığın şeyin diğer konsey üyeleri nezdinde iyi niyet uyandırmayacağını söylüyorum." Deri gıcırdadı ve Wade otururken Bert Di Carlo'nun ofis koltuğundan gelen sesi tanıdım. "Ama burada doğru şeyi yapmak size biraz iyi niyet kazandırabilir."

"Doğru şey mi? Bir kadını tekrar hapsedebilmek için bölgesel sınırların ötesine sürüklemek mi?"

"Ona Güneydoğu Bölgesine kadar güvenli bir şekilde eşlik etmek, böylece yaptığı anlaşmayı yerine getirebilir. Bu herkesin yararına Titus. Robyn'inki de dahil. Ve eğer bunu herkes için kolaylaştırırsan

Diğer konsey üyeleri Robyn'in bize sağ salim dönmesinde ne kadar etkili olduğunuzu biliyorlar. Bunun ötesinde, Faythe ve ben borçlu olduğumuz her iyiliği isteyeceğiz. Dilekçenizin onaylanması için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bu konseyin iki yüzyıldır kabul ettiği ilk yeni bölgenin Alfa'sı olacaksınız. Konseyde yer alan ilk başıboş olacaksınız."

"Marc konseyde oturuyor," diye belirttim ve bunu hatırlayamıyor gibi görünmesi, bana verdiği sözleri hatırlayacağına dair bana çok az inanç verdi. Ya da bana bir koltuk verilse bile konseyde ciddiye alınacağıma.

Wade, "Marc bir eş-Alfa," diye ısrar etti. "O ve Faythe bir oyu paylaşıyorlar.

Kendine ait bir yerin olacak. Seninle ve Gurur'unla birlikte geleceğe yürümeye hazırız Titus. Ama katılmak istediğin kuruma biraz saygı göstermeni istiyoruz. Robyn konseyle bir anlaşma yaptı. Eğer o konseyde yer almak istiyorsan, onun çıkarlarını korumak zorundasın."

Evet. Bu daha açık olamazdı. Ofis koltuğuma çöktüm ve gözlerimi kapattım. "Yani ben senin sırtını kaşıyacağım, sen de benimkini."

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor," dedi Faythe. "Bak, ben Robyn'in durumuna herkesten daha fazla sempati duyuyorum. Ona özgürlüğünü verebilseydim, verirdim. Ama eğitim ve rehabilitasyon şartlarını kabul etti ve konsey onun özgürlüğüne izin vererek bir emsal oluşturmayı göze alamaz.

bir anlaşmayı terk etmek. Bunun ötesinde Titus, o dört kişiyi öldürdü. Dört. *insanlar.*"

"şekil değiştirenleri bilen ve aktif olarak avlanan dört insan Onlara," diye hatırlattım, zihinsel olarak bundan bir çıkış yolu arıyordum. Herkesi mutlu edecek bir yol. "Neler olup bittiğini bilseydiniz kendiniz öldüreceğiniz dört insan."

"Dört insanla çok daha dikkatli ve medyada mümkün olduğunca az yer alacak şekilde ilgilenirdik. Bakın, hepimiz Robyn için en iyisini istiyoruz ama kendini kontrol edebileceğinden emin olana kadar onu dünyaya salamayız. Hayatın henüz kontrol edemediği içgüdülerini tetiklemeyeceğinden emin olana kadar. Bu herkesin yararına. Ona yardım etmemize yardım edin. Lütfen."

"Peki." Bu konuda gerçekten başka seçeneğim yoktu. "Ama benim yöntemimle yapmama izin ver."

Rick Wade homurdandı. "Bu bir müzakere değil-" "Senin yöntemin ne?" Faythe araya girdi.

"Robyn buraya Abby'yi görmeye geldi. Kendini dışlanmış ve haklarından mahrum edilmiş hissediyor. O yüzden burada arkadaşıyla vakit geçirmesine izin verin. Bir tekrar arkadaşıyla."

"Kesinlikle olmaz," diye tersledi Wade.

"Eğer yapmazsanız, her adımda bizimle savaşacak," dedim onlara.

"Ve eline geçen ilk fırsatta yine sizden kaçacak. Eğer istiyorsanız

neden kalması gerektiğini ona göstermek zorundasınız."

"Bizden kaçtığı gibi sizden de kaçmayacağını size düşündüren nedir?" diye sordu başkan.

"Abby elimizde." Bu, kızını özleyen bir baba için çok alçakçaydı. Ama gerçek buydu. "Robyn'in güvendiği tek kişi o. Ve eğer bu sizi ikna etmezse, onu gözümün önünden ayırmayacağıma söz veriyorum."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" Faythe, Wade'in hoşnutsuz mırıldanmaları üzerine sordu.

"Bize onunla iki hafta verin, biz de onu kendi başına dönmeye ikna edelim. Eğitimini Güneydoğu'da tamamlayacak ve konseye olan yükümlülüğünü yerine getirecek. Siz bir damla kan dökmeden onu geri getiren Alfalar olacaksınız, ben de onu kendi isteğiyle ve iyi bir ruh haliyle geri getirerek 'iyi niyet kazanmış' olacağım. Herkes kazanır."

Geri dönmek istemeyen Robyn hariç herkes. İki haftalık bir ertelemeden sonra bile.

"Bu işe yaramaz," diye ısrar etti Wade.

Faythe, "Bu zor bir satış olacak," diye itiraf etti.

"O zaman benim yapacağımı yap. İşe yaramasını sağla." Görüşmeyi sonlandırdım ve sandalyeme çöktüm, gözlerim kapalıydı.

Bu nasıl oldu?

Konsey toplantısına girerken Faythe, Jace ve ben dilekçemizin başarılı olma şansının yüzde elli olduğu konusunda hemfikirdik. Çok iyi bir şans değil ama ilk girişim için hiç de fena değil. Reddedilmeye ve karara itiraz etmeye hazırdık.

En kötü ihtimalle Blackwell'in ölmesini beklemeye hazırdık. Damadının çok daha az eski kafalı olduğu söyleniyordu. Torunu daha da az.

Ama konsey Robyn'i geri alamazsa - kısa sürede, zarar görmeden ve işbirliği yapmaya istekli olarak - beni suçlayacaklardı. En azından bir Alfa olarak yeteneklerim sorgulanacaktı ve eğer yetersiz bulunursam ikinci bir şansım olmayacaktı.

Robyn'e teşekkürler.

Tüm bunları bilmeme rağmen onun kalmasını istiyordum. En az infazcılarım kadar zeki ve sertti ve hepsinden çok daha güzeldi. Ayrıca adamlarımın çoğunun neler yaşadığını ve hâlâ neler yaşamakta olduğunu bizzat anlayan bir başıboştu.

Robyn *kendini* Mississippi Valley Pride üyesi gibi *hissetti*.

Derin bir nefes verdim ve ayağa kalkarken telefonumu ceketimin cebine yerleştirdim. Mutfağa adım attığımda tüm gözler bana çevrildi.

"Eee?" Abby elinde yarısı yenmiş bir sandviçle bar taburesinden kalktı.

Ondan, ekmeği parçalamak dışında yemeğine neredeyse hiç dokunmamış olan Robyn'e döndüm. "Sana iki hafta aldım."

Robyn taburesinin üzerinde dönerek bana baktı, kaşları geniş mavi gözlerinin üzerinde aşağıya doğru çekilmişti. "Neyin iki haftası?"

"Hiatus. Tatil. Ara."

"Tatil." Bir toprak parçasını ısırmış gibi görünüyordu. "Sonra ne olacak?"

"O zaman Atlanta'ya git ve eğitimini tamamla." Bardağımı kaldırdım ve bir yudum aldım. "Ondan sonra, konsey artık içgüdülerinin merhametine kalmadığından emin olduğunda, hayatını geri alacaksın."

"Ne şekilde?" "Ne demek istiyorsun?"

Robyn tabağını itti ve ayağa kalktı. "Hayatımı ne şekilde geri alacağım? Okulumu bitirebilecek miyim? Hâlâ hayatta olduğumu bilsinler diye, onaylanmış aramalarda telefonla kontrol etmek yerine ailemi görmeye gidebilir miyim?"

Omuz silktim. "Elbette."

"Belki," dedi Abby.

Jace yavaşça nefes verdi. "Okul meselesi biraz karışık Robyn. Sadece bir dönemin kaldı, değil mi?" diye sordu.

Başını salladı. "En azından lisans eğitimim için."

"Yani bir tür izin için Alfa'nızdan -bu hangi Pride'a katıldığınıza bağlı olarak değişir- izin almanız gerekir. Ve okulun bulunduğu bölgenin Alfa'sından geçici ikamet izni. O da Abby'nin kardeşi Isaac."

Robyn'in kaşları çatılmaya başladığında, "Anladığım kadarıyla bu rutin bir şey," diye ekledim. "Gururumuz tanındıktan sonra benim Tom'larım da aynı ayrıcalıklara sahip olacak."

"Bu rutin bir şey. Jace'in bölgesinde okula bu şekilde gidebildim. Ve Isaac sana kesinlikle izin verecektir," diye Robyn'i temin etti Abby.

"Konsey istemediği sürece." Jace bardağını boşalttı ve şişeyi yeniden açtı. "Isaac en kıdemsiz konsey üyesi ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki bu pozisyonda her taraftan baskı gelir. Üst rütbeli bir Alfa'nın istediği bir konuda onunla birlikte oy kullanırsanız, o da başka bir konuda sizinle birlikte oy kullanacaktır. Ya da tam tersi."

"Yani okulu bitirmek için iki farklı kurumdan izin almam gerekiyor. Alfalar mı?" Robyn Abby'den Jace'e baktı, sonra geri döndü. "Ama konseyin onayı olmadan bunu alamayacak mıyım? Bu nasıl özgürlük?"

"Şey..." Abby bardağını aldı ve içine baktı.

"Bizim toplumumuz insan dünyasından farklı işliyor." Robyn'in taburesini onun için çektim ve yanındaki tabureye oturdum.

"Ben de fark ettim." Ama oturmadı.

"Kuralların çoğu zorunluluktan kaynaklanıyor," dedi Jace. "Geri kalanı kedileri bölgesel yapan içgüdüleri karşılamak içindir. İçeri giremezsin bir başkasının bölgesine izinsiz girmek. Bu hem kişisel hem de toplumsal düzeyde saldırganlığı tetikleyecektir."

"Bu hepimiz için böyledir," diye açıkladım. "Hiçbir otoritesi ya da kıdemi olmayan kediler bile, ister mahalle, ister ev, hatta isterse sadece bir yatak odası olsun, kendi alanlarını sahiplenirler."

"Kendime ait bir alanım yok," dedi Robyn. "Yatak odam eskiden Sara'nındı ve bir tapınakta yaşamak gibi bir şey."

Oh. Birdenbire doğaçlama ilticası daha da mantıklı gelmişti. "Sanırım Di Carlos'tan memnun olmamanın bir nedeni de bu. Başkasının alanında yaşıyorsun." Ve ona tanıdık gelen her şeyi elinden almışlardı. Okulunu. En iyi arkadaşını. İnsan ailesiyle gerçek teması. "Geri döndüğünde, eminim o alanı kendi alanın haline getirmene izin vermekten mutluluk duyacaklardır."

"Evet. Kendi posterlerimi asabilmem ve kendi yorganımın altında uyuyabilmem için ölü kızlarının eşyalarını kutuya koymak isteyeceklerdir."

"Beş yıl oldu," dedi Abby. "Hayatlarına devam etmeleri gerekiyor."

"Hayatıma devam etmem gerekiyor." Robyn sonunda yanımdaki tabureye oturdu. "Ya bu bölgesel sistemin bir parçası olmak istemiyorsam? Ayrılabilir miyim?

Tamamen mi? Abby'nin yaptığı gibi mi?"

"Cezanı tamamladığında iltica etmeyi deneyebilirsin," dedim ona. "Ama bu seni sadece serbest bölgelerden birinde, arkadaşlarına, ailene ve diğer bölgelerdeki okullara erişimin olmadan sıkışıp kalmana neden olur."

"Ve bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" Robyn bana döndü. "Bu yüzden mi serbest bölgede özerklikten vazgeçiyor ve kendini keyfi olarak yönetilen bir komitenin kararlarına tabi tutuyorsun?"

"Bu keyfi değil," dedim ona. "Ve ben sadece buna tabi olmayacağım. Bunun bir üyesi olacağım. Karar verme sürecinin bir parçası. Adamlarım için işleri daha iyi hale getirebilecek bir konumda olacağım. Ve kadınlar için," diye ekledim, kaşları havaya kalkınca.

"O erkekler ve kadınlar sizin kurallarınıza göre yaşamaya istekli oldukları sürece." "Onlar benim kurallarım değil. Onlar kurallar. Ve bir amaç için oradalar. sebep."

"Peki." Robyn tekrar ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. "Hadi şu 'tatili' başlatalım. Nerede düş alabilirim?"

Abby ayağa kalktı. "Ona göstereceğim."

Bayanlar mutfaktan çıkarken Robyn'i kalbimde ağır bir hisle izledim ve Jace bardağıma bir inç daha burbon doldurdu. "İki hafta içinde ayrılmaya niyeti olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Fikrini değiştirmek için iki haftam var." Ve kendimi yapmaktan başka seçeneğim olmayan şeye ikna etmek için.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Bardağı boşalttım. "Hiçbir fikrim yok."

BEŞ

Robyn

"Abby ve Jace koridorun karşısında, ben de birkaç kapı ötedeyim."
Titus yatak odasının kapısından, kollarını sabahın biri için akıl almaz derecede abartılı görünen takım elbise ceketinin üzerinde kavuşturarak konuştu. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye. Ama burada olduğun sürece bu alan senin. Lütfen kendinize ait hale getirmekten çekinmeyin."

Yatağa oturdum ve bornozu dizlerimi örtecek şekilde kapattım, ıslak saçlarım misafir odasındaki yorganına damlıyordu. "Benim olsun."
Kelimeler hissettirdikleri kadar anlamsız geliyordu. "Anı yakalamakla ilgili sorun, anın genellikle önceden planlamaya izin vermeyecek kadar kısa olmasıdır."

Titus güldü ve bir an için sekiz banyosu, yüzlerce insan çalışanı, bir düzine şekil değiştiren infazcısı ve milyonlarca doları olmayan normal ama anormal derecede muhteşem bir adam gibi göründü. Ve gri gözlerini dumanlı bir odada parlayan bir ampul gibi aydınlatan bir gülümseme.
"Eşyalarını getirmedin mi?"

"Çanta hazırlayacak zamanım olmadı." Şampuanımı ya da makyaj malzemelerimi almayı bile düşünmemiştim. "Ama iç dekoratörünüzün seçtiği tasarım renklerini ve anlamsız sanatı sahiplenmek için elimden geleni yapacağım." Altımdaki yorganın bir köşesini kaldırdım. "Bu ipek damask mı? Rengine 'antik kırmızı' mı yoksa 'düşmanlarının kanı' mı diyorsun? Çünkü ben hangi tarafa eğileceğimi biliyorum."

Titus'un sol kaşı kalktı ve eğlenen bakışları vücudumun en mahrem yerlerine doğru alev alev bir sıcaklık gönderdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Deniyorum. Mizah anlayışından başka neyim kaldı ki?"

"Senin hayatın." Abby arkasından kapı aralığından içeri süzüldü, kızıl saçları ceketinin omzuna değiyordu. "Arkadaşların. Donna Di Carlo'dan ve onun seramik koleksiyonundan iki haftalık bir erteleme melekler." Elinde katlanmış bir yığın yedek kıyafetle yanımdaki yatağa uzandı. "Şimdi kaç tane var? Oraya son gittiğimde yüzden fazla saymıştım."

"Şimdi bunun iki katı var. Ve hepsi Sara'ya benziyor. Bu da çok ürkütücü."

Abby'nin gülümsemesi ölü bir gül gibi soldu.

"Özür dilerim." Tam *bir pisliğim*. "Onu tanıyordun, değil mi?"

"Evet. Ben...um." Abby boğazını temizledi ve kıyafetleri aramızdaki yatağın üzerine koydu. "Onun öldüğünü gördüm."

"Oh. Kahretsin. Üzgünüm, Ab."

"Sorun değil. Bu uzun zaman önceydi." Başını salladı ve gülümsemesi geri geldi. "Sana uyuman için bir şeyler ve yarın için birkaç giysi getirdim. Elimde sana uyabilecek sadece bunlar var. Sabah alışverişe gider ve ihtiyacın olan diğer her şeyi alırsınız."

Titus sırtarak, "Yeni bir yorgan alabiliriz," diye ekledi. "Siyah kadife süslemeli 'ruhumdaki leke kadar karanlık' olmasını tercih ederseniz."

"Ha. Sanırım kırmızıyla idare edebilirim, teşekkürler."

"Tamam. Sabah görüşürüz hanımlar." Koridora geri döndü ve kapıyı kapattı.

Abby kocaman kahverengi gözlerle bana döndü. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Bu!"

"Dekorunu mu eleştirdin?" Dolaptan bir çift pijama şortu aldım. bir yığın oluşturdu ve ödünc aldığı cübbenin altından onlara adım attı. "O bir Alfa, tanrı değil."

"Arabasına gizlice girdiğine inanamıyorum! Onu gerçekten zor bir duruma soktun."

"Jace'i soktuğun pozisyon gibi mi yani?" Bornozun düşmesine izin verdim ve başıma yumuşak pembe bir tişört geçirdim.

Abby gözlerini devirdi. "Bu farklıydı."

"Ben bir noktaya değiniyordum, suçlama değil. Yapmamız gerekeni yapıyoruz, değil mi? Bunu bana *sen* söyledin."

"Biliyorum, ama..."

"Bak Ab, yaptığım şeyden onu sorumlu tutacaklarını hiç düşünmemiştim.

Düşman edinmeye çalışmıyorum."

"Güzel, çünkü burada kalmak istiyorsan, edinmen gereken arkadaş Titus."

Bornozu banyo kapısındaki kancaya asmak için odayı geçtim. "Burada kalmak istediğimi kim söyledi?"

Abby kaşlarını çattı. "Güneydoğu'ya gitmek istemediğini sanıyordum. Gurur."

"Bilmiyorum. Ama burası daha iyi değil. Görünüşe göre burası serbest bölge değil.

Artık bir kafesten çıkıp başka bir kafese girmek bana iyi gelmiyor. Titus'un burayı dönüştürdüğü şey de tam olarak bu."

"Tamam, ama burası farklı olacak," diye ısrar etti.

"Hayır, olmayacak. Diğerleri gibi olmasaydı Titus Gurur'unu kabul ettiremezdi. Yani, *neredeyse* diğerleri gibi."

Kahretsin. Gerçekler mideme bir darbe gibi inerken masa sandalyesine çöktüm. Ne tür bir devrimci aktivist haklarından mahrum bırakılmış ve yeterince temsil edilmeyenlere *tatil* verir? Ben sığınak istemiştim. Özerklik. Onun yerine, güzel bir malikânede, muhteşem bir genç Alfa ile iki hafta geçirdim.

Ama Titus'un bundan çıkarı ne?

"Eksik olan elementi bulma modunda," diye mırıldandım. "*Kahretsin*, Robyn!"

"Neden bahsediyorsun? Hangi element?"

"Onun bir e e ihtiya ı var Abby. Bir Alfa ve bir baraj olmadan bir Sürü'ye sahip olamazsın. Ama sana sahip olamaz çünkü sen Jace'le birliktesin. Bu yüzden bana bu kadar iyi davranıyor. Bu da onun diğerlerinden farklı olmadığı anlamına geliyor."

"Seni burada tutmak istediğini mi d    n yorsun?"

"Bana açlıktan  l yormu  gibi baktığını ve buzdolabındaki son yiyecek kırıntısının ben olduğumu d    n rsek? Evet. Bence bu bir seçme. Bu iki haftalık 'tatilin' sonunda bir karar vermesi gerektiğini d    n yor.

"Beni geri mi gönderecek, yoksa kendine mi saklayacak?"

"Senin güzel olduğunu d    n yor olabilir, yani adamın gözleri var. Ama seni Gururunu tamamlamak için kullanmaz Robyn."

"Tabii ki yapar. O bir Alfa. Başkalarının hayatlarını yönetmek onların i idir."

Ayak sesleri koridordan kapıma doğru ilerlerken karanlıkta gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yatakta doğruldum, sanki hayatım için koşuyormuşum gibi nefes nefese kaldım ve eğer bir saniye sonra uyansaydım-

Başımı salladım, kâbustan ve kesik başımı duvarlarına asmaya kararlı insan avcılarından kıl payı kurtuluşumdan kurtuldum.

Bağırıyor muydum? Bu yüzden mi biri odama doğru koşuyordu?

Sara Di Carlo'nun yeşil çalar saatinin numaralarını görmeyi umarak soluma baktım ama onun yerine ay ışığının şeffaf perdelerin arasından parıldadığı bir pencere buldum.

Oh, evet. Çok da özgür olmayan bir bölgedeydim.

Diğer tarafa baktım ve kırmızı rakamların havada süzüldüğünü gördüm. Mermer komodinin üstündeki karanlık. Üç-oh-dört. Sadece bir buçuk saat uyuyabildim.

"Titus!" diye fısıldadı koridordan bir ses ve adının peşi sıra, ancak bir yumruğun kapıya vurması olabilecek üç keskin gümbürtü duydum. Ama *benim* kapıma değil. "Bir tane daha var!"

Kalbim hızla çarparak yorganı üzerimden attım ve büyük yatak odasına doğru koştum. Kapıyı açtığımda Abby ve Jace'i benimkinin karşısındaki odalarının kapısında durmuş koridora bakarken buldum.

"Titus!" Drew Borden koridorun sonundaki çift kapıyı çaldı, sağ yumruğunda bir cep telefonu vardı, bol kot pantolonu aşağıya sarkıyordu

beyaz bir tişörtün altında kalçalarında. "Spencer hatta. Bir tane daha getiriyor."

Sol taraftaki kapı açıldı ve Titus, üzerinde *güzelce* şekillendirilmiş göğsünü gösteren bir çift uyku şortundan başka bir şey olmadan göründü.

Kes şunu! Ondan etkilenmiyorsun Robyn. Vücudun öyle olması gerektiğini düşünüyor, çünkü sen bir tekirsin ve o da bir Alfa. Ama dudaklarının ne kadar yumuşak görüldüğünü, pazularının nasıl şiştiğini ve çelik gibi irislerinin ne kadar güzel olduğunu fark eden hormonlarım değil, gözlerimdi. Titus Alexander bir Her standartta çekici bir adam. Beni ona doğru iten şekil değiştiren dürtülerim olsun ya da olmasın.

Onun tarafından kullanılmaya niyetim yoktu ama bu bakamayacağım anlamına gelmiyordu. Değil miydi?

"Özür dilerim. Cep telefonum sessizdeydi." Titus telefonu Drew'dan aldı.

"Spence? Ne kadar uzaktasın?" Bir süre dinledi ve hattan derin bir ses duysam da kelimeleri çıkaramadım. "Tamam, buraya gelir gelmez onu aşağıya götür. Bir yer hazırlayacağız."

Titus telefondaki bir düğmeye bastıktan sonra telefonu Drew'a uzattı. Bir dakikalığına odasında kayboldu, sonra kot pantolonu ve elinde bir gün önce takım elbise ceketinin altına giydiği düğmeli gömleğiyle dışarı çıktı. "Jace?" Titus yanımdan geçerken, sol kolunu gömleğinin altından geçirerek sordu.

Gömleğinin kolunu. "Buna hazır mısın?"

"Her zaman." Jace, Abby'nin başının üstünü öptü, sonra bana kibarca başını salladı ve Titus ile Drew'un peşinden evin diğer ucundaki merdivene doğru gitti.

Salon.

"Nereye gidiyorlar?" Üç çift ağır ayak ahşap basamakları tırmanırken sordum.

Abby, "Spencer yeni bir sokak köpeği getiriyor," dedi.

esne
me.

"Spencer infazcılardan biri mi?"

"Hayır, sadece bir Pride üyesi. Acil serviste çalışıyor. Arada sırada, Grip sanılan bir çizik ateşi vakası geçiriyorlar. Spencer onlara serum veriyor ve taburcu olduklarında onları buraya getiriyor. Titus ve adamları herhangi bir acil servis doktorundan daha iyi yardımcı olabilir ve yeni sokak hayvanlarına ne kadar az kan testi yapılırsa o kadar iyi olur."

"Birileri eninde sonunda numunede tuhaf bir şey bulacak diye mi?"

"Korku bu, evet." Başını sallıyor. "Ama sadece streptokok ve grip gibi belirli hastalıklar için test yaptıkları sürece bu pek olası değil."

"Peki, bu yeni adamı nereye götürüyorlar?" Alt katta bir kapı gıcırtyla açıldı, ardından üç çift ayak sesiyle tekrar kapanınca her şey sessizleşti.

"Misafirhanenin altındaki bodrum katını revir olarak kullanıyorlar."

Bunu bir an düşündüm. Sonra merdivenlere yöneldim. "Hadi Git!"

Abby mutfakta bana yetişti, elinde bir çift terlik vardı. ama arka bahçeye yalınayak çıktım. Verandadan geçip merdivenlerden inerken fayanslar ayaklarıma soğuk geliyordu. Kış için üstü kapatılmış olan havuzun yanından geçtim, sonra misafir evinin önündeki küçük çim alanın üzerinden geçtim.

Kapı aralıktı, ben de sormadan içeri girdim ve seslerin yankısını takip ederek küçük, son teknoloji mutfağın merdiven boşluğuna ulaştım.

"Robyn!" Abby beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken seslendi. "Bekle!"

Merdivenlerin dibinde sadece durup bakabildim. Bodrum küçüktü ama aydınlıktı ve iki farklı yarıya bölünmüştü. Sol tarafımda, zemine ve tavana yerleştirilmiş çelik parmaklıklar iki eski moda hapisane hücresi oluşturuyordu. İkisi de açık ve boş duruyordu. Her hücrede paslanmaz çelikten bir tuvalet ve lavabonun yanı sıra yere sabitlenmiş iki kişilik bir yatak vardı. Ben izlerken, Drew

en uzak hücredeki yatağı temiz bir çarşafı örttü. "Yeni sokak

hayvanlarını hapisane hücrelerinde mi tutuyorsunuz?" diye sordum.

Domların üçü de başlarını kaldırıp baktılar, belli ki merdivenlerden inmeme rağmen Abby ve beni gördüklerine şaşırılmışlardı.

"Bu bir önlem," dedi Titus. "Gerekmedikçe hücreleri kapatmıyoruz ve şurada özel bir banyo var." Açık bir tuvaleti işaret etti.

Bodrumun diğerk yarısındaki kapıdan girip tıbbi malzeme raflarını, küçük bir mutfakđı ve küçük, yuvarlak bir kahvaltđ masasını geçtik. "Faythe'nin bodrumundakini örnek aldık."

"İyileştirmelerle birlikte," dedi Jace.

"Onunkinde mutfak yok," diye ekledi Abby. "Ve onunki gzaltđ için, oysa biz bunu daha çok yeni sokak hayvanlarını alıştırmak için kullanıyoruz."

Titus, "Burayı bir hapishaneden çok bir hastane olarak düşünün," dedi. "Hücreleri sadece hasta şiddete başvurursa kilitliyoruz ve bu bizim olduğu kadar onun da iyiliği için. Ama çoğu sadece hasta."

"Senin gibi," diye hatırlattđ Abby.

Misafirhanenin n kapısı gıcırtıyla st katta açıldı. "Hey! Biraz yardım eder misin?" diye seslendi yeni bir ses ve cevap olarak misafirhanenin ikinci katından gelen daha fazla ayak sesi duydum.

"Kenara ekil." Titus beni merdivenlerden çekiştirerek uzaklaştırırken uzun boylu, açık tenli, gömleksiz bir adam elinde bir arabanın alt yarısını taşıyarak geriye doğru indi. Bilinçsiz adamı ayak bileklerinden yakaladı. Bir sonraki adımı belirlemek için döndüğünde, hızla zlen topuzundan kopan koyu sarđ bir saç teli sol kürek kemiğine değdi. Çenesi ve st dudağı, düzgünce kesilmiş dolgun bir sakal ve saından bir ton daha koyu bir bıyıkla kaplıydđ.

Merdivenlerin yukarısında, bilinçsiz sokak serserisinin omuzlarını yeşilimsi önlüklü, sıcak kahverengi tenli ve gözleri parlayan bir adam taşıyordu.

Merdiven boşluğunun tavanından düşen temiz beyaz ışıktaki kehribarın pembe tonu.

"Burada onun için hazırız," diye seslendi Drew, uzak hücredeki ikiz yatağın üzerine yeni kılıflanmış bir yastık koyarken.

"Spence, ne kadar zaman önce enfekte olduğunu söyleyebilir misin?" Jace mutfaktaki çekmecedен alına dokunan bir termometre çıkarırken sordu.

"Vardiyam başladığında saatlerdir oradaydı. Acil serviste ateşi 102 idi, yani enfeksiyon kapmasının üzerinden en az bir gün geçtiğini söyleyebilirim," dedi önlüklü adam - açıkça Spencer -. "Bu da demek oluyor ki... Perşembe gecesi olabilir mi? Ama henüz yer değiştirdiğini sanmıyorum."

"Yara nerede?" Diğer adamlar serseriye yatağa yatırırken Titus da onları hücreye kadar takip etti. Hastanın yüzü solgundu, ve giysileri terden sırlsıklam olmuştu.

"Öyle mi görünüyordum?"

Fısıldadım. Abby başını salladı,
gözleri kocaman açılmıştı.

Spencer adamın tişörtünü dikkatlice kaldırarak alt kaburgalarını sırtına doğru saran kanlı bir bandajı ortaya çıkardı. "Acil servise
"Ormanda bir puma ona saldırmış. Hayvan kontrolü bir uyarı yayınladı ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte insanları aramaya gönderiyorlar."

"Teşhis neydi?" Titus sordu.

"Doktor ateşin bir enfeksiyondan kaynaklandığını düşünüyor," dedi Spencer. "Ona serum antibiyotik ve ibuprofen verdi ama bunlar işe yaramadı, bu yüzden kan testleri istemeden önce onu kontrol etmeye ikna etmek zorunda kaldım."

"Bunu nasıl yaptın?" Spencer dönüp beni ilk kez fark etmiş gibi görüldüğünde, bir metre yakınına kadar geldiğimi fark ettim. Yeni sokak hayvanının ikiz yatağın üzerinde yattığı kafes. "Onu nasıl kontrol ettin?"

"Kim...?" Spencer Alfa'sına soru dolu bir kaş çattı. "Spence, Loch, bu Robyn Sheffield. Bir hafta boyunca bizimle olacak. önümüzdeki iki hafta. Ona Abby'ye davrandığın gibi davran." "Sadece daha iyi," dedi Abby sırtarak.

Spencer ona dostça bir göz kırptı, sonra bana döndü. Derin bir nefes aldı, alınmamaya ya da garipsememeye çalıştım ama kedilerin sürekli birbirlerini koklamasına hâlâ alışamamıştım. İnsan formundaki versiyonu bir ev kedisinin poposunu koklamasından çok daha kibar olsa bile.

Kendimi onun tepkisine hazırladım. İnce bakışları ve bana dokunmak için pek de ince olmayan bahaneleri için. Ama Spencer sadece omuz silkti ve tokalaşmak için elini uzattı. "Selam. Ben Spencer Cole."

"Lochlan Hayes." Uzun boylu, sarışın tom elini uzattı, açık ela gözleriyle bana bakıyordu ve ben sadece ikisine de bakabildim. Her arkamı döndüğümde Alfa'larının bana baktığını fark etsem de, tamamen

ABD'de varlığı bilinen tek dişi sokak köpeğinin varlığından etkilenmemiştir.

Spencer güldü ve takdimine cevap veremeyince elini indirdi. "Yine de tanıştığımıza memnun oldum. Sorunuza cevap vermek gerekirse, ona bu özel enfeksiyonu bilen bir uzman tanıdığımı söyledim. Sonra da onu ücretsiz tedavi etmeyi teklif ettim. Sigortasına herhangi bir başvuruda bulunmasına gerek yok. Bu son kısım genellikle anlaşımayı tamamlar."

"Bir ismimiz var mı?" Titus sordu.

Lochlan gri eşofmanının cebinden yıpranmış deri bir cüzdan çıkardı ve Alfa'sına uzattı. "Corey Morris. Görünüşe göre Ole Miss'te birinci sınıf öğrencisi."

"Jackson'daki hastaneye neden gittiğine dair bir fikrin var mı?" Jace sordu. "Orası Oxford'un güneyine arabayla iki saat uzaklıkta."

Abby, "Belki de *senin* sürüş şeklin yüzünden," dedi. "Benim iki buçuk saatimi alır. yarısı."

Drew omuz silkti. "Zavallı çocuk daha on sekiz yaşında."

"Hayatı sona ermedi." Titus bilinçsiz yeni sokak hayvanına bakarken Spencer bodrumun diğer tarafındaki üst dolaplardan birinden içi berrak sıvı dolu bir serum torbası çıkardı. "Artık çok daha zor."

Sözleri, aynı anda hem derimi parçalayan hem de hayatımı mahveden pençeler gibi içime işlerken göğsüm ağrımaya başladı. Düşünemiyordum.

Dünyada daha doğru bir ifade olamazdı. Benim hayatım da bitmemişti ama dört aydan uzun bir süre önce kafeste ölmek üzere olan bir sokak köpeği tarafından tırmlandığımdan beri her şey sonsuz, ölçülemeyecek kadar zorlaşmıştı.

Her karar, bir insan olarak hiç sahip olmadığım sonuçların ve düşüncelerin bir listesi ile karmaşık görünüyordu. Her nefes, halsiz beynimin tanımlamakta ve sınıflandırmakta zorlandığı bir koku ziyafetini beraberinde getiriyordu.

Kalbimin her atışı, karşı koymak için savaştığım kan kaynaklı içgüdüleri ve istekleri pompalıyordu. Toprağın her bir metrekaresi, ancak karşılığında bir şey vaat edersem üzerinde durmama izin verecek bir Alfa'ya aitti. Sadakat. İtaat. Evlilik.

Corey Morris artık tanımadığı ya da gerçekten ait olmadığı bir dünyada uyanacaktı.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Spencer hücreyi geçti ve serum torbasını ikiz yatağın üzerindeki duvarda bulunan kancaya astı. O steril serum hortumları ve malzemelerinden oluşan bir paketi açarken Titus da burnu kanlı bandaja birkaç santim kalana kadar yatağın yanında diz çöktü. Sonra derin bir nefes aldı. "Kesinlikle henüz yer değiştirmemiş. Kanında enfektörün kokusunu alamıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Abby'ye fısıldadım.

Biz hücrenin diğer tarafından izlerken, "Babamın deyimiyle, birinin

kokusunu almak şarabın tadına bakmak gibidir," diye fısıldadı.

"Hani bir insanı kokladığınızda ana kokunun yanı sıra başka şeylerin de ince katmanlarını alırsınız ya? Korku. Sağlık. Hamilelik, eğer geçerliyse."

Başımı salladım. İnsan doğumlu burnumun bu şeyleri nasıl bulup yorumlayacağını öğrenmesi biraz zaman almıştı ve gerçek şu ki her kokunun ne anlama geldiğini hâlâ öğreniyordum.

"Bir sokak kedisi söz konusu olduğunda, ona bulaşan kedinin izini de alırsınız. Ancak bu, enfeksiyonun kan dolaşımına iyice nüfuz ettiği ilk vardiya sonrasına kadar devreye girmez."

"Yani, birkaç saat içinde, sadece koklayarak ona kimin bulaştığını söyleyebilecek miyiz?"

"Eğer koku tanıdığımız birine aitse." Abby omuz silkti. "Ama bu pek olası değil. Titus'un amacı bölgesindeki tüm sokak hayvanlarını tespit edip onlara ulaşmak ama gerçek şu ki bu oldukça zor bir iş. Çoğu nüfus sayımında sayılmak için gönüllü olmuyor."

"Peki, serum ne için?" Spencer Corey Morris'in koluna dikkatlice bir iğne sokarken sordum. "Ona ilaç mı veriyorlar?"

"Hayır." Titus, Loch'un yolundan çekilmek için sol tarafımdaki parmaklıklara yaslandı. "Ona su veriyorum. Ateş dehidrasyona yol açar ve IV sıvılar hastalığın en kötüsünü savuşturmaya yardımcı olur."

Abby bana üzgün bir bakış attı. "Sana bulaştığında bunu bilmiyordum. Üzgünüm."

Kolumu onunkiyle birleştirdim. "Elinden geleni yaptın. Sen olmasaydın muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdum."

Titus ve arkadaşları olmadan Corey Morris de ölebilir. Ya da yaşayıp başkasına bulaştırabilir.

Hasta sokak hayvanının serbest kolu yatağın üzerinde kıpırdadı. "Uyanıyor," dedim.

"Kahretsin," diye küfretti Spencer, iğneyi hâlâ serserinin diğerkolunda tutuyordu. "Biri onu sabit tutsun."

Titus ve Jace öne çıkıp hastayı omuzlarından ve baldırlarından dikkatle tutarken, Drew Corey'nin kollarını sabitledi.

Spencer serumu yılların deneyimine işaret eden bir hız ve beceriyle bitirdi. Tıbbi atıkları atıyordu ki hastasının gözleri çırpınarak açıldı.

Herkes sanki hareketleri koreografiyle hazırlanmış gibi tek bir adımla yeni sokak hayvanından uzaklaştı.

Titus hariç herkes.

"Neler oluyor?" Abby beni hücreden çıkarırken fısıldadım. "Titus'un liderliğı ele alması, otoritesini kurması gerekiyor. Başlangıç," diye fısıldadı.

"Neredeyim ben?" Corey birkaç kez gözlerini kırptırdı, görüşünü netleştirmek için mücadele etti ve birden kendimi onun yanındaymışım gibi hissettim.

Ormanın derinliklerindeki o kulübede, o pis kanepede Abby'ye göz kırptıyordum. Onu odak noktasına getirememiştim ama konuşmasa bile orada olduğunu biliyordum.

Bir şekilde onun *kokusunu* alabiliyordum. Ve yalnız olmadığımı biliyordum.

"Burası bir hastane mi?" Corey kolunu kaldırdı ve dirseğinin iç tarafına tıbbi bantla tutturulmuş iğneye kaşlarını çatarak baktı. Sonra bakışları odanın içinde daha da ilerledi ve gözleri büyüdü. "Hapishanede miyim?"

"Hayır. Benim bodrum katımdasın. Orayı geçici bir revir olarak kullanıyoruz," dedi Titus. "Çok hastasın Corey ve bu önümüzdeki birkaç saat içinde daha da kötüleşecek. Ama sonra iyileşmeye başlayacaksın. İyi olacaksın. Ama farklı olacaksın."

"Sen de kimsin?" Hastanın kelimeleri bulamaç gibiydi, yüzü ateşten kıpkırmızıydı.

"Benim adım Titus Alexander. Ben sizin Alfa'nızım."

ALTI

Titus

"Biraz uyumalısın." Jace koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdu. küçük bir masa vardı ve o da benim kadar yorgun görünüyordu.

"Vardiyayı ben alırım." Başımı salladım. "Ben olmalıyım."

"Morris bir dahaki sefere uyandığında yanında başka biri olursa sizin onun Alfa'sı olduğunuzu unutmayacaktır."

"Anlamıyorsun," dedim ve Jace gözlerini devirdi. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve bir an için aramızda yankılanmasına izin verdim. "Bunu duymaktan bıkmış olabilirsin ama gerçek bu. Biz bunun içine doğmadık. Tom'larla dolu bir Pride'da bizim için modellenen uygun davranışı görmedik," dedim ona. "Corey Morris uyandığında içgüdüsel bir dizi içgüdüye uymayacak. İnsan hayatında bildiği ve hissettiği her şeyi bir dizi tuhaf ve korkunç yeni dürtüyle uzlaştırmak için mücadele edecek. Neredeyse kelimenin tam anlamıyla kendisiyle savaş halinde olacak."

"Biliyorum," diye ayağa kalktı Jace ve dolaptan bir kupa çıkardı.

"Bunu her seferinde söylüyorsun."

"Ama bunu gerçekten anlayamazsınız, çünkü hiç hissetmediniz."

"Bir daha doğum benzetmesi yaparsan bu cezveyi kafanda kırarım."

Kahve makinesinin altından yarısı dolu bir cam sürahiyi kaldırdı.

"Acıdığını bilmek için doğum yapmama gerek yok."

"Rahmi olmayan biri gibi konuştun," dedi Abby merdivenleri koşarak inerken, kırmızı bukleleri yüzüne yayılıyordu.

Jace dolaptan onun için üçüncü bir kupa aldı ve sözsüz bir şekilde onu bizimle oturmaya davet etti.

"Robyn nasıl?" Abby için bir sandalyeyi elimle iterken sordum Ayak.

"Yatakta ama uyumuyor." Abby oturdu, sonra endişeli bakışlarını Ben. "Titus, onu burada tutmak istediğini düşünüyor."

Tezgâha uzanana kadar sandalyemde geriye yaslandım, bir kutu şeker paketi kaptım ve onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım. "Onu iki hafta içinde babana bizzat teslim etmeyi kabul etmişken neden böyle düşünsün ki?"

"Bu 'tatilin' bir çeşit seçme olduğunu düşünüyor. Eğer ondan hoşlanırsan, kalmasını sağlamaya çalışacaksın. Di Carlos'un onu istemesiyle aynı sebepten."

Kaşlarımı çattım. "Onu incelemek için mi? Neden ben-"

"Akıllı bir adam için oldukça aptalsın." Jace Abby'nin önüne dolu bir fincan koydu, sonra kalan tek boş sandalyeye çöktü. "Onunla evlenmek istediğini düşünüyor Titus. Onu barajın olarak kullanmak, gerçek bir Pride başlatmak için."

Kaşlarım çatıldı. "Bu gerçek bir Gurur. Ona ihtiyacım yok Bu."

"Resmi olarak değil," dedi Abby. "Ama geleneksel olarak, bu durum Bir Alfa, eğer bir kız çocuğu doğuramazsa, bölgesini elinde tutmak için... çoğalmak için. Türün devamını sağlamak için."

"Bu çok saçma." Ayağa kalkıp sürahiyi aldım, sonra da kendi bardağımı doldurdum. "Türümüzün soyu tükenmiyor. Mississippi'de benim yetişemeyeceğim kadar çok Tom var."

Jace, "Onlar başboş," diye işaret etti. "Onlar sayılmaz."

Boğazımın altından bir hırıltı yükseldi ve iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bunu ben söylemiyorum. Bu konseyin bakış açısı. İki hafta içinde Atlanta'da olmazsa Robyn'le aynı şeyi düşünecekler. Otoritenizi sağlamlaştırmak için yeni tekirlerine oynadığınızı düşünecekler."

"Bu tam bir saçmalık. O bir insan, satranç taşı değil."

Jace güldü. "Keşke Faythe'yi üniversitede tanısaydın. Marc'ın parasının hakkını verebilirdin."

Abby homurdandı. "Taşaklarını bir sandviçin içinde yedirirdi sana. Robyn hâlâ yapabilir."

"Şaka mı yapıyorsun yoksa-"

Yatak arkamda gıcırdadı ve Corey Morris'in yatakta doğrulmaya çalıştığını görmek için sandalyemde döndüm.

"Nasıl hissediyorsun?" Kupamı tezgâhın üzerine koydum ve dolu hücreye geçtim. "Mide bulantısı var mı? Yine kovaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Morris'in sesi bu tek hecede çatladı. "Ben... Ben anlamıyorum."

Yerden yarısı boş bir su şişesi aldım ve ona uzattım.
ona.

Morris şişenin kapağını çekti ve su bitene kadar yutkundu.
gitti, serumuna rağmen devam eden susuzluğunu giderdi. "Neler oluyor?"
Boş şişeyi uzattı, ben de tekrar yere koydum. "Neredeyim ben?"

"Jackson'ın yaklaşık bir saat kuzeyinde, benim evimdesin. Gece yarısı Baptist Tıp Merkezi'nin acil servisine gittin.

Arkadaşım seni buraya getirdi çünkü sahip olduğun enfeksiyonu tedavi etmek için daha donanımlıyız."

Morris gözlerini kırıştırdı, sonra iki elini kısa, terden ıslanmış saçlarında gezdirdi. "Elimde ne var?"

Cevaba hazır değildi. İlk vardiyasının geldiğini hissedene kadar gerçeğe inanmayacağını tecrübelerimden biliyordum. Ta ki yeni kedigil yarısı insan formunu parçalayıp geçene kadar. Bu yüzden onun sorusuna cevap vermek yerine kendi sorumu sordum. "Bay Morris, anladığım kadarıyla Ole Miss'te öğrencisiniz. Bana neden Oxford yerine Jackson'daki hastaneye gittiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Morris yüksek ateşine rağmen konu değişikliğini anlamaya çalışarak tekrar gözlerini kırıştırdı. "En iyi arkadaşımın kız arkadaşı Millsaps'e gidiyor ve onu bırakırsam Jackson'da onlarla birlikte bir partiye gelebileceğimi söyledi."

"Bu parti ne zaman oldu?"

"Perşembe gecesi. Cuma sabahı Oxford'a geri dönecektim. Ama..." Sanki ilk kez görüyormuş gibi bodruma tekrar göz gezdirdi. "Neler oluyor? Ne var orada?" Serum torbasını çekiştiren sol kolunu hareket ettirdi.

"Ateşten dolayı susuz kalmışsınız, bu yüzden size damardan sıvı veriyoruz. Torbada steril solüsyondan başka bir şey yok." Boğazımı temizledim ve oturabilmek için katlanır bir sandalyeyi yatağa yaklaştırdım. "Bay Morris, acil servisteki hemşireye ormanda büyük bir kedi tarafından saldırıya uğradığınızı söylemişsiniz. Bize bunun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Partiden sonra-"

"Parti Millsaps kampüsünde miydi?" Jace, Abby ile hâlâ oturdukları kahvaltı masasından sordu.

"Evet." Morris ona kaşlarını çatı, sonra dikkati bana kaydı. "Daha sonra arkadaşım Leland ve kız arkadaşıyla birlikte otoyolun doğusundaki ormana gittik."

"I55?" Ben sordum.

Morris başını salladı, sonra bir an için gözlerini kapattı, sanki hareketten kaynaklanan mide bulantısıyla savaşıyordu. "Şehrin güneyinde. Orada bir sürü toprak yol ve dere var ve Leland'ın kız arkadaşının ailesinin eski bir av kulübesi var. Aslında daha çok bir barakaydı. Leland ve Ivy ateşli ve ağır olmaya başladılar, ama ben üçüncü tekerlek gibiydim, bu yüzden yürüyüşe çıktım, anlıyor musun?"

"Ve kediye orada mı gördün?"

"Onu görmedim. Beni takip eden bir şey duydum. Dallar kırılıyordu. Ağır nefes alıyordu. Sesler beni biraz korkutmaya başladı, bu yüzden kulübeye doğru koştum ve lanet şey... saldırdı. Sırtıma kondu ve yan tarafımı pençeledi. Çığlık atmaya başladım ve o da kaçtı. Sanki o lanet şeyi korkutmuşum gibi.

puma."

"Onun bir puma olduğuna emin misin?" Jace sordu ve ben de dönüp ona ters ters bakma isteğime karşı koyarak dikkatimi yeni sokak hayvanına verdim.

Morris omuz silkti. "Kaçana kadar arkamdaydı ve karanlıkta onu

çok iyi göremedim. Ama kesinlikle bir kedi idi, bu yüzden bir

puma, değil mi? Hayvanat bahçesinden daha büyük bir Şey kamadıysa tabii." Kendini yukarı itti ve yatağa tutunurken baş dönmesiyle mücadele ettiğini görebiliyordum. "Hayvanat bahçesinden bir Şey *mi* kaçtı? Avukat tutmalı mıyım?"

Ona küçük bir g l msemi verdim. "Bunun pek dava konusu olacağını sanmıyorum. Bu vahşi bir kedi."

"Hiç gizlilik göstermedi ve kolayca korkutuldu," dedi Jace ve kahve fincanını kucakladığını görmek için başımı kaldırdım. "Sanırım yakın zamanda enfekte olmuş birini arıyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" Morris'in iri gözlü bakışları Jace'ten bana kaydı. "Neyim var benim? Kuduz mu oldum?"

"Hayır." Komodin olarak kullanılan ters çevrilmiŐ bir kovadan termometreyi aldım ve sensörü alnında gezdirdim. "Bir-oh- . Hâlâ hastasınız Bay Morris. Neden biraz uyumaya çalıŐmıyorsunuz? Spencer birkaç saat içinde serum torbanızı deęiŐtirecek ve kendinizi daha iyi hissettiğinizde size her Şeyi aıklayacağıma söz veriyorum."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama sonra sanki tartışmak çok zahmetli olacakmıŐ gibi yastığına yaslandı.

"Siz ikiniz gidip biraz uyuyun," dedim mutfaktaki küçük yuvarlak masanın üzerindeki sandalyeme çökerken.

"Emin misin?" Abby sordu.

"O emin." Jace ayağa kalktı ve onu çekiştirdi. "Kendi başımıza yapacak bir şeyler bulabileceğimize eminim."

"Biraz uyumaya ne oldu?" Ona sokulurken sıırttı.

"Sanırım bu ifade yoruma açık," dedi Jace, bir kolunu onun beline dolayarak.

Onlar merdivenlerden yukarı çıkarken özel, büyük ölçüde açık konuşmalarını dinlememeye çalıştım ama bir kedinin işitmesi hem bir nimet hem de bir lanettir. Ve ilk defa kendimin Alfa olduğu bir Sürü için dilekçe vererek zamanımı boşa harcayıp harcamadığımı merak ettim. Jace'in daha fazla tecrübesi ve ilk elden deneyimi vardı.

Bölgesel Konsey'in iç işleyişi hakkında bilgi sahibi. Pride'ın tanınması için daha iyi bir şansı olduğunu düşünmeden edemedim.

Oysa o ve Abby tam tersinin doğru olduğuna yemin ediyorlardı. Jace konseyin çoğu için *istenmeyen* adamdı ve on bölgenin hepsinden kalıcı olarak sürgün edilmişti. İşlemediği suçlar yüzünden.

Abby'nin Robyn'i konseyden saklamak ve korumak için yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmişti. Çünkü Robyn kendisine hastalık bulaştıran ve arkadaşlarını öldüren adamları öldürmüş ve bu süreçte insan avcılarından oluşan bir çeteyi ortaya çıkarmıştı.

Robyn Sheffield, büyük, masum gözleriyle, infazcılarının çoğundan daha yüksek bir öldürme sayısına sahipti ve hedefleri gerçek, tehlikeli

Suçlular, yeni enfekte olduklarında, korktuklarında ve kafaları karıştı ında onlara öğretecek ve yardımcı olacak kimse olmadığı için kötüye giden ba ıbo lardan ziyade.

Robyn tanıdığım en sinir bozucu kadındı. Ama her nasılsa aynı zamanda şimdiye kadar karşılaştığım en güzel, en büyüleyici sokak hayvanıydı.

Ve Gururumun kaderini -hayatımın geri kalanının yörüngesini- zarif, ölümcül küçük ellerinde tutuyordu...

Yumuşak bir oflama sesi r yama girdi ve alnım masanın kenarına katlanmış kollarımın üzerinde uyandım. Gözlerimi kırdım ve çıplak ayaklarım beton zeminde, sandalyemin ayakları arasında netle ti. Bir duvardaki dar pencereden üzerlerine yumuşak bir güneş ı ı ı huzmesi vuruyordu.

Sabah olmuştu.

O ses tekrar geldi -derin bir nefes verme- ve dik oturdum, nabzım beklentiyle hızla atıyordu.

Her nasılsa Corey Morris'in ilk vardiyası boyunca uyumu tum. Masanın birkaç metre önünde kalçalarının üzerinde oturuyordu, kuyruğu bacaklarının etrafında kıvrılmıştı ve sırtı bana dönüktü. Parlak siyah kürkü, zarif ama güçlü bir kediyi kaplıyordu.

kas yapısı. İnsan formundayken inceydi ama kedi formundayken Abby'den çok da büyük değildi.

Ayağa kalktığımda sandalyemin inlemesine rağmen beni görmezden geldi, sessiz odağı hücresinin içinde... Corey Morris'e mi odaklanmıştı?

Morris terden sıırıslıklam olmuş giysiler içinde iki insan bacağı üzerinde durmuş, hücresinin açık kapısından içeri bakıyordu.

Havayı kokladım ve onun kokusu burun deliklerime doldu. O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem yere çarptı.

Kedi Morris değildi. Robyn'di.

Bir omzunun üzerinden bana baktı ve boynunun zarif kavisi tavandan sarkan floresan ışığında parladı. Robyn bir kez göz kırptı, sonra Morris'e dönerken yumuşak bir homurtuyla beni başından savdı.

Gözleri kocaman açılmıştı, alnı terden parlıyordu. Yanakları neredeyse ateşten parlıyordu. Bakışları odağın içinde ve dışında yüzüyor gibiydi.

Muhtemelen rüya gördüğünü sanmıştır. Ya da halüsinasyon gördüğünü. "Robyn," diye fısıldadım. "Buraya gel."

Onun yerine ayağa kalktı ve sessizce hücreesine doğru yürüdü.

Morris titrek bir adım attı. Çenesi kapanana ve burnundan bir nefes çekene kadar göğsü derin ve hızlı solumalarla daraldı. Sonra dondu kaldı.

İfadesinde bir tanıma titreşimi belirdi ve hemen ardından şaşkınlık geldi. Ondan korkmuyordu ama ne olduğunu da anlamamıştı.

Neden? Onun kokusuyla ilgili bir şey fark etmişti ama bunu da anlamamıştı.

Onun olduğu yerde olduğumu hatırlıyordum ama ilk kez bir şekil değiştiren arkadaşımı enfeksiyon kaptıktan bir hafta sonra görmüştüm. Günlerdir kedi formunda sıkışıp kalmıştım ve insan olmayı sadece hayal edip etmediğimi merak etmeye başlamıştım.

Robyn boğazının derinliklerinden yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı ve Morris'in gergin bedeni biraz gevşedi. Bu sesi -rahatlık ve kabullenişin nazik korosunu- biliyordu ama muhtemelen o ana kadar hiç duymamıştı. Titreyen bir eliyle ona doğru uzandı.

Öne doğru bir adım attı ve kürkle kaplı başının üst kısmını, okşanmak isteyen dev bir ev kedisi gibi adamın avucuna bastırdı. Elini başının üzerinde gezdirdi ve kıpırdamadan ulaşabildiği kadarıyla omurgasından aşağı indirdi. Kızarmış yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Robyn yüzünün yan tarafını adamın sol kalçasının dış tarafına sürterek onu kokusunun iziyle işaretledi. Onu bir arkadaş olarak etiketledi.

Sinirim omurgamdan yukarı fırladı. "Robyn," diye tersledim. Yeni tom'umla bağ kurma izni yoktu. Geçiş sürecinde ona yardım etmem gerekiyordu. Güvenmesi ve dayanması gereken kişi *bendim*.

En başından itibaren onun üzerindeki otoritemi ve sorumluluğumu tesis etmek zorundaydım.

Yine de ona bu yüzden kızmamıştım.

Beni bir arkadaş olarak işaretlememişti. Bana neredeyse dokunmamıştı bile ve ben ona sığınak vermiştim. Corey Morris'in yaptığı tek şey ateşli bir pus içinde ona bakmaktı.

Robyn dönüp bana tembelce göz kırparken bile kendi düşüncemin mantıksızlığını, bariz kıskançlığını fark ettim. Kızgınlığımdan etkilenmemiş gibi görünüyordu ama kalp atışlarındaki ani yükselişi duydum. Ne kadar saklamaya çalışsa da içgüdüleri bir Alfa'nın hoşnutsuzluğuna tepki veriyordu.

Onun *Alfa'sı olabilirsin*, diye fısıldadı hain bir ses içimin derinliklerinden. *Ya da sadece onun olabilirsin*.

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceden kurtuldum. "Çık oradan. Burada ne işin var?"

"Kim o?" Robyn bana doğru ilerlerken Morris fısıldadı. Onun kadın olduğunu biliyordu ve kim olduğunu da biliyordu, ne olduğunu değil. Ama bunları *nasıl* bildiğini bilmiyor gibiydi.

"Corey Morris, bu Robyn Sheffield. O bir başıboş. Senin gibi." *Tam olarak* onun gibi değil.

"Benim gibi mi?" Morris kaşlarını çatı. "Bu bir rüya mı? Bu bir rüya değil. gerçek."

Benim deneyimlerime göre, yeni enfekte olmuş iki tür sokak hayvanı vardı.

İlki kendi geçiş durumlarına korku ve saldırganlıkla karşılık verdi,

yaklaşan herkese tıslayarak saldırırdı. İnsan formunda bile. Enfeksiyonun doğasını anlamadan önce bile.

İkinci tür ise inançsızlık, kafa karışıklığı ve -genellikle- akıllarını kaybettikleri korkusuyla tepki verirdi. Neyse ki Morris ikinci türden biri gibi görünüyordu. İkna etmesi zor olabilirdi ama başa çıkması daha kolay olurdu. En azından fiziksel olarak.

"Bu gerçek. Sende olan enfeksiyonun aynısı onda da var. Bende de var. Sana yaptığı şey bu." Robyn'e başımı salladım. "Seni neye dönüştürdüğü. Yeni hayatının getirdiği avantajlar ve dezavantajlarla birlikte bunu kabul etmeyi seçebilirsin. Ya da bununla savaşır ve hayatının geri kalanını sefalet içinde yaşarsın."

Dikkati benden ona kaydı. "Anlamıyorum. Neden bir panterin var?"

"O bir panter değil. "Panter" bir tür değildir." *Ve kesinlikle ona sahip değilim. Ne yazık ki.* "Robyn?" Dedim ve dönüp bana baktı. "Göstermek ister misin?"

İlk başta bana sessizce göz kırptı. Sonra başını salladı ve sorulduğu için memnun olduğu belli olan yumuşak bir mırıltı sesi çıkardı.

"Vay anasını." Morris'in gözleri kafatasından fırlayacak diye endişelenene kadar büyüdü. "Kedi sana cevap verdi mi?"

"Evet ve bu ondan aldığım en kısa ve öz cevaptı," dedim.

Robyn homurdandı. Sonra merdivenlerin önündeki boşluğa doğru ilerledi ve yere baktı.

"Ne...?" Morris'in sorusu ilk patırtıyı duyduğunda yanıtsız kaldı.

Robyn'in boğazından alçak bir inilti yükseldi ve eklemleri yerinden çıkmaya başladığında vücudunu bir patlama sesi dalgası kapladı. Kemikleri bireysel dönüşümlerine uyum sağlayarak kısaltmaya ve uzamaya başladı.

"Ne oluyor be?" Morris bacakları yatağın kenarına çarpana kadar geri çekildi ama bakışları Robyn'e takılı kaldı, çünkü vücudunun her yerinde tüyler tıpkı tersine büyüyen çimler gibi derisinin içine doğru çekilmeye başlamıştı. "Cidden dostum, bu *da* ne böyle? Serum torbama ne koydun?"

"Halüsinasyon görmüyorsun Corey," dedim Robyn'in iniltileri daha yüksek bir tona ulaştığında. "Bu gerçek. Ona olanlar yakında sana da olacak. Belki şu andan itibaren birkaç saat içinde, ama kesinlikle bu gece. Bu doğal bir geçiş ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyor. Ya da rahat."

"Ona ne oluyor?"

Robyn yerde yan yatmış, iskeleti parçalanıp tekrar bir araya gelirken acı içinde kıvranıyordu. Eklemleri yeniden hizalanırken ve kasları yeni yapıya uyacak şekilde gerilip bükülürken.

"Bu bir şekil değiştirenin hayatındaki en savunmasız an," dedim Morris'i odağımda tutarak ve Robyn'in gösterisini görüş alanımın kenarında tutarak. "Şekil değiştirirken savunmasızız ve bunu senin önünde yapmaya istekli olması senin için çok şey ifade etmeli."

Ve bana. İçgüdüsel olarak konuşursak, yerde çaresizce yatarken onu öldürmeyeceğimize güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Bu onu aceleci mi yapıyordu, yoksa açıkça özdeşleştiği bir sokak hayvanına yardım etmeye hevesli mi?

Yoksa onu korumam için bana mı güveniyordu? Hayatını ellerime bırakarak.

Bu düşünceyle göğsüme gururlu, hoş bir sıcaklık yerleşti.

"Yapamam... Yapamam..." Morris kekeledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Yüz hatları yavaş yavaş tanınabilir bir insan yapısına kavuşurken Robyn'e baktı. Elmacık kemikleri. Kaş kemikleri. Nazıkçe sivriltilmiş bir çene.

Ve bir anda, birkaç dakika süren grotesk ve açıkça acı verici bir dönüşümden sonra, Robyn soğuk beton zemine uzandı, çıplaktı ve vücudu kendi kendine neden olduğu travmadan kurtulmak için savaşıırken ağır bir şekilde nefes alıyordu.

"Lanet olsun." Morris sol elini terli saçlarında gezdirdi ve yatağının kenarına çöktü. "Nasıl...? *Lanet olsun.*"

"Çok açık sözlü, değil mi?" Robyn yavaşça doğrulduğunda gülümsedi ve uzun siyah saçları omzunun zarif kıvrımına düştü. Ama saçları çok çok az şey.

Ona vermek niyetiyle gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Robyn kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarım üç delik aşağıda durakladı. "Bir centilmen olmak."

Ayağa kalktı, iki elini kalçalarına dayadı. Kıvrımlı, çıplak kalçaları... "Namuslu olmaktan mı bahsediyorsun? Eğer kıyafet isteseydim, yanımda Biraz da benimle."

Ellerim iki yanıma düştü ve on üç yaşımdan beri ilk kez onlarla ne yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerine bak.

Sadece gözleri.

Robyn güldü, sanki ne düşündüğümü duyabiliyordu. Ya da yüzümden okuyabiliyordu. "Benim anladığım kadarıyla çıplaklık şekil değiştirenler için olağan bir şey ve bir tür uvertürün eşlik etmediği ya da ondan önce gelmediği sürece cinsel bir anlam ifade etmiyor. En azından, doğuştan gelen

Kediler söyler. Sokak hayvanları için durum farklı mı? Erkekleriniz utangaç mı?"

"Hayır. Ama onlar... erkek." Ayağımı ağızıma sokmadan nasıl devam edeceğimi bilemediğimden tereddüt ettim. "Bu yaşam tarzı içinde büyümemiş bir kadının... tereddütlü olacağını düşünmüştüm."

"Belki de sırf pisuar yerine kabini kullandığım için benden farklı şeyler beklemeyi bırakmalısın."

"Bu değil-" Açıklamayı ısırarak kestim çünkü ona bir borcum yoktu. Ama gerçek şu ki, cinsiyetçi bir varsayım değil, eğitilmiş bir tahmin yapıyordum. Abby yer değiştirmeyi bitirir bitirmez kıyafetlerini giymişti, bu da beni Robyn'in de öyle yapacağına inandırmıştı. Tekirlerin Tom'lardan daha mütevazı olduğunu.

"Bir *kediden* bir *kadına* dönüştü ve anlayamadığınız kısım çıplaklık mı?" Morris söyledi ve ikimiz de şaşkınlıkla ona döndük. Onun orada olduğunu bile neredeyse unutmuştum. "Kıyafetlerinden çok kürkü için endişeleniyorum. Az önce ne oldu öyle?"

Robyn'in yumuşak gülümsemesi kısmen eğlence, kısmen... nostalji miydi? "Biliyorum, tuhaf görünüyor. Ve daha da garip hissettiriyor. Aslında çok acıtıyor. Keşke buna alıştığını söyleyebilseydim ama alışmıyorsun. En azından ben alışamadım." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu - *gözlerine bak Titus!*- ve iki çıplak insan ayağı üzerinde Morris'in hücreğine doğru yürüdü. "Ama belki senin için farklı olur."

"Bunun benim başıma geleceğini mi söylüyorsun?" Morris dedi ve artık *beni* unuttuklarını fark ettim.

"Evet." Robyn omuz silkti ve saçları omzunun üzerinden daha fazla döküldü. "Bir yerin çizildi, değil mi? Dün gece yaranı gördüm. Seni tırmalayan kedi bir şekil değiştirendi ve şimdi sen de öylesin." Bir omuz silkme daha. "Ama sen benden çok daha şanslısın. Titus'un burada güzel bir düzeni var. Bu aşamada aklım tamamen başımda değildi ama sen çoğunlukla iyi görünüyorsun."

"Onu susuz bırakmadık," dedim. "Bu her şeyi değiştirir."

Morris güldü ama sesinde neşeden ziyade bir çılgınlık vardı. Ateşten.

"Komik olan ne?" Robyn sordu.

"Serum." Morris bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bütün bunlar çok saçma. Lanet bir panter tarafından saldırıya uğradım. Enfeksiyon için acil servise gittim, sonra bir yabancıyla arabaya bindim ve bir bodrum katındaki bir hapisane hücresinde uyandım, etrafım garip kokan daha da fazla yabancıyla çevriliydi. Yine de garip bir şekilde tanıdık. Bir de sen varsın." Onu incelerken gözleri kısıldı ve ellerim yumruk oldu çünkü sadece yüzüne bakmadı.

"Bir panterdin, sonra bir kadına dönüştüğünü *gördüm* ve şimdi çıplaksın. Yine de her nasılsa, bana en saçma gelen şey bu lanet serum." Elini kaldırdı ve kolundan çıkan tüp

duvardaki bir kancaya asılı çanta. "O kadar normal ve mantıklı ki bu kâbusun içinde yeri olmamalı."

"Tekrar söylüyorum, bu bir rüya değil," dedim.

Robyn sanki ben hiç konuşmamışım gibi güldü. "Benim için kahve." Hücreye girdi ve başucundaki sandalyeye çöktü, sonra bacak bacak üstüne attı. "Bu korkunç kulübede enfeksiyon kaptım. Duvarda kedi kafaları vardı -o zamanlar onların ölü şekil değiştirenler olduğunu bilmiyordum- ve her yerde kan vardı. Arkadaşım Abby ve ben kulübede kalmak zorundaydık çünkü ormandan çıkamayacak kadar hastaydım. Şiddetli bir ateşle bilincim gidip geliyordu, her saat başı kusuyordum ama tüm bunlar olurken kahve kokusu almaya devam ediyordum. İyi olanından. Fransız Vanilyası ya da Çikolatalı biscotti ya da onun gibi tatlı bir şey. Halüsinasyon gördüğümü sanıyordum ama meğer beni kaçırıp şekil değiştiren mezbahasına götüren şerefsiz avcıların süslü bir kahve makinesi varmış ve Abby uyanık kalıp benimle ilgilenebilmek için fincan fincan içmiş."

"Pisliklere ne oldu?" Morris sordu ve ben şaşkınlıkla Robyn'e baktım. Ya odanın bir köşesine çekilmiş, her gözeneğinden dehşet terleri akıyor olmalıydı ya da her şeyi rüya veya halüsinasyon olarak gördüğüne ikna olmuş olmalıydı. Yine de Robyn onu tutarlı bir şekilde konuşturdu. Onu yere sermesi gereken ateşe rağmen sorular soruyordu.

"Abby ben bayginken onları öldürdü, sonra Jace içeri daldı ve her şeyi temizledi." İki eliyle bir hareket yaptı ve bakışlarım dirseğinin sıyırdığı sol göğsünün kabarıklığına takıldı.

Gözler, Titus.

"Ama o noktada ikisi de benim enfekte olduğumu bilmiyordu."

"Yani gerçekten kaçırıldınız mı?" Morris, "Gerçekten kaçırıldınız mı?" diye sordu.

Yastık.

"Evet." Robyn'in ifadesi bir an için mesafeli göründü ve ben çenesinin duruşundan daha fazlası olduğunu anlayabiliyordu. Konuşmak istemediği bir kısım. Sonra bu düşünceden sıyrıldı ve yeni sokak hayvanının omzunu hafifçe itmek için uzandı. "Diyelim ki senin başlangıç hikayen benimkinin yarısı kadar bile travmatik değil, yani ben bunu atlatabildiysem sen de atlatabilirsin."

Bakışlarımı ondan alamıyordum.

Daha önce hiç çıplak güzel bir kadın görmemiş değildim. Ama kendi teninin içinde Robyn kadar rahat olan bir kadınla hiç tanışmamıştım. Daha önce hiç kimsenin yeni tırmalanmış bir sokak köpeğiyle bu kadar kolay bağ kurduğunu görmemiştim, üstelik bu *benim* işim olmasına rağmen.

Robyn sinir bozucu olduğu kadar büyüleyiciydi de ve birdenbire onu geri verebileceğimden emin olamadım.

YEDİ

Robyn

Yatak odamın kapısı çalındı ve nefesim göğsümde sıkıştı. "Robyn? Seninle bir dakika konuşmam gerek," diye seslendi Abby koridordan, ıslak saçlarımı havluya sararken.

Beklenmedik bir hayal kırıklığı hissiyle yutkundum - Titus olmasını ummuştum - sonra kollarımı ödünç aldığım bornozun içine soktum. "Kilit açık!"

Abby kapıyı açtı ve odaya girdi. Elinde bir spor çantası vardı.

Çan
ta.

Vücudumun her yerinde tüyler diken diken oldu.

Bir insan için bu tüylerin diken diken olması anlamına gelirken, bir şekil değiştiren için vücut kılları

deriden yükselmesi, algılanan bir tehdide karşı verilen gerçek bir fiziksel tepkidir. Fiziksel ya da duygusal. Her ürktüğünde tüyleri kabaran bir kedi yavrusu gibi, bunu kontrol etmeyi henüz tam olarak öğrenememiştim.

"Neden toplandın?" Sesimde şüphe yankılanıyordu.

"Isaac aradı." Abby çantasını yere bıraktı ve beni yanındaki yatağa çekti. "Konsey Jace'in seyahat yasağını geçici olarak kaldırmış.

Böylece törene gidebilir."

Düğün. Jace'in kız kardeşi Melody, bölgesinin yeni Alfa'sı ve doğmamış çocuğunun babası olan Abby'nin erkek kardeşi Isaac ile evleniyordu. Bu skandal, Güneydoğu Pride'daki herkesin konuştuğu tek şeydi, eşi benzeri görülmemiş bir dişi sokak köpeği keşfi dışında.

Şöhretin Melody ve bana bağ kuracak bir şey vereceğini düşünürdünüz. Ama yanılmış olursun.

Sinirlerimi yuttum. Elbette sadece Abby'nin beni garip domlarla dolu bir evde terk etmek üzere olduğu izlenimi veriyordu. "Peki, bu av tüfeği düğünü ne zaman?"

"Tüfek falan yok," diye ısrar etti. "Evlenmek *istiyorlar*." "Soruyu geçiştiriyorsun."

"Hayır." Abby kırmızı buklelerinden bir tutamı yüzünden itti. "Cevap vermekten kaçınıyorum. Tören Perşembe günü. Daha fazla beklerlerse, kız elbisesine sığamayacak."

Ellerimle bir şeyler yapmak için cübbemin kuşağıyla oynadım. "Bundan beş gün sonra ve sekiz saatlik bir yol var. Neden şimdiden hazırlandın?"

Abby omuz silkti ama bu hareket umursamaz görünmek için fazla çaba sarf ediyordu.

"Isaac, Jace'in sağdıçlarından biri olmasını istiyor, bu yüzden smokin giymesi gerekiyor ve Melody benim için bir elbise diktirebileceğini düşünüyor.

Birkaç gün sonra ben de törende olacağım. Bekarlığa veda partisi ve nedime brunch'ı var. Ve prova yemeği. Sanırım araya bir de bebek partisi sıkıştıracaklar. Bu bir günlük bir şey değil. olay."

"Yani beni burada öylece bırakacak mısın?" Panik sesimde yüksek ve net bir şekilde yankılandı.

"Hayır!" Elimi tuttu ve o kadar sıkı tuttu ki parmaklarım karıncalanmaya başladı. "Bizimle gelmeni istiyorum! Sadece altı günlüğüne gideceğiz, sonra buraya geri döneceğiz. Hâlâ bir haftalık tatilin olacak."

"Bunun tatil olmadığını çok iyi biliyorsun!" Tersledim. Ama fke, korkumu ve hayal kırıklığımı gizlemek için kötü bir kılıktı. Buraya birlikte olmak için gelmiştim.

Abby -en iyi arkadaşım ve konsey başkanı olan babasını beni cezadan kurtarması için ikna edebilecek en iyi kişi.

Beni iyi halden serbest bırakmak en iyi ihtimalle uzak bir ihtimal gibi görünüyordu.

"Biliyorum. Sadece başka ne diyeceğimi bilemiyorum." Yatağın ucunda bana doğru döndü ve elimi tekrar sıktı. "Bizimle gel Robyn. Eğlenceli olacak!"

"Seninle bir şekil değiştiren düğününe gidemem!" Her yer, ülkedeki tek yaşıtı olan ve hakkında konuşulmayan tekir için oyun oynamak isteyen seçkin erkeklerle dolup taşacaktı. "Kahretsin, Melody muhtemelen o lanet buketi bana fırlatacak!"

"Yani ördek." Bir omuz silkme daha. "Dans ve açık bar olacak. Bunu bir parti gibi düşünün. Rahatlamak için bir şans."

"Herkes bana bir kâsedeki balık gibi bakarken mi? Kulağa işkence gibi geliyor."

"Nasıl yaparsan öyle olur Robyn. Ama her halükarda Jace ve ben gidiyoruz. Bu onun annesini ve kız kardeşini görmek için son şansı olabilir. yıl."

"Bu çok saçma." Ayağa kalktım, aniden hareket etmek için can atıyordum. Koşmak için. Bunun yerine, Güneydoğu Pride'dan kaçarken giydiğim kıyafetleri aldım.

-Ben uyurken biri çamaşırlarımı yıkamıştı ve iç çamaşırlarımı giymek için bornozdan sıyrıldı. "Konsey sürgünü kaldırmasa bile Jace'in ailesi onu burada görmeye gelebilir."

"Ama yapmayacaklar," diye ısrar etti. "Melody ve Patricia serbest bölgede kendilerini güvende hissetmiyorlar ve resmi olarak Pride olduktan sonra bile hissetmeyecekler. Onlar biraz... değerli."

"Öyle hatırlıyorum." Melody ve annesiyle sadece bir kez karşılaşmıştım ama bu kadarı yeterliydi. "Abby, eğer geri dönersem, beni asla gözlerinin önünden ayırmazlar. tekrar."

Başını iki yana salladı. "Faythe ve babam sana söz verdiler. Bunu bozmayacaklar."

"Titus'la iki hafta kalabileceğimi söylediler." Kot pantolonumu iç çamaşırlarımın üzerine çektim. "Erken dönersem tekrar gitmeme izin vereceklerini söylemediler. Zaten tüm konsey sözlerini tutmadı, Jace'in ziyaretine izin verdikten sonra-" Gerçek yüzüme bir tokat gibi çarpınca nefesim kesildi. "İşte mesele bu."

Kotumun düğmelerini iliklerken ve sütyenime uzanırken Abby bana şaşkın bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni erkenden geri çekmeye çalışıyorlar. Titus'un sözünü tutmayacağını düşünüyorlar." Haklı olduklarını ummaya başlamıştım. Titus serbest bölgeyi başka bir Pride bölgesine dönüştürmeye çalışıyor olabilirdi ama bu kaba yontulmuş taştan tuğladan bir ev inşa etmeye benziyordu. Onun "evi" asla diğerlerine benzemeyecekti, çünkü farklı yapı malzemeleri kullanıyordu. Pride kedileri yerine sokak kedileri. Ve eğer onun bölgesinin diğerleri gibi *olmaması gerektiğini* anlamasını sağlayabilirsem - Gururuna bir baraj vermek zorunda olmadığını - o zaman dışı bir sokak kedisinin burada yaşamaması için hiçbir neden yoktu. Diğerleri gibi orada da barış.

"Sence kardeşimin düğünü konseyin seni geri almak için yaptığı bir oyun mu?" Abby kaşlarını çatı. "Robyn, onlar iki aydır nişanlılar.

Paranoyaklaşmaya başlıyorsun."

Bornozumu silkerken başımı salladım. "Düğün değil. Jace'in sürgününü kaldırıyorum." Sütyenimi yerine taktım, sonra gömleğimi üzerime çektim.

Başım. "Senin ve Jace'in törene gelmenize izin veriyorlar çünkü benim de sizinle geleceğimi düşünüyorlar. Ve bir kez oraya girdim mi, bir daha asla çıkamam."

"Bu konu üzerinde bu kadar düşündüklerinden şüpheliyim."

"Haklı," dedi Jace ve başımı kaldırdığımda onu kapı aralığında, çerçeveye yaslanmış halde buldum. "Robyn için bir oyun oynuyorlar ve düğünden sonra Atlanta'ya gitmeyi kabul etmediği sürece bizimle gelemes."

Abby kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçekten babamla Faythe'nin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Sanırım konseyin sadece beşte birini oluşturuyorlar ve diğer beşte dördü dünyada başka hiçbir konuda hemfikir olmasa bile Robyn'i geri alma konusunda hemfikirler. En azından araştırma potansiyeli için."

Abby, "Bu konuda bu kadar ikiye bölünebileceklerini düşünmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Jace öne çıktı ve onu iki elinden tutup yukarı çekti. "İnsanlara olan inancın çok güzel." Onu alnından öptü ve birlikte o kadar tatlı görünüyorlardı ki neredeyse öğürecektim.

Onların yanından geçip baktığımda Jace'in çantasının koridorda, kapalı yatak odası kapısının yanında yerde durduğunu gördüm. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Kahvaltıdan sonra." Abby, Jace'in kucağında dönerek göğsüne bastırdı. "Robyn, burada iyi olacaksın. Titus sana bir şey olmasına izin

vermez."

"Zaten istemediđin bir Őey deđil," diye ekledi Jace ve bu dűŐünce nabzımı hızlandırdı. Abby karnına bir dirsek attı ama Jace irkilmedi bile. "Őaka yapıyorum," diye dűzeltti. "Adam tam bir beyefendi. Ve bir eŐ aramıyor."

Yüzümün alev aldıđını hissedebiliyordum. Abby ona őüphelerimden bahsetti. Jace benim tam bir ego manyađı olduđumu dűŐünműŐ olmalı. "Gűzel." Bođazımı temizledim ve kendi utancımı bir kenara ittim. "Alternatif Atlanta olduđu iŐin buradayım."

Abby, Jace'in kucađından Őıktı ve gözlerimin iŐine baktı. "Robyn, dűndűğümüzde burada olacađına *sűz ver*."

Omuz silktim. "Başka nereye gidebilirim ki?"

"Ben sadece... KaŐma, tamam mı? Orası tek baŐına gűvenli deđil. Eđer gerŐekten Atlanta'ya gitmek istemiyorsan, dűğűnden sonra bir Őeyler dűŐűnűrűz. Sana sűz veriyorum."

Jace elini onun koluna koydu. "Abby, yapamayacađın sűzler verme. kalsın."

"I..." Bunu nasıl bitireceğini bilmiyor gibiydi. Onun yerine başını salladı. "Bir hafta iÇinde evde olacağız.

Burada kal, tamam mı?" "Kalacağım."

Muhtemelen.

Bir gece önceki kâğıt tabak ifşasından sonra, kahvaltının kot pantolonlu ve koyu renk tişörtlü iki ya da üç infazcının soğuk mısır gevreği yiyip tezgâha süt dökmesinden ibaret olmasını bekliyordum. Onun yerine Jace, Abby ve soyunmanın çeşitli aşamalarındaki altı Tom, Fransız presinde kahve dolduruyor, çelik saplı meyve sıkacağında portakal sıkıyor ve ev yapımı waffle yiyorlardı.

Kağıt tabaklarda.

Birçoğuyla zaten tanışmış olmama rağmen, kemerli giriş yolunda bir dakika oyalandım, izledim. Nasıl uyum sağlayacağıma ve sağlayıp sağlamayacağıma karar vermeye çalıştım. Kalabalıktan ve hepsinin birbirine bu kadar yakın olmasından korkmamaya çalıştım.

Di Carlos'la iki aydan fazla zaman geçirmiştım ve sadece kanımı almak için gelen Dr. Carver dışında kimseyi tanıdığımı hissetmemiştim.

"Aç mısın?" diye sordu solumdan bir ses ve Drew Borden'ın gizlice yanıma sokulduğunu görünce irkilerek yerimden sıçradım. Ama gerçekten gizlice gelmemişti. Muhtemelen bir kedinin doğal sessiz zarafetiyle yürüyordu.

İnsan formundayken bile, dikkat ettiğimde işitme duyum mükemmeldi. Ama henüz kendi sesimi dinleme sanatında ustalaşmamıştım.

Bilinçli bir çaba sarf etmeden etrafı sarmak, doğuştan bir şekil değiştiricinin asla öğrenmek zorunda olmadığı bir şeydi.

Ama bunlar doğuştan şekil değiştirenler değildi. Sonunda neler yaşadığımı ve önümde neler olduğunu gerçekten anlayan insanların arasındaydım. Arkadaşlık için heyecanlanmalıydım -yardımlaşma için- ama Titus'un mutfağına adım atma düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Varlığım hepsini ABD Pride'ları için riske atmıştı. Ya savaşı kapılarına kadar getirdiğim için benden nefret edecekler ya da şimdiye kadar tanıştıkları ikinci tekir olduğum için üzerime çullanacaklardı.

Drew'a tereddütlü bir gülümseme verdim. "Evet, yiyebilirim ama..." Sıcak ya da soğuk bir karşılamadan duyduğum korkunun kulağına ne kadar acınası geleceğini fark ettiğimde ifadeyi yarıda bıraktım. Kendi yatağına kendim yapmıştım.

Drew gülümsedi. "Isırmazlar. En azından insan formundayken." Dün geceki koşu pantolonunu koyu renk rahat bir kot pantolonla değiştirmişti, ama bir infaz memurunun tipik siyah tişörtü yerine lacivert bir polo giymişti, bu da onu büyük miktarlarda yiyecek koyarken gülüp konuşan diğer infaz memurlarından ayırıyordu. Ve her nasılsa, Drew küçük Gardırop yenileme, sanki özel dikim bir takımımış gibi.

Yine de, neredeyse akademik bir şekilde onun cehennem kadar seksi olduğunu görebiliyor olsam da, ona karşı gerçek bir çekim hissetmiyordum. Peki nasıl oluyordu da her seferinde

Titus'un kokusunu alınca, ikimiz de birbirimiz gibi kokana kadar ona srtnmek mi istedim?

Belki de onun kokusuydu. Titus'un evinde dört saat geçirmiştim ama diğerklerinin kokularında kurtkedisinin bariz izi dışında bir şey fark edecek kadar yaklaşmamıştım.

Ani bir dürtüye kapılarak ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve burnumu Drew'in boynuna dayayıp derin derin içime çektim. Güzel kokuyordu. Temiz ve erkeksi. Yine de... hiçbir şey.

Kıkırdadı. "Bu ne içindi?"

Omuz silktim. "Sadece bir teoriyi test ediyorum." Sonra mutfağ'a döndüm ve yüzüm alev alev yanarken konuyu değıştirdim. "Ne kadar zamandır onları?" Ona sordum.

"oğ'u için yaklaşık bir buçuk yıl." Bakışları mutfağı taradı ve infazcı arkadaşlarını incelerken gözeneklerinden yayılan gururun kokusunu alabiliyordum. "Titus için neredeyse on yıl. Üniversitede tanıştık. Ailesi lmeden birkaç yıl önce babasının şirketinde bana bir iş buldu ve dizginleri eline aldı."

"İkiniz de enfekte olmadan *nce* arkadaş mıydınız? Bu büyük bir tesadüf." *Belki de değildir.* Abby'nin arkadaş' olmak beni enfekte etti.

Drew kollarını polosunun üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Aslında aynı gece, bir iş etkinliğinde izildik ve bu iş'e srklendik.

Bütün bu şekil değiştiren olayını birlikte yaptık. Yaklaşık bir yıl sonra balık takoları ve ithal bira eşliğinde başıboş bir bölge fikrini ortaya attık ve şu hale bakın." Titus'la birlikte yarattıkları şeyle gurur duyarak kollarını iki yana açtı ve ben de gülümsemeden edemedim.

"Evet, iyi iş çıkartıyorsunuz." Ama sonra tekrar hareketli mutfağa baktım ve içim sinirle dolmaya başladı.

Drew eşikten adımını attı ve beni bir kolumdan nazikçe çekti. "Hey!"

Herkes dönüp bakınca tüm kahkahalar ve konuşmalar aniden kesildi. Abby'nin yeşil gözleri beni gördüğünde parladı, ağızındaki krem şanti kaplı waffle'dan bir ısırık almıştı.

"Duymayanlar için söylüyorum, bu Robyn Sheffield. Birkaç hafta bizimle kalacak, bu yüzden hepinizin ve onları kullanmasını istiyoruz. Bölgesine geri döndüğünde, dünyanın ilk başıboş Pride'ı hakkında sadece iyi şeyler anlatmasını istiyoruz."

"Bu gömlek giymem gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu odadaki en genç tom neşeli bir sırıtışla. Benim yaşlarımdaydı, koyu kahverengi saçları ustaca dağılmıştı ve kot pantolonunun belinin üstündeki çıplak, bronzlaşmış teninden altılı bir karın kasları görünüyordu.

"Bu, çatalla yemek yemen ve klozetin dibinde bir hedef varmış gibi davranman gerektiği anlamına geliyor Brandt." Eşleşen bir setin başındaki tom

Döner waffle demirleri genç adamın yarısı dolu tabağına bir çatal düşürdü. Yüzü ve avuç içleri dışında, aşçının teninin görünen her santimi, boynundan aşağı sarkan kot pantolonuna kadar girdaplı geometrik desenli dövmelerle kaplıydı. "Hey, Robyn, gel de bir tabak kap."

Bakışlarımı yontulmuş göğsünün büyüleyici tuvalinden yüzüne doğru sürükledim ve hafızamı yoklarken kaşlarımı çattım. Benimle sanki daha önce tanışmışız gibi konuşuyordu ama ben o dövmeleri hatırlardım.

Sonra gözlerini gördüm. Kahverengi ve dış çevresinde altın rengi bir halka vardı. Tıpkı bir gece önce Titus'un verandasında hırlayan kedi gibi. "Knox?" Ona doğru tek bir koklama tahminimi doğruladı. "Ben yapmadım. seni tanıyorum." Kürksüz.

Güldü. "Bunu pek sık duymuyorum. Al bakalım." Boş bir kâğıt tabak uzattı, dostça olmayan bir yüz daha tanıdığım için minnettar olarak tabağı aldım. Knox soldaki döner waffle makinesini işaret etti. "Bu birkaç saniye içinde bitecek-"

Waffle makinesi bip sesi çıkardı ve Knox sapından tutarak çevirdi, sonra da mükemmel kızarmış bir Belçika waffle'ını ortaya çıkarmak için açtı. Plastik bir spatulayla gevşetti, sonra tabağıma kaydırды.

"Tereyağlı ya da eritilmiş taze meyvelerimiz, çikolata parçacıklarımız ve doğranmış pastırmamız var," dedi ve bir eliyle uzun mutfak yarımadasında bir dizi tek kullanımlık kâğıt kâse ve tabağı gösterdi.

"Ayrıca

karamelize muz dilimleri, kızarmış cevizler, okolata ve karamel serpintisi ve benim favorim: sonunda mikserde ev yapımı çırpılmış krema."

"Ev yapımı...?" Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Hepsini sen mi yaptın?"

Bu mu?"

"Ne yani, waffle çok mu zor?" Drew uzanırken sırttı waffle'ının üzerine bir kaşıık dolusu doğranmış domuz pastırması serpmek için etrafımda dolanıyor. "Talimatlar kutunun arkasında."

"Kfr!" Knox suçladı. "Bisquick futbol anneleri içindir."

"Şaka yapıyorum." Drew bir elini Knox'un omzuna vurdu.

"Alistair, birkaç yıl önce bataklıkta bir sokak hayvanıyla yüz yüze gelmeden önce Baton Rouge'da şeflik yapıyordu."

Knox, waffle ızgaralarından birine daha fazla hamur dökerken ilk isminin kullanılması üzerine nefesinin altında bazı renkli küfürler mırıldandı. "Peki ya diğerleri?" Eritilmiş tereyağı gezdirirken Drew'a fısıldadım.

waffle'ımın zerine.

"Dün gece bodrumda Spence ve Lochlan'la tanıştınız. Bu sabah."

"Evet. Günaydın," dedim barın diğer tarafındaki taburelerde yemek yiyenlerin yanından geçerken.

"Günaydın." Spencer dumanı tüten kâğıt kahve fıncanına bir kaşıık şeker karıştırırken bana yorgun bir gülümseme verdi.

"Sen doktor musun?" Tabağıma bir kaşık dolusu dilimlenmiş çilek atarken sordum.

"Triyaj hemşiresi." Önlükleri gitmişti ama hastanedeki vardiyasının yorgunluğu hâlâ üzerindeydi, ardından Titus'a yardım ederek geçirdiği bir gece

yeni sokak köpeği. "Yine de o bir doktor." Spence solundaki taburede oturan adama dirsek attı.

Lochlan gözlerini devirdi ve koyu sarı dalgaları omzunun üzerinden düştü. Bugün erkek topuzu yok. "Bu hiç eskimiyor mu, dostum?"

"Anlamıyorum," dedim bir sonraki kâseden bir kaşık dolusu kızarmış ceviz alırken. "Sen doktor değil misin?"

"Eskiden Duke'da Felsefe Doçenti idim." "Ah." Kaşlarım kalktı.

"Doktora. Benim de planım bu. Tarih."

Loch başını salladı. "Ne yazık ki Duke serbest bölgede değil, o yüzden..." Omuz silkti, sonra yarısı karamelize edilmiş bir waffle'dan bir ısırık aldı.

Muz dilimleri.

Duke Üniversitesi Abby'nin babasının bölgesiydi. Başboş dolaşmak yasaktı. "Loch ve Knox işlerini ve evlerini kaybettiklerinde enfekte olmuş," dedi Drew. "Ama konseyiniz tarafından resmen tanındığımızda tüm bunlar sona erecek."

Bu benim konseyim değil.

"Ama sen değil?" Spencer'a bir kez daha bakarak söyledim.

Omuz silkti. "Ben buralıyım."

"Peki ya o?" Drew'u yarımadanın aşağısına kadar takip ederken en genç tomu başımla onayladım.

"Bu Brandt Fischer. Birkaç ay önce enfeksiyon kapmış ama ilk vardiyası bitene kadar onu bulamadık. Onu buraya alıştırmak için getirdik ve ayrılmak istemiyor gibi görünüyor."

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?" Brandt, Abby'nin solunda oturduğu kahvaltı masasından seslendi.

Drew gözlerini devirdi. "Senin durumunda bu biraz seçici bir yetenek." Sonra kulağıma fısıldamak için yaklaştı. "O bir infazcı olmak istiyor ve kimse ona çok genç ve deneyimsiz olduğunu söyleyecek cesarete sahip değil. Çoğunlukla Knox ve Naveen'in peşine takılıyor, onlar ne iş verirse onu yapıyor."

"Naveen?" Mutfığa göz gezdirerek sordum.

"Bu tarafa." Kalın, parlak siyah saçlı ve delici kahverengi gözlü bir adam yarımadanın ucundaki taburesinden kalktı, elinde krem şanti ve şurup bulaşmış boş bir kâğıt tabak tutuyordu. "Naveen Madan." Granitin üzerinden bana elini uzattı. "Sen Abby'nin arkadaşı mısın?"

"Evet." Tabağımı sol elime geçirdim, böylece onunkini sıkabilecektim. "Üniversitede oda arkadaşıldık ta ki..."

"Enfekte olana kadar mı?"

"Konsey bana virüs bulaştığını öğrenene kadar. Ama bu benim hatamdı." Görünüşe göre dört kişiyi öldürmek -kötü adamları bile- sizi hem şekil değiştiren hem de insan olan yetkililerin dikkatini çekmeye yetiyor.

Ve birden etrafımdaki adamlardan herhangi biri benim yaptığımı yapmış olsaydı, benim kadar travma geçirmiş olsalar bile, suçlarından dolayı idam edileceklerinin rahatsız edici bir şekilde farkına vardım. Çabucak ve büyük ihtimalle vahşice.

Ama ne yaptığımı bildiklerine dair hiçbir işaret görmedim. Abby onlara söylemediyse, muhtemelen ben de söylememeliydim.

"Hazır mısın?" Drew tabağıma bir bakış atarak sordu.

"Neredeyse." Yarımadanın ucundaki mikserden bir kaşık lüks kalınlıkta ev yapımı krem şanti aldım, sonra dağ gibi yemeğimin üzerine çikolata şurubu gezdirdim ve onu iki koltuğun kaldığı yuvarlak masaya kadar takip ettim. "Kahvaltı hep böyle midir?" Abby'nin karşısındaki sandalyeye kayarken sordum.

Omuz silkti. "Bazen roka ve pestolu omletler ya da fesleğen, biber ve parmesanlı omletler oluyor."

Brandt, "Oooh, ya da füme alabalık ve rezene," diye ekledi.

Dövmeli şef Knox'a bir kez daha bakmak için gözlerimi kocaman açtım.

Di Carlo'nun infazcılarının çoğu liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra hizmet ve sadakat yemini etmişti. Bir infazcı olarak hizmet etmek ve bir Gurur'u korumak, küçüklüklerinden beri kaçınılmaz olan, ömür boyu sürecek bir tutkuları olmuştu.

Ancak Titus'un adamları ortalama bir infazcıdan biraz daha yaşlıydı ve belli ki enfekte olmadan önce kendi hayatlarını, kariyerlerini ve yeteneklerini geliştirmişlerdi. Alfa için çalışmaya gelmeden önce.

Serbest bölgeye sürgün edildiklerinde birçoğu hayatlarından ve kariyerlerinden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Jace çatalını boş kâğıt tabağına koydu. "Robyn, yemek yiyip kaçmaktan nefret ediyorum, özellikle de sen buraya yeni geldiğinden beri."

"Ama..." Dilinden dökülen kelimeyi duyar gibiydim. "Ama yola çıkmamız gerekiyor."

Abby waffle'ının son lokmasını da yuttu ve elinde tabağıyla ayağa kalktı. "Özür dilerim. Ama bir hafta içinde evde olacağız."

"Biliyorum."

Tabağını çöp öğütücüsüne bıraktı, sonra beni kucaklamak için yukarı çekti. "Burada iyi olacaksın. Titus'un ekibinde seni korumak için ölmeyecek tek bir adam bile yok," diye kulağıma fısıldadı. "Onlar infazcılarını görevlerini çok ciddiye alıyorlar, çünkü hepsi kanıtlayacak bir şeyleri olduğunu düşünüyor."

"Konseye mi?"

"Ve Titus'a. Ve şimdi de sana. Onlar iyi adamlar."

"Eminim öyledir." Ama aynı zamanda iri yarı adamlardı, her biri birkaç iri insan gücündeydi. İri adamların iki sağlam Bilseler de bilmeseler de benden hoşlanmamak için sebepleri vardı.

Ama kendimi bu karmaşanın içine soktum.

"Onlara bir şans ver," diye fısıldadı Abby beni bırakırken. Etrafımdaki adamlar neşeyle vedalaşırken paniklememeye çalıştım.

Gerçekten muhteşem bir waffle'ın ilk ısırığını çiğnerken, Abby ve Jace'in uzun ana koridordan evin önüne doğru ilerleyen ayak seslerini dinledim. Jace'in motorunun sesi kulaklarımdan silindikten sonra Alfa'nın kayıp olduğunu fark ettim.

"Titus nerede?"

"Revirde," dedi Lochlan bardaki koltuğundan, uzun sarı saçlarını geriye doğru çekip lastik bir bantla sabitleirken.

"Hâlâ mı? O hiç... delege etmez mi?"

Spencer, "Yakında ona mola vermek için aşağı ineceğim, ama mümkün olduğunca uzun süre yeni sokak hayvanlarıyla kalmaya çalışıyor," dedi. "Bu sayede başıboş köpekler anında bağlantı kurar ve Titus'u en başından itibaren bir otorite figürü olarak konumlandırır."

"Bu yardımcı olur mu?" Ben sordum.

Drew solumdaki sandalyeden omuz silkti. "Doğuştan kediler birlikte büyüdükleri toplumsal yapıyı ve otorite figürlerini nadiren sorgularlar. Titus, bir sokak çocuğunun değişiminin bebeklik döneminde hazır bulunarak bunu kopyalamaya çalışıyor. Sanırım işe yarayıp yaramadığını zaman gösterecek. Bunu sadece bir yıldır yapıyor."

Drew ikinci bir porsiyon almak için ayağa kalktı ama sözleri tekrar kafamda dönerken sadece tabağıma bakabildim. İştahımı tamamen kaybetmiştim.

"Sorun nedir?" Naveen sol tarafımdaki boş sandalyeye kaydı. "O waffle tarafından kişisel olarak ihanete uğramış gibi görünüyorsun."

"I..." Başımı salladım ve çatalımı bir parça cevize sapladım. "Önemli bir şey değil." Şikâyetlerim, dünyada konseyin gözünde resmi bir konum elde etmekten başka bir şey istemeyen adamlara şımarık bir sızlanma gibi gelebilirdi. Nesillerdir onları kol mesafesinde tutan bir dünyaya gerçekten ait olmak.

Güzel, dolgun ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Sen bir *gerçekten* kötü bir yalancı, Bayan Sheffield."

"Çok fazla pratik yapmıyorum," diye itiraf ettim. "Düşüncelerim genellikle Niagara Şelalesi gibi dökülür."

Naveen güldü. "Bugün seni tutan ne?"

Az önce ne kadar kötü bir yalancı olduğumu ortaya koymuştuk, o yüzden... "Ne düşündüğümü bilseniz korkarım hepiniz benden nefret edersiniz."

"UNC taraftarı olduğunu söylemeyeceksen, endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum." Gözleri kocaman açıldığında, sessiz şaşkınlığımı yanlış yorumladığını anladım. "Kahretsin, *sen* bir North Carolina fan!" Sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Loch Duke mavisi ve beyazını seviyor, o yüzden bu ikimizin arasında kalsın."

Sonunda anladım. Bir üniversite sporları rekabetinden bahsediyordu.

Naveen yüz ifadem karşısında yine güldü. "Pek basketbol hayranı değilsin, ha? O zaman büyük sır ne?"

"Sır falan yok. Ben sadece..." Bir ceviz daha sapladım ve üç parçaya böldüm. Sonra çatalımı bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Şu anda olduğunuz şey harikayken, kendinizi olmadığınız bir şeye dönüştürmek için neden bu kadar uğraştığınızı anlamıyorum!"

Naveen bana şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Şu anda ne durumdayız?"

"Özgür," dedim. "Bağımsız ve konseyin gerçek anlamda ilgisini çekmiyor."

İnsanları öldürmediğiniz veya enfekte etmediğiniz sürece ne yaptığınızı umurlarında değil, bu yüzden burada istediğinizi yapabilirsiniz. Mecbur değilseniz neden bir Pride kurup aidat ödeyesiniz ve onların kurallarına ve arkaik sosyal geleneklerine uyasınız ki?"

Bir an için benim yumuşak çıkışım şaşkın bir sessizlikle karşılandı. Sonra Naveen gülümsedi. "Öncelikle biz aidat ödemiyoruz. Titus bir milyarder. Diğerleri gibi infazcılarına ödeme yapmak için Pride üyelerinden vergi almasına gerek yok. Alfalar yapar."

"Oh. Şey, bu..."

Milyarlarca mı? Yanaklarım yanıyormuş gibi hissettim. Naveen yüzümü inceledi. "Bilmiyor muydun?"

"Büyük bir şirketi yönettiğini biliyordum ama hayır. *Bunu* bilmiyordum." Ve bana söylememiş olmasını diledim.

Beni incelerken kaşları daha da çatıldı. "Parayı bilmek seni rahatsız mı ediyor?"

Omuz silktim. "Tecrübelerime göre, para her şeyin önüne geçiyor. Paraya sahip olan insanlar herkesin ve her şeyin satılık olduğunu düşünür."

Naveen waffle'ından bir ısırık daha koparıırken hafifçe kıkırdadı.

"Komik olan ne?"

Çatalı ağzına doğru giderken durakladı. "Titus'u tanıyınca anlayacaksın."

"Bilmem gerekeni biliyorum. Zengin ya da değil, Alfaların hepsi aynı kumaştan kesilmiştir. Emir vermek ve üremek için patolojik bir ihtiyaçları vardır."

Naveen sandalyesinde geriye yaslandı, sanki aniden bir şey anlamış gibi yeni bir yoğunlukla beni inceliyordu. "Sence Titus ne yapmak istiyor? Çocuklarına babalık yapmak mı?" Sanki bu kavram gerçekten gülünçmüş gibi tekrar güldü. "Çok sağlam bir özgüvenin var."

"Öyle değil-" Yüzüm *alev alev* yanıyordu. "Titus'un *bana* karşı koyamayacağını düşündüğümünden değil. Alfalar üremek için yaratılmışlardır, bunu Di Carlos'ta öğrendim ve etrafta uygun olan tek tekir benim."

"Özür dilerim." Naveen şimdi utanmış görünüyordu. "Öyle demek istemedim. Çok seksisin ve eğer Titus -ya da *herhangi* birimiz- *bir* aile kurmak isteseydik, eş adayları listesinin en başında sen olurdun. Ama bu, burada serbest bölgede çoğumuzun düşündüğü bir şey değil."

"Ama burası uzun süre serbest bölge olmayacak. Ve tüm Alfalar bunu ister," diye ısrar ettim, yanaklarım yanmaya devam ederken. "Onlar biyolojik olarak güdümlü."

Gülümsemesi geri döndü ve her nasılsa, konuşmamızın aldığı utanç verici yöne rağmen, ifadesinde hiçbir patronluk taslama ya da alay yoktu.

"Robyn, amacımızı tam olarak anladığını sanmıyorum. Gururumuzu diğerlerinden örnek alıyor olabiliriz ama onların sistemini birebir kopyalamak gibi bir arzumuz yok. Birkaç istisna dışında, Gurur kedileri her zaman

kendilerini bizden üstün görüyorlar. Herhangi birimizin isteyeceği *son* şey bir sürü doğal-

Doğuştan prensler ve prensesler etrafta koşuşturuyor, bize sanki aile şatosunda onlara hizmet etmek için gönderilmiş tebaalarmışız gibi bakıyorlar."

"Ama Titus'un bir kızı yoksa...?" Şekil değiştiren toplumu ataerkil ama anasoyluydu. Yetki erkeklerdeydi ama bir bölgenin kontrolü Alfa'dan kızının kocasına geçerdi. En azından Faythe'ye kadar. Ve Abby'ye.

Bu yüzden Sara Di Carlo'nun ve şimdi de Abby'nin kaybı ABD Pride'ları için yıkıcı oldu. Bölgelerinde artık yeni nesli doğuracak bir baraj yoktu.

Naveen benim dile getiremediğim şeyi anlamış gibiydi. "Şekil değiştiren bebeklere ihtiyacımız yok, çünkü nüfusumuz azalmıyor. Gururumuzda vatandaşlık doğuştan şekil değiştirenlerle sınırlı değildir. Dikişlerde patlama yaşıyoruz."

Bir an için bunu düşündüm ve içimde oluşan gerilim hafiflemeye başladı. Jace ve Abby'nin bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. "Yani Titus'un beni Pride'ı için sahiplenmesine gerek yok mu?"

Naveen başını salladı. "Hayır. Burada hepimizden daha değerli değilsin. Belki başlangıçtaki bir merak dışında."

Rahatlamış olmalıydım. Peki neden bu düşünce bir anda yüzüme tokat gibi inmişti?

SEKİZ

Titus

"Tamam, şimdi derin nefes al ve tüm kaslarını gevşetmeye çalış," dedim.

Corey Morris dizlerinin üzerinde beton zemine yığılırken. Derisinin altında devam eden kas dönüşümünden dolayı eti solgun ve garip bir şekilde pütürlü görünüyordu. "Kulağa imkânsız geldiğini biliyorum ama ne kadar gergin olursan o kadar çok canın yanacak ve o kadar uzun sürecek."

Morris bana gözlerini devirdi ve eğer kedi ağzı ile insan dişleri arasında bir yerde sıkışmış ağzıyla konuşabilseydi, eminim ki küfür repertuarı. Bu da başka bir Alfa için hakaret sayılırdı.

Teorik olarak, uygulayıcılarımın dilini sansürlemekle ilgilenmiyordum, ancak "size küfretmek yok" kuralının arkasındaki mantığı çoktan anlamıştım.

Alfa" kuralı, resmi olarak tanınan Gururlarda standarttı. İnfazcılarının saygısını yitiren bir Alfa, kısa süre içinde diğer Gurur üyelerinin de saygısını yitirirdi.

O zaman Gurur'un kendisini kaybederdi.

Çenesi dalgalanmaya başlayıp daha da kedigil bir şekil alırken Morris sıkılmış dişlerinin arasından inledi. Kulakları yeniden şekillenirken bükülmüş gibi görünüyordu, başının yanlarından tepesine doğru yavaşça göç ediyorlardı. Ancak bu dönüşümün görünen kısmı, asıl değişimin kas ve iskelet yapısını parçaladığı derinin altında hissedeceği acının yüzeyini ancak çiziyordu.

"Bu işte yeniyenken uzanmayı daha kolay buluyordum." Ancak Morris'in gözlerindeki hayal kırıklığı, bu işi nasıl yapacağını bulamadığını söylüyordu. kasları bu emre itaat ediyordu. Muhtemelen hayatında ilk kez kendi bedeninin kontrolü onda değildi ve bu duygunun ne kadar dehşet verici olduğunu herkes gibi ben de biliyordum.

Özellikle de ilk seferinde.

Yakında vardiyasını kontrol etmeyi öğrenecekti. İsteddiği zaman getirmeyi. Ama şimdilik

Şimdi...

"Değişikliklerin üzerinizden geçmesine izin vermeye çalışın. Kendinizi süreç. Kulağa ne kadar klişe gelse de verebileceğim en iyi tavsiye bu."

Sonunda, vücudunun dört bir yanındaki foliküllerden tüyler fışkırmaya başladığında, Corey Morris ya kaslarını nasıl gevşeteceğini buldu ya da kaslarının kontrolünü tamamen kaybetti. Sert bir gümbürtüyle yan üstü düştü. Gırtlak ve yemek borusu yer değiştirmeye başladığında boğazından boğulurcasına bir ses geldi.

"Sadece nefes al..." Elimini omzuna koymalıymışım gibi hissettim. Başka bir rahatlatıcı jest yaptım ama ilk vardiyasında bir serseriye dokunmamam gerektiğini biliyordum. Ya da hemen sonrasında, kendine gelmeden önce. Hâlâ insan düşüncelerine ve sınırlarına erişebildiğini fark etmeden önce -Kedi formundayken.

Jace'e göre Robyn'le ilgili yanlış giden de buydu. Abby oda arkadaşına geçiş sürecinde yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı ama bu süreçte çok yeniydi -ikisi de öyleydi- ve Robyn'in yaşamasını beklemiyordu. Orta ve Güney Amerika'da dışı sokak köpeklerinin hayatta kaldığına dair belli belirsiz söylentiler olsa da, ABD'de böyle bir şey olmamıştı, bu yüzden başlangıçta Abby, ateşi vücudundaki yaşamı yavaş yavaş çekerken yapabileceği tek şeyin arkadaşını teselli etmek olduğuna inanmıştı.

Oda arkadaşının hayatta kalacağını anladığında, Robyn onu kaçıranların onu sürüklediği kulübede çoktan yer değiştirmişti. Birkaç ölüme tanık olduğu yerde. Sadece ona bulaşan kedinin kokusuyla değil, ona saldıran ve Abby'yi öldürmeye çalışan adamların kokularıyla da çevriliydi.

Robyn, herhangi bir gerçek doğumda olduğu gibi kan ve acıyla dolu şiddetli bir olayda şekil değiştiren dünyasına doğdu. Bu onun için bir mucizeydi. aklını kaybetmeden çıkabilir.

Çoğunlukla.

Robyn'in geçirdiği şok ve travma - bir şey yapamama
Süreç ya da kontrol içgüdülerinin anlayamadığı ya da üstesinden
gelemediği taleplerde bulunması, serbest bölgedeki sokak hayvanlarının
nesillerdir katlandığı şeydi. Corey Morris'le ve bölgemdeki diğer tüm
domlarla önlemeye çalıştığım şey buydu.

"Neredeyse bitti artık," dedim usulca, krk nehri karnını ve dört
bacağının alt yarısını kaplayacak şekilde akarken.

Dönüşüm tamamlandığında Morris yerde yan yatmış nefes nefese
yatıyor, sanki gremiyormuş gibi bodruma bakıyordu. Tecrübelerime
dayanarak, büyük ve beklenmedik miktarda acının sona ermesi dışında
henüz hiçbir şeyi sindiremediğini biliyordum. Dirseklerinin iç kısımları ve
ayaklarının st kısımları gibi acıyabileceğini bile fark etmediği yerlerdeki
acı. El ve ayak parmaklarının uçları ve parmaklarının arasındaki o etli yer.
Baş ve işaret parmakları.

Ayağa kalktım ve bu hareket gözüne çarptı. "Sana biraz yiyecek ve
su getireceğim. Henüz yemek istemiyor olabilirsin ama
yakında açlıktan öleceksin." nk vites değiştirmek muazzam miktarda kalori
yaktırıyordu.

Ve en azından son on iki saattir bir şey yiyemeyecek ya da tutamayacak
kadar hasta olduğu için.

Morris boğazının derinliklerinden homurdandı, "Teşekkürler "den
"Siktir git "e kadar her anlama gelebilecek bir sesti bu.

Bodrumun diğ er tarafında buzdolabını açtım ve bir sürahi soğuk su ile Knox'un bir gece önceki avından kalan bir parça çiğ tavşan çıkardım. Bir kâseye su doldurdum, eti bir kâğıt tabağı koydum ve her ikisini de Morris'ten birkaç metre uzağı yere koydum, böylece yeni kas ve sinir düzeninin başlangıçtaki herhangi bir teklemesi ikisini de deviremezdi.

Telefonum çaldığında kendime yeni bir fincan kahve doldurmuştum ve ekranda Faythe Sanders'ın adı ve numarası belirdi.

"Faythe?" Telefona doğru esnememek için kendimi zor tuttum.
"Burada uzun bir gece oldu. Ne var ne yok?"

"Jace ve Abby'yle konuştum," dedi yol gürültüsü arasında.
"Robyn'in onlarla gelmeyeceğini söylediler."

"Düğüne mi?" Bir esneme daha. "Gerçekten geleceğini düşündün mü?"

"Bence öyle olsaydı herkes için daha iyi olurdu." Telefonun ucuna bir şey dokundu, sonra sesi boğuklaştı. "Greg, hayır! Pipeti bardağı geri koy!"

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?" Ben sordum.

"Hayır, Marc. Düğün için Kentucky'ye gidiyoruz." Hattan bir çocuk kahkahası yükseldi ve Faythe öfkeli bir nefes verdi. "Greg! Lütfen *pipeti bardağı* koy!"

"Ellerin dolu gibi görünüyorsun. Hamileliğin bu kadar uzağında seyahat etmeniz mi gerekiyor?"

"Bana 'eve git ve dinlen' saçmalığını deneme bile, Titus. Dünyayı kızlar yönetiyor. Sanırım bunu en iyi Beyoncé söylemiş."

Güldüm. "O zaman sanırım işine dönmene izin vermeliyim."

"Henüz değil. Bekle biraz." Telefona yine bir şey vurdu. "Greg, telefonu

Kulaklıklarını tak. Film oynatacağım. Sadece onları... Evet, iki kulağının üzerine koy." Sonra geri döndü. "Titus, lütfen bana Robyn'i Atlanta'ya gönderme konusunda tereddüt etmediğini söyle."

Gerçek şu ki, aklıma gelen tek şey ikinci düşüncelerdi.

Robyn geri dönmek istemiyordu. "Onun nereden geldiğini herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm Faythe. Konseyin hayatını yönetmesini istemiyor. Tanıdık gelmiyor mu?"

"Evet ve eğer onlarla bir anlaşma yapmamış olsaydı -eğer söz vermemiş olsaydı- bu tartışmanın diğer tarafında onunla birlikte olurum. Ve anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdikten sonra, eğer hala ayrılmak istiyorsa, ben de onun tarafında olacağım. Ancak o zamana kadar, üyesi olduğum konseyin iyi niyetle ve hizmet ettiği toplumun çıkarları doğrultusunda hareket ederken otoritesini zayıflatmaya yönelik hiçbir girişimi destekleyemem."

"Peki ya o toplumun çıkarları doğrultusunda hareket etmiyorsa?"

"O zaman toplum için mücadele ederdim. Ama öyle değil.

Burada bahsettiğimiz Titus. Eğitimini tamamlayabilmesi için onu geri getirmelisin. Bundan sonra ne yapacağına kendisi karar verir."

"Gerçekten mi? Çünkü konseyinizin kimin oğlunun ona ilk sahip olacağı konusunda tartıştığını duymuş. Ve senin de işin içinde olduğunu söyledi."

"Lanet olsun. Bu..." Faythe'nin sözleri bir hüsrana ifadesiyle kesildi.

"Evet, olasılıkları tartışıyorlardı. Her biri dede olmak istiyor ve çoğu eski kafalı. Ama ben onu evlendirmeyi savunmuyordum. Oğullarından herhangi birini *sevmiyorsa*, tüm bu tartışmanın anlamsız olduğunu belirtiyordum. Kimse Robyn'e istemediği bir şeyi yaptıramaz. Bu konuda size şahsen garanti veriyorum."

"Benimki de," dedi Marc, sesi daha zayıftı, çünkü telefonda daha uzaktaydı. "Robyn istediği herkesi görebilir ya da görmeyebilir. Ama..."

Tereddütü kafamda alarmlar çalmasına neden oldu. "Ama ne?"

"Ama romantik bir karar vermek için beklemesi gerekiyor," diye bitirdi Faythe onun yerine. "Eğitimini tamamlayıp resmen kendi başına kalana kadar."

"Peki konsey bunun için bir zaman dilimi taahhüt etmeye istekli mi?" Robyn'in adına pazarlık yapma yetkim olduğundan değil...

"Bu kendi kendine ilerleyen bir program Titus. Ne kadar derin bağlılık gösterirse o kadar hızlı ilerler. Ve konsey onun

kendini her iki şekilde de kontrol etmeyi öğrenene kadar kendi zihinsel ve duygusal sağığına odaklanmalıdır."

Bu alarmlar birleşerek tam teşekküllü bir sirene dönüştü. "Ne yapıyorsun Ne diyorsun? Biriyle çıkmasına izin yok mu? Bu senin vereceğın bir karar değil." Neden birden sesim bu kadar savunmacı çıkmıştı? "Olumlu bağlantılar kurmanın, içindeki vahşi tarafı kontrol etmesine yardımcı olabileceğini düşünmüyor musun? içgüdülerini?"

Bir an için telefonda yol gürültüsünden başka bir şey duymadım ve Marc arabayı sürerken birbirlerine sessizce bir şeyler söylediklerinden hiç şüphem yoktu.

Faythe sonunda, "O insanları öldürdü, Titus," dedi. "*Yardım edemedi* ama insanları öldür. Bu onun yararına, ama aynı zamanda sizin de yararınıza." "Benim mi? Sence Robyn ve ben-"

"Çoğul anlamda 'siz' demek istedim," diye açıkladı. "Bu, tabiri caizse kamunun yararınadır."

Ama bu tam olarak doğru değildi. Sesinin yeni gergin tonundan da bu anlaşılıyordu. "Neden etrafta dans ettiğın şeyi söylemiyorsun? Faythe?"

Yavaşça nefes verdi. "Konsey benden Robyn'in alışma sürecinin bu noktasında ne kadar savunmasız olduğunu anladığınızdan emin olmamı istedi. Hâlâ geçmişe dönüşler ve kâbuslar görüyor.

herhangi bir arkadaşlık teklifini yanlış anlayabilir. Bir bağ kurabilir. Ve siz de buna izin verebilirsiniz."

"Ondan faydalandığımı mı düşünüyorsun?" Ben talep ettim.

"Hayır, istemiyorum," diye ısrar etti Faythe. "Seni bundan daha iyi tanıyorum. Ama bazı şeylerin planlanmadan gerçekleştiğini de biliyorum, özellikle de ilgili kişiler savunmasız ya da acı içindeyken." Sesindeki samimiyet içgüdüsel ve çok kişisel geliyordu. Sanki kendi geçmişinden bir sayfa okuyormuş gibiydi. "Hatalar yapılır ve geri alınamazlar."

Ve birden anladım. *Jace hakkında konuşuyordu*. Yıllar önce, Marc'la evlenmeden önce yaşadıkları ilişkiden.

Yine de Robyn ve benden de bahsediyordu. Bu beni Robyn'in bir gün pişman olacağı potansiyel bir hata mı yapıyordu?

"Tamam, bak," dedi Marc. "Bu kişisel bir mesele değil. Jace ve Abby onu sizin bölgenizde yalnız bıraktığı için buradaki konumunuzu anladığınızdan emin olmalıyız. Onun güvenliği *tamamen* senin ellerinde. Sen bir otorite figürsün. Onunla yatamazsın. Ne olursa olsun."

"Benim etik anlayışımı sorguluyor ve Robyn'e ait olan bir kararın sorumluluğunu üstleniyorsun." Sesim hırıltıya dönüşmüştü. Öfkem, zayıflamış bir barajın duvarlarına çarpan bir fırtına dalgası gibiydi.

"Titus..." Faythe inledi. İşte o zaman protestomun kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

"Tartışmıyorum. Tüm bu telefon görüşmesinin bir hakaret olduğunu söylüyorum. Konseyin benim davranışlarımı sorgulamaya ve Robyn'e kiminle birlikte olamayacağını söylemeye hakkı yok."

"Haklısınız. Bu bizim görevimiz değil. Ve söz veriyorum, konsey ne isterse istesin, bunun onun yararına olduğunu düşünmeseydim bunu istemezdim," dedi Faythe. "Sen onun Alfa'sısın, en azından şimdilik. Doğru olanı yapın. Sizinle birlikteyken onu hem fiziksel hem de psikolojik olarak koruyun."

"Robyn'in iyiliği benim için her şeyden önce gelir," diye sıkılmış dişlerimin arasından onlara güvence verdim. "Ve size söz veriyorum, Robyn'in iyiliği için hiçbir planım yok. onu baştan çıkarmak. Ama kararlarımın bir daha sorgulanmasına müsamaha göstermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Marc hattan homurdanırken Faythe, "Mükemmel," dedi. "Teşekkür ederim Titus."

Marc'ın homurtusunu yankıladım. Sonra telefonu kapattım.

"O nasıl?" Robyn merdivenlerin yarısından seslendi ve bir an için Faythe'nin onunla yatarak bir Alfa olarak otoritemi kötüye kullanmamamı istediğini duyduğunu sandım. Sanki otoritemi kötüye kullanacakmışım gibi.

O saniyede kendimi nadir bir suskunluk anında buldum, kendi aşağılanmamı nasıl örtbas edeceğimi bilemiyordum.

Garipliği kabul edip şakayla geçiştirmek mi?

Hepsini görmezden mi geleyim?

Ama sonra Robyn bakışlarını hâlâ yerde nefes nefese yatan Corey Morris'e dikmiş bir halde merdivenlerin geri kalanını koşarak indi ve duyduğuna dair hiçbir işaret göremedim. "Öğle yemeği. Knox'tan." Önümdeki masaya kahverengi bir kâğıt torba bıraktı ve içindeki sandviçin kokusunu şimdiden alabiliyordum. "Ne zaman değişti?" diye sordu betonu geçip bodrumun sonundaki açık hücreye doğru ilerlerken.

"Az önce."

"Peki ona kimin bulaştığını söyleyebilir misiniz?"

"Henüz değil. Ama yakında, umarım. Artık yer değiştirdiğine göre kokusu da gelişmeye başlayacak."

"Eski bir Polaroid gibi mi?" diye sordu, ben de güldüm.

"Sayılır. Vardiyadan çıktıktan sonra iyileşecek ve eğer bir şeyler yemesini ve daha fazla su içmesini sağlayabilirsek bu daha hızlı olacak."

Hücreesindeki kâğıt tabakta duran tavşan etine bir göz attı, sonra net bir amaçla ilerledi.

"Bekle!" Yanından geçerken koluna uzandım ama elimden kurtuldu.

"O olmayabilir-"

"Corey?" Robyn yeni sokak hayvanının önünde topuklarının üzerine çöktü ve ben de onu hücreye kadar takip ettim, Morris ilk kez kedi formunda yaklaşılmasına kötü bir tepki verirse aralarına girmeye hazırdım. "Sana ihtiyacım var."

bir şeyler yemek için. İnan bana, bir şeyler yedikten sonra kendini yüzde yüz daha iyi hissedeceksin." Başını okşayacakmış gibi ona doğru uzandı, ama ben öne atıldım ve onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ona henüz dokunma. Bırak alışsın-"

Robyn kolunu tuttuğum yerden çekti ve bana kaşlarını çatı. "Bana zarar vermeyecek."

"Bunu bilemezsiniz. O henüz kendinde değil. Hatırlamıyor musun? İlk vardiyanızdan hemen sonra ne kadar şaşkın ve korkmuş olduğunuzu hatırlıyor musunuz? İçgüdüğü, yaklaşan herkese saldırmak ya da saldırmak olacaktır ve eğer size zarar verirse ne yaptığını bilmeden önce-" *Kendimi asla affetmeyeceğim.* "-Suçluluk duygusu, kedigil yarısını algılayışını sonsuza dek renklendirebilir."

Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Morris'in yeni formuyla ilgili olumlu bir bakış açısına ihtiyacı var. En başından itibaren bu yeni parçasının güçlü ve bazen tehlikeli olduğunu ama özünde hiçbir şekilde kötü olmadığını anlaması gerekiyor. Kendisine neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan size zarar verirse, bu yeni formla ilgili ilk izlenimi onun canavarca ya da bir şekilde yanlış olduğu yönünde olabilir. Ya da daha kötüsü kontrol edilemez."

Kaşları çatıldı. "Beni ondan korumaya çalışmıyorsun. Onu kendinden korumaya çalışıyorsun."

Morris'in yerde ağır ağır nefes alışını izlerken, "İkisini de yapıyorum," dedim. "Bu benim işim."

"Onu gerçekten önemsiyorsun. Hepsini." Bunun farkına vardığında şaşırması gibiydi ve ben de buna alınmamaya çalıştım.

"Öyle olmasaydı neden burada olayım ki?"

"Ben..." Kaşları yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Bir Alfa'dan beklediğim gibi biri değilsin."

Kendi sözlerini ona yöneltme fırsatına karşı koyamadım.

"Belki de benden diğer tüm Alfalar gibi olmamı beklemeyi bırakmalısın. Fark etmediysen söyleyeyim, burada yeni bir çığır açıyoruz."

"Fark *ettim*," dedi. "Ve yardım etmek istiyorum." Robyn döndü ve kendini Morris'in boyuna yaklaştırmak için çömeldi. Ama Morris'in Aralarına mesafe koymuştum. "Corey? Beni anlıyorsan başını sallamanı istiyorum. Titus'un, bir kedi gibi görünsen de bir insan gibi düşündüğünü bilmesi gerekiyor. Bu, oyunun senin aşamasında mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şey. O yüzden başını sallayabilir misin?"

Morris başını kaldırdı ve kendini kalçalarının üzerine itti. Yavaşça göz kırptı. Yavaşça. Sonra başını salladı.

Robyn'in gülümsemesi sanki ilk gökkuşağını görmüş gibi genç ve heyecanlı görünüyordu. "Güzel. Şimdi bir şeyler yemen gerekiyor. Ne kadar çabuk iyileşirsen, kokunu o kadar çabuk alır ve kim olduğunu buluruz."

Bunu sana ben yaptım. Böylece biz de-" Tek bir zarif hareketle ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Onu enfekte edene ne olacak? Bu bir suç, değil mi?"

"Evet. Ama bunun sonucu koşullara bağlı. Eğer ona daha iyisini bilmeyen yeni bir sokak köpeği bulaştıysa - ona zarar verme ya da bulaştırma niyeti yoktu - çabalarımızı rehabilitasyona odaklayacağız. Ona Pride'ın üretken ve güvenli bir üyesi olmayı öğretmeye."

"Peki ya rehabilite edilemezse?" Sesinde kırılğan bir şeyler vardı, sanki cevabımdan kişisel bir çıkarı varmış gibi. Ve tabii ki vardı.

Robyn tam da bu rehabilitasyon sürecinin ortasındaydı. Konsey onun cezasının cezadan ziyade eğitim ve rehabilitasyon olduğunu düşünüyordu ama gözlerinden ve duruşundaki ani, yenilmiş çöküşten bunun işe yarayacağından emin olmadığını görebiliyordum. Kötü adamların bedel ödemeyi hak ettiğini söyleyen kontrolsüz bir içgüdüyle hareket eden kedi benliğini kontrol etmeyi gerçekten öğrenebileceğinden emin değildi.

"Robyn, iyi olacaksın," diye fısıldadım, konuşmayı olabildiğince gizliliğe yakın tutmak için.

"Evet, biliyorum." Gözlerini kırıştırdı ve o anlık kırılğanlık kaybolmuş, onu arabamda yakaladığımda omurgasını çelikleştirten kabadayılığın altına gömülmüştü. "Corey'e bulaşan kişiden bahsediyorum."

"Şansımız yaver giderse, o da iyi olacak."

Hırıltılı bir ses dikkatimizi çekti ve dönüp baktığımızda şunu gördük Morris sonunda tavşan etini kemirmeye başlamıştı, kedi formundaki ilk öğününde eti kemikten nasıl ayıracağını henüz bilmiyordu.

Robyn gülümsedi. "Pençeni kullanırsan yardımcı olur..."

Bu sefer diz çöküp Morris'e yaklaştığında onu durdurmaya çalışmadım ama onu takip ettim. Yeni sokak köpeği yemeğinin tehdit altında olduğuna karar verirse onu tehlikeden uzaklaştıracak kadar yakın olmalıydım.

Çünkü Faythe ve Marc'ın bana hatırlatmaya kararlı oldukları gibi, onun güvenliği tamamen benim ellerimdeydi.

DOKUZ

Robyn

Misafirhanenin ön kapısını kapattım ve sonunda nefes alabildim.

Robyn'in iyiliği benim için her şeyden önce gelir. Ve sana söz veriyorum ki onu baştan çıkarmak gibi bir planım yok.

Titus'un sözleri kafamın içinde yankılandı ve ağzımın arkasını acı bir tat doldurdu.

Telefon konuşmasına kulak misafiri olduğumu bilmiyor gibiydi. Aslında duymamıştım da. Sadece konuşmanın son birkaç saniyesini anlayabildim.

Faythe'den beni baştan çıkarma gibi bir planı olmadığına dair söz almadıysa neden Faythe'ye söz versin ki?

Kiminle yatıp kiminle yatamayacağıma karar vermek de nereden çıktı? Abby'nin hikayelerinden sonra, diğerlerinden de bunu beklerdim.

Konsey, ama Faythe'den geliyor? İsteddiği gibi evlenme ya da evlenmeme hakkı yüzünden konseyi neredeyse parçaladıktan sonra mı?

Benim de Titus'u baştan çıkarmak gibi bir planım yoktu. Ama bir kızın fikrini değiştirdi ve izlemediğimi düşündüğünde bana aç bir şekilde bakması, kokusu kadar tadının da güzel olup olmadığını öğrenmek istememe neden oldu...

Eğer beni gerçekten de Gurur'una baraj sağlamak için kullanmıyorsa, o zaman dünyanın ilk başıboş Alfa'sının varsayımsal ilgisine karşılık verip vermeyeceğime kendim karar verirdim.

Özel hayatımın komite tarafından planlanmasına veya kısıtlanmasına izin vermem.

"Vay canına, bunlar kâğıt tabak değil!" Yemek odasının girişinde durdum, önümde serili olan manzara karşısında şaşkına dönmüştüm.

Titus'un yemek masası -belli belirsiz oval bir yaprak şeklinde, bakır damarları olan devasa bir ahşap levha- sekiz kişilikti. Her bir tabakta, kenarları süslü taraklı büyük bir tabağın üzerine yerleştirilmiş, daha geniş ve daha sığ bir kaseğin içine yerleştirilmiş bir kase vardı. Dört çatal, iki kaşık, iki bıçak vardı; biri küçük bir tabağın üzerine yerleştirilmişti.

Üç çeşit şarap için sol ve saplı, altın çerçeveli kadehlerin yanı sıra bir de su kadehi.

"Bunlar Titus'un annesinin porselenleri," dedi Brandt masanın etrafında dönüp en küçük şarap bardaklarını yerlerine yerleştirirken. "Bir şey düşürürsem derimi canlı canlı yüzeceğini söyledi."

Daha da yaklaştım ve sıg kâselerin kenarındaki güzel, karmaşık kaydırma desenini inceledim. "Olay nedir?"

"Sanırım olay sizsiniz," dedi Lochlan arkamdan ve aniden ortaya çıkmasıyla irkilerek yerimden sıçradım. Belli ki şekil değiştirenlerin bu kadar sessiz hareket etmesine *asla* alışamayacaktım.

"Ben mi?" Kalbim daha sert çarpmaya başladı ve gülümsediğinde bunu duyabildiğini fark ettim.

"Bunu kişisel almayın. Onları kullanmak için bir bahane arıyordu. Annesi ölmeden önce her tatil için onları çıkarırdı."

"Oh." Yine de nabzım yükselmeye devam etti. Loch ne derse desin, kâğıt tabaklardan aile yadigârı porselenlere doğru sarkaç salınımı son derece şiddetliydi.

"Çok fazla tabak var, ha?" Brandt bir parmağını en yakın servis tabağının altındaki altın kenarlı tabağın üzerinde gezdirdi. "Buna servis tabağı deniyor. Üzerine yemek koymazsınız. Orada durur çünkü tatlı servis edilene kadar masada boş yer kalmaması gerekir. Yani diğer tüm tabak ve kaseleriniz servis tabağının üzerine oturur."

Vay be. Kendimi aşmıştım. "Bu bardak ne için?" Brandt bardağı dikkatle masanın üzerine koyarken sonuncusuna başımı salladım.

"Bu tatlı şarap kadehi."

"Çok etkilenmiş gibi görünme," dedi Loch. "İnternette 'resmi bir masa nasıl kurulur' diye bakmak zorunda kaldı."

Brandt kaşlarını çatarak, "Bunu araştırmak zorunda kaldım çünkü başka kimse de bilmiyordu," dedi.

"Doğru," diye kabul etti Lochlan. "Daha önce hiç tam set kullanmamıştık." Brandt'a döndü. "Knox on dakika içinde yemeğe hazır olacağımızı ve onur konuğumuzun bavulu olmadığı için resmi kıyafet giymeyeceğimizi söyledi." Sırıtarak bana baktı ve ben de güldüm. "Bugün yeni gelen misafir yüzünden biraz oyalandık ama yarın biri seni alışverişe götürecektir."

"Bekle, resmi kıyafet mi olacaktı?" Brandt aniden endişeli göründü. "Sahip olduğum en resmi şey güzel tişörtüm."

Lochlan gevşek bir tutam sarı saç topuzuna doğru düzeltti. "Peki, başka bir güne sakla. Paçayı kurtardın." Loch, siyah infazcı tişörtünün üzerine giydiği, dirsekleri deri yamalı lacivert yün hırkasıyla her nasılsa iyi toparlanmış ama rahat görünüyordu. "Knox bağırmaya başlamadan önce mutfağa gitmeliyim."

Loch'u -ve ciddi bir mutfak girişiminin seslerini ve kokularını- takip ederek diğer infaz memurlarını çeşitli istasyonlarda çalışırken buldum

devasa gurme mutfağında, ünlü şefimizin gözetimi altında doğruyor, karıştırıyor ve harmanlıyordu. Knox'un dövmeleri, diz boyu siyah bir önlükle vurgulanan, çift sıra koyu renk düğmeli, gerçek anlamda beyaz bir şef ceketiyle geçici olarak kapatılmıştı. Kesinlikle rolüne uygun görünüyordu ve bir dizi küçük muhallebi dolu tabağın üstünü küçük bir kaynak makinesiyle kızartma hızı ve becerisi, eski restoranının kaybının bizim kazancımız olduğunu söylüyordu.

"Vay canına! Burada kendi küçük atölyeniz varmış!" Bakışlarım bitmek üzere olan çeşitli aşamalardaki yemeklerin üzerinde dolaşırken "Vay canına, burada kendi küçük atölyeniz varmış!" dedim.

"Dışarı!" Knox tek parmağıyla koridoru işaret ederek emretti. Elindeki meşaleden başını kaldırıp bakmadı bile. "Onur konuğunun hazırlıkları görmemesi gerekiyor."

"Damadın gelini düğünden önce görmesini düşünüyorsun," dedim mutfaktan uzaklaşırken, yüzümün büyük bölümünü kaplayan bir gülümsemeyeyle.

Yemekler *harika* kokuyordu...

"On dakika!" Knox arkamdan seslendi.

Titus'un evinin birinci katında odadan odaya dolaştım, tiyatro salonundan geçtim, resmi oturma odası devasa bir mermer şömine, devasa sürgülü cam kapıları olan bir güneş odası, devasa televizyonda video oyunları oynamak dışında net bir amacı olmayan bir oda ve

Tam ölçekli bir barda içkileri karıştırdıktan sonra fuayedeki kıvrımlı mermer merdivenin altında yer alan cam duvarlı şarap mahzenine.

Ama benim en sevdiğim alan, bir duvarında Titus'un ailesine ait çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir koleksiyonun yer aldığı gayri resmi çalışma odasıydı.

Aralarında birkaç yaş fark olan iki erkek çocuk ekran boyunca büyüdü. Çekimlerin çoğunda yanlarında uzun siyah bukleleri olan bir anne ve delici gri gözleri ve erken beyazlaşmış kalın saçları olan bir baba vardı.

Kıyafetleri güzel ve belli ki pahalıydı. Mekanlar genellikle tropikal ya da tarihi yerlerdi. Ama ailenin kendisi herhangi bir zamanda, herhangi biri olabilirdi. Çok normal görünüyorlardı.

Resimleri incelerken, arkamdaki parke zemine vuran bir ayakkabının fısıltısı artık yalnız olmadığım konusunda beni uyardı.

Muzaffer bir gülümsemeyle Titus'un yüzüne döndüm. "O zaman geldiğini duydum," dedim ve yumuşak kahkahası kaşlarımı çatmama neden oldu, ses omurgamda lezzetli küçük ürpermeler yaratsa bile. "Bilerek gürültü yaptın, değil mi? Sen?"

Omuz silkti. "Bizi dinleme konusunda bu kadar az pratik yapmışken sana sinsice yaklaşmak adil gelmiyor."

"Dört ay önce enfekte oldum. Şimdiye kadar bunun benim için daha kolay olması gerekirdi, değil mi?"

Titus bir elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi ve ilk kez olmasa da kirli sakalının avucumda nasıl bir his uyandıracağını merak ettiğimde bakışlarım oraya takıldı. Bu kez, bu düşüncenin ilham ettiği kirli fanteziyi bastırmak yerine, biraz oynamasına izin verdim.

*Soğuk bir gece. Sıcak yatak. Çıplak bedenler. Titus'un elleri
üzerimde kayıyor-* "Eminim öğrenme eğrisi herkes için farklıdır,"
dedi,

Belli ki düşüncelerimin müstehcen bir hal aldığıının farkında değildim. "Ve senin benden daha iyi olduğun şeyler olduğuna da eminim."

"Bunların ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Çünkü aklıma gelen tek şey regl olmak ve makyaj yapmak. Ve ikincisine yemin edemem."

Titus güldü ve bu ses beni derinden hissedilen ama anlaşılmaz bir şekilde sevinçle doldurdu. Sanki onun ruh hali benimkiyle Psikolojik bir kukla ipi.

Herhangi bir Alfa'yla da böyle olur muydu? Diğerlerinin etrafında fazla zaman geçirmemiştım - bu benim açımdan kasıtlı bir seçimdi.

Bu bağlantı her iki yönde de çalışıyor muydu? Eğer gülümsersem, daha mutlu hisseder miydi?

Bakışlarım yine fotoğrafların üzerinde dolaştı. "Bunlar annenle baban mı?" Cevabın ne kadar açık olması gerektiğini düşünerek sordum. Ama o sadece başını salladı. "Onlara ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Araba kazası." Titus iki elini de rahat pantolonunun ceplerine soktu. "Ben yirmi beş yaşındaydım, kardeşim ise on dört."

"Ne kadar korkunç!"

"Gerçekten. Sorun değil. Beş yıl önceydi." Duvar boyunca uzanan ayaklı bara döndü ve kehribar rengi bir sıvıyla dolu kristal bir sürahi çıkardı.

rafta. "Peki ya aileniz?"

"Annem ve babam hâlâ hayattalar, en azından klinik anlamda. Gerçi ikisinin de en az on yıldır gerçek hayat diye tanımlayabileceğim bir şeyleri olmadı."

"Peki 'gerçek hayat'ı nasıl tanımlarsınız?" Kısa bir bardağa - burnumun işaret ettiği gibi - bir inç viski doldurdu, sonra sözsüz bir şekilde bana uzattı.

Kıbarca reddetmek için başımı salladım. "İkisinden biri iş ve market alışverişi dışında bir şey için evden çıkarsa mutlu olurum.

Gerçi artık alışverişe gittiklerinden pek emin değilim, çünkü kız kardeşim onlara internetten nasıl alışveriş yapılacağını gösterdi."

"Peki ya kız kardeşin? O nasıl biri?"

"Evli ve iki yaşında bir kızı var. Dana, Kentucky'de, kendisi gibi kadınlarla dolu bir kasabada, bir ilkokulda rehber öğretmen. Cidden, rastgele bir örnekleme göze çarpmazdı. Ama en azından o ve

kocası her cuma randevu gecesi düzenliyor. Beni yüksek lisansa başvurmam için teşvik eden de oydu."

"Sana olanlar hakkında ne kadar şey biliyorlar?"

"Hiçbir şey." Odanın büyüklüğüne rağmen, bu kelime yankılanmak yerine, havada bir duman bulutu gibi önümde asılı kaldı ve aldığım her nefesi kirletti. "Konsey, kendi iyilikleri için onlara hiçbir şey söyleyemeyeceğimi söyledi. Ve onlarla sadece denetimli telefon görüşmelerinde konuşmama izin var." Sesim acı bir hırıltıya dönüştü. "Di Carlos 'rehabilitasyon' olana kadar cep telefonuma el koydu."

"Elimizde birkaç tek kullanımlık hücre bulunduruyoruz. Yemekten sonra Naveen'e sizin için bir tane ayarlamasını söyleyeceğim. Ve tabii ki buradayken ailenizi arayabilirsiniz." Bardağından uzun bir yudum aldı.

"Biliyorlar mı

Artık okulda değil misin?"

"Hayır. Ama onlara mezun olmak için bir döneme daha ihtiyacım olduğunu söyledim. İki dersimin eksik olduğunu söyledim. Şansım yaver giderse, önümüzdeki Aralık ayında mezun olmak için cezamı tamamlamış olacağım."

"Eminim olacaksın."

Şüphelerimi kendime sakladım ve konuyu değiştirdim. "Peki ya -"

Brandt kapı aralığından, "Knox yemek vaktinin geldiğini söylüyor," dedi. "O bağırarak yerine gelip seni bulmamı sağladı. Bu çok etkili bir yöntem değil.

sistemi."

Titus kıkırdadı. "Kulağa görgü kuralları yıpranmış gibi geliyor." "Çuval bezi iç çamaşırı gibi," diye onayladı Brandt.

Biz geldiğimizde çocuklar çoktan yemek salonuna girmişlerdi ve her biri kot pantolon giymelerine rağmen son derece resmi bir duruşla sekiz sandalyeden birinin arkasında duruyordu. Her tabakta, diğer tabakların içine yerleştirilmiş, dumanı tüten bir kase turuncumsu çorba vardı. Her bir tabağın üzerinde güzelce kızartılmış bir ekmek duruyordu.

Brandt boş sandalyelerden birinin arkasında yerini aldı, geriye sadece Titus'un masanın başındaki koltuğu ve onun sağında benimki kaldı. Titus benim için sandalyemi çekti ve ancak ben oturduktan sonra diğerleri de bana katıldı.

Hayatımda hiç bu kadar dikkat çekici hissetmemiştim. Ya da daha fazla... saygın.

Eğer yirmi birinci yüzyılda şövalyelik böyle bir şeyse, beni imzalayın.

Yukarı.

"Hizmet personelimiz olmadığı için, bu sadece yarı resmi bir etkinlik olacak. Akşam yemeği," diye duyurdu Titus yerine otururken. "Lütfen eksiklikten kaynaklanan görgü ihlallerini bağışlayın."

"Aradaki farkı anlayamazdım," diye mırıldandım cilalı, yaprak şeklindeki masaya uzun uzun bakarken. Şimdiye kadar katıldığım en resmi yemek, lisemin yıllık onur yemeği idi. O da açık büfeydi.

"Knox, neyle başlıyoruz?" diye sordu Alfa.

"İlk yemeğimiz körili balkabağı çorbası."

"Çorba kaşığı en sağdaki," diye fısıldadı Brandt stage masanın karşısından kaşığını kaldırırken. Kendi kaşığını iç içe geçmiş yer sofralarımın üstündeki altın çerçeveli kâseye daldırırken gülmekten kendimi alamadım.

İlk ısırıkta inledim, sonra utanç içinde masanın etrafına bakındım. Bunun gereksiz olduğu ortaya çıktı. Adamların çoğunun gözleri kapalıydı, yüz ifadeleri neredeyse orgazmik bir zevkle donmuştu.

"Vay canına, dostum, bu gerçekten çok iyi!" Brandt dedi ki.

Naveen solundan güldü ve Titus çocuğa kınayan bir bakış fırlattı. "Yarı resmi bir yemek için bile kaba bir ifade olsa da, duygulara katılıyorum!" dedi ev sahibimiz.

Knox iltifatı duymazdan geldi ama memnun olduğunu görebiliyordum.

"Madem böyle yiyebiliyorsun, neden kâğıt tabaklarla uğraşıyorsun?" Dumanı tüten bir lokmayı daha ağzıma götürürken sordum.

Drew ofladı pufladı. "Mutfakta bekleyen bulaşık yığınının gördüğünde anlayacaksın."

Titus, "Annemin porselenleri sadece elde yıkanır," diye ekledi. Masa hep bir ağızdan inledi.

Spencer kaşığını Alfa'sına doğrulttu. "Burada sadece bir misafir olduğumu biliyorum, ama bana öyle geliyor ki resmi akşam yemeğini talep eden ve

yemek yapmaya yardım etmedi, bulaşıkları yıkamalıydı."

Masanın etrafında bir tezahürat korosu yükseldi.

"Şimdiden ayaklanma mı? Pride daha resmi olarak tanındı!" Titus güldü. "Tamam. Bulaşıkları ben yıkarım. Siz de rahatlayıp yemeğinizi yiyebilirsiniz."

Çorbamızı bitirdiğimizde Brandt ve Drew kaselerimizi temizlerken Naveen ve Lachlan bir sonraki yemeği sık bir şekilde kavisli olarak getirdiler.

mutfaktan tabaklar. "Bu, salatalık 'kasesinde' servis edilen şekerlenmiş cevizli ve narlı bir lahana salatası." Knox bizi bilgilendirdi.

Yemek o kadar güzeldi ki, Titus'un "kâsesini" çatalıyla kesip açmasını izleyene kadar parçalamadan nasıl yiyeceğimden emin değildim.

"Sence Corey yarın akşam bizimle yemek yiyebilecek mi?" Bir parça şekerlenmiş cevizi dikkatlice mızraklarken sordum. "Yoksa o zamana kadar çoktan gitmiş olur mu? Yeni sokak hayvanları burada ne kadar kalmak zorunda?"

Brandt bir lokma lahana yerken, "Sanırım burada ne kadar kalabileceklerini soruyorsunuz," dedi. "Ve benim durumumda cevap 'süresiz' oluyor."

Naveen çocuğa gözlerini devirdi. "Çoğu mümkün olduğunda eve gitmeye hazır oluyor, bu yüzden bir süre onları yakından takip ediyoruz. Yalnız olmadıklarını bilmelerini sağlamak için. Morris yarın bize katılmaya

hazır olabilir. Çoktan yer değiştirdi, değil mi?"

Titus başını salladı. "Birkaç saat önce."

"Yani yakında enfektörünün kokusunu alabileceğiz. Bu nasıl olacak?"

Ben sordum.

Drew elleriyle işaret edebilmek için çatalını tabağının kenarına koydu. "Kokuyu bir kadının saç örgüsü olarak hayal edin. Ya da Lochlan'ın."

Diğer herkes kıkırdarken Loch Drew'u tersledi. "Her neyse, bir örgü birden fazla telden oluşur, değil mi?"

"Evet." Kız kardeşimle birbirimizin saçlarını örerek büyümüştük ve bu anı onu özlememe neden oldu. "Üç tane, standart bir örgüde."

"Tamam, ama bu tellerin her biri yüzlerce ayrı saç telinden oluşuyor, değil mi? Bu benzetmede, bu tek tek kılların her biri kokunun bir unsurudur. Enfektörün kokusu örgünün içine dokunmuş bir kurdele gibi. İnce bir şey. Bir iplik teli gibi. Tek tek saç tellerinden daha kalındır ama genel buketin çok küçük bir parçasıdır. Eğer enfektörün kokusuna aşına değilseniz bunu fark etmeniz çok zordur."

"Peki, öyleysen ne olacak?" Drew boş salata tabağımı toplamak için ayağa kalkarken sordum. "Gidip onu mu yakalayacaksın?"

"Evet." Lochlan elinde iki tabakla mutfaktan içeri girdi. Birini benim önümdeki servis tabağına, diğerini de sağ tarafımdaki Spencer'ın önüne koydu. "En azından sorgulamak için."

"Knox, bu harika görünüyor!" Titus dedi ve ben de herkes servis edilene kadar çatalımı ve bıçağımı elime almamak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim. Yarın akşam pizza sipariş edeceğiz." Lochlan ve Naveen kendi yemeklerinin önüne otururken Knox boğazını temizledi. "Bu akşamın ana yemeği Hint usulü kuzu budu ve Dijon sırlı havuç ve pastırmalı kavrulmuş bebek pırasa. *Afiyet* olsun."

Kuzumu kestiğimde mükemmel pişmiş ve yumuşak olduğunu gördüm. "Enfekte edenlerin peşine düştüğünüzde genellikle sizi bekliyorlar mı? Yani, enfeksiyonun bir suç olduğunu bilmiyorlar mı?"

Drew etini keserken zevkle inledi. "Kokularını tanıdıklarımız enfeksiyonun bir suç olduğunu bilirler, çünkü biz onlara bunu öğretti. Onlarla daha önce temas kurmamış olsaydık, kokularını tanıyamazdık."

"Bazen biz oraya varmadan çoktan kaçmaya başlamış oluyorlar," diye ekledi Lochlan, mızraklanmış bir havuç parçasını ağzına götürürken. "Bazen geldiğimizi bile bilmiyorlar."

"Anladığım kadarıyla, eğer enfeksiyon bir kazaysa, daha iyi bir kelime bulamadığınız için enfeksiyonu bulaştıran kişiyi rehabilite etmeye çalışıyorsunuz. Değil mi?" Ben sordum.

Drew çiğnerken başını salladı.

Naveen, "Daha çok davranışsal danışmanlık gibi," diye detaylandırınca Knox homurdandı.

Kuzumdan bir parça daha kestim. "Ya enfeksiyon bir kaza değilse?"

Kaplar masanın etrafında hareketsiz kaldı. Erkekler çiğnemeyi bıraktı. Herkes bana doğru baktı. Sonra bakışları Titus'a kaydı. "Ne yazık ki, bazen oraya vardığımızda, koşullar başa çıkabileceğimizin ötesinde kötü bir ruh hali yarattı. Sanrılar. Kontrol edilemeyen öfke. Kedi içgüdülerinin ve bölgesel dürtülerin ani saldırısıyla baş edememe. Ve arada sırada, bir sokak kedisi, enfeksiyonuyla ilgili hiçbir neden yokken kötü bir elma gibi ortaya çıkıyor. Bu olduğunda, infaz etmek zorundayız."

"Onu öldürdün mü?"

"Mümkün olduğunca insancıl bir şekilde," dedi Drew. "Daha büyük bir iyilik için. Hepimizi korumak için."

"Kim-" Boğazımı temizledim. Saniyeler önce lezzetli olan kuzu eti birdenbire tüm tadını kaybetmişti. Yaptıklarım yüzünden idam edilir miydim? Suçları serbest bölgede işleseydim? Ya bir erkek olsaydım? "Bunu kim yapıyor?"

"Her zaman ya Drew ya da ben," dedi Titus. "Ya da bazen Jace. Liderler olarak kendimizin üstlenmek istemediğimiz bir işi diğer adamlardan isteyemeyiz ve bir infazı gerçekleştirmenin duygusal yükü... Bu hafife alınacak bir şey değil."

"Ve bu notta..." Knox tabağıyla birlikte ayağa kalktı. "Tatlı vakti geldi."

Yine, Drew ve Brandt servis tabağı da dahil olmak üzere tabakları temizlerken, Loch ve Naveen Knox'un son yemeğimizi çıkarmasına yardım etti. Titus tatlı şarap olarak şeri döktü ama Spencer ve benim -her iki misafirin de- hiçbir şeye yardım etmemize izin verilmedi.

Tatlı, Knox'un daha önce kadeh kaldırdığını gördüğüm tabaklarda krem brüle oldu.

"Mutfak adasında Morris için bir tabak var," dedi.
son tabağı Titus'un önüne koydu. "İşimiz bittiğinde, Spencer, bunu ona götürebilirsin."

Titus, "Annemin porselenleri üzerinde olmaz," diye ısrar etti. Knox gözlerini devirdi. "Kağıt tabakta."

Daha önce hiç crème brûlée yememiştim ve yapmam gerekenin bu olduğundan emin olmak için diğerlerinin üstteki şekerli kabuğu kırmasını izlemek zorunda kaldım. İlk ısırık neredeyse dilimin üzerinde eridiğinde, kendi mutfak becerilerimin bu meydan okumaya uygun olmadığını fark ettim ve vanilyalı bir puding kabının tepesine yanan bir kibrit alarak aynı etkiyi elde edip edemeyeceğimi merak ettim.

Yemekten sonra, bulaşıkları mutfağa taşımaya yardım ederken, Titus'u lavabonun başında kollarını sıvamış, dirseklerini köpüklü suyun içine daldırmış halde buldum.

Lavabonun solundaki tezgâha bir yığın küçük, sık tabak koyarken güldüm.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, sabunlu bir bezi çorba kâsesinin içinde gezdirirken.

"Bulaşık yıkamayı becerileriniz arasında bulmayı beklemiyordum."

Koyu renk saçlarının nemli bir tutamını alnına doğru üfledi. "İtiraf etmeliyim ki, nispeten yeni edindiğim bir şey."

"Anlıyorum. Soğuk değil, sıcak suyla durulamalısınız. Daha hızlı kurur ve daha az iz bırakır." Musluğun kolunu sola çevirip az önce yıkadığı kâseyi almak için sabunlu suya uzandım ve parmaklarım onunkilere çarptı. Kıpırdamadan durdum, bu kazara dokunuşu sonlandırmak istemiyordum.

Gri gözlü bakışları benimkileri buldu. Elimi baloncukların altından tuttu ve ikimizin de nasıl kabul edeceğimizi bilmediğimiz kısa bir an için, politik bir fırtınaya karışmış Alfa ve Tekir değildik. Kanun kaçakları, devrimciler ya da isyancılar değildik. Biz sadece el ele tutuşan bir erkek ve bir kadındık. Biraz daha fazlasını diliyorduk.

"Hey, Robyn, bu telefonu senin için ayarladım," dedi Naveen mutfağa girerken. "Tüm numaralarımızı içine programladım ve önümüzdeki iki hafta boyunca sana yetecek kadar veriye sahip olmalısın."

Naveen yeni cep telefonunu tezgahın üzerine, büyük tel bulaşıklığın yanına koyarken Titus elimi bıraktı.

"Teşekkürler." Bakışlarımı Titus'tan ayırdığımda infazcının sessiz ve bilmiş bir gülümsemeye bizi izlediğini gördüm.

"Sorun değil. Keyfini çıkar," diye ekledi odadan çıkarken ve yeni telefondan bahsettiğinden tam olarak emin değildim.

Titus kaseyi sıcak durulama suyunun altına tuttu ve boğazını temizledi. "Onları nasıl daha hızlı kurutacağını biliyor musun?" diye sordu kaseyi süzgece koymak için yanımdan geçerken.

"Nasıl?"

"Bununla." Lavabonun yanındaki çekmeceyi çekip içinden bir bulaşık bezi çıkardı ve yüzüme fırlattı.

Islak elimle havluyu çıkarıp kuru elimi dağınık saçlarımda gezdirirken güldüm. "Resmi bir akşam yemeğinden sonra onur konuğu geleneksel olarak bulaşıklara yardım eder mi?"

"Hayır. Ama ev sahibi de bilmiyor. Eski serbest bölgedeki diğer her şeyde olduğu gibi burada da yeni bir alan oluşturuyoruz." Bakışları tekrar benimkilere takıldı ve aniden başka bir şeyden bahsediyor gibiydik.

Gri gözlerinin içine baktım, küçük bir an daha geçirdim. "Bununla nasıl tartışabilirim ki?"

Titus yıkadı, ben kuruladım, sonra temiz bulaşıkları beyaz granit tezgâhın üzerine dikkatlice dizdim. "Bu işte oldukça iyisin," diye gözlemledi, o kadar derin bir sessizlik anından sonra fark ettim ki diğer çocuklar işe alınmamak için misafir evine çekilmiş olmalılar.

Ona gözlerimi devirdim. "Bu benim için yeni edinilmiş bir beceri değil. Karmaşık da değil." Yine de Di Carlos'lara yardım etmem için hiç çağırılmadım. Donna bunun benim gönüllü olmayan ikamet statümden faydalanmak anlamına geleceğini düşünüyor gibiydi.

"Yani çocukluğunuz kirli bulaşıklarla mı geçti?" Titus sordu.

Yeni telefonumu cebime yerleştirirken tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Seninki gümüş kaşıklarla mı doluydu?"

"I-"

Mutfak kapısı aniden açıldı ve duvara çarptı.

Spencer, Corey Morris'in akşam yemeğiyle dolu sağlam kâğıt tabağı taşıyarak kapıda belirdi.

"Sorun nedir?" Islak bir tabağı tutarak sordum.

Bırak onu.

Spencer tabağı en yakındaki tezgahın üzerine koydu. "Bodrum katı boş. Sokak köpeği gitmiş."

ON

Titus

"Tamam, Lochlan, sen ve Naveen mülk sınırından başlayın ve Biri iki ayaklı, diğeri dört ayaklı olarak batıya, ormana doğru gidin. Drew, sen ve Knox doğuya gidin. Aynı talimatlar. Arazinin bir mil yakınında bir iz bulamazsanız, yeni talimatlar için arayın. Ateşi daha yeni düştü ve yer değiştirme dürtüsünü nasıl kontrol edeceğini henüz bilmiyor. Bu da onu bulmanın kolay olacağı, ancak davranışlarının tahmin edilemez ve muhtemelen mantıksız olacağı anlamına geliyor." Ve tabii ki tehlikeli.

"Peki ya ben?" Brandt ofisin ahşap zemininde ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, gözle görülür bir şekilde yardım etmeye hevesliydi. Ya da daha doğrusu, dahil olmak için.

"Buradaki tüm yardımların için minnettarım," dedim ona. "Ama seni sahaya gönderemeyeceğimi biliyorsun. Çok gençsin ve çok yenisin. Sen bir infazcı değilsin."

"Yani masayı kuracak kadar iyiyim ama gerçekten önemli olan yerlerde yardım edecek kadar iyi değil miyim?"

"Elbette yeterince iyisin. Sadece yeterince deneyimli değilsin."

Ama açıklamam onu daha da sinirlendirdi.

Spencer deri koltuğun kenarındaki koltuğundan, "Ben de infazcı olarak eğitilmedim," dedi. "Ama yardım etmek isterim. Neden Brandt ve ben bir ekip oluşturup araziye bir göz atmıyoruz? Morris'in henüz araziden çıkmamış olması mümkün."

Tereddüt ettim, dikkatli bir açıklama yapmaya çalıştım. "Belli ki kafası karışık ve muhtemelen korkmuş," dedim. "Ve hâlâ ateşi düşük olabilir. Ne yaptığının farkında bile olmadan saldırganlaşabilir."

"İnsan formunda kalacağız," dedi Brandt, sesinde umut yükseliyordu. "Ve eğer onu bulursak yaklaşmayacağız. Onu ararız. Haydi Titus. Yardım edelim."

"Peki," dedim sonunda. "Ama birlikte kalın ve telefonlarınızı elinizin altında tutun. Ondan bir iz bulursanız beni arayın."

"Yapacağız!" Brandt elinde ceketiyile fuayeye doğru yola koyuldu. Spencer çocuğu ön kapıya kadar takip ederken bana teşekkürlerini ilettili.

Onlar gider gitmez, iç çekerek masamdaki sandalyeye çöktüm. Sonra bilgisayar monitörümü uyandırmak için fareyi hareket ettirdim ve bir arama tablosu oluşturmaya başlayabilmek için arazinin havadan çekilmiş fotoğraflarını görüntülemeye başladım.

Robyn masamın önündeki koltuğa çöktüğünde irkilerek başımı kaldırdım. "Şimdi kim sinsiymiş bakalım?" Ne kadar endişeli görüldüğünü görünce gülümsemeye çalışarak sordum.

"Yardım etmek istiyorum."

"Bunu takdir ediyorum ama yapabileceğiniz fazla bir şey yok. Mülkü tanımıyorsunuz."

"Ama Corey Morris'i tanıyorum. En azından hepinizin tanıdığı kadar. Ve yakın zamanda enfeksiyon kapmış bir sokak serserisi olarak onun düşünce sürecini daha da iyi biliyor olabilirim."

Başımı salladım. "Haklısın. Ama seni oraya tek başına gönderemem." "O zaman benimle gel." Ayağa kalktı ve içindeki kararlılık

Çenesinin çizgisi bana reddedilmeyeceğini söyledi.

"İletişimi koordine etmek ve bir arama ağı oluşturmak için burada kalmam gerekiyor."

"Bu *yaşlı* bir Alfa'nın cevabı." İtirazımı elinin tersiyle itti.

"Şebekeler bekleyebilir ve cep telefonu mucizesi sayesinde ayaklarınızın üzerinde koordine olabilirsiniz. İkimizin de onu ararken daha faydalı olacağımızı düşünmüyor musun?"

Hiç şüphesiz. Ama yeni sokak köpeklerinin ne yapacağı belli olmaz ve Robyn benim gözetimimdeyken yaralanırsa konsey beni asla affetmez.

Eğer ona zarar gelirse, kendimi asla affetmem.

"Bana bakıcılık yapmak için burada kalıyorsun, değil mi?" Sesi neredeyse görüldüğü kadar aşağılanmış geliyordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Aslında, konseye göre, kendimi biraz *fazla* iyi idare edebilirim."

"İnsanlara karşı," diye kabul ettim. "Ama antrenman dışında hiç bir şekil değiştirenle dövüşmedin, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı ve aniden hakaretten çok sinirlenmiş gibi göründü. "Hayır ve Corey Morris'le dövüşmeyi planlamıyorum. Onu aramaya gidiyorum. Eğer beni 'korumak' istiyorsan, benimle gelmen gerekecek." Bu sözlerle birlikte ofisten çıkıp koridorda mutfığa doğru yürüdü.

"Bekle!" Ayağa kalkıp peşinden koşarken sandalyem arkamdaki raflara doğru yuvarlandı. "Sana burada kalmanı emretmemin bana bir yararı olacağını sanmıyorum.
burada."

Tek kaşını bana doğru kaldırarak geriye doğru yürümeye başladı. "Hâlâ beni Atlanta'ya göndermeyi mi planlıyorsun?"

Göğsümde bir sızı yayıldı. "Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"O zaman benim Alfa'm değilsin." Omuz silkti ve koridorda ilerlemeye başladı. "Emret. Ama konuşurken botunu bağla."

Yere baktığımda sağ botumun gerçekten de çözülmüş olduğunu gördüm. Ona yetiştiğimde, ayakkabı bağcıkları arkamda kalmıştı, bir eli mutfak kapısında idi. "Bekle bir dakika, Robyn!" Ayakkabımı bağlamak

için çömeldim.

ve kapı kolunu bıraktı. "Atlanta'da emirlere bu kadar iyi uyuyor muydun?"

"Bu kuyunun yakınında bile değil," dedi sırtarak.

"O zaman seni geri istemelerine neredeyse

şaşırdım." Ben ayağa kalkarken omuz silkti. "Ben

de öyle. Hadi gidelim."

Kapıdan çıkıp verandaya kadar onu takip ettim; orada durup havuza ve jakuziye -her ikisi de kış için kapatılmıştı- ve tenis kortuna giden ağaçlı yola baktı. "Peki, plan nedir?" diye sordum.

"Kediler köpekler gibi kokuyla iz sürmezler. Bunu fark ettiğimde hayal kırıklığına uğradım."

"Bir tek sen değilsin."

"Ama bir süre önce, diğer duyularımı -gözlerimi, kulaklarımı ve ortak duyularımı- kullanarak insanların izini sürme konusunda oldukça şanslıydım."

Koşullara rağmen gülümsemeden edemedim. "Tamam o zaman, sihrini konuşur. Nereden başlıyoruz?"

"Bilinen son yerde." Robyn havuzun etrafında koşmaya başladı, ben de onu konukevinin ön kapısından geçip merdivenlerden inerken takip ettim. Bodrumda durup tekrar etrafına bakındı ve ben onun yarı tazı olup olmadığını merak etmeye başladım.

Ya da bir polis dedektifi.

Boş hücreye doğru yürüdü ve beton zemine atılmış giysi yığınının ter lekeli bir gömlek aldı. "Tamam, kıyafetleri burada, yani muhtemelen kedi formunda."

"Ya da çıplak," diye teklif ettim.

"Bu mümkün, sanırım, ama pek olası değil." "Nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum çünkü enfeksiyon sonrası dönemimin en karanlık kısmında, sorumlu insanları öldürmek istedim - bu ihtiyaç o kadar güçlüydü ki başka bir şey düşünemiyordum - ama dört patimin üzerinde olmadığım sürece asla çıplak dışarı çıkmadım. Akıl sağlığımın sınırlarında olabilirdim ama deli değildim. Corey Morris de öyle. Aslında, birkaç saat önce oldukça akli başında görünüyordu."

"Tamam." Onun empati ve anlayışından çok etkilenmiş gibi görünmemeye çalıştım. "Yani muhtemelen kürkle kaplıdır. Nereye gitmiş olabilir?"

"Bu neden gittiğine bağlı. Acıkmış olabilir, özellikle de yer değiştirdikten hemen sonra. Belki de avlanmak için dışarı çıkmıştır."

"Ama dolapta daha çok et var. Kendisine yardım etmesini söyledim."

"Evet." Ayağa kalktı ve bodrumun karşısındaki mini mutfığa baktı.

"Ama henüz vardiyalarını kontrol edemiyorsa ve kedi formunda sıkışıp kaldıysa, buzdolabını açamamış olabilir."

"Eğer ormana gittiyse, onu eninde sonunda bulacağız."

"Ya da ormanın diğ er tarafına geçecek ve sürücüler tarafından fark edilecek. Ya da avcılar." Masanın etrafında dönerken kaşlarını çattı, bakışları sandalyelerden birinin arkasındaki bir şeye takıldı. "Corey buraya gelirken palto giyiyor muydu?"   meldi, sonra koyu yeşil kapitone ceketiy e ayağına kalktı.

En azından bir tanesinin parçalanmış kalıntıları.

"Hayır, o benim." Lanet olsun. Ve benim favorimdi.

Robyn kumaş parçalarını yüzüne doğıru tuttu. "Hem senin hem de onun kokusuyla kaplı. Corey neden ceketini yırtсын ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Ama bu, yeni sokak k peğıyle bağı kurma çabalarım için iyiye işaret değıldi.

"En son ne zaman görülmüş?" Robyn sordu.

"Onu birkaç saat önce gördüm. Spencer yemeğini getirene kadar benden sonra kimsenin buraya geldiğini sanmıyorum."

"Peki kapılar kilitli değıl miydi?"

"Tabii ki. Tehlikeli olmadıkları sürece yeni sokak hayvanlarını hapsetmiyoruz."

"Yani...?"

"Yani yeni sokak köpekleri genellikle çok yaklaşan insanlara saldırır ya da onlara saldırır, ancak kendi alanları verildiğinde saldırgan değıllerse, onları kilitlemek sadece i leri daha da k t leşt rir," diye açıkladım. Her ikisi de öyle görünüyordu

cevap karşısında hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. "Daha önce hiç kaybetmedik," diye ekledim. "Yeni sokak köpeklerinin çoğu akranlarının kokularıyla rahatlar ve en azından ilk başlarda kendi başlarına yola çıkmaktan çekinirler."

"Corey senin kokunla rahatlamış gibi görünmüyor." Vurgulama için yıkık ceketimi havaya kaldırdı. "Ama içeride kilitli kalmamış olsa bile kapılar hâlâ kapalıydı, değil mi?"

"Evet, ama kapı kollarının hepsinin aslında kol olduğunu fark etmişsinizdir." Vurgulama için merdivenin tepesindekini işaret ettim. "Enfeksiyon kaptıktan sonra, parmaklarım olmadan girip çıkabilmek için tüm kapı kollarını değiştirttim."

"Yani ceketinize kötü bir tepki verdi ve kendini dışarı attı. Son iki saat içinde bir ara." Robyn başını kaldırıp bana baktı. "Sanırım daha önce arazinize hiç girmemiş ya da yaklaşmamış?"

Başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır. Buralarda onun kokusuna hiç rastlamadık."

Derin bir nefes verdi, mavi gözlerinde nadiren görülen bir yenilgi gölgesi vardı. "Sanırım mülklerinizin ızgaralarını almanın zamanı gelmiş olabilir. Burada ne kadar araziniz var?"

"Yirmi dönüm, tamamı çitle çevrilmemiş. Yarıısı ormanlık." Robyn'i merdivenlerden yukarı ve misafirhaneye kadar takip ettim, bakışlarım onun ceketine odaklanmıştı

Kalçalarının sallanışını fark etmemeye çalışıyordum. Ya da bulaşık suyunun içinde sıcacık duran elini düşünmemeye çalıştım.

Morris neden ceketimi parçalasın ki?

Ana evde ofisime yöneldim, sonra Robyn'e bir soru sormak için döndüm ama o gitmişti. Gizlenme konusunda *gerçekten* iyi olmaya başlamıştı.

"Robyn?"

"Buraya!"

Sesini takip ederek çamaşır odasına gittim ve onu devrilmiş bir sepet dolusu yıkanmamış çamaşırın üzerinde dururken buldum. "Acil durulama döngüsü için mi durdun?"

Robyn diz çöktü ve gri bir egzersiz gömleğini yakasından tutup kaldırdı. Kumaştaki büyük yırtıklardan uzaktaki duvarı görebiliyordum.

"Sanırım bu senin?"

Peki ya bu?" Boşta kalan eliyle sepetten aynı şekilde parçalanmış bir koşu şortu çıkardı.

"Evet. Sence eve daha fazla kıyafetimi yırtmak için mi geldi?"

"Öyle görünüyor." Ayağa kalktı, parçalanmış giysilerim hâlâ ellerinde sallanıyordu. "Bunu neden yapsın ki Titus?"

"Bilmiyorum." Kıyafetleri ondan aldım ve yığının üzerine bıraktım, sonra onu bir elimden tutarak yukarı çektim, meşru bir bahane bulduğum için mutluydum

ona dokunmak. "Ama o kızgın ve hâlâ evde olabilir. Ben ararken senin burada kalmanı istiyorum-"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum!" Yanımdan geçip koridora çıktı ve ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?"

"Senin gibi kokan şeyleri yok ediyor. Muhtemelen senin oda."

"Kahretsin." Merdivenlerde onu geçtim ve yarım düzine kapıyı hızla geçtim.

Koridorun sonunda, sağdaki süitime. Ama sonra çift kapının önünde bir dakika durup dinledim.

Hiçbir şey duymadım. Tırmalama yok. Hırlama yok. Eğer Morris içerideyse, aktif olarak hiçbir şeye zarar vermiyordu.

Robyn yanımda durduğunda burnumdan derin bir nefes aldım ama kapılar kapalıyken alabildiğim tek koku oydu ve onun kokusunu hem en iyi hem de en kötü şekilde dikkat dağıtıcı buluyordum.

"Geri çekil," diye fısıldadım. Ama Robyn hareket etmedi ve ben onu hareket ettirmedikçe hareket etmeyeceğini anlamaya başlamıştım.

Onun yerine kapıyı açtım.

Corey Morris yatağımın ucunda yerde oturuyordu, çıplak ve ıslaktı ve parkeye damlıyordu. Benim şampuanım gibi kokuyordu ve taze

ve kucağında gömleklerimden birini tutuyordu. Gözleri yaşlarla parlıyordu ama çenesi öfkeyle sıkılmıştı.

Banyomun kapısı açıktı ve bir dizi ıslak ayak izi odanın içinde oturduğu yere kadar izlediği yolu gösteriyordu.

Ne oluyor be?

"Corey?" Robyn ürkmüş bir atla konuşur gibi alçak sesle konuştu ama odaya girmeye çalışmadı. "İyi misin? Neler oluyor?"

Morris sanki onu duymamış gibi bana odaklandı. "Beni neden buraya getirdin? Neden bana yardım ediyormuş gibi davrandın?"

"Numara yapmıyorum." Ben izlerken saçından bir damla su koluna düştü, sonra da yere yuvarlandı. "Sana gerçekten yardım etmek istiyorum. Hepimiz istiyoruz."

"Yalan söylüyorsun!" Morris bağırdı ve Robyn irkildi. İçgüdüsel olarak onu korumak için önüne geçtim.

Travma geçirmiş olsun ya da olmasın, Corey Morris'in bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı. "Bunu neden söylediğini bilmiyorum ve şu anda neden benim odamda olduğunu da bilmiyorum." Ya da neden benim banyomda duş aldığını. Eşikten sert bir adımla geçtim. "Spencer'ın seni muayene edebilmesi için seni yatağına geri götürmeliyiz. Ateşin tekrar yükselmiş gibi görünüyor." Hastalığını tedavi etmiş olmamıza rağmen, bu kadar emin olmasının başka bir açıklaması olduğunu düşünemiyordum.

İlk vardiyasında onunla konuşmuştum, sadece onu önemsiyormuş gibi davranıyordum.

"Her yerdesin." Morris odaya girdiğimi fark etmemiş gibiydi. Gömleğimi yüzüne doğru kaldırıp içine çekti, sonra da yere fırlattı. "Nereye gidersem gideyim, senin kokunu alıyorum. *Her yerimdesin* ve seni yıkayamıyorum!"

Görüş alanımın sınırında Robyn bana döndü ve yüz ifadesini göremesem de kendi dehşetimi yansıttığından emindim. Corey Morris'e hiç dokunmamıştım ama o bir şekilde benim kokumla kaplı olduğuna inanıyor gibiydi. Sanki benim kıyafetlerimi giymiş ya da benim yatağında yuvarlanmış gibiydi.

Tuhaf sanrıları tüylerimi diken diken etti.

Robyn yanıma yaklaşırken "Aktarım olabilir," diye fısıldadı. "Duyguların ya da saldırganlığın yanlış uygulanması gibi. Duruşmamdan sonra, bana kazara virüs bulaştıran kediye olan düşmanlığımı öldürdüğüm insanlara 'aktardığım' teorisi tartışılmıştı.

Bu tamamen saçmalıktı. O katil piçlere olan düşmanlığım tam da ait olduğu yere yönelikti. Ama burada meşru bir sorun olabilir."

"Neden?" Anlamaya çalışarak Morris'i inceledim. "Nasıl?"

"Belki de işini çok iyi yaptın? Onunla bağ kurmaya çalıştığını biliyorum, ama kokunu çok erken aldıysa ve

Vites değiştirmenin acısıyla ya da ateşiyle ilişkilendirdiğinde, başına gelenler için bilinçaltında sizi suçluyor olabilir."

Başımı yavaşça salladım. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Ve bu pek bilinçli görünmüyor." Aslında tuhaf ve uygunsuz bir şekilde bilinçli görünüyordu.

"Corey?" Robyn başıboş hayvana döndü. "Başına gelenler Titus'un suçu değildi. O sana yardım etmeye alışıyor. O artık senin Alfa'n ve onların işi bu."

şaşkınlıkla ona baktım. Alfalar hakkında daha önce söyledikleri pek de gurur verici değildi.

Robyn dizlerinin üzerine çöktü ve topuklarının üzerine oturarak kendini Morris'le aynı boyda. "Hepimiz sana yardım etmek istiyoruz. Hepimiz senin olduğun yerdeydik. Sana nasıl enfekte olduğumu anlattığımı hatırlıyor musun?"

Morris başını salladı ve saçlarından daha fazla su döküldü. "Sorumlu adamları öldürdünüz."

"Evet, Titus ve adamları sana bunu yapan şekil değiştiren i bulacaklar. Onunla ilgilenilecek."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Morris'in kaşları neredeyse tutarlı görünüyordu. Sanki mantıklı konuşmayan Robyn'miş gibi. "Bu bir tür hastalıklı oyun mu? Neden beni buraya getirdiniz? *Ona* mı?" Acı dolu odağı yine beni buldu ve suçlayıcı hissettirdi.

Robyn bana döndü, kaşları aşağıya çekilmişti. "Tüm bunlar için seni suçluyor gibi görünüyor. Onu yatağına geri götürmeliyiz ve belki de yatıştırıcı."

Başımı salladım. Sakinleştiricinin Morris'in sanrılarını iyileştireceğinden emin değildim ama en azından ayarlamasında neyin yanlış gittiğini anlamamız için bize zaman kazandıracaktı.

"Hadi sana giyecek bir şeyler alalım." Robyn ayağa kalkmaya başladı ama sonra bana döndü. "Muhtemelen senin gibi kokan bir şey giymemeli. Fikrin var mı?"

"Banyo kapımda asılı temiz bir bornoz var," dedim ona. "Henüz giymedim."

Morris'in bakışları Robyn'in yanından geçip banyoya girerken onu endişeyle takip etti. Bir saniye sonra bornozu çıkardı ve kapı aralığındaki pozisyonumdan bile üzerinde kullanılan yumuşatıcının kokusunu alabildim. "Tamam, Corey." Dizlerinin üzerine çöktü ve bornozu adamın omuzlarına örttü. "Seni bodruma götüreceğiz ve Titus gelip sana bakması için Spencer'ı arayacak. Tamam mı?"

"Geride kaldığı sürece." Morris'in öfkesi içime saplanmış bir bıçak gibiydi. Geçtiğimiz yıl en az bir düzine sokak köpeğinin yeni hayatlarına alışmasına yardım etmişim ve diğerlerinin hiçbirisi başlarına gelenler için beni suçlamamıştı. Ben

bağ kurma departmanında farklı seviyelerde başarı elde ettim, ancak çabalarım daha önce hiç geri tepmemişti.

Beni görmekten ve koklamaktan nefret eden bir adam için nasıl etkili bir Alfa olabilirdim?

"Peki." Kendi yatak odamın kapısından uzaklaştım. "Şimdilik Robyn ve Spencer'la sen ilgilenebilirsin."

Robyn, Morris'in kollarını bornozun kollarına sokmasına yardım ederken bana rahatlamış bir gülümseme verdi ve ben de yeni sokak köpeğinin ve benim ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettim. o anda yanında olmasıydı. Ona gerçekten yardım etmek istiyordu ve o da buna izin vermeye istekli görünüyordu. Bu işte en az benim kadar iyiydi.

Belki daha iyi.

"Kalkmana yardım edeyim." Robyn kollarından birini onunkine doladı ve ayağa kalkmaya başladı. Sonra dondu kaldı, yüzü sokak köpeğinin çıplak boynuna birkaç santim uzaklıktaydı. "Farklı kokuyor." Geniş gözlü bakışları benimkileri yakaladı. "Daha önce kokusu değişmeden önce bir sokak köpeğiyle hiç karşılaşmamıştım. Bu büyüleyici! Şöyle kokuyor-" Gözlerindeki ışık, şaşkın bir kaş çatmanın altında söndü. Yavaşça sokak hayvanından uzaklaştı ve bir kedinin zahmetsiz zarafetiyle ayağa kalktı. "Titus, *senin* gibi kokuyor."

"Biliyorum. Kıyafetlerimin her yerindeydi ve şampuanımla duş aldım." Tek elimle banyodan çıkan ıslak ayak izlerini işaret ettim. "Onu ayağa kaldırabilir misin?"

"Hayır." Robyn'in bakışları üzerimde daralırken sesinde yerçekimi yankılandı. "O senin kıyafetlerin ya da şampuanın gibi kokmuyor. O senin gibi kokuyor.

Enfektörünün kokusunun onunkine karıştığı o şerit *sensin* Titus."

ON BİR

Robyn

"Ne?" Titus sanki şok geçirmiş gibi bize doğru ilerledi.

Alfa'nın tipik ihtiyatının izlerini sildi.

Corey Morris telaşla ondan uzaklaştı ama Titus onun yanına çömeldi. Derin bir nefes aldı ve duruşu bir anda değişti. Gerginlik tüm vücudunu sıkılaştırdı, ta ki kaslarının çok fazla baskı altındaki kordonlar gibi kopacağından endişelenene kadar. "Bu mümkün değil."

"Yani ona bulaştırmadın mı? O zaman neden senin gibi kokuyor?" Burnumun zaten emin olduğu şeyi doğrulamak için tekrar nefes aldım. "Neden senin kıyafetlerini yırtıyor ve kokunu temizlemek için duş alıyor? kendisi mi?"

Titus yavaşça Corey'den uzaklaştı ve beni duyduğuna dair hiçbir işaret göremedim. Gözleri geniş ve anlayışsızdı, alnı çatıktı, sanki yüz hatları şaşkın mı yoksa şok olmuş gibi mi görüneceğine karar veremiyordu.

"Titus?" Ona doğru uzandım ama geri çekildi. "Neler oluyor?
Bunu ona sen mi yaptın?"

Cebinden telefonu çaldı ve sanki uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi telefonu çıkarırken gözlerini kırıştırdı. "Drew ve Knox eve gidiyorlar. Ben burayı temizlerken Morris'i bodruma götürmeni istiyorum." Bakışları ayak izlerini takip etti.

"Titus, neler oluyor?" Corey birkaç metre öteden bizi dikkatle izlerken fısıldadım.

"Onu bodruma götürün," diye tekrarladı ve yüz ifadesi aniden beton bir duvar kadar özelliksizleşti. Düşüncelerinin üzerine bir kalkan çekmiş ve beni dışarıda bırakmıştı. "Şimdi." Sonra banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

"Tamam." Kalbim çarpıyordu, efordan değil, Titus'un çatlamış bir reaktörden yayılan radyasyon gibi yaydığı strese sempati ve eşzamanlılık içinde.

Sanki o benim Alfa'mmış gibi.

Kanıtlara rağmen Titus, Corey Morris'in neden kendi kokusunun zayıf da olsa belirgin bir izini taşıdığı konusunda hiçbir fikre sahip görünmüyordu.

"Hadi Corey, seni yatağına götürelim." Ona elimi uzattım ve kalkmasına yardım etmeme izin verdiğinde rahatladım.

"Neler oluyor Robyn?" diye sordu kolumu onun koluna dolayıp onu koridora doğru yönlendirirken.

"Emin değilim. Ama bunun görüldüğü gibi olmadığından eminim." Olamazdı. Titus, Corey'nin vardiya sonrası kokusu karşısında *tamamen* şok olmuştu.

Corey'e merdivenlerden aşağı, mutfaktan geçip misafirhaneye kadar eşlik ettim, burnumdan derin derin nefes aldım, her nefeste yanıldığımı keşfetmeyi umdum. Gerçekten Titus'un kokusunu taşımıyordu.

Ama öyleydi. Bundan kaçamazdı, ben de kaçamazdım.

Corey'i hücreesindeki yatağa yatırdım ve buzdolabındaki sürahidenden ona bir bardak su doldururken, üst katın ön kapısı gıcırdayarak açıldı. Basamaklarda botlar gıcırdıyordu ve Titus'un ayak seslerinin ritmini şimdiden tanıyabildiğimi fark edince şaşırdım.

Titus, "Gidip ana evden Drew'u getirmeni istiyorum," diye fısıldadı. "Sadece Drew. Anlıyor musun?"

Başımı salladım ama olanlardan pek bir şey anlamamıştım.

Drew'u mutfakta Knox, Spencer ve Brandt ile birlikte buldum,

bir demlik kahve hazırlıyordu. Göz temasını kesmeden başımı az önce girdiğim kapıya doğru salladım ve Drew beni verandaya kadar takip etti.

"Titus'un seni görmeye ihtiyacı var. Ama sadece seni" diye fısıldadım, Brandt'ın odağı mutfak penceresinden bizi takip ettiğinde.

Drew havuzun etrafını çevreleyen karo döşeli yürüyüş yoluna çıktı ve beni takip etmem için bıraktı.

Konuk evinin bodrumunda Drew, Alfa'sının yatağında oturan Corey Morris'e odaklandı, dikkatli bakışlarını Titus'a dikmişti. "Ne-"

"Bu onun kokusu." Titus artık şaşkın görünmüyordu. Sesi alçak ve kararlıydı. Sesi... henüz anlayamadığım bir kaçınılmazlığa boyun eğmiş gibiydi.

Drew kafese girdi ve yeni sokak hayvanına dikkatle yaklaştı. Burnuna derin bir nefes çekti, sonra öksürdü ve şok içinde neredeyse kokuyu içine çekiyordu. "Titus..." Alfa'sıyla yüzleşmek için döndü, gözleri kocaman olmuştu. "Ne oldu böyle? Neden bana söylemedin?"

"Göründüğü gibi değil. Şey... koktuğu gibi," dedim ve Drew tek kaşını kaldırarak bana döndü. "Bunu Titus yapmadı."

"Tam olarak göründüğü gibi." Alfa masadaki sandalyelerden birine oturdu ve ben Drew'u getirirken bulduğu yarısı dolu şişeden kahve bardağına viski doldurdu. "Bir karar vermem gerekiyor ve senin tavsiyene ihtiyacım var."

"Bekle, sen neden bahsediyorsun?" Drew masada Titus'un yanına otururken sordum ama ikisi de beni duymuyor gibiydi.

"Konsey bunu öğrenecek ve benim Alfa olduğum Gururumuzu asla tanımayacaklar. Şimdi olmaz." Titus viskinin kapağını kapatmaya çalıştı ama Drew elinden aldı ve şişeden bir yudum aldı. "Ciddi bir hasar kontrolü yapmamız gerekiyor."

"Bu hiç mantıklı değil." Masanın karşısındaki sandalyeye kayarak oturdum. "Cory Perşembe gecesi enfekte oldu. O gece sen neredeydin? Perşembe mi?" Belki mazereti en azından kanıtlarla çelişir.

"Devriyeye çıktım. Tek başıma. Atlanta'daki toplantıdan önce düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Tamam, o konuda şansımız yok. "Ama Corey'nin kokusunu aldığında yüzünü gördüm. *Şok olmuştun*. Neler oluyor Titus?"

Sonunda Drew bana baktı. Sonra da Alfa'sına döndü. "Neden bahsediyor bu?"

"Hiçbir şey." Titus bana ciddi bir bakış fırlattı. "Gitmeni istemeyeceğim, çünkü diğerleri bu toplantı hakkında seni sorguya çekmeye çalışacaktır. Ama bu seni ilgilendirmez Robyn." Ses tonu kibar ama kararlıydı.

Bir tartışmaya karşı çenemi sıkmıştım. Çünkü o haklıydı.

Yine de...

"Belki koşulları açıklarsak," dedi Drew, konuya geri dönmüştü bile. "Nefsi müdafaaydı, değil mi? Ya da bir kaza? Hepimiz senin kimseyi bilerek enfekte etmeyeceğini biliyoruz. Pride senin arkanda duracaktır."

Drew'a baktım, DEFCON 1 tepkileri karşısında şaşkınlık içindeydim. Konseyin tepkilerinin ne kadar güçlü olabileceğini herkesten iyi biliyordum ama bir duruşma olmadan harekete geçmezlerdi. Titus'un hikâyeyi kendi açısından anlatma şansı olacaktı.

"Koşulların bir önemi yok," diye ısrar etti Titus. "Bir Alfa her türlü ayıbın üstünde olmalıdır. Özellikle de ilk başıboş Alfa."

"Tamam. Hâlâ seçeneklerimiz var." Drew omuz silkti. "Konsey bilmek zorunda değil. Bölgede bir teftiş ya da resmi bir tur yapmaya karar verseler bile, Corey Morris'le tanışmak zorunda değiller. Özel olarak iyileşmesi için onu Spencer'la birlikte eve gönderebiliriz."

Titus kupasından uzun bir yudum aldı. "Konsey ile resmi ilişkime bir yalanla başlamak istesem bile bu işe yaramaz. Bu uzun vadeli bir sorun. Morris'in kokusunu alan herkes onunla benim aramda *bir* bağlantı kuracak ve eninde sonunda bu bilgi konseye ulaşacak. Bu da en başta itiraf etmekten daha kötü olur."

"Haklısın." Drew'un kaşları çatıldı. "Daha kalıcı bir şeye ihtiyacımız var."

"Dur bir dakika." Tüylerim diken diken olurken birinden diğerine baktım. "Onu öylece öldüremezsin!" Fısıldadım, Corey kedi kulaklarını kullanacak kadar bilseydi duyacağının farkındaydım.

Her neyse.

Sonunda ikisi de dönüp bana baktı, yüzlerinde aynı kaş çatmalar vardı. "Biz insan öldürmeyiz Robyn," dedi Titus. "O daha büyük bir cinayetten bahsediyor.

Alfa sorununa kalıcı bir çözüm. Corey Morris sorununa değil."

Oh. Bekle. "Bu da ne demek oluyor?"

Titus derin bir nefes verdi. "İstifa etmek zorundayım." Bakışlarımı demir gibi bir kararlılıkla karşıladı. "Gurur için en iyisi bu."

"Sürü için en iyisi senin onun lideri olman." Birkaç saat önce Titus'un serbest bölgeyi neden Pride'ın kontrolündeki başka bir bölgeye dönüştürmek istediğini anlayamıyordum ama şimdi uğruna bu kadar çok çalıştığı bir şeyi -mevcut sistem tarafından terk edilmiş sokak hayvanlarına yardım etmeyi amaçlayan bir şeyi- kaybetme düşüncesi kalbimi kırıyordu. Ve beni kızdırıyordu. "Bu *senin* Gururun!"

Titus başını salladı. "Ben Alfa olduğum sürece asla bir Gurur olarak tanınmayacak."

"O haklı," dedi Drew. "Durumun gerçekliğiyle yüzleşmemiz gerekiyor, ki bu da olasılıkların zaten bize karşı yığılmış olduğu anlamına geliyor. Daha çok çalışmalı ve kendimizi doğuştan gelen kedilerden daha yüksek bir standartta tutmalıyız.

Sadece masada bir sandalye kapmak için. Başımızda bu bela varken tanınmayı isteyemeyiz. Zaten çoğumuzun vahşi olduğunu düşünüyorlar."

"Yanılıyorsun!" Israr ettim. "Faythe ve Marc daha iyi bilir. Abby'nin babası daha iyi biliyor."

Titus, "Onlar konseyde azınlıktalar," diye belirtti. "Diğerlerinden daha fazla oy kullanamazlar."

"Bak, bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum. Ve sadece birkaç gün önce tanıştığımızı da biliyorum. Ama her ne olduysa Corey Morris'e bulaştırmak *istemediğini* de biliyorum." Di Carlos'un bölgesinden gizlice kaçtığımdan beri öğrendiğim her şeyden daha çok emindim bundan. "O yüzden onlara ne olduğunu anlat ve bırak gerçekler kendi başına kalsın. *Bize* ne olduğunu söyle. oldu."

"Biz bunu aştık. Şu anda önemli olan, Pride'a zarar vermeden önce bunun önüne geçmek." Titus ayağa kalktı ve bardağının geri kalanını lavaboya boşalttı. "Drew, bir toplantı düzenle."

İkisine de baktım, hayal kırıklığı migren gibi başıma vuruyordu. Alfalar neden bu kadar *inatçı*?

Drew ayağa kalktı. "Devriyeleri çağırayım mı?"

"Hayır, sadece şu anda ikamet eden tomlar. Diğer herkese bir mektup hazırlayacağım. Yirmi dakika içinde çalışma odasında buluşuruz."

Drew ona sertçe başını salladı, sonra da merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Titus yine masadaki sandalyeye çöktü ve kollarını göğsünde kavuşturarak yatağında duvara dönük yatan Morris'e baktı. Alfa'nın kendi düşüncelerinde kaybolduğu belliydi, ta ki ben sandalyemi masaya yaklaştırıp beton zemine sürtünceye kadar.

"Robyn." Beni hâlâ orada gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Zor. Neler oluyor Titus?"

"Dünya ayaklarımın altında parçalanıyor. Bu açık değil mi?" Kaşlarını çatması, Bert Di Carlo'nun onaylamamasının bile üzerimde yaratmadığı bir etkiyle, güneşin önünde yuvarlanan bulutlar gibi hissettirdi. Kısa süreli bir panikle bunun ne anlama geldiğini anladım - şekil değiştiren tarafım Titus'un gücünü ve otoritesini tanımaya başlamıştı. Bunu tartışılmaz bir gerçek gibi iliklerimde hissediyordum.

İşte böyle oluyor. Şekil değiştirenler Titus gibi erkeklerin ve Faythe gibi kadınların peşinden nasıl giderler - liderlik ettikleri kişilerin iyiliğini kendi iyiliklerinin önüne koymaya istekli insanlar. Ve doğuştan gelenler muhtemelen bunu hiç hissetmemişlerdir bile. Ya da daha doğrusu, bunu hissederek doğdukları için muhtemelen hiç fark etmemişlerdir.

Bert Di Carlo benim Alfa'm değildi, bu çok açıktı. Ama Titus Alexander *olabilirdi.*

Birinin Alfa'sı olacağını varsayarsak.

"Yüzünü gördüm." Masaya doğru eğildim ve elini tuttum, çekmeye çalıştığında bırakmayı reddettim. "Corey Morris'i sen enfekte etmedin. En azından bilerek yapmadın. Onun kokusunu test ederken kendi kokunu bulacağın *hakkında hiçbir fikrin* yoktu."

Gözleri kısıldı. "Beni bunu bilecek kadar iyi tanımıyorsun." "Saçmalık."

Bu beni incitmemiş gibi davranmaya çalıştım. "Sürpriz çok görünüyor Her yüzde aynı. Ve eğer ona bulaştırmış olsaydınız, onu burada tutup kendi suçluluğunuzun ortaya çıkmasını beklemezsiniz. Peki neler oluyor?"

Titus nefesini verdi, sonra elini sıkıca kavrayışından çekti. "Robyn, yukarı çık ve diğerleriyle birlikte çalışma odasında bekle. Şimdi."

Bir istekte bulunmamıştı. Bana bir emir vermişti.

İnsan yanımda itiraz etmek istese de bu emre uymak için ayağa kalktım ama sonra konukevinin kapısı açıldı. Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetti ve Brandt sahanlıkta belirdi, sonra da koşarak aşağı indi.

"Neler oluyor Titus? Drew toplantıya çağırıyor ama söylemiyor..."

Brandt'ın sözleri, bakışları Corey Morris'in üzerine düştüğünde kayboldu.

"Bu enfektörle mi ilgili? Onu buraya getirecek miyiz?"

Titus'un çenesi sıkıştı ama Brandt beton zemini geçip sondaki açık hücreye doğru ilerlerken bunu fark etmedi bile. Eşikten dramatik bir nefes aldı ve tüm vücudu gerildi.

"Ne oluyor *lan*?" Brandt bir insanın dönebileceğinden daha hızlı döndü. dengesini kaybetmeden sahip olabilir. "Buraya geldiğimden beri senden duyduğum tek şey, bize yapılanı başkasına asla ve asla yapmamamız gerektiği. Adamlar işlerini kaybetti. Enfeksiyon kaptıklarında evlerinden atıldılar. Evlenemiyorlar ya da çocuk sahibi olamıyorlar çünkü başkalarına ne olduğumuzu söylememize izin verilmiyor. Bir şeyi vaaz ederken nasıl olur da tam tersini yaparsınız?"

"Bu iş görüldüğünden biraz daha karmaşık," diye homurdandı Titus, masanın üzerinde sıkıca kavuşturduğu ellerine bakarak ve ondan her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair duyduğum ilk itirafla nabzım umutla yükseldi.

"Saçmalık!" Brandt hırladı.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem arkamdaki zemine sürtündü. "Alfa'na küfretme!"

Titus'un başı bana doğru döndü, kaşları neredeyse komik bir şekilde kalkmıştı.

Brandt bana ihanet dolu ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan gözlerle baktı. Nasıl hissettiğini anlıyordum, belli ki bir idolünü kaybetmişti. Ama bu davranışını mazur göstermiyordu.

Genç tom acı dolu bakışlarını benden ayırıp Titus'a yöneltti.

"Toparlan, dostum. Her zaman söylediğin gibi sorumluluk al. O zavallı adamı sen mi enfekte ettin?"

Titus yavaşça ayağa kalktı, sanki bu hareket gerçekten canını yakıyormuş gibi. "Evet, onu ben enfekte ettim," dedi ve bu sözler omurgasındaki çeliği boşaltmış gibiydi. Titus'un ruhundan gelen güç. Kendi enfeksiyonu da dahil olmak üzere ona atılan hiçbir şeyin kıramadığı gibi, onu kırıyor gibiydiler. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Brandt gözlerindeki yaşları kırıştırdı ve daha dik durdu. Belli ki Titus'un bunu inkâr etmesini bekliyordu. İkimizin de kokusunu net bir şekilde alabildiğimiz kanıtları bir şekilde açıklamasını. Bu olmayınca arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladı. Bir saniye sonra da misafirhanenin kapısını çarptı.

Ellerini yumruk yapıp iki yanına kenetleyen Titus öyle içgüdüsel ve derin bir kükreme çıkardı ki, görünürde hiçbir parçası yerinden oynamamış olsa da ses telleri yer değiştirmiş olmalıydı.

Hücresinde Corey Morris sızlanıyordu ve ilk kez duyduklarının ne kadarını anladığını merak ettim.

Kendi anlatımına göre, Corey kendisine bulaşan kediye saldırmamıştı ve kokusuna ya da vücut diline dayanarak bu konuda yalan söylediğine inanıyordu. Ve saldırgana iyice bakamadığı için, Titus'un olaya karışıp karışmadığı konusunda muhtemelen açıklayabileceği pek bir şey yoktu.

Titus sıkılmış dişlerinin arasından "Özür dilerim," dedi ve öfkesine yenik düştüğü için özür dilediğini anlamam bir saniye sürdü.

"Eğer bir şey için üzüleceksen, Brandt'e yalan söylediğin için üzül."

Bakışları üzerimde daraldı. "Yalan söylemedim."

"Evet, yaptın. Ve şimdi yine yapıyorsun. Bir erkek yüzüme karşı yalan söylediğinde neye benzediğini bilirim."

Titus nefes verdi ve tekrar koltuğuna gömüldü. "Gerçekler ve ayrıntılar daha büyük bir gerçek kadar önemli değil; Brandt ve diğerleri için şu anda yapabileceğim tek şey istifa etmek. Şekil değiştirenler duyularıyla yaşar ve ölürler Robyn ve duyularımızın bize söylediği şey Corey Morris'e benim bulaştığım. Hoşuna gitse de gitmese de, ben Gurur için bir yükümlüyüm."

Yanındaki sandalyeye oturdum ve bakışlarını yakalamak için eğildim. "Ama bir şeyler olmalı-"

"Robyn." Elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "İ Güveninize minnettarım ve hatta şu anda ne kadar sinir bozucu bulsam da yılmaz ruhunuzu takdir ediyorum. Ancak önümüzdeki yarım saat boyunca burada Alfa hala benim ve Alfa ile tartışmaya izniniz yok."

Son birkaç dakika içinde söylediği ilk şey buydu. mantıklı.

"Peki. Peki, senin yerine kim geçecek? Nasıl olacak bu iş? Sen Birini mi atayacaksın?"

"Evet. Sanırım. Gerçi teknik olarak herkes istediği zaman Alfa'ya meydan okuyabilir ve meydan okuyan kazanırsa yeni Alfa o olur."

"Ya da o."

Bu onun gülümsemesine neden oldu. "Evet.

Ya da o." "Yani kimi atadığınız gerçekten önemli değil mi?"

"Adamlar Morris'i duyduktan sonra hala benim fikirlerime ve tecrübelerime saygı duyuyorlarsa, o zaman kimi atarsam atayayım bu işe en layık kişi olduğuna inanacaklardır. Değilse..." diye omuz silkti.

"Seni benden daha iyi tanıyorlar. Eğer bunun basit bir saldırıdan daha karmaşık olduğunu söyleyebilirim, buna da inanacaklardır." Yine de Brandt inanmamıştı, çünkü... "Buna inanmalarına *izin* verirsen."

Titus bana sessiz bir gülümseme verdi ama ikna olmamış görünüyordu. "Peki, kimi atayacaksın? Jace'i mi?"

"Jace en nitelikli kişi ama..."

"Ama burada değil mi?" Titus'un sesi kesilince tahmin ettim. "Bu, ve o doğuştan. Ondandır hoşlanıyorlar ve onu burada danışmanlık pozisyonunda görmek istiyorlar. Ancak kendisini onlardan üstün gören biri tarafından yönetilmek istemeyeceklerdir."

Jace'i gerçekten böyle mi düşünüyorlardı? Peki ya Abby?

"Jace'le ilgili bir diğer endişem de, onu sorumlu tutmanın

konseydeki davamıza yardımcı olmayacağı konusunda zaten ısrar etmiş olması. Eğer isteselerdi

Jace'in bir Alfa olduğunu bilselerdi, en başta onu sürgüne göndermezlerdi."

"Peki o zaman, Drew?"

Tahmin ettim. Titus yavaşça

başını salladı.

"Şüpheli görünüyorsun."

"Hazır olduğundan emin değilim ama o benim tek gerçek seçeneğim. Neyse ki Pride'ın çıkarlarını en iyi şekilde düşünüyor ve başından beri benimle birlikte. Hem Jace'in hem de benim tavsiyelerimi kabul edeceğinden eminim.

sahneler." Titus gözlerini kırıştırdı, sonra sanki uzun bir uykudan uyanmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Ya da şoktan çıkmaya çalışır gibi. "Özür dilerim. Endişelenmene gerek yok."

Bu da açıkça beni ilgilendirmez demenin kibar bir yoluydu ve eğer doğru düşünseydi, bir Alfa'nın özel şüphelerini asla dışarıdan birine açıklamazdı.

Titus ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi; kararlılığı bir giysi gibi üzerine geçirdiğini görebiliyordum. "Toplantıya gelmene gerek yok. Bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi yok."

"Ciddi misin?" Ayağa kalktım ve yoluna çıktım, böylece durup yeniden düşünmek zorunda kalacaktı. "Yani istifa ettiğinde konsey ile yaptığın anlaşma geçersiz mi olacak? İstedğim zaman çekip gidebilecek miyim?"

"Kastettiğim bu değildi." Titus bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Drew anlaşılmamıza sadık kalacak. Bu Pride'ın çıkarları için en iyisi. İki haftanızın geri kalanını alacaksınız."

"Ya ondan sonra? Ya buradan ayrılmak istemezsem? Drew konseye karşı duracak deneyim ve omurgaya sahip mi?" Yeni tanıştığı biri için bunu yapar mıydı? Bir Alfa olarak ona sadakat yemini etmeye hazır olmayan biri için?

"Bilmiyorum. Eminim elinden gelenin en iyisini yapacaktır." Etrafından dolaşıp merdivenlere doğru ilerlemeye çalıştı ama onu durdurmak için kolundan tuttum.

"Titus. Sen olmadan onlara ne olacak? İnfazcılar nereden yaşayacak? Drew onlara ödeme yapabilecek mi? Bir Pride'ın iç işleyişi hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama infazcılar olmadan çalışamayacaklarını biliyorum. Ya da para olmadan."

"Bir yolunu bulacaktır. Alfalar nesillerdir sırtlarını dayayacakları bir servetleri olmadan bölgeleri yönetiyorlar." Titus omuz silkti. "Onları bir süreliğine finanse edeceğim ve sonra belki diğer Alfalar gibi günlük bir iş bulup aidat alabilir. Ama bu ona bağlı. Şu anda bunu gerçekten düşünemem. Yapmam gereken..." Merdiveni işaret etti, sonra etrafından dolaştı ve basamakları ikişer ikişer çıktı.

Onu misafirhaneden çıkıp havuzun etrafından dolaşarak mutfığa kadar takip ettim ve orada durdu. Dinliyordu.

"Ciddi olamazsın." Knox'un sesini koridorun sonundan tanıyordum ve onu takip eden sözsüz onay homurtularının çoğu bile tanıdık geliyordu.

"Bu bir şaka."

"Git kendin gör," dedi Brandt. "Kokusunu almamış olsaydım ben de inanmazdım."

Titus derin bir nefes aldı, sonra omuzlarını kaldırarak ileri doğru yürüdü.

Kare.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım peşinden giderken. "Onlara gerçeği söyle. Bu her ne ise, pozisyonunuzu kaybetmekten daha kötü olamaz. Onların saygısını kaybetmekten."

"Kararımı verdim," diye homurdandı usulca.

Omuz silktilim ve yanından geçip gittim. "İyi o zaman. O zaman onlara bir şey sakladığınızı söylerim."

"Robyn." Titus kolumu tuttu, gözleri ilk kez parlıyordu.

Ondan gördüğüm öfke atımları. "Bu sana bir Alfa olarak son emrim.

Çenenı kapalı tut. Anladın mı?"

Emri, sözlerinin ardındaki otoriteyle birlikte içimde yankılandı. Şekil değiştiren yanımla itaat etmemi istiyordu. Ama ona olan çekimimle savaşmayı seçebilirim - sadece fethedilmesi gereken başka bir içgüdü - emirle de savaşabilirdim.

Ya da...

"Bak sana ne diyeceğim." Kulağına ulaşabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve kokusu nabzımın hızlanmasını tetikledi. "Toplantıdan sonra bana gerçeği söyleyeceğine dair söz verirken toplantı boyunca ağzımı kapalı tutacağım."

Titus'un gözleri kısıldı. Kaşları aşağıya indi. Kolumu sıkıca kavradı. "Sadece sen mi?" diye sordu usulca ve fısıltısının içime gönderdiği ürpertiye tam olarak bastıramadım. "Ve bunu kendine saklayacak mısın? Sen Yemin eder misin?"

"Feminizm ve bağımsızlık kavramları üzerine yemin ederim."

Sol kaşını kaldırdı. "Bunlar üzerine yemin etmek için garip şeyler."

Omuz silktim. "Bunlar bir şekil değiştiren olarak yeni hayatım tarafından en çok tehdit edilen parçalarım. Kürküm beni ele geçirdiğinde bile hala ben olduğumu bilmek için onlara tutunuyorum. Emirlerle uyduğumda bile. Kabul et ya da etme."

Titus'un şaşkın ifadesi yerini... şaşkınlığa bıraktı. "Alfalara genellikle ultiatom verilmez. Bunu kabul ediyorum. Ama bunu alışkanlık haline getirme." Kolumu bıraktı, sonra eğilip kulağıma tekrar fısıldadı. "Ve sözünden dönme Robyn."

Sesindeki sertlik, derinlerdeki ilkel bir şeye sesleniyordu İçimde. Başımı salladım, sonra onu koridorda takip ettim ve kütüphane diyebileceğim iki katlı bir çalışma odasına girdim. Dört duvarın üçü ciltli

kitaplarla dolu raflarla kaplıydı - çoğunlukla eski deri ciltli baskılar. Bir köşede, uzun bir merdiven, bazı kitapları taşıyacak bir rayın üzerinde duruyordu.

Şanslı okuyucu odanın her tarafını dolaştı ve yüksek tavanın tepesindeki raflara kadar çıktı.

Odanın ortasında Brandt ve infaz memurları kırmızı, kahverengi ve lacivert tonlarında eski bir İran halısının etrafına dizilmiş deri mobilyaların üzerine oturmuşlardı.

Birkaç metre ötede, Drew Borden bir ayağını yere basmış, büyük, süslü ahşap bir masanın kenarında oturuyordu. Odaya girdiğimizde boğazını temizledi ve herkes sessizleşerek bize bakmaya başladı.

Titus kapı aralığında durdu. "Bu işi daha fazla uzatmayacağım," dedi. "Derhal geçerli olmak üzere Alfa'lıktan istifa ediyorum. Son zamanlarda

Gelişmeler, liderliğimin Gurur için yarardan çok zarar getireceğini açıkça ortaya koydu. Drew Borden'ı yeni Alfa'nız olarak kabul etmenizi rica ediyorum."

Drew bu adaylık karşısında alçalmış görünüyordu ama pek de şaşırılmış değildi. "Titus, emin değilim-"

"İyi olacaksın," diye ısrar etti Titus. "Hem Jace hem de ben, bize ihtiyaç duyduğunuz sıklıkta tavsiyelerde bulunmak için hazırız. Faythe Sanders'ı arayacağım ve değişikliği bildireceğim. Bugün ilerleyen saatlerde ondan haber almayı bekleyin." Gözlerini kapadı ve yavaşça nefes aldı.

Sonra tekrar Drew'a odaklandı. "Başka konut ve finans düzenlemeleri yapmanız gerekecek ama şimdilik hepiniz burada hoş karşılanıyorsunuz.

Varlığımın liderlik rolüne geçişinizi engellememesi için kısa bir seyahate

çıkacağım."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve binanın önündeki merdivenlere yöneldi.
Ev.

Çalışma odasının kapısında oyalandım ve şokun her tarafa yayılmasını izledim.

küçük kalabalık. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Sonra Brandt tiksintiyle ofladı.

"Sana söyledim. O yaptı. Yakalandı, şimdi de işi bırakıyor.
İkiyüzlünün teki!"

"Brandt." Lochlan konuşurken uzun sarı saçlarını topuz yaptı.

"Kapa çeneni ve bırak yetişkinler düşünsün."

Drew, "Anlaşılr bir şekilde sinirli," dedi. Sonra sert bir ifadeyle Brandt'a döndü. "Ama bu isim takmanın mazereti olamaz. Her ne olduysa Titus'un büyük bir lider olduğu ve hiçbir şeyi Pride'ın iyiliğinin önüne koymadığı gerçeğini değiştirmez. İstifa ediyor olması da bunu gösteriyor."

Brandt başını salladı ve kucığında kenetlenmiş ellerine baktı.

"Titus ve ben Sürü'nün geri kalanına haber verme fırsatı bulana kadar bunu gizli tutalım. Yeni bir devriye programı hazırlayacağım ve önümüzdeki bir iki gün içinde ikinci bir komutan seçeceğim..."

Sersemlemiş bir halde çalışma odasından uzaklaştım ve hâlâ devam eden olayları anlamaya çalıştım. Drew'un nasıl olur da şimdiden bir oyun planı olabilirdi?

Alfa'yı kaybettikten birkaç dakika sonra, ben hala liderlik değişiminin şaşkınlığını yaşıırken?

Titus hala şoktayken.

Titus.

Merdivenleri koşarak çıktım ve koridordan aşağı indim, sonra Titus'un yatak odasının kapısının kapanmasını engellemek için tam zamanında bir ayağımı kapı eşiğine koydum. Ayakkabı giymediğimi çok geç hatırladım. "Ah! Bekle." Sağlam ayağımın üzerinde zıplarken ayağımı çekip ovuşturdum ve kedinin beni dik tutan dengesine minnettar oldum. "Bana söz vermiştin."

Titus kapıyı açtı ve bana baktı. Zıplamayı bıraktım ve zonklayan sağ ayağımı yere koydum, aniden ne kadar aptal görüldüğümün farkına vardım. "İçeri gel. Ama ben toparlanırken konuşmamız gerekecek."

"Nereye gidiyorsun?"

"İzne ayrılıyorum. Dediğim gibi."

"Evet, ama *nereye* gidiyorsun?" Odasına girdim ve Corey Morris'in işgalinden sonra neredeyse tertemiz olduğunu görünce şaşırdım. Yerde yırtık kıyafet kalmamıştı. Islak ayak izleri de yoktu. Tek istisna, koyu gri yorganın eğri büğrü durduğu ve kıpkırmızı çarşafın bir kenarından sarktığı, hâlâ uyumuş gibi görünen yatağıydı. "Nerede Bir milyarder sorunlarından uzaklaşmak için nereye gider? Avrupa'ya mı? Karayipler'e mi?"

"Jackson." Titus uzak duvardaki bir kapıyı açtı ve eski yurt odam büyüklüğünde, asılı raflarla kaplı bir dolabın içinde kayboldu.

pantolon ve takım elbise ceketleri.

"Jackson, Mississippi? Yani buradan bir *saat* uzaklıkta mı?"

Dolabının derinliklerinden gelen homurtu belli belirsiz bir onaylama gibiydi. Bir saniye sonra, el bagajı büyüklüğünde tasarım bir bavulla ortaya çıktı.

"Ne halt etmeye..." Sorum bir anda kayboldu.

Cevap aniden belli oldu. "Jackson, Corey Morris'in enfekte olduğu yer. Bundan kaçmaya çalışmıyorsun. Daha derine iniyorsun."

Titus zaten anladığı bir şeyi araştırmazdı. Ama Corey Morris'in nasıl enfekte olduğunu anlamadıysa, neden bunun için suçu kabul etsin ki? Neden bölgesinden ve liderliğinden vazgeçip pozisyon?

Bavulunu yatağın üzerine koydu ve bana doğru bir bakış bile atmadan kapağını açtı. O dolabına dönerken ben de sert kapıyı kapattım.

ve üzerine oturdu. Bir kol dolusu kıyafetle döndü ve beni görünce durdu.

"Dökül Titus. Sen anlatana kadar kıpırdamayacağım."

ON İKİ

Titus

Robyn o dar kot pantolonuyla bavulumun üzerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı.

dizlerimin üzerine çökmüş ve yatağımın kenarından aşağı sarkıyordu. Onu orada, istediğim yere bu kadar yakın görmek nabzımı hızlandırdı.

Ama o hiçbir zaman benim olmamıştı ve artık başka türlü davranma lüksüm yoktu.

Beni izlemek için döndüğünü fark etmemeye çalışarak giysilerimi ayakucuna serdim, sonra dolabıma yöneldim. "Gerçekten sadece bir valizim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir yedekle dışarı çıktığımda, giysilerimin üzerinde oturuyordu, bacakları şimdi ayakucuma doğru sarkıyordu.

"Daha fazla kıyafetin olduğunu biliyorum," dedi Robyn, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş bana bakarak. "Ve daha fazla bavulun. Ve muhtemelen

Sahip olduğun her şeyin kopyası. Sözünü tutmadan buradan kaçmanı engelleyemem. Ama bunu yapacağını sanmıyorum. İyi bir Alfa sözünü tutar."

"Ben artık bir Alfa değilim," diye belirttim onun biçimli kalçasının en sevdiğim gömleğime bastırdığı kırıksıklıklara bakarken. Keşke o anda onu giyiyor olsaydım.

"Sen *onların* Alfa'sı değilsin. Ama yine de bir Alfa'sın. Abby'ye göre, 'lider olarak Alfa' pozisyonu Alfa olmakla aynı şey değil. Kardeşi Isaac Gururundan sorumlu ama henüz gerçek bir Alfa değil. Jace de liderlik edecek bir Gururu olmayan bir Alfa. Bu yüzden ikiniz kafa kafaya çarpışıp duruyorsunuz. Artık sen de onun gibisin. Yerinden edilmiş bir Alfa. Ama iyi bir Alfa.

Sözünü tutacaksın." Yaramaz gülümsemesi içimde bir sıcaklık uyandırdı.

"Ve eğer bu konuda yanılıyorsam, konuşmaya başlayana kadar seni her adımda engellemeye tamamen hazırım."

Blöf yapmadığını görebiliyordum. Ben de söz vermiştim. "Tamam ama bu sadece senin kulakların için Robyn. Drew'a söyleyemezsin. Abby'ye bile söyleyemezsin. Yemin etmeni ve bunda ciddi olduğunu bilmemi istiyorum."

"Yemin ederim." Gülümsemesi yerini endişeli bir ifadeye bıraktı. "Neler oluyor?"

Titus?"

Onu ayağa kaldırdım ve giysilerimi masa sandalyemin üzerine astım, sonra

sandalyeye oturdu. Robyn tekrar yatağın kenarına çöktü, yüzü bana dönüktü, endişeyle kaşlarını büyük mavi gözlerinin üzerine indirdi.

Yavaşça nefes verdim. Sonra bakışlarına karşılık verdim.

"Haklıydın. Yalan söyledim. Morris'in kokusundan yayılan koku bana ait değil." Soruların dilinde şekillenmeye başladığını görebiliyordum ama ben soramadan devam etti, çünkü Robyn bir kez konuşmaya başladığında, başka birinin söz alması zordu. "Bu benim kardeşimin. Aynı cinsiyetten tam kan kardeşlerin kokuları birbirine çok benzer. Abby'nin kardeşlerini hiç kokladın mı?"

Robyn başını salladı. "Jace'in kardeşleriyle tanıştım ama o sırada bana yöneltilen suçlamalarla o kadar meşguldüm ki nasıl koktuklarını fark edemedim." Omuz silkti ve bakışlarını yere indirdi. "Ve şu Zorunlu eğitimimden önceydi, bu yüzden kokusundan bir insan hakkında ne kadar çok şey öğrenebileceğinizi gerçekten bilmiyordum. Bariz olanın dışında

Bana bunu yapan piçlerin kimliğini tespit etmenin avantajı."

"Eğer onlardan birinin erkek kardeşi olsaydı, büyük hatalar yapabilirdin," dedim ona.

Homurdandı. "Şu anki fikir birliği bazı büyük hatalar yaptığım yönünde." Gözlerini kırıştırdı ve ben onun dikkatini tekrar günümüze verdiğini görebiliyordum. "Bana kardeşinden bahset."

"Justus benden on bir yaş küçük. Anne ve babamız öldüğünde lise birinci sınıftaydı." Yıkılmıştı ve onun yanında olmak kendi yasımı o üniversiteye gidene kadar ertelememi sağlamıştı.

hem bir lütuf hem de bir lanet olduğu ortaya çıktı. "Şimdi Millsaps'te ikinci sınıf öğrencisi. Jackson'da."

Bulunduğu yer aklına geldikçe kaşları daha da çatıldı. "Corey Morris'in enfekte olduğu yer. Çocuklar biliyor mu?"

"Justus'un var olduğunu mu? Tabii ki var. Evin her yerinde onun resimleri var. Yatak odası benimkinin karşısında ve seninkinin yanında ama artık eve hiç gelmiyor ve onunla tanışan tek kişi Drew." Benim açımdan çok bilinçli bir karardı.

"Yani benimle aynı nedenden dolayı Morris'in de senin kokundan bir iz taşıdığını varsayacaklar," dedi Robyn, açıkça düşünerek. "Çünkü kardeşinin kokusunu hiç almamışlar. Ama Drew onunla tanıştıysa, neden Justus'un kokusunu tanımıyor?"

"Eninde sonunda anlayacaktır. Ama şu ana kadar kardeşimin Corey Morris'i enfekte etmiş olabileceği aklına gelmedi çünkü Justus bir insan. En azından ben onu tatilde gördüğümde öyleydi. Onu Alfa ile ilgili işlerden uzak tutmaya çok dikkat ettim. Şekil değiştirenlerin varlığından bile haberi yoktu. Gerçi artık bildiği kesin."

Kardeşimin yaşadıklarını düşünmek - kaçınılmaz olarak Enfeksiyonunun yarattığı travma, yumruğumu duvara vurmak istememe neden oldu. Onu güvende tutmak için akla gelebilecek her yolu denedim ve kendi enfeksiyonumdan beri hayatım haline gelen şiddeti görmezden geldim. İçinde

Bölgemdeki sokak hayvanlarını çoğu zaman birbirlerinden ve kendilerinden koruma mücadelesinin cehaleti.

Ama belli ki çabalarım boşa gitmişti.

"Ona söylemeliydim." Başımı ellerimin arasına alarak öne doğru eğildim, Justus'u güvende tutma çabalarımın aslında onu daha fazla tehlikeye attığını fark ederek yıkıldım. "Var olduğumuzu bilseydi, enfekte olduğunu anladığında bana gelirdi. Kendi geçiş süreciyle nasıl başa çıkacağını bilirdi." Ayağa kalktım ve onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Robyn, eğer çocuklarla tanışmasına ve ne yaptığımızı görmesine izin verseydim, dışarıda başka masum insanlara bulaştırıyor olmazdı."

Corey Morris'in enfeksiyonu benim suçumdu, ona tek bir pençe bile atmamış olmama rağmen. Bu anlamda, adamlarıma söylediklerim doğrudu.

Robyn, "Şu anda kendini ikinci kez sorgulamanın bir faydası olmaz," diye ısrar etti. "Ders çıkaramadığın sürece geçmişe bakmanın bir değeri yok ve bundan ne öğrenebilirsin ki? Hastalığa yakalanan bir sonraki kişi neler olduğunu anlasın diye varlığımızı dünyaya duyuramazsınız. Bu konseyin kurallarına aykırı."

Varlığımızı Justus'a açıklamamamın nedenlerinden biri de buydu - ona söylemek Şekil Değiştiren dünyasının en önemli yasaklarından birini ihlal etmek olurdu ve muhtemelen Alfa olarak kabul edilmemi engellerdi.

Kendi hırsım için kardeşimin güvenliğini feda mı etmiştim?

"Titus, bunu anlamıyorum bile." Robyn'in kaşları çatıldı geniş gözlü bir şaşkınlık bakışı. "Lojistik olarak bunu kardeşinden nasıl saklayabilirsin ki? Okul tatillerinde eve gelmiyor mu? Evinizde yarı çıplak dolaşan yırtık pırtık erkeklerin geçit törenini nasıl açıklıyorsunuz? Islah edilmiş erkek striptizciler için bir rehabilitasyon merkezi mi?"

İçimi bir kahkaha kapladı ve onun küçük gülümsemesini gördüğümde, beni kendine acımdan korkuttuğunu fark ettim.

"Justus eskiden molalarında eve gelirdi, ama evimi Pride karargâhına dönüştürmeye karar verdiğimde, onun yerine tatillerde onu gezilere göndermeye başladım. Serbest bölgelerden birinde tatil yapmadığımız sürece onunla gidemiyorum, bu yüzden son iki Noel'de Montana serbest bölgesinde bu kulübeyi kiraladık. Ve ada ülkelerine özgü hiçbir şekil değiştiren yok, bu yüzden yazın Bahamalar'da veya Karayipler'de birkaç hafta geçiriyoruz, sonra onu tatilinin geri kalanı için Avrupa'ya gönderiyorum." Omuz silktim. "Bu rutin ne kadar dayanırdı bilmiyorum ama şimdiye kadar işe yaradı."

"Ama hayatının geri kalanında bir daha hiçbir şey yapmayacağını mı düşündün?"

Sürpriz ziyaret mi? *Gerçekten* bunu ondan sonsuza dek saklayabileceğini mi düşündün?" "Elbette düşünmedim. Pride'dan sonra ona bir şey söylemek zorunda kalacağımı biliyordum.

kabul edildi." Ancak kurallara aykırı olmasının yanı sıra

Silah kendimi uğursuzluk *getiriyormuş* gibi hissettirdi - Gurur'un tanınması olasılığına batıl bir son.

"Tamam. Madem Drew eninde sonunda kardeşin hakkındaki gerçeği öğrenecek, neden saklamaya zahmet ediyorsun? Ya da istifa etmeye? Alfa olarak Justus'a yardım etmek için daha iyi bir konumda olmaz mıydın?"

"Hiç sanmıyorum." Son bir saat içinde başka pek az şey düşünmüştüm. "Ve ona yardım etmeye çalışmak zaten konumumu tehlikeye atabilir. Başboş bir hayvan yaratmak idamlık bir suçtur. Zorunlu bir ölüm cezası."

"Bir insanı öldürmek de öyle, ama ben hayatta kaldım. Abby, Faythe'nin yıllar önce birine enfeksiyon bulaştırdığını ve şu anda bütün bir Pride'dan sorumlu olduğunu söyledi. Onu suçlu buldular ama hafif bir ceza verdiler çünkü enfeksiyon bir kazaydı. Kardeşin için de aynı şey olabilir."

Başımı salladım. Hâlâ anlamamıştı. "İkiniz de kadınsınız. Konsey sizin hayatınıza erkeklerin hayatından daha çok değer veriyor. Özellikle de *başboş* erkeklerin hayatlarına. Üyelerin çoğu bir başboşu infaz etmek için her türlü bahaneye başvuracaktır ve bunun kardeşimin başına gelmesine izin veremem. Başkaları onun da işin içinde olduğunu anlamadan önce gerçekte ne olduğunu öğrenmeliyim. Bu yüzden bavul." Ayağa kalktım ve sert kabuklu çantalardan birini açtım, ardından sandalyemin arkasına asılı kıyafetleri katlamaya başladım.

"Tamam." Robyn ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Eşyalarımı alayım."

Bu da dün bana verdiğin ekstra diş fırçası sayılır."

"Dur, bekle," dedim ama yürümeye devam etti, ben de yatak odasının kapısını kapatmak için yanından koşarak geçmek zorunda kaldım. "Burada kalmalısın."

"Neden? Artık Alfa olmadığına göre konseyin sözünü tutacağını mı düşünüyorsun? Çünkü bunu Atlanta'ya hemen gitmem için bir bahane olarak kullanacaklarını düşünüyorum. Özellikle de Abby ve Jace burada değilken.

Değerli tekirlerinden birini hiç tanımadıkları ve güvenmek için hiçbir sebepleri olmayan bir grup sokak köpeğinin ellerine bırakmayacaklardır."

"Robyn, onlara söz verdim." Şimdi bunu bozmak ikimiz için de işleri daha da kötüleştirir. Ve Justus için.

"Ama onlara iki hafta boyunca bu evde kalacağımı hiç söylemedin. Onlara söylediğin şey beni koruyacağındı ve ben buradayken ve sen Jackson'dayken bunu yapamazsın. Ya sen Jackson'dayken bana bir şey olursa?

Gitti mi? Seni sorumlu tutacaklar. Beni de yanında götürmelisin Titus."

Orospu çocuğu. Robyn bana sahipti. Ve onu aksi yönde ikna etmek için çok uğraşmamış olabilirim.

"Tamam. Git dış fırçanı getir. Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

Robyn koridora doğru koşup yatak odamın kapısını arkasından kapatırken mutlu olmasa da memnun görünüyordu.

Toplanırken önce Jace'i aradım. Üçüncü çalışta cevap verdi. "Hey, Titus, ne haber?" Otoyol gürültüsü ve eller serbest hoparlör kullanımı

onu anlamayı zorlaştırıyordu ama kedinin işitmesi bana bir avantaj sağlıyordu. "Robyn seni şimdiden delirtti mi?"

Sorusunun hemen ardından gelen homurtu bana Abby'nin ona dirsek attığını söyledi. Ya da koluna yumruk attığını.

"Hayır. Şey, evet, ama bu yüzden aramadım." Kırışmaya dayanıklı düğmeli bir gömleği yuvarladım ve bir çift yedek ayakkabının arasına sıkıştırarak bavula yerleştirdim. "Şimdiye kadar orada olmanız gerekmiyor muydu?"

"Uzun bir öğle yemeği için durduk," diye seslendi Abby. "Yaklaşık yarım saatlik mesafedeyiz."

"Drew aradı mı?" Ben sordum.

"Hayır." Sinyal lambasını kullanırken hattan sürekli bir tık tak sesi geliyordu. "Neden yapsın ki?"

"Çünkü az önce Alfa'lıktan istifa ettim ve onu başa geçirdim."

"Ne?" Abby, frenler çizginin üzerinde gıcırdarken talep etti.

"Jace, kenara çek."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Jace. "Titus, neler oluyor?"

"Fazla zamanım yok, o yüzden detayları daha sonra Drew'a bırakacağım. Ama kısa versiyonu şu: Dün gece Spencer'ın getirdiği başıboş hayvanın enfeksiyon kapmasında benim de payım var. Bunun Pride'ın kabul edilme şansını etkilemesini önlemek için istifa ettim."

"Bunu gerçekten durduramazsın," dedi Jace.

"Biliyorum ama şu anda bensiz daha iyi durumdalar." "Ne oldu?" Abby sordu. "Ne demek istiyorsun?"

'kariştı' mı?"

"şu anda bu konuya girmeyeceğim. Size söyleyebileceğim şey, görüdüğü gibi olmadığı, ama kulağa geldiği kadar kötü olduğu. Tüm bunları çözmek için birkaç günlüğüne gidiyorum ama telefonum yanımda olacak. Drew'e ikimizin de danışman olarak müsait olabileceğimizi söyledim."

"Elbette," dedi Jace.

Abby iç çekti. "Jace, belki de geri dönmeliyiz. Sen Drew'dan daha kalifiye birisin..."

"Yine de konsey tarafından kabul edilme olasılığım daha düşük. Ben iyi değilim

Pride'a danışmanlık rolü dışında katılmayacağım" diye ısrar etti ve bana daha önce onlarca kez söylediği şeyi tekrarladı.

"Ama Robyn'i şimdi orada bırakamayız. Her şey karmakarışık olacak ve Drew'in dikkati ona göz kulak olmaktan uzaklaşacak."

Bavuluma katlanmış bir kot pantolon daha ekledim, ardından birkaç çift boxer külot attım. "Robyn benimle geliyor."

"Ne? Nereye gidiyorsun?" Abby talep etti. "Robyn'i serbest bölgede gezdiremezsin. Güvenli değil."

"Geçit töreni olmayacak. Ve onu koruyacağıma dair söz verdiğim için, onu getirmek zorundayım."

Jace kıkırdadı. "Bu onun fikriydi, değil mi?"

"Kimin fikri olduğu önemli değil. Faythe'yi arayabilmek için telefonu kapatıyorum." Bavulumu çevirip kapatırken söyledim. "Ama Robyn için endişelenme. O iyi olacak. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Peki ya sen?" Abby sordu. "İyi olacak *mısın*?"

"Ben öğrenir öğrenmez sen de öğreneceksin." Telefonu kapattım ve yatağın kenarına çöktüm. En zor arama henüz gelmemişti.

Bavulumun tokalarını kapatırken Faythe'in cep telefonunu aradım ve sesli mesajı devreye girdiğinde neredeyse rahatlayacaktım. Tuvalet malzemelerini banyomdaki küçük deri çantaya atarken, mesajımda temel bilgileri bıraktım - Pride'ın iyiliği için istifa ediyordum ve Drew Borden görevi devralacaktı. Eşyalarımı toplayıp odamdan çıktığımda neredeyse koridorun ortasında duran Robyn'e çarpacaktım. Elinde bir diş fırçası vardı.

"Abby tüm tuvalet malzemelerini yanına aldı ve dördüncü sınıf öğrencisi boyunda olduğu için tüm kıyafetleri üzerimde kirli Cadılar Bayramı kostümleri gibi duruyor." Omuz silkti ve diş fırçasıyla bir işaret yaptı. "Görünüşe göre düşündüğüm kadar hafif bir valiz hazırlıyorum."

"Sabun ve diş macunum var, kıyafet ve diğer şeyler için durabiliriz. Oraya vardığımızda," dedim ona. Robyn başını salladı ama bu düşünceден pek memnun görünmüyordu. "Hadi gidelim."

"Çocuklarla vedalaşmak istemiyor musun?" diye fısıldadı, merdivenlerden inip bir elimde bavulumla doğruca ön kapıya yöneldiğimde.

"Hayır." Gerçek şu ki, onlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve kaçınılmaz sorulara hazırlıklı değildim. Vereceğim herhangi bir cevap Yalanımı ortaya çıkarana ve kardeşime tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar, Corey Morris'in enfeksiyonundaki rolünü ifşa etme riskini almayacaktım.

"*Ben* biliyorum." Robyn dönüp mutfağa doğru ilerlerken ayakkabıları mermer zeminde gıcırdadı, adamlarımın çoğunun yumuşak seslerle konuştuklarını duyabiliyordum. "Hey, gitmeden önce veda etmek istedim," dedi ve ben gözlerimi kapatıp sabır için dua ettim.

"Nereye gidiyorsun?" Knox söyledi. "Burada kalman gerekmiyor mu? Burad a mı?"

"Evet." Drew'un derin baritonunda endişe hakimdi. "Öyle."

Yavaşça nefes verdim, sonra çantamı yere bıraktım ve mutfağa yöneldim.

"Konseye onu koruyacağımı söyledim ve yanımda olmazsa bunu yapamam," dedim kapı aralığından.

"Bundan emin misin Titus?" Drew sordu ve endişesi ensemdeki tüyleri diken diken etti. Savaş alanında Alfa'lığa terfi ettiği düşünülürse bana meydan okuması gayet doğaldı.

Ve bu meydan okumanın beni sinirlendirmesi çok doğaldı.

"Eminim." Her ne kadar Robyn beni ikna etmek zorunda kalsa da.

"Kararlarını sorgulamaktan nefret ediyorum dostum. Özellikle de kendi evinde. Ama bu Sürü'nün Alfa'sı olarak söz verdin," dedi Drew ve odadaki gerilim seviyesi yükseldikçe infazcıların ortak odak noktası ona geri döndü. "Bu sözün pozisyonla birlikte transfer edilmesi gerekmez mi?"

"Hayır." Ayrıntıya girme zahmetine girmedim, çünkü nedenlerimi sıralamak pozisyonumu haklı çıkarma ihtiyacı hissettiğim izlenimini uyandıracaktı. Ya da konunun tartışmaya açık olduğunu. İkisi de doğru değildi. "Robyn, hoşça kal de. Biz gidiyoruz."

Drew belli ki tartışmaya hazır bir şekilde ağzını açtı ama Robyn o daha konuşmadan onu kucakladı. "Seninle tanışmak harikaydı ve umarım onlar beni Atlanta'ya geri götürmeden önce seni tekrar görürüm." Drew'un gitmesine izin verdi ve ona öyle içten bir minnettarlıkla baktı ki bu sadece bir rol olabilirdi. Bir manipölasyon. "Titus'a yardım etmek için öne çıkman harika bir şey. Umarım, cömertliğinize uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaktır."

Drew ona baktı, görev süresini geçici olarak nitelendirmesi karşısında afallamıştı. Tüm infazcıların önünde.

Yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tuttum. Robyn tomlardan daha küçük olabilirdi ama bu kadının zihni hiçbir infazcının pençelerinin ya da kesici dişlerinin olamayacağı kadar *sertti*.

Odanın içinde dolaştı, adamlarımla kucaklaştı, her birine güzel ve kişisel bir şeyler söyledi ama Brandt'a geldiğinde kucaklaşması olması gerekenden daha uzun sürdü. Çünkü onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Sonunda onu bıraktığında, bakışları üzerime düştü ve dostça olmasa da yarım saat önce çalışma odamda görüldüğünden biraz daha az nefret dolu göründü.

"Brandt'e ne söyledin?" Bavulumu kaptığım gibi ön kapıya doğru ilerlerken fısıldadım.

"Ona, mantığın size söylediklerine rağmen bazen tanıdığınız ve sevdiğiniz insanlara güvenmeniz gerektiğini söyledim. Ne de olsa mantık bize insanların kediye dönüşemeyeceğini söylüyor ama hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Vay canına." Çok etkilenmiş görünmemeye çalıştım. "Teşekkürler, Robyn."

Arabamın yolcu kapısını açarken gülümsedi ve tek bir yağmur damlası burnunun ucuna çarptı. "Bu önden gidebileceğim anlamına mı geliyor? Yoksa Jackson'a kadar senin kıyafetlerinin altına mı saklanmam gerekiyor?"

ON ÜÇ

Robyn

Titus bizi karanlıkta ve yağmurda güneye, Jackson'a doğru götürdü. Millsaps kampüsüne saat on civarında vardık. Ama araba durmadı.

"Nereye gidiyoruz?" Kampüsün beton ve tuğladan yapılmış karşılama tabelasının yanından geçerken sordum.

"Kardeşimin kampüs dışında bir dairesi var. Başlarız diye düşündüm. Orada."

Justus Alexander'ın dairesinin on üç yüz yıllık bir ev olduğu ortaya çıktı.

İki büyük yatak odası, iki banyosu, parke zeminleri ve gömme dolapları vardı. Daha küçük evler görmüştüm.

"Sanırım kardeşine de bir miras kaldı?" Parmaklarımı mutfakta granit tezgâhın üzerinde gezdirirken, "Kardeşine de miras kalmıştır herhalde," dedim.

"Evet, ama ilk toplu parayı yirmi beş yaşına gelene kadar alamayacak. Dairenin parasını ben ödüyorum. Bu yüzden kendi odam var.

ziyaret edin." Titus arka yatak odasının kapısını iterek açtı ve ışığı yakmak için bir düğmeyi çevirdi. "Ama bu gece kanepeyi ben alacağım. Sen de yatağı alabilirsin."

"Teşekkürler," dedim. Ama ben şahsen tasarım yastıklarla dolu kanepenin oldukça rahat görüldüğünü düşünüyordum - ta ki Titus'un evinden uzak odasına adım atana kadar.

Yatak daha küçüktü - kral yerine tam boydu - ama şilte yastıklı olması gerekecek kadar uzundu ve yatak takımları pelüş ve yumuşak görünüyordu. Ve onun gibi kokuyordu.

Titus'un yorganının üzerinde yuvarlanmak için duyduğum ani ve içgüdüsel ihtiyaç beni öylesine şaşırttı ki ne yaptığımı fark edene kadar yatağa doğru iki adım atmıştım. Mahcup bir şekilde durdum, döndüm, sonra yanından geçip odadan çıktım, bana attığı şaşkın bakış karşısında yanaklarım alev alev yanıyordu.

Ve kapıdan çıkarken yanından geçerken kesinlikle kokusunu içime *çekmedim*.

Oturma odası yeni süpürülmüştü ve temiz kokuyordu. Mutfak tertemizdi ve oturma odasındaki iki katlı kapının arkasından görünen tam boy çamaşır makinesi ve kurutma makinesinin üzerinde en ufak bir toz birikintisi bile görmedim. "Kardeşin senden bile daha temizlik hastası."

Titus homurdandı. "Hayır, iki haftada bir temizlik hizmeti veriyor."

"Tabii ki öyle." Gözlerimi devirmemeye ya da öğrenci borcu olmadan özel bir üniversiteye giden, pahalı bir dairede tek başına yaşayan ve tüm pisliğini temizleyecek başka biri olan on dokuz yaşındaki bir genci kıskanıyor gibi görünmemeye çalıştım.

Justus'un hayatı sorunsuz değildi. Ziyaretimizin sebebi de buydu.

Diş fırçamı cam sehpanın üzerine koydum. "Tamam, bavulumu boşalttım.

Peki, nereden başlayacağız?" Titus birkaç dakikada bir Justus'u arıyordu. ama cevap alamamıştı. "Cep telefonu tarifenizde mi? Telefonunu takip edebiliyor musun?"

"Evet ama cevap vermesi için ona bir şans daha vereceğim."

Rehberindeki bir isme dokundu, sonra telefonunu kulağına götürdü.

Titus'un telefonundan bir kez çaldı, sonra ön yatak odasından bir kez daha çaldı.

"O burada mı?" Fısıldadım, apartmanda yalnız olmadığımızı fark edince birden sinirlendim.

"Bundan şüpheliyim." Titus odanın karşısına geçti ve kardeşinin yatak odasının kapısını iterek açtı. "Bizi duymuş olmalı." Duvardaki bir düğmeyi çevirdi ve odaya ışık doldu.

Kapı aralığından geçerken onu takip ettim, sonra durdum ve muazzam dağınıklık. "Kesinlikle bir temizlik manyağı değil." Ama belki de gerçek bir ucubedir. "Genelde böyle mi görünür...?"

"Yok edildi mi?" Titus aramayı sonlandırırken ben de başımı salladım. "Odası sadece temizlik günlerinde temiz olur, ama bu... aşırı."

"Temizlik günü ne zamandı?"

Telefonunu cebine soktu ve kısık gözlerle dağınıklığa baktı.

"Perşembe. İki gün önce."

"Ve o zamandan beri burada."

Titus yatağın kenarına çömeldi ve Justus'un kendi odasını dağıttığını kokusundan doğrulamak için derin bir nefes aldı. "Evet. Ve o kesinlikle bir şekil değiştiren." Topuklarının üzerine çöktü. "Şu ana kadar buna gerçekten inandığımı sanmıyorum."

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Vay canına! O kadar çok kokuyor ki Senin gibi!" Odasındaki kalıcı koku Justus'a bulaşmadan öncesine ait olsa bile.

"Biliyorum." Titus ayağa kalktı ve yatağın etrafında dolaşarak giysilerin, video oyun kumandalarının ve açık bir erkek saç jölesi kavanozunun üzerinden geçip bir sıra pencerenin altındaki duvarı kaplayan gömme raflara doğru ilerledi.

"Ona kimin bulaştığını söyleyebilir misin?" Justus'un kokusuna karışmış başka birinin kokusunu algılayamıyordum ama bunun nedeni onu enfekte eden tanımayan olmam olabilirdi.

"Hayır. Muhtemelen kokuları yakalamak için çok siliktir. Kardeşimin kokusunu bizzat alana kadar bilemeyiz ve büyük ihtimalle de alamayacağız."

O zaman bile biliyorduk. Hiç tanımadığımız biri tarafından enfekte edilmiş olabilir. Büyük çoğunluğuna radarın tamamen dışında kalan başıboş hayvanlar bulaşıyor."

"Telefonu yoksa onu takip edemeyiz. Ne yani, onu burada mı bekleyeceğiz? Genelde ne kadar süre dışarıda kalır?"

"On dokuz yaşında. Bütün gece dışarıda olabilir." Titus yerdeki çamaşır yığınının kardeşinin dizüstü bilgisayarını aldı. "Beklerken, etrafı kolaçan ederiz."

Justus'un telefonunu çekmecesinin üstünde, yıpranmış bir kimya ders kitabının ve buruşmuş not kâğıtlarının altından bakarken gördüm. Cihaz kilitliydi ama uyandırdığımda cevapsız arama uyarıları kilit ekranını aydınlattı. Başa doğru kaydardım, Titus'tan gelen neredeyse bir düzine aramayı geçtim.

"Burnumuzu sokmak için bolca vaktimiz olabilir." Listeyi görebilmesi için telefonu uzattım. "Kırk beş saattir hiçbir çağrıya cevap vermedi."

"Ne?" Titus telefonu benden aldı ve uyarıları taradı. "Ne yani? Justus daire temizlendikten hemen sonra buraya geldi, odasını dağıttı, sonra da bir daha dönmek üzere gitti mi? Bu hiç mantıklı değil."

"Belki de öyledir." Başka bir giysi yığınının içinden dantel ve tel parçalarını almak için diz çöktüm ve parçalanmış sütyeni görmesi için havaya kaldırdım. "Kardeşinin çok büyük bir sırrı yoksa, bu bir kızla ilgili olabilir. Biriyle çıkıyor muydu?"

"Daha çok herkes gibi. Justus çok... sosyaldır. Muhtemelen bu konuda iyi bir örnek olamadım."

İçimden bir kıskançlık şimşeği çıktı. Titus eve kaç kız getirmişti?

Titus bir elini yüzüne götürdü ve uykusuzluk onu bir anda yakalamış gibiydi. "Ve bu uzun bir listeden sadece bir tanesi

"Anne babamız öldükten sonra kardeşime nasıl baktığım konusunda pişmanlık duyuyorum."

"Bu senin suçun değil. Ona sen bulaştırmadın." Devrilmiş bir alüminyum çöp kutusunun kenarının altından bir fotoğraf gözüme çarptı ve ona doğru giderken neredeyse bir dambıla takılıyordum. "Gerçek bir kız arkadaşı olmadığına emin misin?" Fotoğraflı incelerken sordum. Aslında yarım bir fotoğraftı bu, gülümseyen genç esmer bir kadını gösteriyordu ve bir adamın kolunu beline dolamıştı. Adamın geri kalanı fotoğrafın eksik olan yarısındaydı. "Çünkü bu bana kötü bir ayrılıktan arta kalanlar gibi görünüyor."

"Bu yeni bir gelişme olurdu ama kesinlikle mümkün." Titus fotoğrafı aldı ve kıza baktı. "Yani, iki gün önce, odasını çöpe atıyor -muhtemelen bir kız yüzünden- ve ortadan kaybolur. O gece, Corey Morris'e I55'in doğusundaki ormanda hastalık bulaştırır. Bunlar nasıl bağlantılı?"

"Hadi öğrenelim." Dizüstü bilgisayarını ondan aldım ve dağınık zeminde ilerlemeye başladım. "Oturma odasında."

Justus'un bilgisayarını kucağıma alarak kanepeye yerleştim ve Titus mutfağına yöneldi. "Bir şeyler atıştırmam lazım," dedi. "Aç mısın?"

"Her zaman." Justus'un bilgisayarını açtım ve ekran anında göz kırparak canlandı. Ve bir şifre istedi. *Lanet* olsun.

"Aşçı değılim ama birkaç sandviç yapabilirim." Titus buzdolabını açıp içini karıştırdıktan sonra yarım somun ekmeğı tezgâhın üzerine koydu. "Jambon ya da hindi."

"Şaşırt beni." Komut ekranına "şifre" yazdım ve bilgisayara erişimim reddedildi. "Hey Titus, kardeşinin şifresini bilmiyorsundur herhalde?"

"Hayır. Göbek adını dene."

"Tamam." Dizlerimin üzerinde dengede duran bilgisayara kaşlarımı çatarak baktım. "İlk adı Justus olan birinin göbek adı da Doğruluk ya da Sabır gibi bir şey olmalı."

Titus güldü. "Anthony."

"Justus *Anthony* Alexander," dedim ekrandaki alana göbek adını yazarken. "Hayır. Başka neyiniz var? En sevdiğin kitap?"

"Yaklaşık on yaşımdan beri ders kitabı dışında bir şey okuduğundan emin değılim. O zamanlar Harry Potter'ı severdi."

"Tamam." Diziden hatırlayabildiğim her karakter ismini denedim. Olmadı. "Göbek adın ne?"

"Nathaniel. Ama o bunu kullanmazdı." Titus bir dilim ekmeğe hardal sürerken başını kaldırdı. "Annemizin adını dene. Penelope."

Bunu yazdım ve kilit ekranı kayboldu. "Evet!" Sonra kaşlarımı çattım. "Buna şimdilik bir zafer diyorum, ama kardeşini bulduğumuzda, ona şifreleri için rastgele kelimeler veya ifadeler kullanmasını söylemelisin."

Titus kıkırdadı. "Üniversitedeyken şifrelerim Fibonacci dizisinin ilk altı basamağı ya da pi sayısının ilk on basamağıydı. cihaz."

"Ve, Yılın İneği Ödülü Titus Nathaniel'e gidiyor Alexander..." Gözlerimi ekrandan ayırmadan söyledim. "Görünüşe göre bilgisayarı diğer şifrelerini hatırlayacak şekilde ayarlanmış, bu bir güvenlik kabusu ama iyi niyetli ama yasadışı amaçlarımız için uygun."

"Hindi, biberli jack ve turşu. Justus'un elinde domates, marul ya da taze bir şey yok. Hem de hiç." Titus elinde iki sandviçle yanımdaki kanepeye çöktü. Her biri kendi kâğıt tabağında. Bacağı kalçamdan uyluğuma değiyordu ve teninin sıcaklığını her iki yanımda da hissedebiliyordum.

kat kat denim. "Peki şu ana kadar ne biliyoruz?"

Tabağımı aldım ve diğer tarafımdaki kanepe minderine koydum, bacağının ne kadar sıcak hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. Ekranı bakmak için eğildiğinde omzunun benimkine nasıl dokunduğunu. Nasıl, eğer ben

Döndüğünde dudaklarım onunkilere iki santimden daha yakın olacaktı ve beni öpmek *zorunda* kalacaktı. Ya da kıpırdamadan durup bunu yapmama izin verecekti.

"Görünüşe göre yaklaşık bir haftadır hiçbir sosyal medya paylaşımında bulunmamış," dedim içimi ısıtan düşüncelerden arınmaya çalışarak. "Ama altı gün önce, bir kızla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını koymuş.

bir yemek kamyonundan öğle yemeği yerken çekilmiş bir fotoğraf. Alt yazıda 'Ben ve Ivy Molly'nin Tamales'inde' yazıyor."

"Ivy. Kahretsin," dedi Titus ilk lokmasını yerken. "Bu Corey Morris'in oda arkadaşının kız arkadaşının adı değil miydi? Hani şu saldırıya uğradığı kulübenin sahibi olan?"

Gözlerimi kapadım ve Corey'nin nasıl enfekte olduğu hakkında söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştım. "Sanırım öyle. Belki de farklı bir Ivy'dir."

Titus ofladı pufladı. "Bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Daha mantıklı olan sonuç, Justus'un Morris'in arkadaşının kız arkadaşıyla ilişkisi olduğudur. Ya da

Justus'u Morris'in arkadaşıyla aldatıyormuş." Dizüstü bilgisayar ekranına bakmak için yaklaştı. "Bir soyadımız var mı?

"Hayır, ama onu etiketledi. Bir saniye." Linke tıkladım ve bir fotoğraf çektim.

sayfa yüklenirken sandviçimden bir ısırık aldım. "Ivy Lowe. Millsaps'te ikinci sınıf öğrencisi. Yurt odasında çekilmiş birkaç fotoğrafı var.

Kampüste yaşıyor gibi. Eminim numarası onun telefonundadır. Neden onu aramıyorsun?"

Titus tabağını sehpanın üzerine koydu ve cebinden kardeşinin telefonunu çıkardı. Kilit ekranına dört haneli bir numara yazdı ve numara kayboldu.

"Şifreyi biliyor muydun?"

"Hayır, ama bir şablon görebiliyorum. Ebeveynlerimizin öldüğü tarihi." Hastalıklı ama anlaşılabilir.

Titus'un omzunun üzerinden bakarak -ve boynundan birkaç santim ötede kokusunu içime çekerek- Justus'un kısa sık kullanılanlar menüsünde Ivy'nin olmadığını görebiliyordum. Bir ısırık daha aldım, Titus'un daha uzun kişiler listesinde gezinmesini izledim, sonra durdum. "Ivy Lowe. Parmaklarını çapraz yap." ARA tuşuna bastı, sonra telefonu kulağına götürdü ve sesli mesajı açıldığında gayet iyi duyabiliyordum. "Bu hiç iyi değil."

"Belki derstedir." Üst dudağımdaki hardal lekesini yaladım ve onun ağzımı izlediğini görmekten memnun oldum.

"Saat 10:30'da mı?"

Omuz silktilim. "Belki ders çalışıyordur. Ya da çalışıyordur. Ya da telefonu rahatsız etmeyin modundayken araba kullanıyordur." Bir ısırık daha aldım ve etrafından konuştum. "Muhtemelen her an sana büyük harflerle mesaj atıp Justus'a onları ayırmak için her ne yaptıysa diye bağırabilir."

Titus tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Sen *onun* onları ayırdı mı?"

"Kardeşiniz odasını dağıttı, kız arkadaşının iç çamaşırlarını parçaladı ve bir yabancıya bulaştırdı. İsteyerek yapmamış olsa bile, büyük ihtimalle problemli."

"Eğer bu doğruysa, numarasını engellemiş olabilir." Titus kaşlarını çattı. "Muhtemelen gecenin bir yarısı yurt odasına gitmemeliyiz."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama yarın kampüste onunla 'karşılaşabilirim'."

"Peki nerede olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Siber takip mucizesi sayesinde. İsimsiz kalması gereken bazı ölü psikopatların izini nasıl buldum sanıyorsunuz?"

Titus güldü, sonra bir elini kucağımdaki bilgisayara doğru cömertçe salladı. "Devam et."

O sandviçini bitirirken ben de Ivy Lowe'un bulabildiğim tüm sosyal medya hesaplarındaki paylaşımlarına göz gezdirdim. Görünürdeki ayrılıklarına rağmen, o ve Justus hala çevrimiçi arkadaşlardı, bu yüzden görebildim

Aksi takdirde özel hesaplarında gizlenecek olan resimler.

"Ivy Millsaps'te tenis oynuyor ama pek kazanamıyor. Hafta sonları eski bir giyim mağazasında çalışıyor. Ve yeterince yiyor

Bir mandırayı tek başına ayakta tutacak kadar dondurma. Yapabileceğinden değil.

resimlerinden anlıyorum." Sandviçimden bir ısırık daha alırken kaşlarımı çattım. "Belki de az yağlı yoğurttur."

"Nereden aldığını söyleyebilir misin? Yarın bir dondurmacıda insanları izleyebiliriz."

"Dükkanın adını göremiyorum ama pembe bir logosu var ve-"

Bir telefon çaldı ve Titus cebinden telefonunu çıkarana kadar Justus'un telefonu olduğunu düşündüm. "Ben Faythe." Kalp atışları hızlı ve stresli bir tempoya büründü, benimki de ona ayak uydurmak için hızlandı. Ve yine, bu bağlantı beni şaşırttı. Tüm Pride kedilerinin Alfalarının stresine karşı sempatik fiziksel tepkileri var mı? Ya da heyecanlarına? Bu garip bir Gurur bağının parçası mıydı?

Verdiğim tepki, kedi tarafımın Titus'u Alfa'sı olarak tanıdığı anlamına mı geliyordu? Yoksa bu bağlantı doğası gereği daha kişisel miydi?

Bu düşünceyle nabzım daha da hızlandı.

"Ona ne söyleyeceksin?" Düşüncelerimi tekrar rayına oturtarak sordum.

"Bilmiyorum. Ama ona bir açıklama borçluyum."

Telefonunu aldım ve Faythe'nin aramasını reddetmek için düğmeye bastım. "Robyn!" Titus onun telefonunu aldı.

"Kardeşini suçlamadan ona fazla bir şey söyleyemezsin, o yüzden şimdilik Jace ve Abby'den bilgi almasına izin ver. Daha fazla bilgi edindiğimizde onu ararız."

Kaşlarını çattı, gri bakışlarından onaylamaz bir ifade yayılıyordu ve ben içimdeki kedinin sinme içgüdüsünü bastırmak zorunda kaldım. Ama sonra dizüstü bilgisayarını benden aldı ve sehpanın üzerine, diş fırçasının yanına koydu. "Eğer plan buysa, gidip şu bilgiyi alalım."

O ayağa kalktığında ben de onunla birlikte ayağa kalktım, nabzım yeniden hızlandı. Di Carlo yerleşkesinde iki ay boyunca mecazi anlamda elim kolum bağlı oturduktan sonra, Titus'la dedektifçilik oynamak -ve bir sokak arkadaşı olan kardeşine yardım etmek- psikolojik bir komadan uyanmak gibi geldi. "Nerede? Nasıl?"

"I55'in doğusundaki ormandan başlayacağız. Eğer Justus Corey Morris'e orada bulaştıysa, burası onun düzenli avlanma alanı olabilir. Ne kadar zamandır şekil değiştiren olursa olsun." Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Bunun ne kadar uzun bir süre olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kendi kardeşimin ne kadar zaman önce şekil değiştirdiğini bile nasıl bilemem?
Enfekte mi?"

"Bu senin hatan değil Titus." Tekrar oturdum ve dizüstü bilgisayarını açtım. "Gecenin bir yarısı ormana gideceksek bir plana ihtiyacımız var. Ya da en azından bir başlangıç noktası."

"Tamam..." Tekrar yanıma oturdu, sıcak bacağını bacağıma bastırdı ve ben internette Jackson, Mississippi haritasını açıp uydu filtresine tıklarken beni izledi. "Tamam, I55'in doğusu. Şehrin kuzeyinde mi güneyinde mi?"

"Güney. Morris de öyle dememiş miydi?"

"Sanırım öyle." Yakınlaştırdım ve bir kulübe bulana kadar ormanlık alanlarda gezindim. Uydu görüntüsü küçük binayı yakından görmeme izin vermiyordu ama enlem ve boylamını veriyordu.

"Bunun doğru kabin olduğunu nereden biliyorsun?" Titus sordu, o kadar yakındı ki nefesini ensemden hissedebiliyordum. Elimdeki işe odaklanabilmek için konsantre olmam gerekiyordu.

"Bilmiyorum." Koordinatları not aldım, sonra haritada biraz gezindim ama yakınlarda sadece bir kulübe daha buldum. "Tamam, nehri geçmek zorunda kalmadan ulaşabilecekleri sadece iki tane var. Bu iyi bir başlangıç noktası."

"Harika. Hadi gidelim."

Justus'un dizüstü bilgisayarını cam sehpanın üzerine koydum ve Titus uzanıp beni koltuktan kaldırdı, bakışları benimkilere kilitlenmişti. Elimi tutuşu gevşedi ve sadece tutana kadar oyalandı. Bağlantıyı yeniliyordu.

O tatlı, masum temas -elinin benimkine değmesi- hiçbir şey olmamalıydı ama sanki... bir *şeymiş* gibi hissettirdi.

Tırmalandığım gecedan beri ilk kez istediğim bir şey.

Boştaki elimi koluna ve boynuna doladım, sonra ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve onu öptüm. Kendimi bu dürtüden vazgeçiremeden.

Titus boğazının derinliklerinden tatmin olmuş bir ses çıkardı. Elleri yanlarımı buldu, sonra sırtımda gezindi. Alt dudağını emdim, tadına baktım, sonra dilimi ağzına kaydurdım. İnledi.

Sonra birden Titus gitti. Gözlerimi açtığımda onu bir metre ötede, arzu ve suçluluk karışımı bir acıyla bana bakarken buldum. "Bunu *gerçekten* yapmamam gerekiyordu."

"Neden? Konsey sana yapmamanı söylediği için mi?" Titus kaşlarını çattı. "Telefon konuşmama kulak misafiri mi oldun?"

Omuz silktim. "Sadece Faythe'ye beni 'baştan çıkarmak' gibi bir niyetin olmadığına dair söz verdiğin kısım."

Yavaşça nefes verdi. "Bunu konsey bizi birlikte istemediği için söylemedim. Haklı oldukları için söyledim. Gençsin, yenisin ve savunmasızsın. Ve ben bir otorite figürüyüm. Bu yanlış."

"Artık *benim* otorite figürüm değilsin." En azından resmi olarak.

"Robyn..."

"Hayır, ciddi. Sen benim patronum değilsin ve vermeye çalıştığın hiçbir emri yerine getirmeye niyetim yok. Dolayısıyla, sen benim otorite figürüm değilsin. Avantaj sağlamıyorsun. Bunu kışkırtmıyorsun bile." Bir adım öne çıkıp onu tekrar öptüm ve bu sefer geri çekilmeye çalıştığında. Dudağını nazikçe ısırdım.

"Robyn, yapamazsın-"

"Siktir et." Geri adım attım, damarlarımda öfke ateşi yanıyordu.

"Senin diğer Alfalardan farklı olduğunu düşünmeye başlamıştım ama sen kalkmış bana kimi öpüp öpemeyeceğimi söylüyorsun. Eğer beni öpmek istemiyorsan, o zaman bu kararı kendin ver. Bir kadını reddeden bir erkek olarak, artık sahip olmadığı bir pozisyonu bahane olarak kullanan bir Alfa olarak değil. Ama bunu benim için yaptığını söylemeye *cüret* etme.

"Kendi kararlarımı kendim verebilirim."

ON DÖRT

Titus

Otoyol karanlıktı, asfalt hala kaygandı, yağmur dinmiş olsa da bir saat önce sona erdi. Telefonum Robyn'in elinde vızıldadı ve arama harita uygulamasını yarıda keserek yönümüzü bulduğumuz enlem ve boylamları gizledi.

"Yine Faythe." I55 otoyolunun kenarında yavaşça ilerlerken telefonu görmem için bana doğru tuttu. "Sanırım cevap vermemi istemiyorsun?"

"Doğru tahmin ediyorsun."

"Belki de aramalıyım. Aradığımı bilirse aramayı bırakabilir.

Tamam."

"O zaman ona telefonundan mesaj at. Konuşmayı ertelemek senin fikrindi.

ve tekrar azarlanmak istemiyorum."

"Sana küfretmedim." Robyn telefonumdaki aramayı reddetti ve harita yeniden belirerek cipimin içini aydınlattı.

"Seni kastetmedim."

Ama telefonumu haritayı görebileceğim şekilde gösterge paneline yerleştirirken cevap vermedi, sonra da ona ödünç verdiğim siyah yün ceketin cebinden yeni telefonunu çıkardı. Hâlâ kızgındı ve onu suçlayamazdım.

Onu öpmeyi bırakmak için tüm irademi kullanmıştım ve aklım bana doğru şeyi yaptığımı söylese de kalbim ikna olmaktan çok uzaktı. Bedenim de öyle.

Artık Alfa sen değilsin. Yetkim yoktu ve muhtemelen bir daha da olmayacak. Robyn'i öpmek hiçbir çıkar çatışması ya da görevi kötüye kullanma teşkil etmezdi. Ve o da *açıkça* öpülmek istiyordu, en az benim onu öpmek istediğim kadar.

Özür dile. Arabayı yolun kenarında durdurup onu öpebilirdim. Ona kardeşime ve diğer haklarından mahrum bırakılmış sokak hayvanlarına yardım etmek istemesinin benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilirdim. Ve bana. Tamir edebilirdim.

Çünkü tek yapmak istediğim onu öpmekken duygularını incittiğimi bilmek beni bir pislik gibi hissettirdi.

Robyn'e baktım ve onu Faythe'ye bir mesaj yazarken buldum.

Hey, ben Robyn. Ben iyiyim. Titus iyi. Güvendeyiz ve en kısa zamanda seni arayacak.

"Pekala, bir yol bulur bulmaz sola dönmemiz gerekiyor.

Orman," dedi haritaya bir bakış atarak, ama sesinde bir mesafe vardı.

Belirgin bir sıcaklık eksikliği. "Koordinatlara yaklaşıyoruz." Telefonu kucağında çaldı ve gelen mesaja baktı. "Faythe arıyor. Onu aramamızı istiyor. Rahatsız etmeyin moduna alacağım," dedi.

Parmaklarıyla ekrana dokundu, sonra bana hiç bakmadan yola döndü.

"Sanırım şurada toprak bir patika görüyorum. Sen görüyor musun?"

Gözlerimi kısarak karanlığa baktım. "Evet." Dikiz aynasına baktım, sonra otoyolun iki şeridini de geçerek ormana açılan küçük yola saptım. Farlar topraktaki birkaç lastik izinin üzerinde parlıyordu.

"Bu izlerden herhangi birini tanıdığınızı sanmıyorum?" Robyn ön camdan gözlerini kısarak izlere baktı.

"Hayır. Pati izlerini tanımakta lastik izlerinden daha iyiyimdir ve bu konuda doğuştan gelen çoğu toms kadar iyi olduğumdan şüpheliyim." Ormanda av peşinde koşmak için doğmuş sayılırlar.

GPS haritasından ilerleyişimizi izlediğimiz inişli çıkışlı bir buçuk milin ardından Robyn bana durmamı söyledi. "Yarım mil uzaktayız. Kamyonla daha fazla gidersek ışık ve motor sesi onu ürkütebilir."

Haklıydı. Özellikle de yasadışı iz sürme becerilerini kendi kendine öğrendiği düşünüldüğünde çok etkilendim. Ancak... "Eğer dışarıdaysa

burada kedi formunda, bizi çoktan duymuş olacak," dedim. "Görünüşe göre buradan yürüyeceğiz."

Robyn başını salladı. "Yer değiştirmek ister misin, yoksa ben mi değiştireyim?"

Şaşkınlıkla ona tekrar baktım ve o da gözlerini devirdi. "Son iki ayımı infazcılarla çevrili olarak geçirdim. O iki adamın Devriyeler bir kişi yaya, bir kişi de dört patili olarak çalıştığından ekibin her iki şekilde de avantajlara erişimi vardır - bir kedinin gözleri, kulakları ve burnu ile bir insanın başparmakları ve cep telefonu. Ama..." İç çekti. "Tam olarak

kedi formundaki içgüdülerimde *tamamen* ustalaştım. İçgüdülerden kastım kan tutkusu." Kadının yüz ifadesi, bu itirafın dilinde kötü bir tat bıraktığını gösteriyordu.

Omuz silktim. "Tamam, yer değiştireceğim. Ama iki ayak üzerinde gideceksen

bunu taşımak zorundayım." Torpido gözünü açmak için ona doğru eğildim ve daha açamadan başını salladı.

"Nasıl ateş edileceğini bilmiyorum-"

"Bu bir şok tabancası." Hantal, kare bir namlusu olan plastik tabancayı çıkardım ve kucağına bıraktım. "Ne olur ne olmaz. İşaret ediyorsun ve vur."

"Okaaay." Robyn silahı ödünç aldığı elbisesinin sağ cebine yerleştirdi. Palto.

"Gerçekten kardeşimi vurmana izin vereceğimi mi sandın?"
Arabadan inerken sordum.

"Hayır." Güldü. "Gerçi bu ilginç bir aile dinamiğine işaret ederdi."
Arabasının kapısını açar açmaz dişleri takırdamaya başladı - Mississippi'de
bile Şubat soğuk bir aydı - ben de
ve ceketimin yakasını boynuna ve çenesine doğru katladım.

Birkaç santim öteden bana bakana kadar ne yaptığımı ya da bunun
ne kadar samimi bir hareket olduğunu fark etmemiştim. Belli ki ona gönüllü
olarak dokunmuş olmama şaşırmıştı.

İçime çektiğimde, onun kokusu ödünç aldığım paltonun kokusuyla
karıştı ve bu karışım kalbimin daha sert atmasına neden oldu. O an doğru
hissettirdi. Sanki şu anki görevimizden alınmış, herhangi bir zaman ya da
mekâna yerleştirilmiş ve Avrupa'da karlı bir tatil gününde onu montuma
sarıyor olabilirdim. Ya da kendi arazimizde tempolu bir öğleden sonra
yürüyüşü yapıyor olabilirdim.

Ve birden bunların ikisini de istedim. Robyn'le tehlike ve stresin
gölgesinde kalmayan anlar. Gururumu kalıcı olarak kaybetmiş olma ve
kardeşimin de yakında hayatını kaybetme ihtimali.

Bunu fark edince irkildim, boğazımı temizledim ve geri adım attım.

"Peki, plan nedir?" Robyn ben arabanın etrafında tekrar dönerken
sordu

ve ceketimi çıkardım. "Etrafta dolaşacağız ve umarım

Kardeşin mi?"

Paltomu katladım ve sürücü koltuğunun üzerine koydum.

"Kulübenin olduğu yöne doğru yürüyeceğiz ve evet, umarım kardeşimi buluruz. Ya da en azından

Yakın zamanda burada olduğunu doğrulamak için kokusundan bir iz."

Gömleğimi başımın üzerine çektim ve göğsümü utanç ya da çekingenlik belirtisi olmadan incelediğinde şaşırmadım ama kesinlikle memnun oldum.

Daha önce de kadınlar tarafından takip edilmiştim.

Forbes'un "30 Yaş Altı 30" listesinde okudukları ben, gerçek benden daha farklıydı- ama Robyn diğer kadınlardan çok azının sahip olduğu şekilde sınır tanımaz ve kendine güvenen biriydi. Kibirli, küstah ya da nazlı değildi. Sadece... açıktı. Ne istediği konusunda dürüsttü, sadece başkalarına karşı değil, kendine karşı da.

"Ya Justus'u bulamazsak?" diye sordu, ben pantolonumun fermuarını açarken arabamın kaputunun üzerinden beni kayıtsızca izliyordu. "Ya da ondan herhangi bir iz?"

"Sonra daireye dönüp biraz uyuyacağız ve

Yarın tüm sınıflarını gözetleyeceğiz ve Ivy Lowe'a ulaşmaya çalışacağız."

Ay ışığında çırılçıplak ve tüylerim diken diken olmuş bir halde duruyordum ve birden arabanın ön tarafının beni kalçalarımın altına ağsının görünmesini engellediğine sevindim - mahrem bir ilk izlenim *asla* dondurucu soğukta verilmemeliydi.

Sürücü tarafındaki arka kapıyı açtım ve döşeme tahtasından bir sırt çantası aldım. "Bunu taşımana ihtiyacım var," dedim anahtarlarımı ve giysileri çantaya doldurdu, sonra da arabanın kaputunun üzerinden ona fırlattı.

Ben vites değiştirirken Robyn arabanın ışıklarını söndürdü ve kapıları kilitledi, sonra kaputa yaslandı ve ben nihayet dört patim üzerinde durana kadar GPS haritasını inceledi.

"Vay canına, çok hızlıydı." Sırt çantamın kayışlarını omuzlarında daha yükseğe yerleştirdi. "Tecrübe kazandıkça hızlanacak mıyım?"

Ağzımı ona doğru salladım. Sonra başımı doğuya, kulübenin genel yönüne doğru salladım. Corey Morris bize kulübenin elli metre yakınında saldırıya uğradığını söylemişti. Justus'u ormanda bulacağımıza ikna olmaktan çok uzaktım ama evde değildi ve bir yerlerde olmalıydı.

"Evet. Gidelim." Ormana, doğuya doğru yöneldi ve ben de onun yanında ilerledim.

İnsan adımları beceriksizce ve barizdi, en azından benim kedimin kulağına göre, ama belli ki gizli olmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı botu üçüncü kez bir çukura girdiğinde. Dal.

Ona eğlenceli bir homurtu verdim. Adımlarının ne kadar gürültülü olduğu önemli değildi.

Eğer Justus dışarıda kedi formunda olsaydı, onun geldiğini duyardı.

düşen her yaprağa basmamayı başarabilirdi. Tabii Robyn gibi o da bilinçli bir çaba sarf etmeden dinleme sanatında henüz ustalaşmamışsa.

Ormanın derinliklerinde bir ışık yanıp söndü ve ben donakaldım, vücudum gerildi. Derin derin nefes aldım ama hiç yabancı koku almadım.

"Ne? Kokusunu alıyor musun?" Robyn havayı abartılı bir şekilde kokladı ama kaşlarını çatmasından anladığım kadarıyla o da benimle aynı orman sakinlerinin kokusunu alıyordu: kokarcalar, kunduzlar, rakunlar ve yakınlarda bir yerde çok gergin bir geyik.

Başımı salladım ve dümdüz ileriye baktım, konuşma yeteneğinden yoksun bir şekilde bakışlarını doğru yöne yönlendirmeye çalıştım. Sadece gözlerini kısarak ormana baktığında, henüz insan gözlerinin ışığı algılayabileceği kadar yakın olmadığımızı fark ettim. Bu yüzden ben yürümeye devam ettim, o da olabildiğince sessizce beni takip etti.

Yirmi metre sonra usulca nefes aldı. "Bir ışık. Kulübe mi?" Işığın sarımsı bir tonu vardı ama bir alevin zıplaması ya da sıcak görünümü yoktu. "Loş, en azından benim insan gözlerime göre, ama GPS'e göre-" Görmem için ekranı uzattı. "-Kabin yönünden geliyor."

Biz de devam ettik. "Hâlâ kokusu yok mu?" diye fısıldadı biz devam ederken.

Başımı salladım.

Kulübeye yaklaştıkça daha fazla ayrıntı görebiliyordum. Eski ve küçüktü -muhtemelen sadece bir odası vardı- paslanmış metal bir çatısı vardı. Kulübenin pencereler kirliydi ama bize bakan iki pencere de tek bir loş ampulle aydınlatılıyordu.

Bir dizi eğri büğrü tahta basamağın tepesinde, ön kapı aralık duruyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Robyn. "Sekiz yaşından büyük hiç kimse ön kapı açık."

Belli ki Brandt'le fazla vakit geçirmemişti. Ama söyledikleri doğrudu.

Birkaç kısa koklamayla havayı koklarken ağzım sallanıyordu.

Ölüm. Çürüme. Çürüme. Dışkı.

Nabzım çılgınca bir ritme büründü ve olabildiğince hızlı bir şekilde kabine doğru havalandım.

"Bekle!" Robyn arkamdan koşarken seslendi, tüm ihtiyatı bir kenara bırakmıştı.

Belli ki kokladığım şeyin kokusunu henüz alamamıştı ama bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu.

Ben içeri girdikten bir süre sonra kulübeye daldı, sonra koku burnuna gelince bir eliyle burnunu kapatarak geri çekildi. Sonra öğürdü ve sendeleyerek verandaya çıktı.

Hoş olmayan kokular insan formunda daha zayıftır, ancak tahammül edilmesi çok daha zordur. Özellikle de onlara alışık değilseniz.

Robyn ağzından taze bir nefes alıp verirken, ben ahşap korkuluktan kulübenin küçük mutfağının hemen üzerindeki ikinci kattaki çatı katına baktım ve yukarıda kokladığım trajedinin ayrıntılarını analiz etmek için derin nefes aldım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Robyn kabine girerken, eliyle Sırt çantamın kayışlarını tutuyordu, dişleri bariz bir öğürme refleksine karşı sıkılmıştı. Uzun, yavaş bir nefes daha çekti ve pis kokudan kaçma dürtüsünü kontrol etmek için savaştığını görebiliyordum. "Bir ceset mi var?" diye sordu ve ben hâlâ çatı katına bakarak başımı salladım.

Yıpranmış oturma odası mobilyalarına, küçük, pis mutfığa ve kül dolu şömineye göz attı ama ölüm kokusu için belirgin bir kaynak bulamadı. Sonunda bakışları, kedigil burnumun kaynağı çoktan tespit ettiği çatı katına yöneldi. "Yukarıda mı?"

Sol taraftaki minderin kenarında bir kadın çantasının durduğu yırtık pırtık kanepeye doğru ilerledim. Uzanarak çantayı ittim. Bir pençemle tuttum ve düştü; makyaj malzemeleri, kağıt mendiller ve çeşitli diğer eşyalar yılların trafiğiyle aşınmış ahşap zemine saçıldı. İçindekileri kokladım, sahibinin iz bırakan kokularına alışmaya çalıştım.

"Justus mu?" Robyn fısıldayarak, bakışlarını masanın üstünden ayırdı. çatı katı.

Başımı salladım. Sonra yere uzandım ve yer değiştirmeye başladım, Çünkü kedi formunda ona söyleyebileceğim ya da yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Bedenim kendini parçalayıp yavaşça, acı içinde kas ve kemiklerden oluşan bir insan konfigürasyonunda yeniden birleştirirken Robyn sırt çantamı yanımda yere koydu, sonra küçük odayı geçip dar merdivene doğru ilerledi.

Beni beklemesini istedim -çürüyen bir cesedi tek başına bulmak zorunda kalmamalıydı- ama vardiyam tamamlanana kadar sadece şunları dinleyebilirdim

Merdivenleri çıkarken ahşap gıcırıyordu.

Vardiyam birkaç yumuşak, hırıltılı patlama ve derin bir sesle sona ererken

Kemik gıcırıtları, Robyn'in nefesi kesildi. Başımı kaldırdığımda onu çatı katında kambur dururken buldum, çünkü sadece sekiz ayağa ulaşan değerli tavan

Tam boy bir yatağın hemen üzerinde, ucunu parmaklıkların arasından görebildiğim bir yükseklik.

Sırt çantamı yere attım ve pantolonumu giymek için çabaladım, ardından basamakları ikişer ikişer çıktım. Çürümenin kokusu insan formunda belirgin bir şekilde daha zayıftı, ama ölçülemeyecek kadar daha kötüydü, çünkü insan beynim sadece gerçekleri değil -çürüme eşittir ölüm- daha karmaşık ve yıkıcı duygusal gerçekliği de işliyordu.

Birisi öldü.

Çantası hâlâ yerde terk edilmiş halde duran bir kadın

Kabin

Ölü kız yatakta yatıyordu - odadaki tek mobilya parçası

Kulübenin çatı katında, buruşuk, eski moda yatak örtüsünün üstünde.

Tamamen giyinikti, görmeyen gözleri tavana bakıyordu. Koku korkunç olsa da, görünürde çürüme belirtisi yoktu. Kimliği açıktı. Ivy Lowe'u bulmuştuk.

Ama onu önce başka biri bulmuştu.

Ivy'nin sol baldırından et parçaları kopmuştu. Bir şey onu *iyiyordu*. Altındaki battaniyede nispeten az kan vardı, bu da kalbinin yemek başlamadan önce durduğu anlamına geliyordu.

Yine de... "*Orospu* çocuğu," diye fısıldadım.

"Yapamam... Yapamam..." Robyn'in sözleri yolda kaybolmuş gibiydi. Kollarımı ona doladım ve yüzünü merdivenlere dönmesini sağladım. Elleri yavaşça sırtımı buldu ve beni çaresizce kucaklayana kadar sıkıldı.

"Biri onu *iyiyordu* Titus."

"Onun bir şekil değiştiren olduğunu bilmiyoruz." *Lütfen, Tanrım.* Justus... "Kapı açıktı. Kabine herhangi bir şey girmiş olabilir." "Nasıl öldü?" Robyn'in odağı yüzüme yapışmıştı sanki cesede bakmaya daha fazla dayanamadı.

"Benim tahminim çizik ateşı." Ayağa kalktım ve Ivy'nin kolunu kaldırdım, iltihaplı ama gözle görülür derecede küçük bir dizi çizik etine zarar vermişti. Kolunu yan tarafına doğru yeniden yerleştirdim ve geri çekildiğimde topuğum

Bir şey. "Bir tüfeği vardı." Tüfeği almak için diz çöktüm, sonra üstündeki kolu geri kaydardım. "Mermi sıkışmış." Bir an düşündüm. "Tamam. Belki de

Justus, Corey Morris'i enfekte ettikten sonra kulübeye geldi. Bu yine de bir kaza olabilirdi," diye ısrar ettim. Robyn itiraz etmedi. "Ivy korktu, ama tüfeği ateş almadı." *Mucizelerin mucizesi*. "Belki bir sopa gibi savurdu ve onu savuşturdu, belki de düşürdü. Her iki durumda da, adam ona bulaştı."

"Bunu bilemezsin," diye işaret etti Robyn. "Hiç yer değiştirmede ve yaraları koku almak için çok sık, bu yüzden Ona kimin bulaştırdığından eminim."

"Makul bir varsayımda bulunabiliriz. Justus o gece buradaki tek şekil değiştirendi ve Corey Morris'e de onun bulaştırdığını biliyoruz. Ivy ile birlikte buradaydı ve..." Kaşlarımı çattım. "Diğer adama ne oldu? Morris'in

Ole Miss'teki oda arkadaşım. Adı neydi?"

"Leland bilmem ne. Ivy'nin erkek arkadaşıydı." Robyn kaşlarını çattı. "Ama Justus'u mu yoksa Leland'ı mı aldattığını bilmiyoruz. Her iki durumda da, bu kesinlikle yeni enfekte olmuş bir sokak köpeğini harekete

geçirmek için yeterli olacaktır. Özellikle de kardeşin onun üzerinde diğer adamın kokusunu aldıysa."

"Ne yani, Justus'un onları buraya kadar takip ettiğini mi düşünüyoruz, belki onlarla yüzleşmek, belki de şüphelerini doğrulamak için? Sonra da sinirlendi ve kontrolünü mü kaybetti?"

Robyn omuz silkti. "Bu benim de başıma geldi."

"Bu hepimizin başına gelmiştir. Ama çoğumuz öldürmeyiz."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum." Robyn tekrar Ivy'nin kolunu işaret etti. "Silahı işe yaramadı ama yine de onu zar zor tırmaladı. Eğer kendisi de yeni enfekte olmuşsa ve senin verdiğin danışmanlık ve bilgilerden faydalanmamışsa

muhtemelen onu tırmalamanın onu öldüreceğini bilmiyordu. Hatta kendini beyzbol sopası olarak kullandığı bir tüfekle savunmuş bile olabilir."

"Tamam." Olayları onun yorumlamasına bağlı kalmanın cazibesi güçlüydü. Küçük kardeşimin bir katile dönüştüğünü düşünmek istemiyordum. Ama Justus'u sevdiğim için diğer olasılıkları da göz ardı edemezdim.

"Onu bulabilseydik emin olurduk."

"Kayıp olan tek kişi o değil. Corey Morris'e göre, Leland enfekte olduğunda Ivy ile birlikte kulübedeymiş."

"Sence Justus ona da mı bulaştırdı?"

Robyn omuz silkti. "Zarar görmeden gitme ihtimali çok düşük, değil mi?"

Başımı salladım. *Özellikle de Justus'un kız arkadaşıyla yatıyorsa.* İnsanlarda bile bu tür bir ihanet genellikle şiddete yol açardı. İçgüdülerini ve dürtülerini kontrol edemeyen yeni enfekte olmuş bir şekil değiştiren için...?

"İşte bu yüzden Gurur'un tanınması gerekiyor. Yeni sokak hayvanlarının yapı ve yardım. Eğitim. Destek. Justus ve ona bulaşan her kimse neye dönüştüklerini bilselerdi, hastalığı yaymazlardı. enfeksiyon." Buna inanmak *zorundaydım.*

"Anlaştık. Peki, onu ne yapacağız?" Robyn cesede bir kez daha bakmaya cesaret etti. "Sanırım polisi arayamayız."

"Doğru tahmin ediyorsun. Eğer morga ulaşabilseydi, en azından büyük kedilerle ilgili bir uyarı yayınlarlardı ve avcılar da bir kedi yakalayabilmek umuduyla bölgeye akın ederdi."

"Peki onunla ne yapmamız gerekiyor? Onu burada bırakamayız." "Onu gömeceğiz. En azından bunu yapabiliriz."

Robyn, "Ama burası onun ailesinin mülkü," dedi. "Kayıp olduğunu anladıklarında, insanların ilk bakacağı yer burası olmayacak mı? Onlar taze bir mezara dikkat edin."

"Evet, ama onu saygımızdan ve kaçınılmaz keşfi geciktirmek için gömüyoruz, bir şey saklamak için değil," diye açıkladım. "Otopsi, gömülme dışında herhangi bir cinayet kanıtı ortaya çıkarmayacaktır ve eğer kanını test ederlerse, laboratuvar muhtemelen numunenin kontamine olduğunu varsayacaktır."

onu tırmalayan kedi tarafından." Omuz silktim. "Polislerin elinde bir gizem olacak ama araştıracakları gerçek bir suç yok."

Üzerini örtecek bir battaniye ya da başka bir şey bulma umuduyla etrafıma bakındım ama zaten üzerinde yattığı yatak dışında hiçbir şey yoktu. "Umarım buralarda bir yerde bir kürek vardır."

Kabinin kendisinden, birkaç büyük parçadan başka işe yarar bir şey çıkmadı.

mikrodalğanın altındaki çekmecedeki kaşıklar. Ama arkadaki açıklıkta küçük bir kulübe duruyordu ve içinde yakacak odun kesmek için bir balta ve iki kürek bulduk.

Bir tanesi kırılmıştı.

Ben kulübenin arkasındaki ağaçların arasında mezarı kazmaya başlarken Robyn zavallı Ivy'yi üzerinde öldüğü battaniyeye sararak dışarı çıkardı.

"Öleli bir günden fazla olmuş olamaz," dedi Robyn cesedi dikkatle yere, hâlâ sığ olan deliğin yanına yatırırken. Eğer bir şekil değiştiren olmasaydı, neredeyse kendi boyutlarında bir kadını merdivenlerden aşağı tek başına, beşikte taşıyamazdı. "Nasıl bu kadar kötü kokabilir?"

"Şöminedeki kül miktarına bakılırsa, öldükten sonra ateşin bir süre daha yandığından şüpheleniyorum. Bu, kapı aralık olsa bile kulübeyi sıcak tutmuş olmalı ki bu da çürüme sürecini hızlandırır." Bir tane daha attım

Mezarın yanında büyüyen yığının üzerine bir kürek toprak attı. "Öyle bile olsa, kokunun herhangi bir insandan çok daha fazla farkındayız."

Robyn ellerini benden ödünç aldığı siyah yün paltonun önünde gezdirdi. "Sanırım bunu yakman gerekecek. Ve sadece kanıtlardan kurtulmak için değil."

"Neyse ki Justus'un bir şöminesi var."

Bir süre, küreğin toprağa vuruşu ve cırcır böceklerinin korusu dışında sessizlik içinde kazdım. Robyn battaniyeye sarılı bohçaya baktı ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki endişelenmeye başladım.

"İyi misin?" Soğuğa rağmen alnımdaki ince ter tabakasını silerek sonunda sordum.

"Çizik ateşinden kurtulmasaydım başıma gelecek olan bu muydu?" Sesi gergin geliyordu. "Jace ve Abby beni öldüğüm ormanda isimsiz bir mezara mı gömeceklerdi?"

"Sen ölmedin."

"Ama ya ölseydim?"

Bana bunu söyletecekti. "Eğer ölmüş olsaydın, o zaman evet. Senin için ellerinden gelenin en iyisini yaparlardı ki bu da muhtemelen Ivy için kazdığım altı metrelik çukurdan iki metre daha derin kazmak anlamına gelirdi." Daha önce hiçbir mezarı tek başıma kazmak zorunda kalmamıştım. Geçmişte

kürekleri olan infaz memurları yardım etti. Bir şekil değıştirenin gücüyle bu iş zor değildi. Ama sıkıcıydı.

"Peki ya ailesi?" diye sordu Robyn. Ama asıl bilmek istediğı, bu varsayımsal ölüm durumunda kendi ailesiydi. "Ona ne olduğunu asla öğrenemeyecekler, değil mi? O sadece... gitti."

"Şansım varsa, evet." Küreğı başka bir toprak yığınınna soktum ve daha fazla toprak çıkardım. "En azından bu şekilde, bir yerlerde hâlâ hayatta olduğunu umabilirler. Bu nasıl öldüğünü bilmekten daha iyi değil mi?"

"Hayır." Robyn tereddüt etmedi. "Sahte umut asla daha iyi değildir." Ayağı kalktı ve pantolonundaki ve ceketimin arkasındaki kirleri temizledi. "Dur, biraz kazayım."

"Gerek yok. Neredeyse bitirdim."

"Sıkıldım." Küreğı benden aldı ve beş dakika izledikten sonra, topraktan toprak parçalarını elimle çekmeye hazırdım, sadece yapacak bir şeyim var.

"Neden kabinde içecek bir şey var mı diye bakmıyorsun?" dedi kıpır kıpır olduğumu fark ettiğinde.

"Susuzluk giderici mi yoksa eğlence amaçlı mı?"

"Susuzluk giderici." Saçlarını yüzünden itti ve alnında bir kir lekesi bıraktı. "Bilirsin işte. Bütün o kürekler yüzünden."

"Hallediyorum." Kulübenin ön tarafına doğru döndüm ve içeri girdiğimde, Ivy'nin cesedinin çıkarılmasıyla çürüme kokusunun önemli ölçüde azaldığını görmekten memnun oldum.

Buzdolabında tarihi geçmiş bir kutu karbonattan başka bir şey yoktu ve dolaplar boştu, bu yüzden sırt çantamdan boş su şişesini aldım ve lavabodan doldurdum. Dışarıdan bir çığlık ve gümbürtü duyduğumda tekrar kapıya yönelmiştim.

Alarm vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti. Nabzım hızla atarak ön merdivenlerden aşağı indim ve küçük kulübenin etrafından dolandım, sonra kulübenin yanından geçtim, orada bir hırıltı midemden boğazıma doğru tırmandı.

Robyn, ön pençeleri omuzlarında, ağzı boynundan birkaç santim uzakta olan iri bir şekil değiştiren tarafından yere yatırılmıştı.

Beni duyunca başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi.

Ona zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırdım ve su şişesini tutmaya devam ederek toprakta kayarak durdum. Ona bir kez baktığımda bu kedinin Justus olmadığını anladım. Bakışlarında hiç tanıma yoktu.

Robyn'in tehlikede olduğunu görünce içimde kabaran öfkeyi bastırarak, onu sakinleştirmek için alçak ve eşit bir sesle konuştum. "Hey.

Sorun yok.

Sana zarar vermek için burada değiliz ve hiçbir şey

istemiyoruz." Hırlamaya devam etti ama

öncekinden daha yumuşaktı.

"Benim adım Titus Alexander. Yakaladığınız bayanın adı Robyn Sheffield. Bizler şekil değiştirenleriz. Sizin gibi."

Kedinin kafası garip bir şekilde insani bir şaşkınlık ifadesiyle eğildi ve bunu beni dinlediğinin ve anlayabildiğinin teyidi olarak aldım. Yine de ifademdeki bir şey onu açıkça şaşırtmıştı.

"Kokla onu," dedim ama kedi bana sadece göz kırptı. "Cidden, kokla onu."

Ağzını boynuna doğru indirdiğinde Robyn'in nefesi kesildi ve bir süre O an büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Eğer koklamak yerine boğazını ısırırsa, kız ölmüş sayılırdı.

Eğer böyle bir şey olursa, hiçbir şey onu çıplak ellerimle parçalamama engel olamazdı.

Ama kedi sadece derisini kokladı, sonra bana döndü.

"Tanıdık geliyor, değil mi? Çünkü o bir şekil değiştiren, tıpkı senin gibi. Tıpkı benim gibi. Sana ne olduğu konusunda kafan biraz karışık görünüyor, bu yüzden bir tahminde bulunacağım ve haklıysam başını sallayacaksın. Tamam mı?" Dedim ama o sadece bana baktı, hala Robyn'in omuzlarında duruyordu, o ise ölçülü nefesler alıyordu, belli ki kıpırdamadan yatmaya çalışıyordu. "Sanırım birkaç gün önce şimdiki halinize benzeyen bir kedi tarafından saldırıya uğradınız."

İnsan formundaki burnumla kokusunu alabilecek kadar yakın değildim ama bir tırmık humması salgınına rastlamadıysak, bu şekil değıştirenin kardeşim olmadığı sonucuna vardıktan sonra çıkarabileceğim tek bir mantıklı sonuç vardı. "Adın Leland mı?"

Kedi başını tekrar yana eğdi ve sessizce bana bir soru sordu.

"Eğitimli bir tahmindir. Dün bir arkadaşınızla tanıştık," diye açıkladım. "Corey Morris. Bize geçen gece Ivy ile birlikte kulübeye geldiğinizi ve bir kedinin ona saldırdığını söyledi. Biz ona açıklayana kadar o kedinin bir şekil değıştiren olduğunu bilmiyordu ve sanırım sen de bilmiyordun." Ona cevap vermesi için bir saniye verdim ama nasıl cevap vereceğini biliyormuş gibi görünmüyordu. "Eğer haklıysam, başını sallayabilirsin."

Leland'ın ağzı önce tereddütle aşağı yukarı sallandı ve başının üzerindeki ampulün havada parladığını görebiliyordum. O tek hareketle, kedi ve insan yarıları arasındaki uçurumu kapatmıştı.

Kedi formunda bile insan düşüncesi ve iletişim yeteneğine sahip olduğunu anlamak, her iki parçasının uyumlu bir şekilde bir arada var olmasına yönelik ilk adımdı.

"Güzel. Şimdi, Robyn'in kalkmasına izin verersen, o ve ben Ivy'yi düzgün bir şekilde gömmeyi bitirebiliriz ve eğer istersen, insan formuna geri dönme konusunda seninle konuşabiliriz. Bunu henüz yapmadın mı?"

Leland yavaşça ağzını ileri geri salladı.

"Yardım etmekten mutluluk duyarız."

"Üzerimden kalkarsan," diye yineledi Robyn, göğsündeki ağırlığın etkisiyle sözcükleri zorlanmıştı.

Ve sonunda Leland dikkatlice geri çekildi.

"Teşekkürler." Robyn yavaşça doğruldu, ani hareketlerle onu ürkütmemeye dikkat etti. Sakin görüldüğünde, aynı yavaşlıkla ayağa kalktı ve yün paltosunun arkasındaki kir ve yaprakları fırçalamaya başladı.

Onu kollarıma almamak, ondan uzaklaştırmamak ve öpmemek için kendimi zor tuttum. Onu uzaklaştırmakla ne kadar aptallık ettiğimi söylememek için kendimi zor tuttum. Ölebilirdi. Onu *kaybedebilirdim*.

Ama o dinlerken bunların hiçbirini ona söyleyemezdim. Yeni bir sokak köpeği onun ne kadar güç sahibi olduğunu bilmemeliydi. Ya da onu öldürmeye ne kadar yaklaştığımı.

"Ivy'yi gömmeyi bitirsek senin için sorun olur mu?" Robyn, yaşadıklarından sonra etkileyici bir şekilde sakinleşerek sordu.

Uzun bir tereddüt anından sonra Leland başını salladı.

"Neden sen onunla vardiyası hakkında konuşurken ben de bunu yapmıyorum?" Leland'ın üzerine atladığında düştüğü belli olan küreği aldım ve gerekirse silah olarak kullanmaya hazırlandım. Leland'ı ne kadar çabuk içeri alırsak

Justus hakkında onu o kadar çabuk sorgulayabiliriz. Ve pençelerini etkisiz hale getiririz.

Robyn Leland'a bir bakış atarak omuz silkti. "Sen varsan ben de varım."

ON BEŞ

Robyn

Ölümden döndüğüm için hâlâ korkuyordum, Leland'ı yanımdan uzaklaştırdım.

Eğer onu ürkütürsem, göğsümde onunla birlikte tekrar toprağa girebileceğimin bilincindeydim. Leland'ın enfeksiyonu ve geçişi belli ki benimkinden daha travmatik olmuştu ve o zamana kadar başka bir şekil değiştirenle tanışmamıştı bile. İlk davranış ipuçlarını bizden alacaktı ve bize güvenmezse, bir serseriye yardım etmek yerine, bir haydut yaratmış olacağımızı anladım. *Gerçek* bir vahşi kedi.

Titus çukuru kazmayı bitirirken ben de Leland'a yumuşak bir ses tonuyla ve sabırla vardiyasını nasıl kendi ellerine alacağına dair talimatlar verdim. "Bunun merhametine kalmadın," dedim ona. "İlk seferinde başka seçeneğin olmadığını biliyorum ama artık var. Ve aynı şey tüm yeni kedi içgüdülerin ve dürtülerin için de geçerli. Hangi formda *olursan* ol, bedeninden *sen* sorumlusun, tersi değil. Ancak bazen bu kontrolü kullanmanın en kolay yolu ondan biraz vazgeçmektir. Vücudunuz ne yapacağını bilir. Tek yapmanız gereken kendi yolunuzdan çekilmektir."

Çukur yeterince derinleştğinde Leland'ın vardiyası neredeyse bitmişti. Titus Ivy'nin cansız bedenini kaldırıp mezara indirirken, Leland yapraklarla kaplı topraktan dikkatle kalktı -sonunda insan ve çıplaktı- ve onu izledi.

"O daha iyisini hak ediyordu." Son kelimedede sesi çatallaştı. "Öyle demek istemedim... Sadece çok acıkmıştım." Kollarında soğuktan şişlikler oluşmuştu ama soğuğu fark etmemiş gibiydi.

Titus ilk kürek dolusu toprağı atarken tereddüt etti. "Ona bir şey söylemek ister misin?"

Leland başını salladı ve azalan ayın ışığı siyah saçlarında parladı. Deliğin içini görebilene kadar ilerledi ve topuğu bir dala takılınca irkildi. "Çok üzgünüm Ivy," diye fısıldadı. "Eğer geri alabilseydim, alırdım." Sonra başını sallayarak uzaklaştı ve Titus kürekle mezara toprak atmaya başladı. Birkaç dakika sonra barakadan kırık küreğin alt yarısını aldım ve yardım etmeye başladım. Sonra Leland çıplak elleriyle katıldı.

Ivy düzgün bir şekilde gömüldüğünde üçümüz de kir ve ter içinde kalmıştık.

Titus kırık küreği benden aldı ve ikisini de kulübenin içine koydu. "Hadi, Leland... Soyadın ne?"

"Blum. Leland Blum," dedi çıplak sokak serserisi.

"Haydi, Leland Blum." Titus bizimle birlikte kulübeye gelmesi için eliyle işaret etti. "Temizlenelim ve sana giyecek bir şeyler bulalım. Sanırım sırt çantamda birkaç yedek kıyafet var."

"Her zaman fazladan kıyafetle mi seyahat edersin?" Kulübenin yanından dönüp ön kapıya yöneldiğimizde sordum.

"Hastalığa yakalandıktan sonra yedek bir takım taşımaya başladım çünkü dönüşüm geçirdikten sonra giysilerimi nerede bıraktığımı unutmaya meyilliydim." Leland'a baktı, belli ki akıl hocalığı yapmaya hevesliydi. "İnsandan kediye ya da tam tersi dönüşüme böyle diyoruz."

Leland gözlerini devirdi. "Vay canına. Bu hiç de sevimsiz değil."

"Değil mi?" Alaycılığına şaşırarak "Doğru" dedim. Açıkçası. Yaşadıklarını düşününce, bir köşeye kıvrılıp sızlanmamasından etkilendim.

İçeride, mutfak çekmecelerinden birinde bezler buldum, sonra lavaboda ıslattım ve dağıttım. "Bir banyo olsaydı çok daha kolay olurdu," dedim alnımdaki kiri temizlerken. "Ya da bir ayna."

Titus pantolonunun önündeki gevşek toprağı silerken homurdandı.

"Burası kapalı su tesisatından bile eski." Leland kirli bezini duruladı,

sonra sol kolunu ovmaya başladı. "Ivy, büyükanne ve büyükbabasının küçük bir mutfak yaptırdığını, ancak büyükbabasının arka kapıdan işeyebilecekken banyo eklemeyi reddettiğini söyledi."

"Acaba büyükannesi bu konuda ne düşünüyordu?" Bezimi boğazımda ve gömleğimin yakasının üstündeki kirli deride gezdirirken düşüncelere daldım. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde çalıştık. Sonra Titus bezini tekrar duruladı ve Leland'a döndü.

"Ivy'yle ne zamandır birlikteydiniz?" diye sordu ve Leland muhtemelen bunu anlamamış olsa da, sesinin fazla rahat tonundan cevabın onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum. Omuzlarındaki gerginlikten.

"Neredeyse iki yıl. Lise son sınıftan beri."

Titus neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaskatı kesildi. Ivy erkek arkadaşını Justus'la aldatıyordu. Titus'un kardeşi diğer adamdı.

Bezimi musluğun altında duruladım, sonra kuruması için lavabodaki bölmenin üzerine serdim. Duş almadan temizlenebileceğim kadar temizdim. "Leland, bize geçen gün neler olduğunu anlatabilir misin? Saldırının olduğu gece?"

Yeni sokak köpeği önce bana, sonra da Titus'a kaşlarını çatı.

"Zaten bildiğini sanıyordum."

"Corey Morris bize genel hatlarıyla bilgi verdi ama o sadece kendisine ne olduğunu biliyordu." Kanepenin yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve Ivy'nin eşyalarını çantasına koymaya başladım. "Senin ve Ivy'nin enfekte olduğunuzu bilmiyordu.

Bize detayları verebilerseniz bize yardımcı olmuş

olursunuz." "Hangi detayları istiyorsunuz?"

"Sana... bulaşan şekil değiştireni tanıyor muydun?" Titus sordu.

Blum'un şaşkın ifadesi de verdiği cevap kadar açıktı. "Ben *hiç* şekil değiştiren tanımıyorum. Şekil değiştirenler olduğunu bile bilmiyordum ve siz bana söyleyene kadar kedinin de onlardan biri olduğunu bilmiyordum." Elindeki bezi durulama zahmetine girmeden lavaboya bıraktı, sonra da çekmecedan son temiz bezi aldı. "Tek bildiğim Ivy ve benim kanepede... yakınlaştığımız." Temiz bezin üzerinde sıcak su gezdirirken bakışları kanepeye kaydı. "Sonra Corey'nin dışarıdan bağırıldığını duyduk. Kapıyı açtım ama daha verandaya adım atamadan bu kedi oradaydı. *Kocaman* bir şeydi. Bir vaşaktan daha büyüktü, daha çok bir dağ aslanı gibiydi ama simsiyahtı."

"Evet, hepimiz kedi formunda siyahız." Ivy'nin yeniden paketlenmiş çantasını yıpranmış sehpanın üzerine koydum ve acaba onunla birlikte gömmeli miydik diye düşündüm.

"Şey, üzerime atladı. Beni yere düşürdü ve pençeleri omuzlarıma saplandı. Gördünüz mü?" Blum sol elindeki kiri sildi.

Omzunda, kurumuş kanla kabuk bağlamış dört küçük yara ortaya çıktı.

"Göründüklerinden daha derinler. Yüzümü falan yiyecek sandım ama sonra Ivy çığlık atıp çatı katına kaçtı. Kedi peşinden gitti ve ben donakaldım. Çok korkmuştu. Çığlık atıyordu. Tek yapabildiğim orada öylece durmaktı."

"Silahı mı vardı?" Leland anılarında kaybolmuş gibi görüldüğünde Titus sordu.

"Evet. Babası yatağın altında eski bir av tüfeği saklıyordu. Ama ateş almayınca kediye doğru savurmuş. Birkaç kez vurmuş. Sonunda, ön kapıdan çıkıp gitti. Kapıyı arkasından kilitledim ve Ivy'yi kontrol etmeye gittim."

"Tırmalanmış mı?" Titus, yeni serserinin bakışları odağını çatı katına doğru kaybettiğinde şöyle dedi.

Leland başını salladı. "Bir kolumda. Biraz kanadı ama ölümcül bir şey değildi.

Bir süre pencereden dışarı bakıp kedinin hâlâ dışarıda olup olmadığını anlamaya çalıştık. Corey'nin öldüğünü düşündük ama gidip kontrol etmeye korkuyorduk ve telefonuna da cevap vermiyordu." Hikâyesine ara vermeden çıplak bacaklarındaki kiri silmek için eğildi. "Sonunda kedinin gittiğinden emin olduğumuzda, mutfaktan birkaç bıçak aldık ve onu aramaya gittik. Telefonunu bulduk ama Corey gitmişti. Araba da öyle. Bizi burada öylece bıraktı."

"Çok üzgünüm," dedim Leland'ın yüzündeki ifadeden korkarak. "Corey epeyce çizildi ve acil servise kendisi gitti. Ama bilmelisin ki senin ve Ivy'nin yaralandığından haberi yoktu."

"Artık bir önemi yok." Leland sağ ayağının üstündeki son kiri de sildikten sonra ikinci kirli bezi lavaboya attı. "Vahşi bir kedi ortalıkta dolaşırken karanlıkta ormanda yürümek aptalca görünüyordu, bu yüzden gece kulübede kalmaya karar verdik. Ama o zamana kadar

İkisinin de ateşı vardı. Ivy ile ilgilenmeye çalıştım. Lavabodan ona su getirdim ve çantasından biraz ibuprofen verdim. Ama sonra bayıldım." Leland gözlerini kapattı. "Uyandığımda ölmüştü."

"Bu senin hatan değildi." Titus sırt çantasının fermuarını açtı ve içinden yedek bir gömlekle bir kot pantolon çıkardı. Leland'a büyük gelebilirdi ama hiç yoktan iyiydi. "Kadınlar enfeksiyondan asla kurtulamazlar. Neredeyse hiç," dedi bana bir bakış atarak. "Onun için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Leland, Titus'un uzattığı pantolonu kabul etti. "Yemek yemeyebilirdim onu."

"Dehşete düşmüştün ve şoktaydın," dedim o içeri girerken. Kot pantolon. "Ve muhtemelen ilk vardiyandan sonra açlıktan ölüyordun." O kör açlığı hatırladım. Ama bunu yaşadığımda kim ve nerede olduğumu biliyordum. Neler olduğunu biliyordum, çünkü Abby her şeyi açıklamak için oradaydı. Leland'ın yaşadıklarını yaşamayı hayal bile edemezdim.

"Evet." Kot pantolonunun düğmelerini ilikledi, sonra Titus'un verdiği gömleği aldı. "O ve burada kilitli kaldım. Ön kapı kapalıydı ve bir kediye dönüştüğümde -*aklımı* kaybettiğimi sandım- kapıyı açamadım. Bir süre sonra hiçbir şey gerçek gelmemeye başladı. Gerçekten bir kedi olamazdım ve eğer gerçekten bir kedi değilsem, belki de Ivy gerçekten ölmemişti diye düşündüm. Yani, belki de bedeni bir halüsinasyondur. Ve *açlıktan* ölüyordum."

"Kapıyı nasıl açtın?" diye sordum.

"Denemeye devam ettim. Elli bin kere falan. Tek pençemle topuzun bir tarafına bastırdım. Sonunda, mandalın açılması için yeterince döndü. Sanırım bu dün geceydi."

"Yani o zamandan beri ormandaydın?" Titus daha fazla giysi bulmak için çantasını karıştırırken sordu.

"Evet. Birkaç sincap yedim. Bir tavşan. Bir ağacın altında uyudum. Sonra bir araba sesi duydum. Sizi kulübeye girerken izledim. Sonra sen Ivy ile dışarı çıktın ve..." Omuz silkti ve Titus'un gömleğini başına çekti. Sonra kaşlarını çattı ve kumaşın eteklerini burnuna kadar çekti. Derin bir nefes aldı. Sonra suçlayıcı bakışlarını Alfa'nın üzerine dikti. "Bu senin gömleğin mi?"

"Evet." Titus çantayı yere bıraktı ve tüm dikkatini Leland'a verdi. "Ama düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum." Leland kaşlarını çattı. "Bu kokuyu biliyorum.

Kokunu nereden biliyorum?"

Titus'u izledim, nasıl devam edeceğime dair bir ipucu bekliyordum.

Nefes verdi ve kanepeyi işaret etti. "Leland, neden oturmuyorsun, sana açıklayacağım."

"Sanırım ayakta duracağım." Yeni sokak serserisinin yumruğu Titus'un gömleğini sıkıca kavradı ve onun da aynı noktaya gelmesine saniyeler kaldığını fark ettim.

Corey Morris'in vardığı hatalı sonuç. Titus onu enfekte etmişti.

"Sorun değil." Titus sesini alçak ve dengeli tuttu. "Benim kokum kardeşimin kokusuna benziyor. Ve muhtemelen en azından bilinçaltında onun kokusunu tanıyorsun çünkü kardeşim Justus sana hastalığı bulaştıran kedi."

"*Kardeşin* mi?" Leland talep etti. "Kardeşin beni bu hale mi getirdi? Ve Ivy'yi mi öldürdü?"

"Bunun bir kaza olduğunu düşünüyoruz." Ayağa kalktım, ona biraz yer açmaya dikkat ettim. "Eğer Justus ikinizden birinin ölmesini isteseydi, sizi öldürebilirdi. Ve muhtemelen sizi tırmalamanın size hastalık bulaştıracağını bilmiyordu."

"Muhtemelen mi?" Leland Titus'a döndü ama beni çevresinde görmeye devam etti.

"Justus'un kendisi de yeni enfekte oldu. Hâlâ ne bildiğini öğrenmeye çalışıyoruz," dedi Titus. "Kardeşimi son gördüğümde insandı. I Ona kimin bulaştığı ya da ne olduğunu ne kadar anladığı hakkında hiçbir fikrim yok ve onu bulana kadar bunların hiçbirini bilemeyeceğim. Bu yüzden buradayız.

Kardeşimi arıyorum. Millsaps'ta Justus Alexander adında bir öğrenci tanıdığınızı sanmıyorum...?"

"Hayır."

"Emin misin?" diye sordum.

"Justus adında biriyle tanışsaydım sanırım hatırlardım. Sanki bir süper kahraman ismi jeneratöründen çıkmış gibi. Bilirsiniz, 'O gerçeği, Justus'u ve Amerikan tarzını savunur!'"

Gülümsememi gizlemek için burnumu kaşıyormuş gibi yaptım. Akşamın erken saatlerinde de benzer bir düşünceye kapılmıştım.

"Ciddiyim," dedi Leland. "Justus kimin adı?" Titus, "Şimdiye kadar tanıdığım tek kişi kardeşim," diye itiraf etti.

"Tamam, peki şimdi ne olacak?" Dedim. Ama asıl sormak istediğim, "Bu yeni sokak hayvanını ne yapacağız?" idi.

Ve cevap sorudan daha basit değildi. Leland Blum'un gitmesine izin veremezdik. Yeni hayatında onu nelerin beklediğini bilmesi gerekiyordu. Kendisi için bir destek sistemi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Kuralları bilmesi gerekiyordu. Ama onu Titus'un evine götüremezdik.

Justus Alexander'ın iki sokak köpeği yarattığını ve yanlışlıkla bir kadını öldürdüğünü kimse bilmemeliydi. En azından Titus ve ben onu bulana, tam olarak ne olduğunu öğrenene ve makul bir savunma yapana kadar.

Titus omuz silkti ve benden Leland Blum'a baktı. "Şimdi... onu da yanımızda götürmemiz gerekecek."

"Ne olmuş yani?" Banyodan gelen su sesi bana Leland'ın duşta olduğunu söylediğinde fısıldadım. "Onu kardeşinin dairesine mi yerleştireceğiz? Justus eve gelirse ne olacak?"

"Onu bulduğumuz için kendimizi şanslı sayıyoruz," dedi Titus, ne olduğunu anlayamadığım süslü bir kahve makinesinin düğmelerine basarken.

"Doğru, ama Justus kız arkadaşının diğer erkek arkadaşını görmekten mutlu olmayacaktır.

erkek arkadaş." Alnımı ovuşturdum, açlık, uykusuzluk ve yanlış giden bir şekil değiştiren aşk üçgeninin sonuçlarını düşünmekten kaynaklanan baş ağrımı savuşturmaya çalışıyordum. "Sence Ivy'nin onu aldattığını biliyor muydu, yoksa iki erkeği de diğerinden habersiz mi tutuyordu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Titus. "Justus'la arkadaştan daha fazlası olduklarından bile emin değiliz."

"Öyle olduklarını düşünmüş olmalı," dedim. "Yoksa neden onu kulübeye kadar takip etsin ki?"

Titus yavaşça nefes verdi. Kardeşi hakkında kötü düşünmek istemediğini görebiliyordum ama kanıtlar Justus'un lehine değildi. "Her iki durumda da

Leland'ı enfekte olduktan hemen sonra yalnız bırakamayız ve kardeşimi suçlamadan onu Drew'a teslim edemeyiz. Bu yüzden bizimle kalmak zorunda.

Justus'un gelme ihtimaline karşı en azından gecenin geri kalanında burada

kalmalıyız.

eve." Şaşkın ve sinirli bir ifadeyle mutfağa baktı.

"Anladım." Titus'a üst dolaptan indirdiğini unutmuş gibi görüldüğü kupayı uzattım. "Ama bazı şekil değiştirenlerin ne kadar bölgeci olduğunu düşünürsek bu kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Eğer daha iyi bir fikir bulursan bana haber ver. Bu arada, başka bir duş daha var." Omzumun üzerinden Justus'un küçük bir banyosu olan yatak odasını işaret etti. "Neden ben hepimize yiyecek bir şeyler hazırlarken sen de temizlenmiyorsun?"

Günlerdir duyduğum en iyi fikirdi.

Justus'un tertemiz banyosunda duşu açtım -öfke nöbeti o kadar uzamamıştı- ve suyun ısınmasını beklerken, meraktan ve karşı konulmaz bir toparlanma dürtüsüyle onun darmadağın yatak odasına girdim.

Çamaşır sepetini ters çevirdim ve yere saçılmış giysileri toplamaya başladım. Sepet neredeyse dolmuştu ama köşeye atılmış bir gömleği elime aldığımda oda çok daha iyi görünüyordu ve parmaklarım sert bir şeye dokundu. Kurumuş kan, kumaşta üç inç uzunluğunda pençe şeklinde birkaç yırtığı çevreliyordu.

Hızlı bir koklama kanın Justus'a ait olduğunu ve kanı döktüğünde hâlâ insan olduğunu doğruladı. O gömleği giydiğinde

bulaşmıştı. Ama bir enfektörün şerit kokusunu algılayamadım. Saldırıya uğradığında üzerinde gömlekten daha fazlası vardı.

Banyo kapısından yatak odasına buhar giriyordu ama yeni toparlanmış zeminin ortasında dizlerimin üzerine oturup çamaşır sepetini dışarı atarken bunu görmezden geldim.

"Robyn?" Titus tam zamanında yatak odasının kapısını açtı ve beni kardeşinin pantolonunu koklarken yakaladı.

"Merhaba." Kot pantolonu yığının üzerine bıraktım. "Bu görüldüğü gibi değil.

Gerçi bunun neye benzediğinden pek emin değilim."

Oturma odasına bir göz attı, sonra kardeşinin odasına girip kapıyı kapattı, kaşları eğlenerek kalktı. "Bundan biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak."

"Tamam. Duş ısınırken biraz dedektiflik ve temizlik yapayım dedim ve kardeşinin kurumuş gömleğini buldum.

üzerinde kan var." Ona gömleği fırlattım ve Titus bir eliyle yakaladı.

"Sanırım enfekte olduğunda bunu giyiyordu, ama kanından bir şey anlayamazsın, çünkü henüz yer değiştirmemişti. Sonra saldırganın Justus'un giydiği diğer şeylerde bir koku bırakmış olabileceğini düşündüm..."

"Bu yüzden mi kardeşimin pantolonunun ağını kokluyorsun?"

"Evet. Hayır." Yanaklarım alev alev yandı ama Titus sadece güldü.

"Ben

Özellikle kasıklarını kokluyorum. Bana katılmak ister misin?"

Tekrar güldü. "Bu şimdiye kadar bir kadından aldığım en tuhaf davet ama evet. Kardeşimin kotunu koklarken sana katılacağım."

Justus'un kirli pantolonlarını sistematik olarak gözden geçirdik ve sekizinci çiftten sonra, çok geniş bir gardırobu olduğuna karar verdim. Ama sonunda Titus zafer kazanmışçasına solmuş bir kot pantolonu havaya kaldırdı. "Daha fazla kan." Lekeyi burnunun altına tutup içine çekti, sonra kaşlarını çattı. "Bu Justus'un. Eğer saldırgana ait bir iz varsa bile, benim tespit edemeyeceğim kadar solmuş. Bu da muhtemelen geçen hafta içinde enfekte olmadığı anlamına geliyor."

"Özür dilerim. Umutluydum." Kardeşinin kirli kıyafetlerini bir kucak dolusu aldım ve sepete doldurdum.

"Denemeye değerdi." Titus ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Git ve duşunu al, sonra sabah üçte bir şeyler atıştırmak ve şekil değiştirenlerin yapması ve yapmaması gerekenler hakkında kısa bir bilgilendirme yapmak için bana ve Leland'a katılabilirsin."

"Bana beş dakika ver."

Havluya sarınmış bir şekilde banyo paspasına duş suyu damlatırken, kir ve yapraklarla kaplı olmayan hiçbir şey giymediğimi fark ettim.

Havluyu göğsümde sıktıktan sonra oturma odasına geçtim. Vardiya ile ilgili çıplaklıkla ilgili bir alçakgönüllülük sorunu olmasa da, bir yabancının dairesinde bütün gece çıplak dolaşmayacaktım.

Özellikle de yeni sokak köpeğimizin henüz bir şekil değiştiren olarak yaşam tarzıyla tam anlamıyla tanışmamış olduğunu düşünürsek.

"Yani Alfa bir iş mi?" Ben yatak odasından çıkarken Leland deri koltuktan seslendi. "Yoksa daha çok bir rütbe mi?"

"İkisi de." Titus'un saçları nemliydi ve şampuanının kokusunu odanın öbür ucundan alabiliyordum. Her nasılsa beni duştan atlatmıştı. "Ve bunlar genellikle el ele gider. En güçlü ve liderlik potansiyeli en yüksek olan şekil değiştirenler genellikle organik olarak Alfa pozisyonuna yükselir.

İstisnalar olsa da. Örneğin, bu akşama kadar ben bir Alfa'ydım."

"Sen hâlâ bir Alfa'sın," dedim ve ikisi de dönüp bana baktı. "Sadece şu anda kimseden sorumlu değilsin."

Titus'un kaşları havluma bir bakış atarak tekrar kalktı. "Ah." Omuz silktim. "Evet, alışverişe gitmeyi unuttuk."

"Eminim giyebileceğin bir şeyim vardır." Ayağa kalkıp boş yatak odasına gitti, sonra temiz bir tişört ve bir çift eşofmanla döndü. "Büyük olacaklar ama kıyafetlerini tekrar yıkayana kadar iş görürler. Sabah da alışverişe gideriz."

"Teşekkürler." Üstümü değiştirmek için kıyafetleri Justus'un odasına götürdüm. Neyse ki koşu pantolonunun büzgü ipi çalışıyordu ama gömlek beni bütünüyle yutacaktı. Temizdi ama giyilmemiş değildi. Ya da belki de

bavulundaki kokusunu taşıyan diğer kıyafetlerle karışmış olabilir. Her iki durumda da gömleği başımın üzerine çektim ve aldığım bir sonraki nefes Titus'u solumak gibiydi. Tıpkı alışveriş merkezindeki bir losyon ve sabun dükkanının önünden geçerken bir anlığına tüm dünyanın vanilya ve lavanta kokması gibi.

Ama dünyam artık onun gibi kokuyordu.

Büyülenmiş bir halde gömleğinin yakasını burnumun üzerine doğru çektim ve tekrar içime çektim. Bir sıcaklık dalgası karnımdan aşağı inerek daha hassas yerlerime yerleşti. Aldığım her nefes bana onun orada olduğunu hatırlatıyordu. Yakınımda olduğunu. Ona dokunmak istediğimi.

Saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra Titus ve Leland'a oturma odasında tekrar katıldım, tam da Alfa'nın yeni sokak köpeğinin başına gelenleri neden kimseye anlatamadığını açıkladığını duyacaktım. "Sana yemin ederim ki sana yardım edecek bir ağ var. Konuşabileceğin, bilmen gereken her şeyi sana öğretebilecek insanlar. Kardeşimle ilgili bu durumu çözer çözmez seni onlara götüreceğim. O zamana kadar sadece ben varım. Ama bana her şeyi sorabilirsin."

"Ben de." Titus'un dizleriyle sehpanın arasına sıkıştım, sonra da yanındaki kanepeye çöktüm. Karşımızdaki sandalyeden Leland bana bir tepsi pide ve humus ikram etti, ben de memnuniyetle kabul ettim. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Tedavisi var mı?" Leland tereddüt etmeden sordu. "Yoksa bu şekilde sıkışıp kalacak mıyım?"

"Tedavisi yok," dedi Titus. "Vücudunuz genetik düzeyde değişti. Ama sıkışıp kalmadınız. Pratik yaparak, tam kontrol kazanacaksın ve size söz veriyorum, bundan sonra bir şekil değiştiren olmanın dezavantajlarından çok avantajları var."

"Evlilik ve çocuk istemiyorsan," dedim bir ağız dolusu pide ve humus yerken. Leland bana dehşet dolu bir bakış attığında, ne demek istediğimi anladım.

hata. "Özür dilerim." Lokmalarımı yuttum. "Evlilik ve çocuk istemiyorum ve çıktığım erkeklerin çoğu da aynı şeyi hissettiğini iddia etti, bu yüzden varsayıldı..." Bu da beni deyim yerindeyse eşek yerine koydu.

"Ivy ve ben evlenecektik," dedi Leland. "Ona teklif falan etmemiştim ama bu konuda konuşmuştuk. Her zaman evlendikten sonra üniversite..." Bakışları odağını kaybederken sesi de kesildi.

"Özür dilerim. Açık konuşamadım," diye itiraf ettim. "Evlenemezsin ya da çocuk sahibi olamazsın demek değil bu. Sadece cinsiyet dengesizliği nedeniyle, kendinizi bir şekil değiştiren olarak ifşa etmeden bunu yapmak çok zor. Bu da tamamen yasak."

Leland kaşlarını çattı. "Ya zaten evli olan birine hastalık bulaşırsa?"

İkimiz de bunun cevabını almak için Titus'a baktık.

"Şu ana kadar bildiğimiz kadarıyla böyle bir şey olmadı. Ancak bu tür durumların ortaya çıkma potansiyeli, bu tür durumların önüne geçmek için çok çalışmamızın nedenlerinden biri.

Gurur, daha büyük şekil değiştiren sosyal ve siyasi yapı tarafından tanınır. Rehberlik için. Ve destek için. Ve kaynaklar."

Leland'ın gözleri yine buğulanmıştı.

"Neden biraz uyumuyorsun?" Titus'a döndüm. "Ona misafir odasını vermeliyiz." Çünkü Justus eve geldiğinde ölü sevgilisinin erkek arkadaşını kanepesinde bulursa...

"Elbette." Titus, Leland'ın boş bardağıyla ayağa kalktı. "Yatak yeni hazırlandı. Dolaptan ve şifonyerden istediğin her şeyi alabilirsin. Gerçi uyarayım, oradaki her şey benim kokumu taşıyor."

"Teşekkür ederim." Leland ayağa kalktı ve ben de onun ayaklarını sürüyerek yatak odasına girip kapıyı kapatmasını izledim. Yorgun görünüyordu ve düşecek kadar dengesizdi.

Ben bir pide daha ısırırken Titus, "Senin için diğer yatağı hazırlayacağım," dedi.

"Alabilirsin." Yumuşak deri kanepeyi okşadım. "Bu şey oldukça rahat görünüyor."

Titus göz temasını kesmeden kardeşinin odasına geri döndü. "Justus seni kanepede bulmamalı, aynı sebepten Leland'ı da orada bulmamalı."

Ona eğlenerek baktım. "ünkü onun kız arkadaşıyla yattım.

da
mı?"

Gözlerini devirdi. "ünkü sen bir yabancısın. Ben oturma odasında kalacağım.

oda."

"Peki." Tepsiyi sehpanın üzerine koydum ve onu evine kadar takip ettim.

kardeşimin odası. "Ama yatağa yardım etmeme izin ver."

O kardeşinin yatağından kullanılmış yatak takımlarını çıkarırken, ben de çamaşır sepetini bir duvara dayadım. Kanlı pantolonu içine koymak için kaldırdığımda ceplerinden birinden katlanmış bir kâğıt düştü.

Pantolonu sepete attım, sonra kâğıdı alıp açtım. "Um... Titus?"

"Öyle mi?" Kılıfından bir yastık çıkardı, sonra ikisini de yere bıraktı.

"Kardeşinizin iki hafta önce acile gittiğini biliyor muydunuz? Evraklara göre bir hayvan saldırısıyla uyumlu yırtıkları ve enfeksiyonu varmış." Kâğıdı taradım. "Sanırım artık ne zaman bulaşmış."

Eline aldığı ikinci yastığı bıraktı ve ona uzattığım fişi aldı.

"Baptist'e gitti. Spencer o gece çalışmıyor olmalı."

"Justus'u tanıyabilir miydi?"

"Muhtemelen, evimdeki resimlerden. Ve çizik ateşı belirtilerini kesinlikle tanırdı." Kaşlarını çatı, taburcu sayfasını sessizce okudu. "İki hafta. İki haftadır bununla uğraşıyormuş ve benim haberim yokmuş."

"Bu *gerçekten* senin hatan değil."

Titus evrakı katladı ve arka cebine koydu. "Onu bulmak zorundayız."

"Yapacağız." Yatağın etrafında döndüm ve çarşafı yatağın sol üst köşesinden çektim. Çarşaf Titus gibi kokuyordu ve ben-

Hayır, çarşaf *Justus* gibi kokuyordu. Titus gibi değil. *Bu Titus'un yatağı değil.* "Bunu yapabilirim." Çarşafı benden almaya çalıştı ama ben yanından geçip gittim.

ve bir köşesini daha çözdü, sonra çarşafı yataktan tamamen çekti. "Sepete at gitsin," dedi üst çarşafı yorgana dolanmaktan kurtararak.

Malzemeyi Justus'un kanlı pantolonunun üstüne attım, sonra şifonyerin üstüne serdiği temiz çarşafı aldım.

"Yatağı yapmana gerek yok." Çarşafı elimden almaya çalıştı ama ben onu uzanamayacağı bir yere çektim.

"İstiyorum."

"Yapmamayı tercih ederim," dedi.

"Neden?" Yüzünü inceledim, ısrarı karşısında kafam karışmıştı.

"Eğer sadece kadınların ev işlerine uygun olmadığını düşündüğünü kanıtlamaya çalışıyorsan, rahatlayabilirsin. Seni zaten bulaşık yıkarken, yemek hazırlarken ve yatağın düzeltilmesine yardım ederken gördüm. Feminizm için sağda solda puan topluyorsun."

Titus gülümsedi. "Çünkü sen benim misafirimsin. Seni korumam ve sana misafirperverlik göstermem gerekirken, seni evimde rahat ettirmek yerine evimden dışarı sürükledim ve ormanda garip bir serserinin üzerine atlamasına izin verdim. Bir ev sahibinin sahip olduğu her görevde başarısız oldum ve eğer kendi yatağını yapmana izin verirsem, bu bir başarısızlık daha olacak."

Bir süre ona baktım. Sonra kahkahayı patlattım. "Bu neden komik?"

"Çünkü beni evinden dışarı sürüklemedin. Beni içeri bile davet etmedin. Arabana girdim. Hayatına lanet bir füze gibi çarpıp şarapnel parçaları fırlattım. Ama sen beni besledin ve bana Uyuyacak bir yer. Bana kıyafetlerini verdin. Eğer bu uygun bir misafirperverlik değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Titus'un bakışları gömleğime, *onun* gömleğine kaydı ve orada kaldı. Bakışlarının ardında sıcaklık alevlendi. "Benim gibi kokuyorsun," diye hırladı ama sesi kızgın değildi. Bu, gözlerinin arkasında çalkalanan ilkel bir ihtiyacı geri tutan sel kapağıydı.

"Evet." Bakışlarını tutarak bir elimi gömleğin ön kısmında gezdirdim. "Dürüst olmak gerekirse dikkat dağıtıcı. *Her yerimden* kokunu alabiliyorum."

Titus çarşafı bıraktı ve ödünç aldığı gömleği avuçlayarak beni kendine çekti. Güldüm ve kollarımı boynuna doladım, elleri kalçalarımı buldu, büzgülü pantolonun kıvrık belinin üzerinden. Beni öptü. Ve kokusu beni bütünüyle yuttu.

"Bekle, bunu yapmamamız gerektiğini sanıyordum," dedim ağzı boynumda gezinirken.

Derin kıkırdaması içimde bir heyecan yarattı. "İstedığinin bu olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye inledim, ağzı omzumun üzerinden geçip ödünç aldığım gömleğin geniş boynunu iterken kelimeleri tamamen terk etme dürtüsüyle savaştım. "Ama istediğinin bu olduğunu bilmem gerek. Sonuçlarına rağmen." Demek istediğimi anlatmıştım; Titus'u öpmek isteyip istememem kimseyi ilgilendirmezdi, Alfa olsun ya da olmasın. Ama ona daha fazla sorun çıkaramazdım, özellikle de zaten uğraştığı diğer şeyler düşünüldüğünde.

Titus dimdik durdu ve gözlerindeki sıcaklık beni neredeyse canlı canlı yakıyordu. Vücudunun uzunluğunu benimkine bastırdı ve beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. "Başka sorunuz var mı?" Sesinin ağırbaşlı niteliği içimde derinlerde yankılanıyordu ve ben bu sesin içinde yuvarlanmak istiyordum. Gecenin bir yarısı, karanlıkta duymak istedim.

Rüyalarımda duymak istedim.

Ama...

Bir elimi göğsüne koydum ve bir adım geri çekildim. "Şu anda bunu istemek yeterli değil Titus. Gururuna liderlik etmeni engelleyen şey olmak istemiyorum. Resmi olarak tanınmanı engelleyen şey olmak istemiyorum. Tüm insanlara yardım etmekten Size ihtiyacı olan insanlar."

"Sorun siz değilsiniz," dedi. "Sorun konseyde.

Kuralları, başıboşların doğuştan şekil değiştirenlerden farklı bir gerçeklikle karşı karşıya olduğu gerçeğine izin vermiyor. Hata olduğunu bile bilmeden yapılan hataların gerçekliği için. Ama bir noktada, dünyalarının değişmekte olduğunu fark edecekler. Vatandaşlarının çoğunluğunu desteklemeyen bir siyasi güç yapısı - vatandaş olarak kabul edilsinler ya da edilmesinler - uzun süre iktidarda kalamaz. O zamanın yaklaştığına inanıyorum, ben olsam da olmasam da. Sizinle ya da sizsiz. Ve artık, sırf vatandaş olarak kabul ettikleri bir halkı kabul etmeyi düşünsünler diye, size dokunmak *istemiyormuş* gibi davranmaya niyetim yok. ilk etapta reddetme hakkı yoktur."

Ona gülümsedim, nabzım onunkine göre hızla atıyordu.

"Politikleştiğinde çok ateşli oluyorsun."

Kolları bana dolandı ve çenesindeki kirli sakal saçlarıma takıldı.

"ABD başkanlarını kronolojik sırayla ezbere sayabilirim," diye fısıldadı.

"Çok yazık," diye fısıldadım. "Alfabetik olarak yapabilseydin belki birileriyle yatabilirdin..."

"John Adams. John Quincy Adams." Tişörtünü çıkarıp yere bıraktı, ateşli bakışları sözümü yerine getirmem için bana meydan okuyordu.

"Chester A. Arthur. James-"

ON ALTI

Robyn

"-Buchanan."

Onu yatağa iterken güldüm, aniden daha önce yapmadığımıza sevindim. çarşafı geçmeyi başardı.

Titus bana baktı ve sırtışı alçak ve hassas yerlerde bir ateş yaktı.

"Daha fazlasını mı duymak istiyorsun, yoksa ikna oldun mu?"

Yatağa onun üzerine yerleştim, kalçalarını kavradım ve bu pozisyon bana kışkırtıcı bir kontrol hissi verdi. Ve uyarılmışlığının çok sıcak, çok sert kanıtıyla bir başka samimi fırça. "Alfabetik yeterliliğinize ikna oldum Bay Alexander. Ama size ihtiyacım olabilir birkaç kritik beceri daha gösterin..." Öne doğru sallandım, kendimi ona doğru bastırdım.

Titus altımda inledi ve bu kontrol duygusu kışkırtıcı bir güç duygusuna dönüştü. Ondan başka hangi sesleri çıkarabilirdim?

Merakla, yavaşça öne doğru eğildim, yanağım çenesinin inatçı uzunluğuna değene kadar bakışlarını olabildiğince uzun süre tuttum. Kulağımı ısırdım.

Boğazından küçük bir nefes almasına yetecek kadar baskı uyguladım.

Sesten memnun kalarak kalçalarımı tekrar yuvarladım ve kulak memesini dişlerimle sıyırarak ağızıma aldım.

Titus usulca inledi. Elleri kalçalarımı buldu ve onları geriye doğru yönlendirdi, sonra beni tekrar öne doğru salladı, beni ona doğru daha sıkı çekti. Benden bir inilti kopardı.

Şimdi istekliydim, dilimi boynu boyunca sürükleyerek vücudunun uzunluğunu aşağı doğru kaydırdım. Elleri belimin üzerinden ve gömleğimin altından kayarak kaburgalarımı sıyırdı, sonra omurgamda dolaştı. Ardında ürpertiler bırakıyordu.

"Mmmm..." Dişleyen öpücükler arasında göğsüne doğru mırıldandım. Dilimi sol meme ucunun tepesinde gezdirerek aşağıya doğru indim, sonra göğsünün sert düzlemlerinden aşağıya indim. Derisinin her bir santimi iyi tanımlanmış kasların üzerinde gergindi. Saf bir güçtü, insan etine bürünmüştü ve aniden test etmek için umutsuz bir dürtü duyduğum demir bir irade tarafından kontrol altında tutuluyordu.

Her iniltiden ve nefes alış veriştikten zevk alarak göğsünden aşağıya doğru kemirdim ve yaladım ve aşağıya indikçe Titus'un elleri gömleğimi daha da yukarı çekti. Dilimi göbeğinin kuyusuna daldırdığımda, kısa pantolonlarla nefes alıyordu, elleri göğüslerimin altında sıkışmış gömleğin eteklerine dolanmıştı.

"Robyn..." diye inledi ve adımın gırtlaktan gelen sesi göbeğimin güneyine bir sıcaklık gönderdi.

Titus ayağa kalkarak beni geriye itti ama ayağa kalkarken elleri beni sabitledi.

Ödünç aldığı gömleği acı verici bir yavaşlıkla başımın üzerinden çekti, parmakları ilerlerken kollarımı sıyrıyordu. Sonunda gömlek yere düştü.

Ellerinin tenimde sıcak bir şekilde yanlarımdan aşağı kaymasına izin verdi, ama bakışları göğüslerimin üzerinde kayarken daha samimi bir dokunuş oldu, sonra yüzüme doğru yol buldu. "Tanrım, çok güzelsin." Ellerim göğsünü keşfederken beni derin ve aç bir öpücüğün içine çekti.

Titus tekrar inledi ve ayağa kalkarken beni kucağına aldı. Bacaklarımı ona doladım, sonra döndü ve beni yatağa yatırdı. "Pantolon," diye nefes nefese kaldım.

Titus kot pantolonunun düğmelerini açtı ve yere itti. Pantolonunu ve çoraplarını çıkardı ve ereksiyonunun taleplerine karşı zorlanan bir çift siyah boxer külottan başka bir şey giymeden önümde durdu.

Ödünç aldığım eşofmanlarımı çözmeye başladım, ama ellerimi bir hırıltıyla itti ve omurgamdan aşağı daha fazla ürperti kayarken güldüm. Titus yanımda bir dirseğinin üzerine çöktü. Ağzı sol göğsümü buldu, hassas tenime karşı sıcaktı ve bir elimi saçlarına gömdüm, dokunuşuna doğru eğildim.

Dili göğüs ucumda gezindi ve gözlerim kapandı. Eli karnımın üzerinde gezindi ve nefesimi tuttum. Parmakları kayıyordu

Eşofmanımın üzerinden kalçalarımın arasına girdi ve kumaşın üzerinden beni okşamaya başladığında elim bir avuç saçına dolandı.

"Oh..." Nefes aldım, sesim ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "Titus," diye inledim ve sabrı gırtlaktan gelen bir hırıltıyla buharlaştı.

O ayağa kalkarken yatak sallandı ve pantolonumun belini sabırsızca çekiştirdiğinde gözlerimi açtım.

"İpli," diye mırıldandım, daha açık konuşamayacak kadar arzunun içinde kaybolmuştum.

Titus fiyonk gevşeyene kadar büzgü ipini çekiştirdi ve ben de onun için kalktım, böylece kumaşı kalçalarımın üzerinden geçirebildi. Sabırsızlığı beni aç gözlerle izlemesinden belli olmasına rağmen eşofmanı yavaşça aşağı çekti.

Kumaş bacaklarımın üzerinde gezinirken ürperti parmaklarını takip etti, sonra kayboldu. Terler odanın diğer ucuna düştü, sonra tekrar üzerimde belirdi, gözlerinde yanan bir ihtiyaç vardı.

Titus bir dizini yatağın üzerine koydu ama ben doğruldum, elimi karnının alt kısmındaki düzlüğe koydum. "Bekle." Ayağa kalktı ve ben de ellerimi

Bizi ayıran son kumaş parçası. Boxer külotunu aşağı çektim, gururlu ve kalın olan son parçasını serbest bıraktım, geri kalanı ince bir kısıtlama ipliğine yapışmış olsa bile bana doğru gerildi.

Bir elimle onu sararken Titus'a baktım. Onun iniltisi neredeyse insan olamayacak kadar alçaktı. Cesaretleterek, elimi onun sert

Sonra onu dibinden kavradım. Boğazından anlaşılmaz bir zevk sesi yükseldi ve ağzım üzerine kapandığında nefesi kesildi.

"Robyn..." Elleri saçlarımın arasına girdi, cesaretlendiriyordu ama talep etmiyordu.

Onu boğazımın arkasında hissettiğimde, dilimle başının etrafında bir daire çizene kadar biraz daha sert emerek geri çektim. Sonra onu tekrar içime aldım, olabildiğince derine.

Ben okşayıp emerken tekrar tekrar inledi, elleri saçlarımda sıkılaştı ta ki-

"Robyn." Titus beni nazıkçe geriye itti. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin ardında kıvılcımlar gibi parlayan çaresiz bir ihtiyaç gördüm. "Yavaşlamak zorundayım. Üç yıl önce enfekte oldum ve o zamandan beri..."

"Üç yıldır seks yapmadın mı?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden? değil mi?" Ben de enfekte olduğumdan beri kimseyle yatmamıştım ama benim için bu *aylar* meselesiydi.

"Faythe yüzünden."

"Ne?" İki elimin üzerinde geriye yaslandım, şaşkınlık ve şok içinde ona bakıyordum. "Sen ve *Faythe* mi?" Bir başkasının evli, hamile Alfa'sı Gurur mu?

"Hayır!" Titus yanıma oturdu. "Faythe bir efsane, bizim için bile burada, eski serbest bölgede. Kısmi vardiyayı hepimizin bilmesinin nedeni

0,

ve bunu çok *samimi* bir anda keşfetti." şaşkınlıkım belli olmuş olmalı.

"Seks sırasında dişleri kaymaya başladığında erkek arkadaşına bulaştırdı ve bunun zavallı bir insan kıztın başına gelme riskini göze alamazdım. Benim yüzümden. Özellikle de kadınların enfeksiyondan kurtulamaz. Size kadar."

"Yani ne yapacaktın? Hayatının geri kalanında soğuk duş mu alacaktın?" Çünkü serbest bölgede Abby'den başka tekir yoktu. Ve bana kadar, gerçek bir potansiyel yoktu. "Ben sadece... uygun muyum?"

"*Hayır.*" Titus beni daha yakına çekti ve konuşurken dudakları şakağımı sıyırdı. "Sen uygun olmaktan başka bir şey değilsin."

"Ha, ha."

"Ben ciddiylim. Çok güzelsin, cesursun, gözü peksin ve sınır tanıımıyorsun. Ve ben bunların hepsini seviyorum. Ama sen şimdiye kadar karşıma çıkan en uygunsuz adaysın ve bunu en iyi şekilde söylüyorum. Aniden ele geçirilecek bir fırsat değilsin ve öyle hissetmeni istemiyorum. Eğer bunu istemiyorsan, hemen şimdi durabiliriz."

Gri gözlerine baktım. Değerlendiriyordum.

Ciddiydi. Üç yıldır seks yapmamıştı ama herhangi bir dişi şekil değiştirenin kaşıyabileceği bir kaşıntıyı kaşıdığıma inanmama izin vermektense seks yapmamayı tercih ederdi.

"Peki o zaman, ben uygun değilsem... neyim ben?"

"Sen unutulmazsın. Karşı konulamazsın," dedi ve birden kendimi salıncakta serbest düşüşteymişim gibi hissettim, midemin geri kalanıma yetişmesini bekliyordum. "Dikiz aynamda belirlediğin andan beri başka bir şey düşünemez oldum." Omuz silkti. "Aslında seni Di Carlo'nun yemek salonunda gördüğüm andan beri. Ve ne zaman daha fazla inanılmaz olamayacağını düşünsem, aklıma gelmeyen bir olasılıkla geliyorsun ya da ağzımdan kaçırdığımın farkında bile olmadığım bir saçmalığı çürütüyorsun ve bunların hepsini o küçük seksi gülümsemeyle yapıyorsun." Titus elimi tuttu. "Senden vazgeçmek istemiyorum Robyn. Pride'ı asla geri alamam bile burada benimle olmanı istiyorum. Eğer kalmak istiyorsan."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönüyordu. "Ama konseye söyledin..." "Blum seni kıstırdığında, seni kaybetmek üzere olduğumu sandım.

Bunun olmasına izin *veremeyeceğimi* fark ettim. Ona değil. Konseye değil. Hiç kimseye. Bir yolunu bulacağız. Eğer kalmak istiyorsan."

Gözlerinin içine bakınca ona inandım. Titus farklı türde bir Alfa'ydı ve sadece doğuştan olmadığı için değil. "Seninle kalmak istiyorum," dedim ve o kadar rahatlamış görünüyordu ki neredeyse gülecektim. Gururunu geri alsa da almasa da yeni sokak hayvanlarına rehberlik etmesine ve onları desteklemesine yardım etmek istiyordum. Her gün bakışlarında o açlıkla bana baktığını görmek istiyordum. Her gece.

Gülümsedim ve elimi yan tarafına doğru gezdirdim.

kalçasındaki kas. "Yani beni rahatsız edici olduğumu anlamam için mi durdurdun?" "Hayır." Yüzü biraz kızardı. "Seni durdurdum çünkü bir süredir

benim için ise..." Alnındaki saçları fırçaladı. "Senin sıran."

Titus yatağın kenarında önümde diz çöktü, bakışları içimi yakıyordu. Her iki dizime birer elini koyup onları açmaya zorladı ve karnımda bir beklenti oluştu. Sonra ben yatağa uzanıp gözlerimi kapatırken beni öne doğru çekti.

Elleri kayboldu, beni bir an için soğuk ve açıkta bıraktı. Sonra parmakları dizlerimden iç uyluklarıma doğru kaydı. Onları daha geniş bir şekilde ayırdı.

Dilinin ilk dokunuşunda inledim, ıslak ve en hassas bölgelerime karşı kabarcıklı derecede sıcaktı. Uzun, yavaş okşamalarla başladı, dilinin ucu her vuruşun sonunda benimle alay ediyordu. Sonra ellerim saçlarını buldu ve daha hızlı, daha sert yaladı. Dilinin her dokunuşuyla sıkılaştıran, mutluluk verici bir basınç oluşmaya başlayana kadar daha derin, daha uzun okşadı. Her nefes kısa ve hızlı geliyordu. Ellerim saçlarının etrafında kenetlendi ve her küçük temastan daha fazlası için ağrıyla yükseldim.

"Titus. Lütfen..." Yalvardım, her kelime gırtlaktan gelen bir fısıltı gibiydi.

"Henüz değil." Ayağa kalktı ve ben de isteksizce saçlarını bıraktım.

"Beni bekle Robyn." Kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım ve onun el yordamıyla

Sonra da bir prezervatifi yırtarak açtı. Bir an sonra dirseklerinin üzerinde ağırlığını taşıyarak üzerime yerleşti. Dili boynumda gezindi, kulak mememi ağzına alırken başımı bir tarafa doğru itti. "Neredeyse..." diye fısıldadı, kendini kalçalarımın arasına yerleştirirken.

Sonra uzun, yumuşak bir vuruşla içime kaydı.

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Etrafında sıkılaştım, basınç ve sürtünmenin tadını çıkardım ve kulağımda yumuşak bir şekilde inledi. Sonra ben onun altında sallandım ve o daha yüksek sesle inledi.

Titus geri çekildi, sonra tekrar içime battı. Ve tekrar. Ritmimizi bulduk ve onunla tekrar tekrar buluşmak için yükseldim. Kısa süre sonra o baskı yeniden arttı, vaatlerden oluşan bir acı.

Daha fazla bekleyemeyince bir bacağımla Titus'un kalçasına doladım ve omzunu ittim. Bir kolunu bana doladı ve bizi ters çevirdi.

Memnun bir şekilde doğruldum, iki elimi terden ıslanmış göğsüne dayadım ve ritmin kontrolünü ele aldım. O şişen, sarmal salınımı kovalarken bizi daha hızlı ve daha hızlı sürdüm.

"İşte bu," diye inledi ben onu sürerken. "Bana neyi sevdiğini göster." Titus'un elleri belimden aşağı kayarak kalçalarımı kavradı, beni ona sabitledi, ben hızımı ayarladıkça sürtünmeyi artırdı.

"Robyn," diye inledi, parmakları kalçalarımaya gömölüyordu. O artık

Kapa

t.

"Neredeyse," diye nefes nefese kaldım. Dik oturdum, ellerim kendi saçlarımda, öğütüyordum

yeni bir açıyla içine girdi ve aniden her şey sıkılaştı.

Zevk içimde patladı, onu çılgınca sürerken boğazımdan bir çığlık koptu ve bir an için kalçalarımın her sallanışında üzerime yıkanan salıverilmeden başka hiçbir şeyin farkında değildim. Her yeni sürtünme sarsıntısında.

"Robyn!" diye bağırdı boşalırken, içime girdi, şilteden kalkarken beni ona doğru sıkıştırdı.

Serbest bırakılmam ağırlı bir tatmine dönüşene kadar sürdüm. Sonunda omzuna yığıldım, saçlarım kolunun üzerine yayıldı. Senkronize bir şekilde nefes aldık, kalbi kulağımın dibinde çılgınca çarpıyordu.

Hâlâ içime gömölüydü, zonkluyordu ve ben istemsizce onun etrafında kasılırken küçük zevk artçılarını içimde ateşlendi.

"Üç yıl, ha?" Bir elimi böğründe gezdirerek alay ettim. "Bu oldukça etkileyici bir kontroldü."

"Çaba sarf ettim," diye itiraf etti. "Ama sadece daha iyi olabilir, değil mi?" İnledim. "Bundan daha iyi bir şeyle başa çıkabileceğimden emin değilim."

Güldü, bir eli sırtıma dolanmış, beni kendisine doğru tutuyordu. "Bu mücadeleye hazır olduğuna güveniyorum." Sonra bizi yuvarladı ve ayağa kalkarken geri çekildi. "Hemen döneceğim."

Yastıkları bulmak için ayağa kalktım ve düz çarşafı yatağın üzerine sererken Titus geri döndü. "Oh iyi. Giyinmiş olmandan korkuyordum."

"Hayır." Yatağın üzerine, çarşafın altına süründüm ve o da yanıma kıvrıldı. Etrafımda. Bir kolunu yanıma doladı. "Çıplaklığı severim."

"Öyle hatırlıyorum." Kıkırdadı. "Ben de seni çıplak seviyorum."

"Kardeşinin yatağında olmamız garip mi? Sence o Aklın var mı?"

"Bunu yapmayacağını adım gibi biliyorum. O her zaman cömert olmuştur. eşyalarıyla birlikte."

Öfkelendim. "Muhtemelen her zaman daha fazla şey alacak paran olduğu içindir." Sonra aklıma yeni bir düşünce geldi. "Sence bu değişmiş midir, şimdi o da enfekte olduğuna göre? Bazı şekil değiştirenler oldukça bölgecidir."

"Evet, belki." Titus saçlarımı yastığın üzerinden yüzüne doğru taradı. "Ama beni bir Alfa olarak tanıyacak biri varsa o da küçük kardeşimdir. İkimiz de şekil değiştirici olmadan çok önce onun hayatındaki tek otorite figürü bendim."

"Justus nasıl biri?" Ona sokularak sordum. "Yani, enfeksiyon kapmadan önce?"

"O normal bir on dokuz yaşında. Birçok açıdan genç ve aptal. Ama iyi bir adam. Dediğim gibi cömert. Komik biri. Video izlemeyi seviyor."

oyunlar ve filmler izliyor ama inanır mısınız, haberleri de izliyor."

"Aslında buna inanabilirim. Haberlerden nefret ederim ama Abby siyaset bilimi uzmanıydı. Okulda her zaman güç dağılımından ve bazı yasaların insanların özgürlüklerini korumak yerine onları geride tutmak için yazıldığından bahsederdi. Benim geçmişte çalıştığım şeyleri o şimdiki zaman. Tarihsel öngöründen faydalanmadan."

"İtiraf etmeliyim ki, bu burada çok işe yaradı. Tüm bunları sıfırdan inşa ediyoruz ve hem güncel hem de tarihsel uzmanlığı kullanabiliriz." Titus boynuma doğru nefes verdi ve tüylerim diken diken oldu. "Her zaman Justus'un yaptığım şeyle ilgileneceğini düşünmüşümdür ve sanırım şimdi bunu ona anlatabileceğim. Tabii onu bulabilirsek. Ve konsey onu idam ettirmezse."

Yüzünü ona dönmek için yuvarlandım. "Kardeşin iyileşecek Titus. Kimseye bulaştırmak istemedi. Leland bize bunu zaten söyledi. Konsey tam bir baş belası ve kendi iyilikleri için fazla kibirliler ama Faythe ve Abby'nin babası Justus'u kazara yaptığı bir şey yüzünden idam etmelerine asla izin vermez. Yaptığını bile bilmediği bir şey için. Yaşlı ve acımasızlar ama psikopat değiller."

Titus kaşlarını çattı. "Robyn, konsey nesiller boyunca aynı cahil koşullar altında Justus'un yaptığının aynısını yapan sokak hayvanlarını idam etti. Eğer onu kurtarmak istiyorsam, 'ne yaptığını bilmiyordu'dan çok daha iyi bir şey bulmam gerekecek."

"Belki de değil." Omuz silktim ve yastık da bu hareketle birlikte hareket etti.

"Belki de onlara Justus'tan daha çok istedikleri bir Şey vermek kadar kolaydır. Onu enfekte eden kişi gibi."

YEDİ

Titus

Kardeşimin yatak odasında perde yoktu, bu yüzden güneş doğduğunda Ben de. Robyn'i uyandırmamaya dikkat ederek yuvarlandım ve kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarmak için ayağa kalktım.

Kilit ekranındaki saat sabah sekizi yedi dakika geçtiğini gösteriyordu. Dört saatten az uyumuştum ama kardeşim hâlâ kayıpken bedenim daha fazla uyumayı reddediyordu. Robyn'in çıplak sıcaklığı yataktan beni çağırırsa bile.

Justus'un mutfağında kahvaltıya benzeyen tek şey yarım kutu donmuş tost makinesi waffle'ı ve dört paket enerji içeceğiydi. Çocuk karbonhidrat ve kafeinle yaşıyordu.

Homurdanarak bavulumdan temiz bir gömlek çıkardım ve köşedeki kafeye gidip kahvaltılık burrito ve kendim yapmak zorunda olmadığım dört büyük kâğıt bardak kahve aldım. Döndüğümde Blum ve Robyn hâlâ uyuyorlardı, ben de kahvelerden birine bir paket şeker attım ve Spencer Cole'u aradım.

Telefonu üçüncü çalışında telesekretere düştü ve mesaj bırakmadan kapattım. Muhtemelen çalışıyordu. Sonra Drew'u aradım. Telefonu ilk çalışında telesekretere düştü.

"Hey, Drew, benim. Spence'e hastaneyle ilgili bir sorum var ama ona ulaşamıyorum. Sana ulaşırsa beni aramasını söyleyebilir misin?"

İlk kahvemi bitirdiğimde, Robyn'in hareket ettiğini duyabiliyordum, bu yüzden hala buharda olan bir kağıt bardağı Justus'un odasına götürdüm.

Yatak boştu ama banyonun kapısı açıktı. Robyn aynanın önünde durmuş dişlerini fırçalıyordu. Benim ona büyük gelen gömleğimi giymişti ve görebildiğim kadarıyla başka bir şey giymemişti.

Önceki gecenin anıları üzerime yıkıldı. Ellerimdeki yumuşak teni. Dudaklarımdaki tadı. Bana binerkenki görüntüsü, gözleri kapalı, elleri kendi saçlarında...

Robyn döndü, diş fırçası bir elinde damlıyordu. "Tahmin et geçen gece kim kabus görmedi-?" Pantolonumdaki şişkinliği işaret eden bir bakış atarak güldü. "Erken kalkıyorsun, ha?"

"Ve sen şimdiye kadar gördüğüm en kendine güvenen, en az çekingen kadınsın. tanıştık."

Diş macununu lavaboya tükürdü, sonra aynada bana kaşlarını çattı. "Bunun bir iltifat mı yoksa eleştiri mi olduğunu anlayamıyorum."

Onu kendime çektim ve çıplak bacağına bastırdım. "Şimdi söyleyebilir misin?"

"Mmm..." diye mırıldandı, naneli nefesi kulağımı ısıtıyordu.

"Erkeklerin vücutlarını yorumlamak bazen sözlerini yorumlamaktan daha kolaydır."

"Ben tam tersinin doğru olduğunu söyleyebilirim. Kadınlar genellikle ne istediklerini size söylemektense göstermekte daha rahattırlar. Ama sen bir istisnasın."

"Çok konuştuğumu mu söylüyorsun?"

Güldüm. "Hayır. Değişiklik olsun diye bir kadınla nerede durduğumu bilmek güzel."

"Eminim *hiç* kimse uzun süre ne düşündüğümü merak etmek zorunda kalmamıştır." Diş fırçasını duruladı ve banyo tezgahının üzerine, Justus'un saçının yanına koydu. Ve diş fırçasının.

Hah. Justus diş fırçasını almamış. Söyleyebildiğim kadarıyla yanına bir şey de almamış. Bu da çok uzun süre kalmayı planlamadığı anlamına geliyordu. Ya da belki de hiç uzak kalmayı *planlamıyordu*. Ya Blum gibi bir yerlerde kedi formunda sıkışıp kaldıysa ve nasıl değişebileceğini bilmediyse?

"Aklımdan geçenleri söylemekten bahsetmişken, ben acıktım," dedi Robyn.

parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra parmak uçlarına kalkıp beni öptü. "Hadi yiyecek bir şeyler bulalım."

"İlk defa senden bir adım öndeyim." Kahveyi kaldırdım. "Ve mutfakta yemek var."

O iki burritoyu ısıtırken, ben Spencer'ı tekrar aradım. Ve yine, hattı doğrudan sesli mesaja düştü. "*Lanet* olsun."

"Sorun nedir?" Robyn sanki ısınmak için fincanını iki eliyle kavradı.

"Justus'un acil servisteki kaydını alabileceğini umarak Spencer'ı arayıp duruyorum ama telefonu doğrudan telesekretere düşüyor."

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve kahvaltımızı çıkardı. "Neden Drew'u denemiyorsun?"

"Ben yaptım." Ekstra kahvenin kapağını çıkardım ve bir paket şeker attım. "Sesli mesajını da aldım."

"Al." Burrito tabağını sehpanın üzerine koydu. "Sen bunlardan birini al, ben de Drew'u deneyeyim. Çağrıma cevap vermek zorunda."

Burritolardan birinin kâğıt ambalajını sıyırdım. "Büyük kötü haydut Alfa tarafından tehlikeye atılma ihtimaline karşı mı?" Eğer bir şey varsa, tam tersi doğrudur. En azından konsey onu geri getirmeye niyetim olmadığını anladığında.

"Aynen öyle." Bir mesaj yazarken yüksek sesle okudu. "Selam Drew, ben Robyn. En kısa zamanda beni ara lütfen." Bana döndü ve

yaramaz sırtı. "Hangi emoji büyük kötü Alfa'dan sahte bir hayat korkusunu en iyi şekilde ifade eder? Çılgılık atan emoji mi, yoksa kaşlarını kaldırmış çatık surat mı?"

"Kaka emojisine ihtiyacınız var, çünkü bu saçmalık."

Robyn güldü. Sonra burritosunun paketini açtı ve büyük bir ısırık aldı.

"Sende de biraz var... işte..." Öne eğildim ve bir parça öptüm.

Burnundan peynir akıyordu.

Kaşları kalktı ve kötü bir şey söyleyeceğini anladım.

daha ağzını bile açmadan. "Nereye bulaştırırsam bulaştırayım onu yalayıp temizler misin?"

"Evet." Sanki saat takıyormuşum gibi çıplak bileğime baktım. "Aslında, muhtemelen zamanımız var..."

"Biraz ayrıntı istemiyor musun?" dedi. "Ya banyonun zeminine bulaştırırsam?"

"Sana güveniyorum."

"I-" Robyn'in cep telefonu çaldı. Dürümünü tabağına bıraktı ve telefonunu eline aldı. "Ben Drew." Aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Hey, Robyn, ne oldu?" diye sordu Gururumun yeni Alfa'sı, hattın öbür ucundan. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Titus daha önce seni aramaya çalışıyordu ve ulaşamadığını söyledi."

"Orada seninle mi?" Drew sordu.

Robyn kaşlarını kaldırarak bana baktı, ben de başımı salladım, sonra da dudaklarımı kıvrırır gibi yaptım. "Kahvaltı için dışarı çıktı," dedi. "Neden?"

"İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum ama hiçbir uyarı olmadan bu işin içine atıldım. Ateşle imtihan. Ve onu hâlâ Alfa olarak görürlerse bu Sürü'yü asla en iyi şekilde yönetemeyeceğim. Bu yüzden çocuklardan bir sonraki emre kadar Titus'la iletişim kurmamalarını istedim."

Öfke, vücudumdaki her sinir boyunca fırlayan bir şimşek gibi içimden fırladı. Gözlerim kısıldı ve çenem sıkıştı. Ne olduğunu anlamıştım. Drew yapıyordu ve muhtemelen ben de onun yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Yine de...

"Önünü mü kestir?" Robyn ayağa kalktı, gözlerinin arkasında kızgınlık parlıyordu. "*Onun* evinde yaşıyorsun, *onun* parasını harcıyorsun." Kalp atışları benimkiyle senkronize olana kadar hızlandı ve neredeyse fark edilmeyen bir değişiklik feromonlar kendi öfkemi besliyor gibiydi.

Kızgındı çünkü ben kızgındım. Drew'un yaptığı şey yüzünden değil, *bu konuda hissettiklerim* yüzünden.

Bu daha önce başka bir şekil değiştirenle başıma gelmemişti, otoritemi tanıyanlarla bile. Ne infazcılarım, ne de Başından beri benimle olan Drew.

Bu bir Alfa'nın adamlarıyla olan ilişkisinden daha fazlası mıydı? İnsanlarla mı? Bu Robyn için onun benim için olduğu kadar önemli hale geldiğim anlamına gelebilir miydi?

Robyn'e küçük bir baş sallama hareketi yaptım.

Vücudumdaki her hücre onun öfkesini izlemek istese de.

Kaşlarını çattı ama sonra isteksizce başını salladı.

"Bu sadece geçici bir durum," diye güvence verdi Drew. "Sadece herkes geçişe alışana kadar." Tereddüt etti. "Bunu başka nasıl yapacağımı bilmiyorum Robyn. Vahşi doğada, bir Alfa bir bölgeyi ele geçirmek için diğeriyle savaşır ve çoğu zaman onu öldürür ve açıkçası burada istediğimiz bu değil. Ama Gurur

Üyelerin bu değişimin gerçek olduğuna dair bir işarete ihtiyacı var. İçgüdüsel düzeyde anlayabilecekleri sembolik bir şey. Temiz bir kopuş aklıma gelen en iyi şey."

"Eğer bir Titus damak temizleyicisi arıyorsanız, sanırım onun evinden taşınmanız gerekecek," diye tersledi. "Etrafları onun kokusuyla çevrili olduğu sürece bilinçaltında onu hayatlarından çıkaramazsın, tüm o aile fotoğraflarından bahsetmiyorum bile."

Başımı ona doğru tekrar salladım, hala öfke içinde yüzüyor olmama rağmen sessizce öfkesini azaltmasını istedim ama o sadece bana sırtını döndü. Emrimi reddetmesi ensemdeki tüyleri diken diken etti,

Kızgın Alfa ile gururlu aşık arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu. Aynı anda hem ona kızıp hem de ondan nasıl memnun olabilirdim ki?

"Sen ve Titus nerede kalıyorsunuz?" Drew'un sesi sakın bir gölün yüzeyi gibi durgun bir nitelik taşıyordu.

"Biz... bir oteldeyiz."

"O zaman Titus neden oda servisi sipariş etmek yerine kahvaltı için dışarı çıksın?"

Robyn kaşlarını çatarak bana döndü. "Çünkü oda servisini sevmiyorum." Gözlerini devirdi, belli ki kendi doğaçlama becerilerinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir gülümsemeyi bastırdım. Ama Drew birkaç saniye sessiz kaldı.

"Robyn, iyi olduğuna emin misin? Titus agresif davranmıyor mu? Bir şey yapmaya çalışmadı mı?"

"Bunu asla yapmayacağını biliyorsun!" Gözleri öfkeyle parladı ve tepkisinden duyduğum memnuniyet içime doldu.

"Düne kadar seninle aynı fikirdeydim. Ama eğer dışarıda insanlara hastalık bulaştırıyorsa, neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Gözlerini devirdi. "Drew, Titus yapmadı-"

Başımı sertçe salladım. Ona Justus'tan bahsedemezdi. Ona ne olduğunu anlayana ve kaçınılmaz olarak ona yöneltilecek suçlamalara karşı bir savunma stratejisi geliştirene kadar olmazdı.

"Ne yapmadı?" Drew sordu.

"Hiçbir şey denemedi. Agresif davranmıyor. Sana ihtiyacın olan alanı sağlıyor ve beni güvende tutacağına dair verdiği sözü tutuyor. O kötü biri değil."

"Onu oldukça iyi tanıyor gibi görünüyorsunuz."

Robyn yine gözlerini devirdi. *Spencer'ı sormamı ister misin?* diye mırıldandı ama ben başımı salladım. "Evet, sanırım. Tamam, gitmem gerek. Diğerlerine selamımı söyler misin?"

"Elbette," dedi Drew. "Ve Robyn, bir değişiklik olursa beni ara. Bir saatten kısa bir süre içinde orada olabilirim."

"Tamam, teşekkürler." Telefonu kapattı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Nerede olduğumuzu bilmiyorsa bir saatten kısa sürede burada olabileceğini nereden biliyor?"

"Kardeşimi ziyaret ettiğimi anladığından eminim. Bu iyi bir şey değil ama Justus'un enfekte olduğunu bilmediği sürece..." Omuz silktim. "Spence'i aramak için senin telefonunu kullanabilir miyim? Drew'un nereden geldiğini anlıyorum." Gerçi bu beni kızdırmıştı. "Ama hâlâ Justus'u bulmam gerekiyor."

Bana telefonunu uzattı. "Drew nereden geliyor?" "İyi bir lider olmaya ve seni korumaya çalışıyor. Hepsi Corey Morris'e virüs bulaştırdığımı düşünüyor. Bu da her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor."

"Seni tanıyorlarsa, bunun saçmalık olduğunu bilmeleri gerekir."

Burritosunu aldı ve büyük bir ısırık aldı.

Ona minnettar bir gülümseme verdim, sonra Spencer'ı aradım.

İkinci çalışta cevap verdi. "Bu numarayı bilmiyorum. Kimsiniz?"

"Selam Spence, ben Titus. Robyn'in yeni telefonundan arıyorum. Sakın kapatma.

yuk
arı."

"Hey, dostum, bizim-"

"Drew'in sana telefonlarıma çıkmamanı söylediğini biliyorum.

bu pozisyonda. Ama bazı bilgilere ihtiyacım var. Bu önemli."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve dahili telefon sisteminden bir sesin konuştuğunu duydum. "Ne istiyorsunuz?"

"İşte misin?" diye sordum.

"Evet."

"Çabuk olacağım. Kardeşimin iki hafta önce acil servisimize gittiğini öğrendim. Kayıtlarına ulaşabilir misiniz?"

"Kardeşin Jackson'da mı yaşıyor?"

"Evet. Millsaps'e gidiyor. Bana yardım edebilir misiniz?"

"Belki..." Spencer derin bir nefes verdi. "Neler oluyor Titus?"

"Henüz emin değilim. Ama çok önemli olmasaydı sormazdım.
önemli."

Bir uzun duraklama daha. "Neden kardeşine soramıyorsun?"

Tereddüt ettim, ona ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Spencer bir infazcı değildi ve benim evimde yaşamıyordu, bu da Spence aramayı rapor etmediği sürece Drew'in onu aradığını bilmeyeceği anlamına geliyordu.

Burritosunun son iki santimini tutan Robyn bana başını sallayarak ona bir şeyler söylemem için beni cesaretlendirdi. Ona güvenmem için.

"Spence, kardeşimden haber alınamıyor. Evden çıktığımda onun evine geldim ama gitmişti ve ona ulaşamıyorum. Onu gerçekten bulmam gerek."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Adı ne?"

"Justus Alexander. J-u-s-t-u-s."

"Tamam, bir şey bulursam sana geri dönerim." Telefonu kapattı.

"Sence yapacak mı?" Robyn bir burrito ısırlığının etrafında sordu.

Omuz silktim. "Drew'e benim aradığımı söyleyip her şeyden elini eteğini çekme ihtimali de eşit."

"Bu doğru değil." Kahvaltısının geri kalanını kağıt tabağa bıraktı, belli ki bitiremeyecek kadar iğrenmişti. "Senin tehlikeli olduğunu düşünmemeliler."

"*Her zaman* bir Alfa'nın tehlikeli olduğunu düşünmeliler. Ve bu durumda bu, Justus'un tehlikeli olduğunu düşünmelerinden daha iyidir."

"Öyle mi?" Akut şüphencililiğin sevimli bir jestiyle başını eğdi. "Yeni enfekte olmuş. Sence de daha çok

Hiçbir mazereti olmayan deneyimli bir Alfa yerine, cahilce bir dürtüyle hareket ettiği için yeni enfekte olmuş bir sokak çocuğunu affetmek mi?"

Her zamanki gibi haklıydı. "Evet, biliyorum. Ama ben onu bulmadan önce konseyin ya da Drew'un Justus'u öğrenmesi riskini göze alamam." Yine de kuşkusu devam ediyordu. "Eğer onu öğrenirlerse, peşine düşerler. Onu gözaltına alırlar -ya da oracıkta idam ederler- ve onun için yapabileceğim hiçbir şey olmaz. Onu korumak zorundayım Robyn. Sahip olduğu tek aile benim."

Sonunda başını salladı. "Tamam. O zaman onu bulsak iyi olur."

Misafir odasının kapısı gıcırtyla açıldı ve Leland Blum boxer şortuyla oturma odasına adım attı. "Kimi buldun? Justus'u mu?"

"Evet." Mutfak tezgahının üzerindeki çantaya el salladım.

"Kahvaltıda burrito ve kahve var. Ben de kurutucudan kıyafetlerini alayım." Robyn'e isteksiz bir gülümseme verdim. "Seninkiler de." Gerçi ona giymesi için benim gömleklerimden bir tane daha vermeyi ciddi ciddi düşünüyordum, sırf bütün gün ortak kokularımızı koklayabileyim diye.

Blum mutfığa giderken durdu ve Robyn'e doğru nefes aldı. Sonra da benimkini kokladı. "Neden birbiriniz gibi kokuyorsunuz..." Anlama geldiğinde kaşları kalktı. Sonra üzgün göründü ve ben de kız arkadaşının yeni öldüğünü hatırladım. Ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim. "Şekil değiştirenler arasında sır diye bir şey yoktur sanırım?"

Robyn omuz silkti ve en az benim hissettiğim kadar suçluluk duymuş görünüyordu. "En azından uzun sürmeyecek."

Neyse ki Blum henüz başka bir şekil değiştirenle temas halinde değildi, bu yüzden haberi kendisine saklamasını isteyerek anı daha da garip hale getirmek zorunda kalmayacaktık.

Yarım saat sonra hepimiz beslenmiş ve giyinmiştik.

Kardeşimin dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirirken Blum'a, "Robyn ve benim bazı ayak işlerini halletmemiz gerekiyor," dedim. "Senden peşime takılmanı istemeyeceğim, ama eve gelirse diye seni burada da bırakamam. Sana bir otel odası ayarlayabilirim...?"

"Ya da yatakhane gidebilirim," diye önerdi

Blum. "Oda arkadaşın var mı?" Robyn sordu.

"Hayır, tek başımayım."

"Tamam, eğer bir süre orada kalmakta bir sakınca görmüyorsanız, sizinle daha sonra buluşuruz." Ön kapıyı açtım ve onlar koridora yönelirken kapıyı tuttum. "Öğle yemeği sipariş etmenizi öneririm. Belli ki gerçekten travmatik bir şey yaşamışsınız ve muhtemelen bu henüz kafanıza dank etmemiş.

Ve henüz kedi dürtülerini kontrol etmeyi öğrenme şansın olmadı, bu yüzden muhtemelen henüz sınıfa ya da başka bir şeye gitmeye çalışmamalısın."

Blum başıyla onayladı. Yeni enfekte olmuş bir sokak köpeği için şaşırtıcı derecede sakin ve hoşgörülüydü.

"Seni bırakmamı ister misin?" Robyn ona sordu. "Evet, teşekkürler."

Blum'u 204 numaralı yatakhanesine bıraktıktan sonra en yakın mağazaya gittik, Robyn ona kıyafet almama izin verme fikrinden rahatsız oldu, ta ki ben onun şu anda bir infaz memuruna en yakın şey olduğunu ve infaz memurlarına genellikle maaşın bir parçası olarak kıyafet ödeneği sağlandığını söyleyene kadar.

Daha sonra, en yakın kafeye doğru giderken telefonu çaldı. "Ben Spencer."

En yakın otoparka girdim ve cipimi park ettim. "Hoparlörü aç." Robyn telefonunun ekranına dokunarak cevap verdi. "Spencer?" Dedim.

"Evet. İstedığınızı aldım ama sadece birkaç dakikam var." "Mola mı veriyorsun?" diye sordum.

"Evet. On dakika içinde hastanenin arkasındaki su çeşmesinde buluşalım."

Dokuz dakika sonra Spencer'ı çeşmenin önündeki bankta bulduk. "Sana bir latte getirdik." Robyn taşıdığı fincanlardan birini ona uzattı, sonra da elini Mississippi'nin nadir görülen gerçekten soğuk gününden korumak için yeni ceketinin cebine soktu.

"Teşekkürler." Spencer bankta bize yer açmak için kaykıldı ve ikimize de bakacak şekilde eğildi. "Kardeşinizin faturasında Pazar sabahı burada olduğu yazıyor ama bu sadece taburcu edildiği zaman. Aslında bir gece önce hayvan saldırısıyla uyumlu yaralar ve ateşle geldi." Kahvesini soğumaya bırakmak için kapağı açtı ve kâğıt bardaktan buhar yükseldi. "Doktorlar bu ikisinin birbiriyle alakasız olduğunu düşündüler çünkü saldırıdan sonra yaranın enfekte olması için çok erken bir zamandı ve yara henüz iltihaplanmamıştı ya da çevresindeki deriden daha sıcak değildi. Dikiş atıldılar, her ihtimale karşı biraz ibuprofen ve bir antibiyotik yazdılar ve susuz kalmaması için onu eve gönderdiler."

"Ne olduğunu söyledi mi?" Robyn sordu, yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Mesele de bu." Spencer bardağına üfledi ve bardaktan daha fazla buhar yükseldi. "Justus gölde bir partide olduğunu söyledi. İşemek için ormana gitmiş ve bir şey üzerine atlamış. Onu yüzüstü yere düşürmüş. Hayvanı görememiş ama gömleğini ve sırtını parçalamış, sonra da ormana doğru kaçmış."

"Ürkmüş gibi mi?" Ben sordum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Spencer boğazını temizledi ve ne olacağını biliyordum. "Titus, kardeşin enfekte mi?"

Robyn beni görebilmek için bankta arkasına yaslandı. Tek kaşımı kaldırıp sessizce fikrini sordum, o da başını salladı. Spencer'a güveniyordu.

"Evet," dedim sonunda. "Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"Kahretsin, dostum." Spence bir an sessiz kaldı. "Morris'e bulaştırmadın, değil mi? Justus muydu?"

"Kimseye söyleyemezsin," dedi Robyn, ben bir yanıt oluşturmamdan. Anlama ihtimali olduğunu biliyordum ve bu riski almaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bu sırrı sonsuza dek saklayamazsın," diye ısrar etti Spencer.

"İnsanlar onun kokusunu alır almaz öğrenecekler."

"İşte bu yüzden önce onu bulmalıyız."

"Bir partide enfekte olması ne kadar garip." Robyn kapuçinosundan bir yudum aldı ve çeşmeye baktı. "Özellikle de Corey'nin Morris ve-"

Öksürdüm ve Ivy Lowe ya da Leland Blum'dan söz edemedim sözünü kestim.

"Morris'in bir partiden hemen sonra enfekte olduğunu düşünürsek," diye sözlerini tamamladı.

"İşler daha da garipleşiyor," dedi Spencer. "Dün gece geç saatlerde bir tane daha aldık. Elliott Belcher. Millsaps'te yirmi yaşında ikinci sınıf öğrencisi, bir partide bir hayvan tarafından saldırıya uğramış."

"Ormanda mı?"

"Hayır, bir müzede, saatler sonra. Biraz temiz hava almak için dışarı
hava-
çıkıldığını söyledi."

"Ya da biraz esrar kokulu hava için..." Robyn araya
girdi. "-ve sokakta kocaman bir kedi buldum."

"Bunu sana o mu söyledi?" Ben sordum.

"Evet. Geldiğinde görevdeydim. Esrardan haberim yok,
Ama oraya gittiğinde kafası *iyiymiş* ve herkes halüsinasyon gördüğünü
düşünmüş. Yine de vahşi bir hayvan tarafından pençelendiği belli olan
yaraları vardı."

"O şimdi nerede?" Ben sordum.

"Bu sabah erkenden onu... şey, sizin eve götürdüm, sonra da ben
ayrıldığımda yerime bakan adamın vardiyasına dönmek zorunda kaldım.
Yaklaşık iki saattir uyuyorum, bu yüzden kahve çok makbule geçti."

"Elliott henüz değişmedi mi?" Robyn soruyu sorarken bana
bakmadı ama yüzündeki gerginlikten benimle aynı şeyi düşündüğünü
anlayabiliyordum.

"Bundan şüpheliyim." Spencer kâğıt bardağından bir yudum
aldıktan sonra bana döndü. "Ama eğer Justus sorumluysa, herkes senin
yaptığını düşünecek," dedi ve ne Robyn'in ne de benim yüksek sesle
söylemek istediğimiz şeyi dile getirdi. "Herkesin bunu senin yaptığını
düşünmesine daha ne kadar izin vereceksin?"

"En azından kardeşimi bulup ne olduğunu anlayana kadar.

Drew beni her şeyden uzak tutmaya çalışıyor. Nedenini anlıyorum ama bu yeni sokak hayvanına ne olduğunu bilmem gerekiyor. Beni bilgilendirmeye devam edecek misin?"

"Elbette." Spencer saatine baktı ve ayağa kalktı. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Robyn, "Onlara bizi gördüğünü ya da bizimle konuştuğunu söyleme tabii ki," dedi.

Bana döndüğünde Spence'in kaşları daha da aşağıya indi. "Konsey istifa ettiğini biliyor mu? Çünkü öğrendiklerinde, mirasyedi kızlarıyla ortalıkta dolaşmanı istemeyeceklerdir."

Robyn kaşlarını çattı. "Biliyor musun, herkes 'savurgan' kelimesinin kaçak anlamına geldiğini düşünür ama aslında 'müsrif' ya da 'savurgan' anlamına gelir." Eliyle önce kendini sonra da beni işaret etti. "Milyarder ve fakir üniversite ko-eğitimi arasında, sence kim bu tanıma daha iyi uyuyor?"

"Ah. Özür dilerim." Spencer ona sıırttı. "İncil hikayeleri konusunda mı uzmanlaştın?"

Güldüm. "Sadece bilmeyi herkesten çok seviyor."

"İkinizin de canı cehenneme," dedi Robyn. Ama gülümsüyordu. "Gerçek

İncil'in Ardındaki Hikaye, Tarih Kanalı'nda. Di Carlos'un film kanalı yok."

Spencer kaşlarını çatarak, "Seni anlıyorum," dedi. "Geri dönmem gerekiyor ama başka bir şey duyarsam sana haber veririm." Fincanını havaya kaldırdı

Robyn'in yönü. "Kahve için tekrar teşekkürler. Ve kelime dersi için."

SEKİZ

Robyn

Leland Blum telefonuna cevap vermedi. Ben de başka bir Titus elinde dört folyoya sarılmış sosisli sandviçle arabaya bindiğinde mesaj geldi. "Yine mi sesli mesaj?" Köpeklerden ikisini kucağıma koydu ve

Sığır eti, çeşni ve hardal kokularının birleşimi ağzımı sulandırdı.

"Üçüncü kez." İlk sosislinin paketini açtım ve kocaman bir ısırık aldım.

Titus hevesime güldü. "Söz veriyorum, yakında seni burrito ve sosisli sandviçten daha güzel bir şeyler yemeye götüreceğim."

"Ya da belki *seni* dışarı çıkarırım. Ve bilgin olsun, bu tam da benim karşılayabileceğim türden birinci sınıf bir mutfak." Bir ısırık daha aldım.

Tekrar güldü ama sonra ön camdan önümüzde duran yurt binasına bakarken gülümsemesi soldu.

Çünkü hangisinin Leland Blum'a ait olduğunu bilmiyorduk. "Bence gidip onu kontrol etmeliyiz. Korkarım yine kedi formunda sıkışıp kalmış olabilir."

"Üniversite yurdu ortamı düşünül­dü­ğünde bu çok komik olurdu ama muhtemelen yerel halk için pek de güven verici olmazdı." Sosisli sandviçimden kalanları tekrar paketledim ve orta konsola koydum. "Oda 204. Hadi git."

Otuz yaşında olan Titus ortalama bir üniversite öğrencisinden daha yaşlıydı ve ortalama bir yurt sakininin yaşından da daha büyüktü ama ben doğal ortamımdaydım. Kimse bize ikinci kez bakmadı.

204 numaralı odanın kapısı kişilikten yoksundu. Üzerine yapıştırılmış ya da yanındaki mesaj panosuna yazılmış hiçbir şey yoktu. "Bu kesinlikle onun." Kapıyı üç kez çaldım. "Leland? Robyn ve Titus."

Cevap alamayınca Titus kulağını kapıya dayadı. "Ben bir şey duymuyorum. Bu içi boş bir kapı ve alt kısmında conta yok. Eğer içerideyse, en azından hareket ettiğini duyabilmem gerekir."

Omuz silktim. "Yani-"

Titus kapı tokmağını hızlı ve sert bir şekilde çevirdi ve kapı açıldı. Açık.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. Şimdi haneye tecavüz ediyorduk.

Beni hızla odanın içine çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Yapamayız-" İtirazımın geri kalanı korku tarafından yutuldu.

"Oh hayır..." Leland Blum yurt odasının zemininde yatıyor, gözlerini tavana dikmiş bakıyordu. Altındaki halıya bir kan birikintisi bulaşmıştı.

ve komodinin köşesinden daha fazlası damlıyordu. Belli ki kafa derisi yarılmıştı. Anladığım kadarıyla çok yakın bir zamanda. Kan henüz kurumaya başlamamıştı. "Sence düştü mü?"

"Sanırım bizim de böyle düşünmemiz gerekiyor." Titus komodinin yanında diz çöktü ve kanı kokladı. "Hepsi onun." Cesede dokunmamaya dikkat ederek Leland'ın ellerini koklamak için daha da eğildi. "Taze el dezenfektanı. Ya banyodan yeni çıktı ya da biri kokuyu yok etmeye çalıştı."

"Sence bu..." *Justus mu?* Ama adını söyleyemezdim. Titus'un kardeşinin artık bir katil olduğuna dair teori üretemezdim. "...bir şekil değiştiren mi?"

"Bir insan katilinin, kendi katilini yok etmeye çalışması için hiçbir neden yoktur.

koku," dedi Titus. "Bizim gibi kişisel kokuları alamazlar. Kapı kolunu dene." Bir eliyle yatak odasının kapısını işaret etti ama eğilip banyonun kapı kolunu kokladığını görene kadar ne istediğini anlamamıştım.

Ön kapının önünde çömeldim ama sadece tokmağın metalik kokusunu ve... "Biraz daha el dezenfektanı." Ayağa kalktığımda bakışlarım yine Leland'a takıldı. Onu iki saat önce bırakmıştık, hayattaydı ve nispeten iyiydi. İçimde hastalıklı bir his kıvrıldı. "Yani bunun bir cinayet olduğundan emin miyiz?" Onu yanımızda tutmuş olsaydık, hâlâ hayatta olurdu.

Bu bizim hatamız.

"Öyle görünüyor. Hadi gidelim." Titus kapıya doğru uzanırken elimi tuttu ama ben çekip kurtuldum.

"Bekle, onu burada bırakamayız."

"Öğlen oldu, Robyn." Sesindeki aciliyet duygusu ve damarlarından sızan Alfa feromonlarıyla birlikte, ahlaki olarak karşı olmama rağmen, aniden harekete geçmek için kaşınmama neden oldu. "Görünmeden onu dışarı taşıyamayız ve polisi arayamayız çünkü eninde sonunda 911 çağrısındaki sesimle eşleşebilirler. Bulamasalar bile, isimsiz bir 911 çağrısı Yetkililer, cesedin organik olarak bulunması halinde bunun bir kazadan daha fazlası olarak soruşturulmasını talep etmektedir."

"Bunun bir cinayet olduğunu anlamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Ivy'nin kayboluşuyla bağlantı kurmadıkları sürece olmaz. Ve bu bağlantıyı kurmaları ihtimaline karşı, bunu ihbar eden kişi olmayı göze alamayız. Hadi gidelim."

İsteksizce onu koridora kadar takip ettim, sonra da yolda karşılaştığımız iki kişiyle göz teması kurmadan binadan çıktım. Neyse ki ikisi de telefonlarına bakıyorlardı ve sorulsa ikimizi de teşhis edemezlerdi.

Arabaya vardığımızda, sorulmamış soru dilimin ucunda sıcak bir kömür gibi duruyordu. "Justus muydu?"

"Bilmiyorum." Titus sürücü koltuğuna kayd, kapısını kapattı ve motoru çalıştırdı. "İnsanlara kazara virüs bulaştırmasını anlayabilirim. Muhtemelen bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Ama cinayet? İnsan formunda?"

Otoparktan çıkıp yola girerken başını iki yana salladı. "O bunu yapmaz. Bu Justus değil."

"Belki *de* bir kazaydı." Sanırım buna ben de Titus kadar inanmak istiyordum. "Belki de Ivy konusunda Leland'la yüzleşmeye geldi ve kavga ettiler. Belki Leland kafasını çarptı ve Justus panikledi."

Titus'un bakışları yola sabitlenmişti ama trafiği görmüyor gibiydi.

"Çok fazla belki var."

"Ve her birinin arkasındayım. Ama başka olasılıklar da var. Olmak zorunda. Eğer Justus değilse, başka kim olabilir? Neyi kaçırıyoruz?"

"Bilmiyorum."

"Başka kim Leland'ın ölmesini ister ki? Justus'un onun ölmesini isteyeceğinden değil," diye eklemek için acele ettim. O zaman fark ettim ki

Hiç tanımadığım bir insanın güdöleri ve düşünceleri hakkında tahminlerde bulunuyordum. "Demek istediğim, başka birinin motivasyonunu gözden kaçırıyor olabiliriz. Eğer bu bir kaza değilse, cinayettir ve cinayetin her zaman bir nedeni vardır, değil mi?"

"Gerçek psikotiklerin insanları sırf eğlence olsun diye öldürdüğünden eminim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Tamam ama Leland Blum iki gün içinde bir şekil değiştiren tarafından enfekte edildiyse, kız arkadaşını kaybettiye ve gerçek bir psikopat tarafından öldürüldüyse, gezegendeki en şanssız adamdır. Muhtemelen cinayeti ve enfeksiyonu birbiriyle bağlantılı. Sadece nasıl olduğunu bulmamız gerekiyor."

Titus sessizce yola baktı.

Bir elimi omzuna koydum, omuz silkmekten korkuyordum. "Bu Justus'un yaptığı anlamına gelmez. Söylediğim şey bu değil."

"Biliyorum. Ama benim düşündüğüm de bu. Blum'a karşı başka kim bir şey yapabilir ki?"

"Onu kimin öldürdüğünü öğrenene kadar bunu bilemeyebiliriz."

"Ya da asla öğrenemeyebiliriz." Titus cipi önce kardeşinin apartmanının otoparkına, sonra da Justus'a ayrılan yere çekti. Vitesi parka aldı, sonra kollarını direksiyonun üstünde kavuşturdu ve alnını onlara dayadı. "Enfekte olduktan sonra kontrolünü kaybeden bir kardeşle başa çıkabilirim. Ama katil olan bir kardeşle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bunun Justus olduğunu bilmiyoruz. Başımızda bir sürü bela var. Daha fazla ödünç almamaya çalış, tamam mı?"

Titus ayağa kalktı ve bakışları ağzıma takıldı. Bir an için beni öpeceğini sandım. Sonra kaşlarını çatı. "Seni Drew'a götürüyorum. İçeri girip dış fırçanı alalım."

"Ne? Hayır! Konseye söz verdin-"

"Seni güvende tutacağımı. Ben de bunu yapıyorum. Leland Blum öldürüldü, Robyn. Artık burası senin için güvenli değil ve sana bir şey olmasına izin veremem."

"Ben gitmiyorum-"

"Evet, öylesiniz. Şu anda etrafınız infazcılar tarafından sarılmış olmalı. Hadi gel." Arabadan indi ve ben de onunla tartışmak için peşinden gitmek zorunda kaldım. Yine de merdivenlerden yukarı çıkarken, yapılacak iyi bir tartışma olmadığını fark ettim. Muhtemelen onun evinde, etrafım infazcılarla çevrili olsa daha güvende *olurdum*. Ama etrafımda olmasını istediğim tek şey Titus'un kollarıydı.

"Hey!" diye bağırdım peşinden merdivenleri koşarak çıkarken. "Ben-"

"Şşşt!" Sert bir bakışla bana döndü ve Justus'un dairesinin kapısını işaret etti. Kapı on santim kadar açık duruyordu.

"Biz ayrılırken kilitlemiştin," diye fısıldadım. "Özellikle hatırlıyorum Bu."

"Evet, ben de *kapattım*. Burada kal." Titus kapıyı iterek açtı, Menteşeler gıcırdayınca irkildi, sonra içeri adım attı. "*Kahretsin*," dedi.

Küfretti ama kardeşinin odasına yönelip görüş alanımdan çıkana kadar sorunun ne olduğunu göremedim.

Justus'un oturma odası yerle bir olmuştu.

Cam sehpa, bozulmamış beyaz halının üzerinde kırıklar ve parçalar halinde duruyordu. Kanepe devrilmiş, deri minderler bir kenara fırlatılmıştı. Mutfaktaki her dolap ve çekmece açık duruyordu ve çamaşır makinesi ile kurutucuyu gizleyen iki katlı kapılar neredeyse menteşelerinden sökülmüştü.

"Yatak odası boş. Ve yine darmadağın olmuş," diye fısıldadı Titus oturma alanından misafir odasına doğru giderken. "Bunun Justus olduğunu sanmıyorum. Buraya her kim geldiyse anahtarı yoktu ve görünüşe göre daireyi arıyordu."

Arkasından sessizce mutfağa girdim, yeni botlarım camda çıtırdıyordu ve granit tezgahın üzerindeki bloktan bir kasap bıçağı aldım.

"Robyn!" Titus usulca tersledi. Sonra ön kapıyı işaret ederek sessizce dışarı çıkmamı söyledi.

Bıçağı havaya kaldırdım ve vandal piçin bağırsaklarını çıkarıyormuş gibi yaptım ama Titus hiç etkilenmemiş görünüyordu. Misafir odasının kapısını açtı.

Tüm vücudu gergin ve harekete geçmeye hazırды. Sonra kolları iki yanına düştü ve omuzları gevşedi.

Onun yanından odaya baktım. Neredeyse hiç dokunulmamıştı. Yerinde olmayan tek şey.

"Titus?" Yanından geçerek odaya girdim ve yapılmamış yatağın üzerinde duran bir cüzdanı aldım. "Bu senin mi?"

"Eğer cüzdanım burada olsaydı, şu anda yeni kıyafetler giyiyor olmazdın.

Şimdi."

Yatağa uzandım ve üç katlı deri çantayı açtım. Şeffaf kimlik cep boştu ama içindeki kredi kartları ona aitti- "Kahretsin. Leland burada bırakmış."

Titus yanımdaki yatağa oturdu ve ben de cüzdanı ona verdim. Kredi kartlarını karıştırdı, sonra cüzdanı açıp ince bir tomar nakit para buldu.

"Sadece kimliğini almışlar."

"Yani onu arıyorlardı, değil mi?"

Titus omuz silkti. "Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey bunun bir soygun olmadığı. Ama evet, Blum'u arıyor olabilirler. Ya da Justus'u arıyorlardı ve onun yerine Blum'un kimliğini buldular."

"Yani buraya kim girdiyse Leland'ın ehliyetini buldu, izini sürdü ve onu öldürdü mü?" Ve bu muhtemelen Justus değildi; kendi dairesine zorla girmek zorunda kalmazdı.

"Öyle görünüyor," dedi Titus. "Ama kimlik tek başına onları yurt odasına götürmezdi."

"Çünkü adresler üniversite kimliklerinde yer almaz ve memleketinin adresi ehliyetinde yer alırdı." Başımı salladım.

kendi üniversite kimliği. "Peki katil onun adresini nasıl buldu?"

Titus kaşlarını çattı. "Bence daha acil olan soru 'Neden birisi Leland Blum'u öldürsün?'"

"Oh, güzel. Bir gizem. Ama seni uyarmalıyım, *her şeyi* gördüm. *Scooby Doo*'nun bir bölümü. Scoob'un köpek yavrusu olduğu bölümleri bile."

Titus duruma rağmen gülümsedi. "Vay canına, Thelma." "Tamam, ama katilin lastik maskesini yırtmak benim hakkım, onu bulduğumuzda."

"Scooby çetesi kayıp eşyaları bulma konusunda uzmanlaşmamış mıydı?" "Evet, ama benim naçizane görüşüme göre, hiçbir zaman gerçek

Potansiyel," dedim ve Titus gerçekten güldü. "Bunu beklediğimden çok daha iyi karşılıyorsun."

Omuz silkti. "İtiraf etmeliyim ki, kardeşimi cinayet şüphelisi olmaktan çıkardığım için biraz rahatlamış durumdayım."

"Evet, evet. Tamam, yani buraya her kim girdiyse ya Leland Blum'u arıyordu ya da Justus'u arıyordu ve onun yerine Leland'ın kimliğini buldu."

Ayağa kalktım ve ben ön kapıyı kapatırken Titus da beni oturma odasına kadar takip etti. Kilidin kendisi kırılmış olsa da mandal hâlâ çalışıyordu.

"Peki ikimizden başka kim Justus'u arıyor olabilir? Ve Leland Blum'un ölmesini de isteyebilir? Leland ve kardeşin arasındaki bağlantı nedir?"

"En bariz bağlantı Ivy," dedi Titus. "Yani belki de onun kayboluşuyla bağlantılı olduğunu bilen biri?"

"Tamam..." Telefonumu çıkarıp Ivy Lowe'un sosyal medya hesaplarını tek tek açtım, o da kanepeyi ayaklarının üzerine yatırdı. "Ama henüz kimse onun kayıp olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. İşte nedeni." Telefonu çevirdim ve o da ekrandan okudu. "Perşembe öğleden sonra postası. Üç gün önce."

"Uzun bir hafta sonu için kulübeye gidiyorum! Fişi çekiyorum... hemen!" Titus koltuk minderlerini değiştirirken kaşlarını çatı. "Yani kulübede ne olduğunu bilen biri olmalı. Bu da sen ve ben oluyoruz, zavallı ölü Leland, kayıp kardeşim ve..." Kaşları daha da çatıldı. "İşte bu kadar. Corey Morris ne Ivy'nin ne de Leland'ın enfekte olduğunu bilmiyor ve kardeşimin varlığından bile haberi yok."

"O zaman belki de bağlantı Ivy değildir." Kanepeye uzandım ve onu yanıma çektim, kolumu onun koluna doladım. Onu kendime yakın tuttum. "Leland ve Justus'un başka ne ortak noktası var?"

Titus omuz silkti. "Aşağı yukarı aynı yaşta. İkisi de Millsaps'e gidiyor."

"Evet, ama eğer bağlantı buysa, Millsaps'teki her erkek öğrenci acil tehlike altında demektir."

"Tamam." Titus ayaklarını paramparça olmuş metal çerçeveye dayadı. cam sehpa. "İkisi de yeni bulaşmış şekil değiştirenler. Ve muhtemelen ikisi de şekil değiştiren olana kadar şekil değiştirenlerin varlığından haberdar bile değildi."

"Şimdi bir yere varıyoruz. İkisi de yakın zamanda enfekte olmuş. Ve ikisi de seninle bağlantılı. Sen Justus'un kardeşisin ve Leland'ı kulübede sen buldun."

Titus, "Teknik olarak Blum'u *sen* buldun," dedi.

"Evet, ama Justus'la bir bağlantım yok. Oh kahretsin!" Ortadaki minderde dizlerimin üzerine oturmak için döndüm, yüzüm ona dönüktü, o sırada başka bir bağlantı ani ve korkunç bir şekilde netleşti. "Titus, ikisi de Leland ve Corey'e hastalığı bulaştıranın sen olmadığını biliyor."

"İşte bu yüzden Blum'u saklıyorduk. Justus'u korumak için."

Titus ayaklarını masadan çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bekle, sence biri Blum'u masum olduğumu anlamasınlar diye mi öldürdü? Suçlu görünmemi isteyen tek kişinin ben olduğuma eminim. Sanırım yanlış yola sapıyoruz."

"Belki de öyledir." Hâlâ elimde tuttuğum cüzdana baktım, aniden keskin bir şekilde

Bir cinayet davasında kanıt tuttuğumun farkındaydım. "*Umarım* öyledir."

Ama... Olasılıklar karmaşasından rahatsız edici bir fikir daha çıkınca

Titus'un elini tuttum. "Titus, Pride'da hiç düşmanın var mı? Senin gittiğini görmek isteyebilecek birileri?"

"Eminim öyledir." Yine de bu düşünceden rahatsız olmuş görünüyordu. "Hiçbir lider evrensel olarak sevilmez. Ama adımı temize çıkaramayacağımdan emin olmak için masum insanları öldürmek isteyecek birini düşünemiyorum."

"Ama öyle biri *olsaydı*..." Boşluğu kendisinin doldurmasına izin verdim.

Titus'un yüzü kül gibi oldu. Elimi sıkıca kavradı. "O zaman Justus da tehlikede olabilir, çünkü o benim masum olduğumun canlı kanıtı. Eğer birileri Corey Morris'e virüs bulaştırdığım için benim hapse girmemi istiyorsa, o zaman hedef listesindeki bir sonraki isim kardeşim olur."

"Ya da belki onunki ilkti." Onu bıraktım ve ayağa kalktım, yeni Ben volta atarken botlarım kırık camların üzerinde çıtırdıyordu. "Belki de buraya giren her kimse Justus'u arıyordu -adını temize çıkaramayacağımdan emin olmak için- ve her yerde başka bir şekil değiştirenin kokusunu alınca Leland Bloom'u öğrendi." Bir elimi, çarşafların hâlâ Leland'ın kokusunu taşıdığı misafir odasına doğru salladım. "Bu, o odanın neden çöpe atılmadığını açıklıyor.

Katil başka bir hedefi olduğunu anladığı anda oradan ayrıldı."

"Ama kim?" Titus yanından geçerken elimi tuttu ve beni yanındaki kanepeye çekti, ben de arkama yaslanıp bacaklarımı onun kucağına uzattım. "Drew işi istemedi bile. İş Jace'e vermem için beni ikna etmeye çalıştı.

Diğer infazcılarım da aynı şekilde sadıktır. Ama Gururumuz büyük.

Nüfusumuz diğerlerinin iki katı. Herhangi biri olabilir."

"Hayır, burada olduğunuzu ve masum olduğunuzu bilen biri olmalı.
Ve kimse bilmiyor..."

Titus'un gözleri büyüdü. "Kahretsin."

Anladığımda yavaşça nefes verdim. "Spencer. Titus, bu o olamaz.
Bize yardım etti."

"Buna inanmak istemiyorum ama Jackson'da olduğumu ve Justus'u
biliyor. Ve buradan on dakika uzaklıkta çalışıyor."

"Ve Corey Morris'i sizin evinize getirdi, bu da ilk etapta sizi töhmet
altında bırakan şeydi." Yüksek sesle düşünürken gözlerimi kapattım. "Ama
bunun olacağını bilemezdi. Morris henüz yer değiştirmemişti."

"Tabii Spencer, Justus'un Morris'e bulaştığını zaten
bilmiyorsa." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden
bilebilir ki?"

"Olamazdı... Siktir!" Titus bacaklarımı kucağından kaldırıp ayağa
fırladı, o kadar hızlı ve sert adımlarla yürüyordu ki halıda bir delik
açacağından korktum. "Spencer Justus'a bulaşmış olsaydı, kokusunun
benimkine ne kadar benzediğini çoktan öğrenmiş olurdu."

"Ama bunu neden yapsın ki?" Kabul etmek zorundaydım; kanıtlar
mantıklıydı. Ama... "Spencer neden kardeşine bulaştırsın ki? İkinizin
arası hiç bozuldu mu? Ya da bir tartışma?"

"Hayır." Titus volta atmayı bıraktı. "Ama infazcı olmak için
başvurduğunda onu geri çevirdim."

"Neden?"

"Çünkü hastanedeki Pride için daha değerli olacağını düşündüm, orada yeni sokak hayvanlarını yakalayabilirdi. Ve bütün bir tıbbi kayıt ağına erişimi var. Elimde olsa eyaletteki her hastaneye adamlarımdan birini yerleştirdim."

"Ve olduğu yerde kalmasının söylenmesine içerledi mi?"

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Pozisyonunun avantajını görüyor gibiydi."

"Peki, o zaman bunu neden yapsın?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Titus ön kapıya doğru yöneldi.

"Hadi Thelma, kötü adamın maskesini düşürme vakti geldi."

NINETEEN

Titus

"Onu tekrar ara," dedim gaza basarken ve arabam fırladı. sarı ışığın altında kavşaktan geçiyor.

"Onu dört kez aradım. Cevap vermeyecek, Titus. Ama bu bir şey ifade etmiyor. O işte."

Şeridimize giren bir arabadan kaçınmak için direksiyonu kırdım ve Robyn'in nefesi kesildi. "Yavaşla!" Kolçağını kavradı ve bana ters ters baktı. "Eğer biz bir enkaz var-"

"O zaman ambulans bizi hastaneye daha da hızlı götürecektir."

"Tamam, uzlaşalım. Sen yavaşla, ben de acil servisi arayayım. İşteyken gelirse telefona o bakmak zorunda kalacak."

"Tamam." O cep telefonundaki tarayıcıyı kullanarak acil servisin telefon numarasını ararken ben hız göstergesini saatte on mil düşürdüm. Bir saniye sonra telefonu kulağına götürdü.

"Merhaba, ben-" Sinirli bir kadın sesi sözünü kesti. "Hayır, bu tıbbi bir acil durum değil," dedi Robyn. "Ama beni oyalamayın!" Robyn'e döndü

ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Beklemedeyim."

"Doğal olarak." Tekrar şerit değiştirirken gaza daha sert bastım ve Robyn yine kapısının kolunu tuttu.

"Sen-?" Hattan tekrar bir ses gelince gözlerini kırıştırdı. "Merhaba, evet buradayım. Spencer Cole ile konuşmam gerekiyor. Sanırım o bir Hemşire."

"Tatlım, Spencer burada olsaydı, bu kadar meşgul olmazdık ve seni en başta beklemeye almak zorunda kalmazdım. Birkaç saat önce çıktı gitti."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Robyn, yoldaki bir tümseğin üzerinden geçerken koltuğunda zıplayarak sordu.

"Hayır, umurumda da değil," diye tersledi telefondaki ses. "Ama onu görürseniz, saat on birde burada olmazsa kovulacağını söyleyin."

Robyn telefonunu kapattı ve kucağına bıraktı. "Şey, öyle görünüyor ki Acil servis Spencer'a Leland'ın cinayeti için bir mazeret vermeyecek gibi. Birkaç saat önce..." dedi, belli ki düşüncelere dalmıştı. "Bu onunla çeşmede karşılaşmamızdan önce miydi sonra mı? Biz onunla konuştuktan sonra kardeşinin evini yağmalamaya, sonra da Leland'ın izini sürmeye vakti olur muydu?"

"Bunu ona bir dakika içinde kendin sorabilirsin." Sinyal lambamı yaktım ve sağdaki bir park yerine girdim, o kadar hızlıydım ki Robyn yolcu tarafındaki kapıya kayd. "Onun dairesine gidiyoruz." İlk park yerine girdim.

açık alana geçip vitesi park konumuna getirdim ve uyandırmak için cep telefonumun ekranına dokundum. Pride'ın diğer tüm resmi üyeleriyle birlikte Spencer'ın adresi, doğum günü, kan grubu ve ihtiyaç duyabileceğim diğer her türlü bilgiyle birlikte iletişim bilgilerimdeydi.

Robyn ekrana bir göz attı. "Vay canına, süper organize olmuşsun."

Spencer'ın adresine tıkladım ve harita uygulaması açılarak bana oraya gitmenin en hızlı yolunu gösterdi. "İş tanımında yazıyor." Artık resmi olarak o işi yapmıyor olsam bile.

"Yine de diğer Alfaların çoğunun hâlâ elle yazılmış adres defterleriyle çalıştığından eminim." Robyn başını yana eğdi. "Gerçi Düşünüyorum da, birçoğunun hareket halindeyken böyle bir bilgiye ihtiyaç duyacağını sanmıyorum, çünkü çoğu arkadan yönetiyor. Hepsi Faythe ve Marc kadar uygulamacı değiller."

Ama neredeyse hiç dinlemiyordum. Justus'tan, ona yapılanlardan ve bunların hayatları nasıl mahvettiğinden ve tüm Pride'ın refahını nasıl tehdit ettiğinden başka bir şey düşünemiyordum. Ve Robyn'i. Kendimi bir tartışmaya hazırlayarak yavaşça nefes aldım. "Oraya vardığımızda arabada kalmanı istiyorum."

Robyn homurdandı. "Eğer sana gitmeni söyleseydim kendimi tekrarlamış olur muydum?"

Cehennem mi?"

"Seni direksiyona kelepçelememi ister misin?" Çok keskin bir sola dönüş yaptım ve yine kapı kolunu tutmak zorunda kaldı.

Kadın homurdandı. "Kelepçeleriniz varsa, dün gece onları göstermek için iyi bir zaman olabilirdi."

"Bu bir şaka değil." Ses tonuma biraz hırıltı sızmasına izin verdim. Bu bir sevgili anı değildi; bu bir Alfa anıydı ve ikisi arasındaki farkı ayırt etmekte zorlanıyor olmamız beklenmedik bir durumdu. komplikasyon. "Potansiyel bir katille yüzleşeceğiz ve seni güvende tutacağıma yemin ettim."

"Titus, dört katil öldürdüm. Tek başıma."

"Biliyorum ama onlar insandı ve sürpriz yapma şansınız vardı."

"Kendimi bir şekil değiştirene karşı savunamayacağımı mı söylüyorsunuz?"

"İşin o noktaya gelmesine izin veremeyeceğimi söylüyorum. Seni arabada tutmak için kelepçelemem gerekirse, kelepçelerim."

Robyn'in kaşları meydan okurcasına kalktı. "Denemekte serbestsiniz."

Sonraki beş dakika boyunca arabayı sessizce sürdüm, kendi güvenliği için onu arabaya kilitlemenin daha sonra üzerime salacağı cehenneme değip değmeyeceğine karar vermeye çalıştım. Beni affedecektir. Affetmek zorundaydım. buna inandım. En önemli şey onun bunu atlatmasıydı.

Spencer'ın apartmanının arkasındaki otoparka girdiğimizde kapının koluna uzandı.

"Bir saniye bekle." Torpido gözünü açmak için eğildim ve her bir ucu zaten açık ve hazır olan bir dizi kelepçe çıkardım.

"Neden-? Seni piç!" Açık kelepçelerden birini bileğine geçirirken bağırdı. Kendini otoparka atamadan önce diğer kelepçeyi de direksiyonuma geçirdim. "*Gerçekten* kelepçen mi var?"

"Özür dilerim Robyn." Gerçi çok ama çok yakında olacağım kadar üzgün olmadığım açıktı. "Bunun en cesur çözüm olmadığını biliyorum ama seni koruyacağıma yemin ettim ve sen bunu zorlaştırıyorsun."

Arabadan inip kapıyı kapatırken "Daha zoru görmedin!" diye bağırdı. "Ve sen daha üzülmeye bile başlamadın!"

"Eğer... bir şeyler ters giderse beni ara." Kaldırımında C binasına doğru koşarken suçluluk duygumu geri ittim. Onu bir katille yüzleşmeye *sürükleyemezdim*.

Spencer'ın dairesi binanın en üst katındaki iki daireden biriydi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, sonra kapısını çaldım. Cevap gelmeyince tekrar çaldım. Sonra kilidi bir hamlede kırdım ve sürgüyü iterek çerçeveyi parçaladım.

"Spencer?" K    , derli toplu oturma odasına ve k    k bir odaya g  z gezdirdim,

mutfak tarzı. Ana alana     kapı açılıyordu ve bunlardan en az biri dolap olacaktı. Soldaki kapı açıldığında h  l   diğer ikisinden hangisini   nce deneyece imi tartı ıyordum.

"Titus? Ne oluyor be adam?" Spencer sopasını hazır tutuyordu.

Sanki artık bir  ekil de i tiren olduğu için çıplak elleriyle bir adamın kolunu yuvasından s kebilece ini unutmu  gibi ydi.

"Sopayı kafanda kırmadan   nce yere bırak." Sesim yarı hırıltılı ydı.

"Ne?" Spencer g  zlerini kırpı tırdı, belli ki beni odakta tutmakta zorlanıyordu ama teredd  t etmeden sopayı bıraktı. "Burada ne yapıyorsun?" Bakışları beni geçip odanın   n ne doğru kaydı. "Evimi mi kırdın?"

Kapı mı?"

"Kardeşim nerede?"

"Bilmiyorum. Ne...?" G  zlerini kırpı tırdı, sonra avuçlarının i iyle iki g  z n  ovu turdu. "Birazdan i e gitmem *gerekıyor* ve biraz uyu."

"B  yle bir şey olmayacak." Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ama yumuşak bir gıcırtıyla tekrar açıldı. "Bana karde imin nerede olduğunu ve Leland Blum'u neden   ld r d    n  söylersen *belki* ya amana izin veririm."

"Ne oluyor *lan*?" Spencer yatak odasının kapı çerçevesine yaslandı ve bir elini kısa kesilmiş siyah buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey mi içtin sen? Uzanmak ister misin?"

"Kafam iyi değil, Spencer!" Kan damarlarımda çok hızlı pompalanıyordu ve kafamın içinde basınç oluşmaya başladı. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve onları yanımda tutmak için savaştım. "Sadece kardeşimin nerede olduğunu bilmek istiyorum!"

"Bilmiyorum! Lanet kardeşinle hiç tanışmadım!"

Boğazımı yırtarcasına çıkan öfke sesi, insan formundayken çıkardığım hiçbir sese benzemiyordu. Spencer geriye doğru tökezledi ve başını bir kedi duruşuyla eğerek boyun eğdi ve saygı gösterdi.

Otoriteme, kardeşimi enfekte etmeye ve yeni enfekte olmuş bir sokak hayvanını öldürmeye istekli olacak kadar az saygı duyan birinden gelmesi garipti.

"Bence doğruyu söylüyor."

Spencer'ı görüş alanımda tutmaya dikkat ederek sola döndüm ve Robyn'i kapının girişinde dururken buldum. Direksiyon simidim hâlâ sol bileğine bağlı kelepçelerden sarkıyor, dizinin altından sarkıyordu.

"*Kahretsin*, Robyn! Direksiyonu mu çektin?"

"Ya bu olacaktı ya da kendi elimi çiğneyecektim, yani..." Omuz silkti ve tekerlek hareketle birlikte sallandı. "Sanırım Spencer doğruyu söylüyor." Engelsiz sağ eliyle onu işaret etti. "Bu, uykusu kabaca bölünen bir adamın yüzü, birini öldürüp sonra da aptalca kendi dairesine dönüp saklanan bir adamın yüzü değil."

"O haklı." Spencer boğazını temizledi ve Robyn içeri girip ön kapıyı iterek kapatırken ona döndüm. Sonra da kapıyı kapalı tutmak için önüne bir sandalye çekti. "İş yerindeki bir pislik bana bu gece 11'den 7'ye kadar randevu verdi ve biraz uyumadan asla başaramayacağımı biliyordum, bu yüzden öğleden sonraki vardiyamın son yarısını ektim."

"Ve bunca zamandır burada mıydın?" Yüz ifadesini inceledim, yalana dair bir ipucu bile aradım.

"Evet. Ve eğer olmasaydı hala uyuyor olacaktım..." Spencer kaşlarını çatarak Robyn'den bana baktı. "Bu da ne demek oluyor? Kardeşini benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hayır, Justus'a hastalık bulaştırdığını ve başka bir sokak hayvanını öldürdüğünü düşünüyor." Robyn direksiyonu sehpanın üzerine koydu.

"Elinizde bir demir testeresi?"

"Hayır, kusura bakmayın. Ama buyurun oturun." Spencer dikkatle önümden geçip Robyn'in karşısındaki kanepenin ucuna oturdu.

Bana koltuğu bıraktı. Ama ben ayakta kaldım.

"Neden telefonuna cevap vermedin?" Spencer sehpasının çekmecesini karıştırırken ben de "Neden telefonuna cevap vermedin?" diye sordum.

"Çünkü uyuyordum. Telefonumu sessize almıştım." Çekmecedan küçük bir şey çıkardı ve bana baktı. "Bunu yapmama izin var, çünkü ben bir infazcı değilim, dolayısıyla Pride için asla nöbetçi değilim." Bir ataç olduğu anlaşılan şeyi Robyn'e uzattı, Robyn'in gözleri parladı.

"Teşekkürler! Bunu zor yoldan yapmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu." Atacı kilit mekanizmasının içine kaydırđı ve yavaşça çevirmeye başladı.

Her şey sona erdiğinde, kelepçelerden nasıl kurtulacağını nasıl ve neden bildiğini sormak için aklıma bir not aldım.

"Tamam, bir dakika bekle." Sonunda koltuğa çöktüm ve birden kendimi o kadar yorgun hissettim ki bir daha ayağa kalkabileceğimden emin değildim. "Eğer kardeşimi sen enfekte etmediysen ya da Leland Blum'u sen öldürmediysen, kim öldürdü?"

"Leland Blum kim?" Spencer sordu.

Robyn klipsi tekrar çevirdi ve manşet bir sesle açıldı. metalik klik sesi. "Evet!" İki yumruğunu da zaferle kaldırdı ve direksiyon kucağında kalmasına rağmen açık manşet hâlâ koluna doğru sallanıyordu. "Lanet olsun. Diğerini açmalıydım." Tekrar kolunun üzerine eğildi, bu kez kelepçenin bileğine bağlı olan yarısıyla uğraşıyordu.

"Robyn," dedim. "Justus'u bilen tek kişi Spence'ti."

"Evet ama ona söylediğimiz için biliyor," dedi abartılı bir sabırla klipsi çevirirken. "Yanılmışız Titus.

Dışarıda biri Justus'un bir şekil değiştiren olduğunu biliyor çünkü ona hastalığı bulaştıran kişi o ya da o. İstatistiksel olarak, bir şekil değiştiren olma ihtimali *çok* düşük olsa da kadın."

"Şaka yapmıyorum," dedi Spencer. "Dişi şekil değiştirenler onda bir falan değil mi?"

"Doğuştan kurt kediler için böyle bir şey, ama başıboşlar arasında kadınlara çok daha az rastlanıyor." Pim tekrar tıkladı, ancak manşeti açılmadı. "Ama bruinler arasındaki cinsiyet dengesizliği konusunda elimde herhangi bir rakam yok ve duyduğum kadarıyla Thunderbirds."

"Hey. Odaklan." Geçen her saniye bana Justus'u bulmaya ya da ona yardım etmeye daha yakın olmadığımızı hatırlatıyordu. "Hâlâ Nancy Drew'un efsanevi çıkarım gücünü kullanarak kardeşimi kimin enfekte ettiğini söylemesini bekliyorum."

Robyn tekrar bana baktı ve kaşlarını çattı. "Zekiyim ama medyum değilim. İyi tarafından bakarsak, bir şüpheliyi eledik." Spencer'a özür dileyen bir gülümseme verdi. "Ama maskesini gerçekten çıkarana kadar kötü adamın kim olduğunu bilemeyebiliriz."

"Bu Nancy Drew'dan çok Scooby Doo'ya özgü bir şey değil mi?" Spence sordu.

"Evet ama Titus şu anda popüler kültür referanslarını düzgün tutamayacak kadar zgn." Robyn atac bir kez daha sertçe çevirdi ve son manşet ald. "Tanrıya şükür." Gözlerinin arkasında parlayan ateşle bana döndü. "Eğer beni bir daha yatak başlığından başka bir şeye kelepelersen, sen uyurken *tüm vücudunu* tıraş ederim. Kaşların da dahil. Ve eğer bunu başaramayacağımı düşünüyorsan, sana bunun aksini gösteren fotoğrafl kanıtlar gösterebilecek birkaç Pi Kappa kardeşle temasa gemeni saçlarım!"

Spencer kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Başlık mı?" "Spence, tuvaletini kullanabilir miyim?" diye sordu, ben daha Robyn ve benim birlikte olduğumuzu kabul edip etmemeye karar vermek. Başıma gelen en güzel şeyi mahvetmediğimi varsayarak.

"Tabii ki." Yatak odasını işaret etti. "şuradan, sağdan. Sadece iki seçenek var. Diğeri bir dolap." Kapı arkasından kapandığında Spencer kıkırdadı. "Gerçekten çok kızgın, dostum."

Evet. Evet, yleydi. "Yine de daha acil endişelerim var. Dn Corey Morris'in parti arkadaşlarını, onları bıraktığı kulübede bulduk. Ivy sıyrık ateşinden ölmüştü, Leland Blum ise yeni enfekte olmuş, kedi formunda bir sokak hayvanıyd. Blum'u gece boyunca yanımızda tuttuk ve öğleden sonra sizi görmeye gelmeden önce kaldığı yurda bıraktık.

Daha sonra onu almaya gittik ve kendi yurt odasında ölü bulduk."

"Lanet olsun, Titus." Spencer kanepesinde arkasına yaslandı, açıkça sersemlemişti. "Bütün bunlarla bir ilgim olduğunu mu düşündün?"

"Açıkçası hatalıydım ve özür dilerim. Ancak Blum'un katilinin bir sonraki hedefinin kardeşim olduğundan oldukça eminiz ve ikisini de bulamazsam bunu durduramam."

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim." Spencer ayağa kalktı ve küçük mutfağına giderek buzdolabından bir şişe su aldı. "Dün gece gelen sokak köpeği oldukça iyi durumdaydı. Yarası o kadar tazeydi ki hâlâ kanıyordu ve henüz ateşi de yoktu. Evinize gelirken bana saldırıya uğradığı partiden bahsetti."

"Müzedeki parti. Bunu bize sen söylemiştin." Robyn banyodan el sabunu gibi kokarak çıktı.

"Ama bu işin sadece bir parçası. Millsaps'te Kör Kaplan haftası." Anlamsızca başımı salladım. "Kör Kaplan mı?"

"Bir yeraltı barında olduğu gibi mi?" Robyn kaşlarını çattı. "İçki yasağı döneminden mi?"

Spencer kaşlarını çattı. "Böyle şeyleri nereden biliyorsun? Bu mu?"

"Tarih bölümü. Ev hapsi. Belgeseller. Bunu aşmıştık." İkimize de şifreli bir gülümseme verdi. "Benimle Trivial Pursuit oynamak istemezsin."

"*Kimseyle* Trivial Pursuit oynamak istemiyorum," dedi Spencer.

"Her neyse, Blind Tiger haftası, muhtemelen reşit olmayan öğrencilere alkol servisi yapılan bir dizi yeraltı partisidir. Her gece farklı bir kulüp, kardeşlik ya da kız öğrenci birliği diğerlerine üstünlük sağlamaya çalışıyor." Bana döndü ve bakışlarımı tuttu. "Hem Corey Morris hem de bu yeni başıboş Elliott Belcher, Blind Tiger partilerine katılırken ya da katıldıktan sonra enfekte olmuşlar."

Gözlerimi kapattım ve bunun içime işlemesine izin verdim. İzinsiz partilerden oluşan bir festival. Muhtemelen yüzlerce sarhoş, reşit olmayan üniversite öğrencisi. Ve bir hafta içinde ikisi hayatta kalan dört yeni sokak köpeği.

"Justus bu Kör Kaplan olayından bir hafta önce enfekte olmuştu, değil mi?" Robyn söyledi.

"Evet." Spencer elindeki su şişesini açtı. "Ama-" "Ama

Justus kurbanlarının dördüne de Kör Kaplan'da rastladıysa Partiler, bir sonraki partide de olma ihtimali yüksek," diye onun için bitirdim.

"Bu sadece bir teori, ama bu gece son gece." Spencer suyunun üçte birini bir yudumda içti.

Robyn kanepeye çökmüş, kelepçenin sürttüğü bileğini ovuşturuyordu. Özür dilemek için bileğini öpmek istedim ama denersem beni yumruklayacağından emindim. "Lütfen bana partinin nerede olduğunu bildiğini söyle, Spence," dedi.

"Ben bilmiyorum. Ama yeni enfekte olmuş iki sokak köpeği tanıyorum." "Corey Morris ve Elliott Belcher." Telefonumu cebimden çıkardım.

Cep.

"Bırakın ben yapayım," dedi Robyn. "Benimle konuşma olasılıkları şu anda sana. Özellikle de Elliott Belcher şekil değiştirmiş ve senin gibi kokuyorsa."

"Tamam."

Şaşırtıcı bir şekilde, gerçek infazcılardan birini değil de kişi listesinden Brandt'i seçti. "Sanırım bir bağlantımız var," diye açıkladı arama yapmak için GÖNDER tuşuna basarken.

Brandt ben daha telefonun çaldığını duymadan cevap verdi. "Alo? Robyn ile mi görüşüyorum?"

"Evet." Telefonu kulağına götürerek bana gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

"Drew bize numaranızı verdi ve ararsanız cevap vermemizi söyledi." Tereddüt etti. "Bir şeye ihtiyacınız olursa diye."

Çevirisi: *Titus'un hepimizin şüphelendiği canavar olduğu ortaya çıkarsa diye.*

"Çok nazikti. Ve bir şeye ihtiyacım *var*."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Brandt'ın sesi kemik bulmuş bir köpek yavrusu kadar hevesliydi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Robyn, "Beni yeni sokak hayvanlarından biriyle görüşürmeni istiyorum," dedi. "Tercihen Corey Morris." Onunla zaten bir bağ kurmuştu.

"Oh..." Brandt çekingen davrandı. "Drew'un aklındaki şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

zihin."

"Drew'u aramadım. *Seni* aradım, çünkü *sana* güvenebileceğimi biliyordum.

Sen. Corey ve Elliott'a yardım etmeye çalışıyorum. İkimiz de aynı durumdayız, o yüzden anlayış gösterebileceğini biliyorum. Corey ile bir dakika konuşmam gerek. Seni rahatsız etmeden bodruma girebilir misin? Drew?"

"Evet. Bir iş için dışarı çıktı. Bir saniye."

Robyn sağ eliyle bir şeyler karalama hareketi yaptı, Spencer mutfak çekmecesinden bir kalem ve not defteri çıkardı, biz de Brandt'ın bodrum merdivenlerinden inen ayak seslerinin tanıdık yankısını dinledik.

"Corey?" dedi ve sesinin hafif yankılanması bodrumda olduğunu doğruladı. "Sana bir telefon var. Arayan

Robyn." Corey bodrum katındaki yatağında doğrulduğunda, yatak yaylarının tanıdık gıcırtısını duydum. "Onunla konuşmak ister misin?"

Cevap gelmedi ama bir saniye sonra Corey Morris telefondaydı.

"Robyn?"

"Evet, benim." Spencer ve bana sessiz bir "şşşt" işareti yaptı.

"Sakıncası yoksa size birkaç sorum olacak."

"Tamam..." Ama sesi tereddütlü geliyordu.

"Enfekte olduğun gece gittiğin parti? Blind Tiger partilerinden biri miydi?"

"Um...evet." Sesi suçluymuş gibi geliyordu. "Ama içmiyordum."

Bir süre sessizlik oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bana bir an için paniklemiş gözlerle baktı. Sonra omuz silkti ve doğaçlama yaptı. "Kampüsün her yerinde posterler var ama şaşırtıcı derecede belirsizler."

"Bunu bilerek yapıyorlar. Konumlar ağızdan ağıza yayılıyor. Bu da temelde mesajlaşmak demek."

"Son parti bu gece, değil mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Um...belki. Mesajlarımı kontrol edeyim."

"Teşekkürler." Robyn'in sesi, Spencer'ın kalemını ölümüne kavrayışında gördüğüm gerilim ve beklentiden hiçbirini yansıtmıyordu.

"Hayvanat bahçesinde," dedi Morris bir dakika sonra. "Sürüngen evinde."

"Ciddi misin?" Robyn kaşlarını çattı. "Bu çılgınlık!"

"Bütün mesele de bu zaten." Koşullara rağmen Morris partiyi kaçırma ihtimalinden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ev sahibi kuruluş, güvenlik görevlilerini gece yarısına kadar -kimseyi incitmeden- yoldan nasıl çekeceğini ve yiyecek, içecek ve diğer malzemeleri nasıl temin edeceğini bulmak zorunda. insanlar. Hem de yakalanmadan. Ve her şeyin sabah beşe kadar boşaltılması gerekiyor. Bütün bunları hayvanat bahçesinde yapmalarına *imkan yok*. Ama bunu yaparlarsa, o parti *tarihe* geçecektir."

Morris'in haklı olduğuna dair bir his vardı içimde, en azından son kısım hakkında. "Teşekkürler Corey," dedi Robyn. "Bu arada sen nasılsın?"

"Daha iyiyim. Ama buradan çıkmama izin vermelerini bekleyemem. *Onun* gibi kokmayan bir yerde uyumam gerekiyor."

Benim gibi.

Justus gibi.

Morris bu kokudan asla kaçamayacaktı; bu koku onun kalıcı bir parçasıydı. Ama çok geçmeden buna o kadar alışacaktı ki artık farkına bile varmayacaktı. Bunu tecrübelerimden biliyordum.

"Hey, Robyn, neden partiyi soruyorsun?" Morris sordu, "Gidiyor musun?"

Robyn tereddüt etti. Bir saniye sonra "Belki," dedi. "Okulu bırakmak zorunda kaldığımdan beri hiç eğlenmedim ve afişleri gördüm, o yüzden bir bakabilirim diye düşündüm."

"Eğer yaparsan, benim için bir fotoğraf çek, tamam mı?"

Morris telefonda onu göremese de başını salladı. "Göreceğim." Bir saniye sonra Brandt geri döndü. "Partiye mi gidiyorsun?"

"Belki..." Robyn çekingen davrandı. "Tekrar teşekkürler Brandt. Yardımın için minnettarım!" Sonra adam daha fazla soru soramadan telefonu kapattı.

"Aferin!" Spencer dedi ki. "Eğer bu gece Justus'u bulursanız her şey bitecek, değil mi? Herkese gerçeği söyleyebilirsiniz?"

"Umudum bu, evet." Ayağa kalktım. "Konsey bunları öğrenmeden önce onu bulmalıyım, böylece onu gözaltına almalarını ya da gördükleri yerde idam etmelerini engellemiş olurum. Ön kapınız için üzgünüm. Ve bir sonraki isteyeceğim iyilik için daha da üzgünüm," diye ekledim direksiyonumu sehpasından alırken.

"Dur tahmin edeyim. Arabamı istiyorsun." "Sormaktan nefret ediyorum ama..."

"Tamam. Eğer seni buradan çıkaracaksa, ben de uyuyabilirim. İşe gitmek için bir araç bulabilirim." Spence masasının üzerinde duran dekoratif kaseden bir dizi anahtar çıkardı. mutfak tezgahı. "Sadece tek parça halinde geri getir. Deposu dolu olarak!"

diye ekledi ben anahtarları alırken.

"Teşekkür ederim. Cidden. Sana

borçluyum." "Tabii ki borçlusun."

Sanki sorun menteşelerdeymiş gibi kapısını deneysel bir şekilde salladım. "Bir saat içinde tamir için bir tamirci göndereceğim."

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Ben yatmaya gidiyorum. Onu bu akşam dokuz gibi gönder. O zamana kadar kalkmış olurum."

"Tamamdır."

Spencer ön kapısını arkamızdan kapattı ve kapalı tutmak için kırık kapının önüne bir şey iterken içeriden ağır bir kazıma sesi geldi.

"Vay canına," dedi Robyn onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken. "Sanırım ben

doğal bir felaketti, ama sen Titus kasırgasıydın. Bir hamlede kapısını ve arabasını yerinden söktün. Uykusunu çalmaktan ve onu cinayetle suçlamaktan bahsetmiyorum bile."

"Madem katil olmadığını biliyordun, neden onu suçlamama izin verdin?" Park yerine bakıp Spencer Cole'un sahibi olabileceği bir Toyota ararken talepte bulundum.

"Emin değildim," diye itiraf etti. "Bu konuşmaya suçlamalarla değil sorularla başlamayı planlıyordum ama beni direksiyona kelepçelediniz!"

"Evet. Bu konuda ne kadar kızgınsın?"

"Sürücü koltuğunuzu parçalamadan, gösterge panelinizi tekmelemeden ve lastiklerinizi kesmeden önce olduğumdan daha az öyleyim."

Onun yanından geçip park ettiğim yere bakana kadar şaka yaptığını sanmıştım. *Bunu* sigortacıma nasıl açıklayacaktım? "Seni her kızdırdığımda bu kadar yıkıcı mı olacaksın?"

"Konsey sizi dürtü kontrolü sorunlarım konusunda uyardığında dinlemediniz mi?"

"Görünüşe göre yeterince yakından değil. Şok edici ifşaatlardan bahsetmişken, kelepçelerin nasıl açılacağını neden biliyorsun?"

Robyn Spencer'ın anahtarlarını aldı ve kilit düğmesine bastı. Yolun yarısında bir Corolla bip sesi çıkardı ve farlarını yaktı. "Buna cevap vermek yerine, neden sana bu beceriyi nasıl edindiğimi göstermiyorum...?" Arabanın anahtarını çekti.

Cebinden kelepçeleri çıkardı ve hınzır bir gülümsemeyle önümde sallandırdı. "Bunları takacağımı mı sanıyorsun?"

"Bence bunu yapana kadar ödeşmiş olmayacağız." Park yerine doğru geri geri giderken güneş metal kelepçeleri sallarken parlıyordu.

"Neden? Büyük kötü Alfa kontrolü bırakmaktan mı korkuyor?"

"Sana mı?" Homurdandım ve kelepçeleri ondan kaptım. "Tabii ki evet."

Robyn dönüp Corolla'ya doğru yola çıktı, sonra omzunun üzerinden seslendi. "Sen..."

YİRMİ

Robyn

Planımız Justus'un evine dönmek ve biraz kestirmektir. hayvanat bahçesine gitmesi gerekiyordu. Titus bitkin durumdaydı - bir gece önce fazla uyumamış olmalıydı - ve bütün gün neredeyse hiçbir şey yememişti. Ve gittiğimiz her kilometrede biraz daha kendi içine çekildi, ta ki gözleri donuklaşana ve sorularıma verdiği yanıtlar dikkati dağılmış homurdanmalara dönüşene kadar.

Ama daireye adımımızı attığımız anda tavrı değişti. Vücudundaki tüm kaslar gerildi ve çenesi sıkıştı.

Davetsiz bir misafir ya da iç alarmını tetikleyen başka bir tehlike bulmayı umarak ön odalara göz gezdirdim. Mutfak ve Oturma odası, yeniden düzene soktuğumuz kanepe dışında hâlâ darmadağınktı ama anlayabildiğim kadarıyla dairede kimse yoktu. Titus'un bakışları, bıraktığımız gibi açık ve boş duran misafir odasına kilitlendi. Ve sonunda anladım.

Kendini yeni bir tehdide karşı hazırlamıyordu. Hâlâ bir öncekiyle mücadele ediyordu. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Blum öldü ve benim onu korumam gerekiyordu. Belki de *onu* bir yere kelepçelemeliydim."

Vay canına. Beni arabada tutmaya bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. Leland'ın ölümü için kendini suçluyordu ve aynı şeyin benim başıma gelmesi düşüncesine katlanamıyordu.

Ön kapıyı iterek kapattım ve zinciri kancaya taktım çünkü sürgü hâlâ kırılmıştı. "Bu senin suçun değil."

"Saçmalık. Onları korumak için yemin ettim. Sadakat yeminlerini kabul ettim.

Bu söz karşılığında. Onlara liderlik edeceğimi, öğreteceğimi ve onları savunacağımı söyledim ve Blum benim gözetimimde öldürüldü. Çünkü onu terk ettim.
geride."

"Titus, onun tehlikede olduğunu bilmiyorduk. Onu korumak *için* özellikle yatakhanesine götürdük. Bunun için kendini suçlayamazsın."

Kanepeye uzandı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi, başını ellerinin arasına aldı. "Suçlanacak başka kimse yok."

"Katili suçlayın. Bu gece Justus'u bulacağız ve ona kimin bulaştırdığını öğreneceğiz. Ve onun bulaştırdığı sokak hayvanları için senin ölmeni sağlamaya çalışanı da." Bunlar aynı kişi olmalı.

"Bunların bir önemi var mı? Pride için bir yükümlüyüm ama konumumun ağırlığı olmadan Justus'a yardım edecek nüfuza sahip olmayabilirim." Onun

İfadesi çatladı ve öfkesinin altındaki acıyı ortaya çıkardı. "Robyn, kardeşimin sonunun Leland Blum gibi olmasına izin veremem. Bir psikopatın onu öldürmesine izin veremem ve konseyin onu idam etmesine de kesinlikle izin veremem."

"Böyle bir şey olmayacak." Yeni paltomu çıkardım ve kanepenin koluna sardım, botlarım paramparça olmuş sehpadan halıya dökülen camlara çarptıkça irkildim. Sonra kucağına çöktüm ve ona sarıldım. "Sen bundan emin olacak güce sahip olmayabilirsin ama *ben* sahibim."

Elleri kalçalarımın yerleşti ve bakışlarımla buluştu; Spencer'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez gerçekten o anda benimle birlikteymiş gibi görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Konsey beni geri istiyor. Bunun olmasını sağlamak için savaş başlatmaya istekli olduklarını söylemiştin. Bu da çaresiz oldukları anlamına geliyor.

Çaresiz insanlar her zaman pazarlık yapmaya heveslidir. Bu yüzden Justus'un merhameti ve Gururunuzun tanınması karşılığında barışçıl bir şekilde geri dönmeyi - herkesi bu 'savaştan' kurtarmayı - kabul edeceğim. Alfa olarak seninle. Drew elinden geleni yapıyor ama onlara liderlik etmek için en donanımlı kişi sensin." Kardeşini korumak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğu her halinden belliydi.

"Robyn..." Sözcükleri bulamamış olsa da itiraz, acı çeken yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

"Ben elimizdeki en değerli pazarlık kozuyum. Beni burada tutmak için elinden geleni yapmak istediğini biliyorum ama gerçek şu ki şu anda bu senin yapabileceğinin ötesinde. Pride'ın başında Drew var ve konseyi kızdırma riskini göze alamayacak kadar yeni. Ama hayatı komite tarafından yönetilen kişi *benim*. Eğer geri dönmek zorunda kalırsam, bundan iyi bir şey çıkarabilirim."

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum," dedi Titus. "Zaten olduğundan daha fazla değil," diye düzeltti, yıkılmış oturma odasına bir bakış atarak.

"Her neyse. Savaşı kapına kadar getirdim." Onu öpmek için eğildim, kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştırırken kendimi olabildiğince ona doğru bastırdım. "Sana borçluyum," diye fısıldadım kirli sakallı yanağına, öpücük nihayet sona erdiğinde.

"Hayır." Titus'un bakışları beni yaktı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Robyn."

"İtaat de dahil. Bu benim kararım. Ve ben verdim."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama kalçalarımı sıkıca tuttu ve kendimi onun gözlerinde gördüm. "Sen tanıdığım en korkusuz kadınsın. Eğer bana kalsaydı, seni kilit altında tutmazdım. Seni serbest bıraktırdım. dünyaya saldırdım ve yükselişinizi izledim."

Göğsüm aniden daraldı. "Seninle tanışmadan önce sadece öfkeliydim. Konseye. İnfazcılara. Kendime." Bir elimi yan tarafımda gezdirdim.

Yüzünü çenesine doğru çeviriyor, kirli sakalının avucuma değen sert fırçasının tadını çıkarıyordum. "Seninle tanışmak şekil değiştirenler hakkında hissettiklerimi değiştirdi. Kendim hakkında hissettiklerimi de. Hayatımın -en azından bildiğim kadarıyla- bittiğini sanıyordum. Hastalığa yakalandığımda kaybettiğim her şeye o kadar takıntılıydım ki ne kazandığımı gerçekten anlamaya zamanım oldu. Kazandığım şeyin büyük bir parçası *sensin* Titus. Vizyonun. Yapmaya çalıştığın şey hayatımda yaptığım her şeyden daha önemli. Seni bunu yapabilecek konuma getirmeye yardım edebilirsem, ederim. Bu yolundan çekilmek anlamına gelse bile." Atlanta'ya geri dönmek. Omuz silktim. "Bir kez kurtuldum. Tekrar yapabilirim. En kötü ihtimalle cezam bittiğinde geri dönerim."

Titus beni kendine çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Bu konuda tartışmayı bitirmedim."

"Tamam, ama uyarayım, daha önce bir tartışmayı kaybettiğimi sanmıyorum." "Her şeyin bir ilki vardır." Nefesi kulağımı okşadı ve Omurgam boyunca hoş bir ürperti yayıldı.

"Şu anda ikinci seferimizle daha çok ilgileniyorum." Ellerimi gömleğinin altından geçirdim, sonra göğsünün sert düzlemleri ve açıkları üzerinde gezdirdim. "Bu bir süre için elimize geçen son şans

olabilir..."

Titus tişörtünü başından çekip cam kırıklarıyla dolu zemine bıraktı. Sonra ben hâlâ onun üzerindeyken ayağa kalktı ve kollarım boynuna dolanırken bacaklarımı beline doladım. Onu yatak odasına kadar öptüm.

"Herpetarium." Titus ticari bir çöp kutusunun üzerinde durmuş, Jackson Hayvanat Bahçesi'nin sekiz metrelik dış çitine bakıyor, gözlerini kısarak güvenlik ışığının parıltısı. "Dünyada kim bir grup yılan ve kertenkeyle sarhoş olmak ister ki?"

"Yaşınızı gösteriyorsunuz Bay Alexander. Ama haklısınız. Bu kedi evinde çok daha harika olurdu."

"Kedi evi yok. Dışarıdaki kafeslerde yaşıyorlar." Çitten uzaklaştı ve bana baktı. "Kedi evi olsa bile, aslanlar ve kaplanlar bizi kokladıkları anda *akıllarını kaybederler*."

"Neden? Yan yana kafeslenmişler ve çitlerden geçmeye çalışırken kendilerini öldürmüyorlar."

"Bilmiyorum. Belki *de* insan ve kedi gibi kokmamızla bir ilgisi vardır. Ya da belki de onlar özgür değilken bizim özgürce dolaşıyor olmamızdır." Titus çöp kutusundan aşağı atladı ve tam önüme düştü.

"Tek bildiğim, hastalığa yakalandıktan kısa bir süre sonra, sadece onları izlemek için hayvanat bahçesine gittiğim. Doğanın gerçek canlılarıyla ne kadar ortak yönüm olduğunu görmek için. yırtıcılar."

"Peki ne buldun?"

"Pumalar ve leoparlar benden uzaklaştı ama kaplanlar gürlemeye hazırды." Omuz silkti. "Belki de bizden çok daha büyük oldukları içindir. Korkacak bir şeyleri olmadığını biliyorlar."

Onu izledim, Titus'un tel örgülerin arasından bakıp doğal düzende nereye ait olduğunu anlamaya çalıştığı düşüncesinden büyülenmişim.

"Kürkümüz varken biz ne tür bir kediyiz?"

"Hiçbir tür." Kaşlarını çatı. "Hayır, biz *kendi* türümüzüz. Kendimize ait bir türüz. Dünyadaki başka hiçbir kediye benzemeyiz." Bir öpücük için beni kendine çekti. "Ve sen de dünyadaki başka hiçbir kadına benzemiyorsun. Bu da seni iki kat daha eşsiz ve büyüleyici kılıyor."

Sırtarak ona bir öpücük daha vermek için parmak uçlarımda yükseldim.

"Burası benim hakkımda güzel bir şey söyleyeceğin yer," dedi.

Kollarımı boynuna doladım ve kulağına fısıldadım. "Çok kıvrak bir dilin var."

Titus güldü. "Senin de aklın bir karış havada."

"Hayır, burada iki iz var." Şakağıma vurdum. "Ama biri tamamen düşünmeye ve boş konuşmaya adanmış."

"Peki diğerk, daha üretken iz şu anda ne düşünüyor?" "Kedi formuna girme sırasının bende olduğunu."

"Hayır." Titus'un kara kaşları aşağıya indi. "Güvenlik senin kedi kafeslerinden birinden kaçtığını düşünürse, öldürmek için ateş ederler."

"Aynı şey senin için de geçerli. Ama bu olmayacak, çünkü bu geceki Kör Kaplan partisine ev sahipliğı yapan kız öğrenci birliğı güvenlikten çoktan kurtuldu. Hatırladın mı?"

Kaşlarını çattı. "Bunun *korkunç* bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

hayvanat bahçesi."

"Katılıyorum. Ama partililer beni görürlerse yapacakları en kötü şey Çığlık atarak koş ve 911'i ara. Ayrıca, onu bulduğumuzda kardeşinle konuşabilmen gerek. Kedi formundayken bunu yapamazsın. O yapmaz. beni tanıyamaz. Başka bir şekil değıştiren olduğunu anlayıp anlamayacağını bile bilmiyoruz."

"Haklısın." Ama Titus bu konuda mutlu görünmüyordu. "Peki. Ama günün birinde seninle bir tartışmayı kazanacağım."

Sırıttım. "Buna güvenme."

"Sen git ve vardiyaya gir. Ben nöbet tutacağım." Çünkü bir şekil değıştiren asla formlar arasında kaldığı ve kendini savunamadığı zamankinden daha savunmasız değıldi.

Çöp kutusunun arkasında soyundum, çıkardığım her giysiyi ona fırlattım, karanlıkta bile beni çok iyi görebileceğini biliyordum.

insan gözleriyle. Ben kirli betonun üzerinde titreyerek diz çökerken Titus kıyafetlerimi sırt çantasına doldurdu.

Gerilen kaslar ve yerinden çıkan eklemlerin acı verici dansı boyunca derin nefes alarak yer değiştirirken, dikkatimi acıdan uzaklaştırmak için zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Genellikle bu, mutlu bir çocukluk olayını ya da özellikle tatmin edici bir üniversite buluşmasını yeniden yaşamak anlamına geliyordu. Ama soğukla ilgili bir şey beton ve yakındaki çöp kutusundan yayılan nahoş kokuların karışımı daha az hoş anıları çağrıştırıyordu.

Bir yığın şişkin siyah çöp torbasının arkasına saklanıp, ormanın derinliklerindeki bir kulübenin kirli camından bakarak, kamuflajlı, tüfekli adamların gelip gidişini izliyordum. Şansımı bekliyordum.

Dizlerim kayarken çatırdadı ve onlara bağlı travma geçirmiş kaslarım o kadar gerildi ki elastik gibi patlamaya hazır hissettim. Çenemi açabilseydim çığlık atabilirdim.

O cahil piçin boynunu tek ısırıkta kırarken dişlerim ete kemiğe batıyordu...

Göğüs kafesim genişledi, her bir ince kemik gıcırdayarak ta ki göğsüm parçalanacakmış gibi hissedene kadar. Ciğerlerim yandı; her nefes cam yutmak gibi geliyordu.

Düşmanlarımın pis kokusundan kaçmaya çalışarak ormanda yarışıyordum.

Kanlarının tadı ağızımda. Bir kez kontrolü kaybettiğimi bilmek

Daha fazla. Bir daha asla kontrolün bende olamayacağını.

Derim kaşınmaya başladı, her yerinde kürkleri filizlendi, hızla büyüyen otlar gibi filizlenerek tüm vücudumu kapladı. Dişlerim uzadıkça ve keskinleştikçe acı çekmeye başladım. Kendilerini ağzımın içinde yeniden düzenlerken, psikopat bir dişçinin el işi gibi.

Ve nihayet, çile sona erdiğinde, kirli betonun üzerine nefes nefese uzandım ve vücudumdaki her sinir ucundan acının yankısının kaybolmasını bekledim. Her zamanki gibi sersemlemiş bir halde, az önce ne olduğunu anlamak için bir anlık sessizliğe ihtiyacım vardı.

Bu süreç asla doğal görünmeyecek miydi? Zihnim, bedenimin artık inkâr edemediği gerçekle asla uzlaşamayacak mıydı?

"Robyn?" Titus yanımda diz çöktü, iki ayağının üzerinde benim dört ayağımın üzerinde olduğumdan daha esnek ve çevik görünüyordu.

"Hazır mısın?"

Cevap olarak ayağa kalktım ve ilk gerçek derin nefesimle birlikte, bir zilin yankılanan titreşimi gibi içimde alarm yankılandı. Hayatımda hiç bu kadar şaşırtıcı ve ürkütücü bir koku dizisi koklamamıştım. Havayı koklayıp hepsini içime çekerken ağzım sallanıyordu.

Titus kıkırdadı. "Çılgınca, değil mi?"

Kedi, sığır, domuz, at, kuş. Yosun, küf, çürüme, çamaşır suyu ve bir tür yiyecek peletinin kuru, taneli kokusunu aldım.

Ve su. Havuz suyu gibi klorlu veya tuzlu değil, taze ama durgun, yetersiz sirkulasyonu olan bir gölet gibi.

O kadar çok koku vardı ki onları ayırt etmekte zorlanıyordum. Konsantre olamayacak kadar çoktu ama yine de hepsini göz ardı edemezdim çünkü özellikle tek bir kokuyu arıyordum.

Justus.

Titus gibi ama değil.

Bir köpeğin aksine onu takip edemezdim ama kokusundan bir iz bulabilirsem doğru yerde olduğumuzu anlardım. Bir saat erken gelmiştik, umarım dört ayaklı tek konuk da dahil olmak üzere partiye gelen herkesi görmeyi ve kokusunu almayı umuyorduk.

Benden başka.

"Gidelim," diye fısıldadı Titus, hayvanat bahçesinin arka tarafındaki çitin karşısındaki çöp kutusunun üzerine tırmanırken. "Önce sen."

Onu çöp kutusuna kadar takip etmek yerine, ağzım hedefe dönük, dört ayaklı bir şekilde çömeldim. *Sekiz metrelik dikey sıçrama. Hayır. sorun.* Arka bacaklarımla kendimi havaya fırlattım. Bıyıklarımla yanaklarımda düzleşti. Yere düştüm.

Arka ayaklarımla çitin tepesini yakaladı, patilerim denge için çitin etrafında kıvrıldı. Ön patilerim tel örgüleri zorlukla sıyırdı, sonra ben

çitlere doğru itildim, tıpkı yere düştüğüm gibi. Bir an sonra betona düştüm. Hayvanat bahçesinin içine.

Zincir halkaları sırtımda takırdadı. Titus çömeldi, sırt çantası omuzlarında, bir eli yerdeydi. Vücudunun tek esnek kısmı dili değildi. "Tamam, saklanacak bir yer bulalım, herpetarium'un girişini görebileceğimiz bir yer."

Neyse ki, hayvanat bahçesinin patikaları vahşi bir patikaya benzeyecek şekilde bitki örtüsüyle kaplıydı ve karanlıkta, tek tek bitkiler ve çalılar arasındaki boşlukları görmek daha da zor olacaktı. En azından insanlar için.

Birkaç büyük eğrelti otunun arkasında bir yer bulduk ve Titus yanıma çömeldi, kolu sırtıma uzandı, bir eli omzumdaydı. "Bir şey görebiliyor musun?" Netlik sağlamak için başıyla herpetaryumu işaret etti.

Alçak tuğla binaya baktım. Hiç pencere yoktu. İçeride bir şeyler oluyorsa bile göremiyordum. Kulaklarımı binaya bakacak şekilde çevirdiğimde bile duyamıyordum.

"O zaman beklemek zorundayız," dedi Titus. Ama daha birkaç dakikadır saklanıyorduk ki, herpetaryumun önündeki taş döşeli patikadan gelen bir sürtünme sesi duydum. Birkaç saniye sonra da bir kıkırdama duydum.

Alçak ve derin bir sesle mırıldandım ve Titus'un insan kulaklarıyla henüz duyamadığı seslerin geldiği yöne doğru ağzımı çevirdim.

Gözlerini patıkaya dikti ve küçük bir grup insan görüldüğünde ikimiz de gerildik, kollarında ağır çantalar vardı, hedeflerine doğru "gizlice" ilerlerken birbirlerine usulca fısıldıyorlardı. Sanki Yakınlarda bir yerde uyuyan bir güvenlik görevlisi vardı ve yüksek sesle konuşurlarsa uyanabilirdi.

Titus'un onları kovma şeklinden Justus'un grupta olmadığını anlayabiliyordum.

Sonraki yarım saat boyunca, benim yaşımda ya da daha genç insanlardan oluşan küçük kümelerin şişkin çantalar taşıyarak, bira fiçilerini iterek ve taşınabilir hoparlör bileşenleriyle dolu karton kutuları taşıyarak içeri girmelerini izledik. Ancak Justus ortaya çıkmadı ve gözetimimizin yeniliği kısa sürede kayboldu.

Ne evlerin ne de kedilerin tarihinde hiçbir ev kedisi uykuya dalmadan on beş dakikadan fazla hareketsiz oturmamıştır ve saat on bir kırk beşte limitime yaklaşıyordum.

Ayağa kalktım ve gerindim. Esnedim, Titus'u yeşillikler arasında kimseyi varlığımdan haberdar etmeden küçük hareketler yapabileceğim fikrine alıştırdım. Sonra sessizce sol taraftaki çalılıklara doğru ilerledim, parti atıcılarının indiği yola paralel ilerledim, kendimi tetikte tutmak için keşifle hareketi birleştirdim.

"Robyn!" Titus şiddetle fısıldadı. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermem mümkün değildi, bu yüzden ilerlemeye devam ettim.

Doğal olarak peşimden geldi. "Hayvanat bahçesinde kedi gibi dolaşamazsın!"

Konuşabilseydim, mesai saatleri dışında insan gibi dolaşmanın da aynı derecede tehlikeli ve muhtemelen daha yasa dışı olacağını belirtirdim.

Hiç kimse bir kediye izinsiz girmekle suçlayamaz. "Robyn!"

Ama beni çalıkların arasında tamamen durma noktasına getiren Titus'un sinirlenmesi değildi. Burun deliklerim hafifçe alevlendi ve havayı koklayarak yönümü belirlemeye çalışırken başımı salladım.

Titus tepkimi gördü ve topuklarının üzerine düştü. "Justus mu o?" Yolu görebildiğimiz kadarıyla taradı ve gerginlik kokusundan olduğu kadar duruşundan da belli oluyordu.

Başımı hafifçe salladım. *Justus değil*. Daha iyi tanıdığım bir koku.

Yapraklar yol boyunca hışırdadı ve benim odağım, insan gözlerimin asla başaramayacağı bir kolaylık ve hassasiyetle harekete odaklandı. Kediler dünyayı tat ve koku yoluyla deneyimleyebilirler ama gözleri ve kulaklarıyla avlanırlar.

Titus bakışlarımı takip etti ve yapraklar tekrar hışırdadığında hareketi fark etti.

"Justus değil." Sırt çantasını yere koydu ve sessizce n cebini karıştırdı. "Silaha ihtiyaım var mı?"

Gözlerimi devirdim ama ona tehlikede olmadığımızı söylemenin bir yolu yoktu....

Kimsenin gelmediğinden emin olmak için patıkadan aşağı baktım, sonra çalıların arasından cesurca dar asfalt yola çıktım ve yaprakların hareket ettiği yere doğru baktım.

"Robyn!" Titus duyamayacağım kadar yüksek bir fısıltıyla seslendi ama onu duymazdan geldim.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra Drew yolun karşısındaki saklandığı yerden kalktı. zerindeki kısa süreli şaşkınlıktan anlayabiliyordum. Orada olduğumu bilmediğini söyledi. Yine de o ilk şoktan sonra rahatlamış görünüyordu. Sanki beni arıyormuş gibi.

"Buraya gel de biraz sohbet edelim." Yakındaki herhangi biri tarafından duyulamayacak kadar alçak sesle konuştu. En azından herhangi bir insan.

Titus ayağa kalktı ve Drew'un gözleri büyüdü.

Neden beni görünce rahatladı da Titus'u görünce şaşırdı?

O zaman anladım.

Corey Morris ona partiyi sorduğumu söylemişti. Ya da belki Brandt ona söylemiştir.

Drew gerçekten Titus'un, bir şekil değiştiren katilinin serbestçe dolaştığı yabancı bir şehirde tek başıma dışarı çıkmama izin vereceğini mi düşünüyordu?

Bekle, cinayetten haberi yoktu. Jackson'da korkulacak tek şeyin Titus olduğunu sanıyordu. Birdenbire, son ilişkimizden sonra ikimizin de duş aldığına çok memnun oldum.

"Kahretsin," diye nefes aldı Titus. "Onu doğruca partiye götürdük. Justus ortaya çıkmadan önce onu buradan çıkarmalıyız. Tabii geleceğini varsayarsak. Ben onunla konuşurum. Sen de biri seni görüp paniğe kapılmadan önce çalılıklara geri dön."

İsteksizce, dinlemek için yeşilliklerin arasına daldım. Ve Justus'u izlemek için. "Sanırım Corey Morris'le konuştun?" Gerçi Titus Fısıldıyordu, onu gayet iyi duyabiliyordum.

"Brandt, aslında." Drew, Titus'un omzunun üzerinden saklandığım çalılara baktı ama beni görüp görmediğini anlayamadım.

Titus, "Eğer buraya Robyn için geldiyseniz, buna gerek yok," dedi. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Sana inanıyorum ama... Titus, konsey onu istiyor. Bölgeyi devraldığımı ama onun *seninle* birlikte gittiğini öğrendiklerinde çılgına döndüler. Abby'nin babası yeniden görüşmek için aradı. Robyn'i onlara götürürsem Pride'ı *şu anda* deneme amaçlı olarak kabul etmeye hazırlar. Bu gece."

Lanet olsun.

Drew'un zamanlaması daha kötü olamazdı. Ve özgürlüğüm için pazarlık yaptı. Titus ve Justus için bunu yapmaya hazırdım ama Titus'un Alfa olmadığı bir Gurur için değil.

"Deneme amaçlı mı?" Titus kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu istedikleri zaman fikirlerini değiştirebilecekleri anlamına geliyor. Bu da Robyn'i alır almaz olacak. Bu gerçek bir kabul değil, Drew. Seni boş bir vaatle kandırıyorlar."

Drew gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Sana teklif ettiklerinden çok daha fazlası." "Aslında, *tam olarak* bana teklif ettikleri kadar. Ve bu iyi değil.

Yeterince. Konsey tarafından tam olarak tanınmaktan başka bir şeyi kabul edemeyiz. Ve Robyn feda edilecek bir piyon değil."

Göğsüm aniden çok daraldı. Sanki kalbim içinde şişmiş gibiydi. Eğer insan olsaydım, kollarımı iki yana açarak kendimi Titus'un üzerine atardım. Ama kedi formunda ona saldırmak aynı etkiyi yaratmazdı.

"Alınma dostum ama bu artık senin kararın değil. O bize ait değil."

"Hayır, ama o bize ait," diye homurdandı Titus. "Bu onun kararı."

"Bu işler böyle yürümüyor," diye ısrar etti Drew. "Bu bizim şansımız Titus. Yıllardır bunun için çalışıyorduk. Onlara tekirlerini vereceğiz ve istediğimiz her şeyi elde edeceğiz. Ve bu öyle bir şey değil.

çılgınca bir şey istiyorlar. Sözüünü tutmasını istiyorlar. Bizim de onlardan istediğimiz tam olarak bu."

"Onlara güvenemezsin-"

Drew sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu *benim kararım*," dedi ve içime bir ağırlık çöktü. Bu çatışmayı tanıyordum. Jace ve Titus arasında da aynı çatışma vardı. Abby'ye göre bir zamanlar Marc ve Jace'in arasına da aynı şey girmişti.

Drew artık bir Alfa'ydı. Titus'la eşit konumda olan baskın bir şekil değiştiren. Yine de Titus'un deneyiminden yoksundu. Ona ne pahasına olursa olsun bu savaşı kazanmasını söyleyen içgüdüsünü nasıl dizginleyeceğini henüz bilmiyordu.

Titus geri adım atmaya niyetli değildi ve Drew nasıl geri adım atacağını bilmiyordu. Bir şeyler değişmezse, yumruk yumruğa geleceklerdi.

Birinin canı yanabilir.

Dönüş pazarlığını kendim yapana kadar Atlanta'ya gitmeye hiç niyetim yoktu. Ama Drew beni kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmeye çalışırken Justus'un kokusunu alırsa, Corey Morris'in nasıl enfekte olduğunu öğrenirdi - konsey, katılmak istediği meclise sadakatini göstermek için bile olsa cezalandırılmasında ısrar edeceği büyük bir suç.

Titus kardeşini koruyamazdı.

Justus gelmeden önce Drew'dan kurtulmanın tek yolu benim de onunla gitmemdi. Belki Faythe'i aramak için zamanım olur ve

sınır yolunda pazarlık yapmak. Olmazsa... Güneydoğu Bölgesi'nden bir kez kaçmışım. Tekrar kaçabilirim.

Müdahale etmeye hazır bir şekilde durdum ama daha patıkaya adımımı atmadan sağ taraftan gelen bir gümbürtü dikkatimi çekti. Titus ve benim atladığımız çitin yönünden.

İkinci bir gümbürtünün ardından üçüncüsü geldi: ayakkabılar kaldırıma çarpıyordu.

Titus ve Drew hâlâ tartışıyorlardı. İnsan formundaki kulakları sesi almamıştı.

Yeşilliklerin arasından gizlice çitlere doğru ilerledim, dinliyordum. Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

"Altı günde altı parti!" Sesi yumuşaktı ama belli ki heyecanlıydı. "Ama bu gece bizi yüzüstü bırakamazsın dostum. Bu sonuncusu." Üç adam yoldaki bir virajı dönerken hâlâ konuşuyorlardı. Her birinin elinde açık bir şişe bira vardı ve hiçbirinin yalnız olmadıklarından haberi yoktu.

"Kaçmayacağım," dedi ortadaki adam. "Hastalandım, sana söyledim. Kötü kabuklu deniz ürünleri."

Ona daha yakından bakmamı sağlayan, sesinin tanıdık niteliği idi. Ama beni şoka sokan şey yüzüydü. Ona bakmak Titus'un daha genç bir versiyonuna bakmak gibiydi. Daha genç bir *kopyasına*.

Neredeyse bir klon.

Çocuğa doğru bir koklama bunu doğruladı. Justus Alexander gelmişti. Partiye gelmişti. Ve kokusuna karışan bir kurdele yakaladım.

Orospu çocuğu.

YİRMİ BİR

Titus

"Tamam, bu konuda tartışmayacağız." Drew bir elini İçgüdülerim ona *gerçekte* Alfa olmadığını söylemek üzereyken sakın kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım. O taht için bir taklitçiydi. Gurura zarar vermediğimden emin olana kadar geçici bir çözüm.

Benden talepte bulunmaya *hakkı* yoktu.

"Gönüllü olarak istifa ettiniz ve benden sizin için en iyi olanı yapmamı istediniz.

Pride," diye devam etti. "Ben de bunu yapıyorum. Tüm bunlar gecenin bir yarısı ikimizin aklına gelen çılgınca bir fikir olduğundan beri bunu yapıyorum. Pride için en iyisi *bu*. Bu bir ölüm cezası değil Titus. Konsey Robyn'e zarar vermek istemiyor. Onun için en iyi olanı yapmak istiyorlar."

"Bu ona bağlı-"

Çevresel görüşümde karanlık bir bulanıklık belirdi. Bir şey pantolonumun sol bacağına baldırımın üzerinden yakaladı ve beni geriye doğru sürükledi. Sertçe.

Tökezledim, kendimi toparladım ve etrafımda döndüm. "Robyn! Ne oluyor?"
Cehe
nnem
mi?"
Boğazının derinliklerinde sızlandı. Belli ki bana şunu söylemeye çalışıyordu.

bir şey, ama kelimeler olmadan, açıkça algılayabildiğim tek şey endişeydi. Ve aciliyet.

"Görülemezsin. Ne-?" Sonra sesleri duydum.

"-Sana o yalancı kaltağı unutturacak. Onun adını bile hatırlamayacaksın."

"Ivy kim?" İkinci ses güldü ve ben afallamış bir şekilde döndüm, kardeşim bakımlı patikadaki bir virajı dönerken, diğer iki kişi tarafından sıkıştırılmıştı
Millsaps tişörtlü ve hafif ceketli çocuklar.

"Justus?" Sesimde inançsızlık yankılandı. İki kişi keşfetmiştik. Kırk sekiz saat boyunca kardeşimi ararken cesetlerle karşılaştık ve o oradaydı, arkadaşlarıyla gülüyordu, elinde açık bir şişe bira vardı, sanki dünyada endişelenecek hiçbir şeyi yokmuş gibi.

"Titus?" Durdu ve arkadaşları gözlerini kısarak bana doğru baktılar. İnsanlar muhtemelen karanlıkta bir üniversite partisine gitmek için çok yaşlı olduğumu anlayacak kadar iyi göremiyorlardı ve panik eksikliğinden Robyn'i hiç göremediklerini anlayabiliyordum. Siyah kürk gölgelerle iyi uyum sağlar.

Justus'un bakışları ona doğru kaydı ve kaşlarını çattı. "Neler..."

oluyor?" Odağı Robyn'e kaydı, sonra bana doğru kaydı ve onu görebiliyordum

Zihninde hiçbir ortak noktası olmayan noktaları zihinsel olarak birleştirmeye çalışıyordu. Kardeşi. Ve büyük siyah bir kedi.

İnsan olmadığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Robyn bir şekil değiştiren ya da hayvanat bahçesinden kaçmış bir kedi olsa da, neden yeşilliklere kaçmak yerine yanımda durmaya istekli görüldüğünü anlamıyordu. Ya da saldırmak yerine.

"Siz içeri girin," dedim arkadaşlarına. "Justus bir dakika içinde orada olacak."

"Jus?" Sağdaki gözlerini kısmış, neredeyse karanlıkta bana odaklanmaya çalışıyordu. "Bu da kim?"

"Sorun yok." Gerçi bundan emin değil gibiydi. "O benim kardeşim. Sen git. Ben hemen geliyorum."

Arkadaşları bir an tereddüt ettikten sonra sağa dönüp herpetaryuma girdiler. Müzik ve parlak renkli ışık huzmeleri kaldırıma düştü, ardından kapı arkalarından kapandığı anda söndü ve bize partinin başladığını hatırlatan yumuşak bas sesinden başka bir şey bırakmadı.

Üzerinde durduğumuz yol yakında daha fazla katılımcı tarafından istila

edilecekti. "Titus, neler oluyor? Ve bu da kim?" Justus gözlerini Robyn. "Bu...? O...?" Gerçekten anlamadığı bu soruyu bitirmesine imkân yoktu. Muhtemelen daha önce hiç dişi bir şekil değiştiren görmemişti. Muhtemelen başka bir şekil değiştireni de hiç görmemişti.

ona bulaşmıştı ve elbette o sırada kendisine olan şeyin bu olduğunu bilmiyordu.

Patikadan koşarak ona doğru ilerledim. "*İki gündür* seni arıyordum," dedim bir kolumu omuzlarına dolayarak, onu dış çitlere ve Drew'den uzağa doğru yönlendirirken. "Nerede-"

Robyn aramıza girdi. Hırladı ve ben de kötü zamanlanmış bir tanışma talep ettiğini düşünerek aşağı baktım. Ama o sadece Justus'un kalçasını kokladı. Dramatik bir şekilde. Israrla. Ve sonunda anladım.

Onu kucakladım ve kokusunu tam boynundan içime çektim. En güçlü olduğu yer.

Kendisi gibi kokuyordu. Her zaman olduğu gibi. Ve benim gibi kokuyordu, şimdi her zamankinden daha fazla. Ve şey gibi kokuyordu.

Öfke içimi yakıp kavuruyordu, mantıkla yüküm yoktu. Burnumun bana ne söylediğini anlamıyordum ama bundan şüphe de etmiyordum.

"Drew!" Ona doğru döndüm ama gitmişti. Neredeyse on yıllık en iyi arkadaşım. Üniversitedeki oda arkadaşım. Enfekte olmadan önce bile en güvendiğim çalışanımdı.

Kardeşime saldıran hain piç.

"Ne? Drew burada mı?" Justus sordu ve ani bir şaşkınlıkla ona kimin bulaştığını bilmediğini fark ettim çünkü bir insan olarak -hatta yeni enfekte olmuş bir sokak köpeği- koku alma duyusu güçlü değildi

onu tırmalayan kediye teşhis edecek kadar. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Ve Corey Morris'in aksine, henüz kendi kokusuyla enfektörün kokusu arasında bir bağlantı kuramamıştı.

Bu da sadece Drew'u koklamadığı anlamına gelebilir.

değiştir
ildi.

Odaklan, Titus. Her seferinde bir şey.

"Justus, bu Robyn. Benim... kız arkadaşım." Bir elimi onun başına koydum,

Vücudumdaki her kas Drew'u bulmamı ve ona bunu ödetmemi isterken sabırla mücadele ediyordum. "Seni çalılıklara götüreceğim ve Ben dönene kadar ikiniz de orada kalacaksınız," dedim, itiraz etmeye çalıştığında onun yerine konuştum. Ya da belki bir soru sormaya. Robyn'e döndüm. "Drew'u hâlâ duyabiliyor musun?"

Başının üstünde dönen kulakları dışında hareketsiz kaldı.

Sesleri bulma ve kategorize etme. Sonra başını salladı ve gözleri kısıldı.

Ağzını batıya doğru çevirdi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. Sonra koşmaya başladım.

YİRMİ İKİ

Robyn

Justus hayret ve şaşkınlık içinde ağabeyinin ardından bakakaldı Titus'un ayak sesleri batıya doğru ilerlerken karışıklık vardı. Bir virajın etrafında patikada birkaç kız çığlık attı, sonra kahkahalara boğuldu ve Titus'un yanlarından hızla geçerken onları ürküttüğünü fark ettim. Beni patikada bulduktan sonra bu kadar çabuk toparlanamazlardı.

Justus'un kot pantolonunun paçasını dişlerimin arasına aldım ve onu çalılıklara doğru çekmeye çalıştım ama irkilerek geri sıçradı ve kumaş yırtıldı. Bira şişesi kaldırımda patladı. Karanlıkta bana anlamsızca göz kırptı ve son bir buçuk dakika içinde olanlardan ne kadar az şey anladığını fark ettim. Bu yüzden onu tekrar çekmeye çalışmak yerine usulca mızızlandım ve yeşilliklere doğru dönerek olabildiğince açık ve kibar bir şekilde beni takip etmesini istedim.

Bir saniye boyunca bana baktı ve gözlerine yansıdığı anda anlamıştım. Sonunda beni -bir kediye- kendi

kardeşimin beni kız arkadaşı olarak tanımlaması. Muazzam ama bir şekilde yetersiz hissettiren bir tanımlama.

Ve son olarak, benim yaşımdaki altı kızdan oluşan bir grup batıya doğru Justus benimle birlikte çalıların arasına girdi ve çömeldi.

"Robyn?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve gözleri sanki bir şekil değiştiren olduğumu -onu anlayabildiğimi ve ona cevap verebildiğimi- onaylaması, durumun böyle olduğundan şüphelenmesinden neredeyse daha mucizevi bir şeymiş gibi genişledi.

"Titus'la birlikte misin?" diye sordu, ben de tekrar başımı salladım.

"Ve sen... benim gibi misin?"

Ağzımı tekrar salladım ve onun rahatlamış nefes verışı o kadar derin ve kapsamlıydı ki kalbimi kırdı. "Umarım bir tek ben değilimdir. Titus... Titus... mı?"

Başımı salladım, insan ağzıyla ona bir şeyler söyleyebilmeyi diledim. İhtiyacı olan cevapları. Kendisinin tek olduğunu nasıl düşünebilirdi? Drew'u tanıdığı halde nasıl olur da Drew'un ona bulaştığını bilmezdi? En azından Leland Blum gibi kedi formunda sıkışıp kalmamıştı.

"Neler oluyor Robyn? Kimsin sen? Nereden biliyorsun benim Kardeşim? Siz neden buradasınız?" Titus'unkilerle aynı gri tonundaki gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sesi kafa karışıklığıyla doluydu. Ama benim insanım olmadan

Başımı koluna yaslamaktan başka bir şey yapamıyordum ve anlatmaya çalıştığım teselliye anlamasını umuyordum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum!" Sesi giderek yükseliyordu ve patikadan daha fazla partilinin geldiğini duyabiliyordum. "Üstünü değiştir ki seninle konuşabileyim!" diye yüksek sesle fısıldadı. "Lütfen!"

Sonunda başımı salladım, ancak yakınlarda bu kadar insan varken bunun en akıllıca hareket tarzı olduğundan emin değildim. Ama Justus'un cevaplara ihtiyacı vardı ve ben de bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Bu yüzden bacaklarımı altına katlayarak uzandım ve işleme başladım.

Onun acısı ve her an fark edilebileceğimizi bilmenin verdiği cesaretle şimdiye kadarki en hızlı vardiyamı gerçekleştirdim ama yine de Titus'un yapabildiklerinin yanına bile yaklaşamadım.

"Vay anasını!" Sonunda oturduğumda Justus nefes aldı, çıplaktım ve ağır nefes alıyordum, soğuktan tüylerim diken diken olmuştu. Süreçten bitkin düşmüştüm. "Ben böyle mi görünüyorum? Daha önce hiç görmemiştim. Ortası oldukça iğrenç."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ve evet, sen de öyle görünüyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, Titus'un küçük kardeşi bana bakarken birden çıplaklığımdan utandım. "Şunu bana uzatabilir misin? çanta?" Titus'un bir eğretili otunun arkasına sakladığı sırt çantasını işaret ettim.

Justus çantayı bana uzattı. "Sen kardeşimin kız arkadaşı mısın?"

Sütyenimle uğraşmadan gömleğimi başımın üzerine çektim. "Evet, sanırım. Bu yeni bir gelişme."

"Ve ikiniz de...?"

"Şekil değiştirenler. Evet. Bana birkaç ay önce bulaştı ama kardeşin üç yıldır böyle." Tam olarak ayağa kalkmadan iç çamaşırlarımı giydim, sonra kot pantolonuma uzandım. "Eminim döndüğünde sana her şeyi anlatacaktır."

"Enfekte mi?" Justus kaşlarını çatı. "Yani bunu kaptım mı demek istiyorsun?"

Hastalık mı?" Gözleri kısıldı ve noktaları birleştirdiğini görebiliyordum.

"Ormanda bir şey tarafından saldırıya uğradığımda. Kurt ya da onun gibi bir şey olduğunu sandım. O bir... şekil değiştiren miydi?"

"Evet." *Lütfen bana kim olduğunu sormayın.* Ona bu haberi veren ben olmamalıydım. Ben aileden değildim.

Bunun yerine çok daha zor bir cevap istedi. "Birini tırmalamak bunu yapar mı?"

Kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden çekmek için ayağa kalktığımda başımı salladım. "Ya da ısırarak."

Kaşları çatıldı ve yüzünde saf bir panik ifadesi belirdi. "Ama insanları çizdim. *Bilmiyordum.*" İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sarmaşık." Kelimeyi avuçlarının içine doğru söyledi ama ben gayet iyi anladım. "Ve kulübedeki o adamlar." Ellerini indirdi. "Onlar... şimdi benim gibi mi?"

Lanet olsun.

Gömleğimi başımın üzerine çektim. Sonra yanına diz çöktüm ve elini uzattım, sessizce bunu mahvetmeyeceğimi umuyordum. *Onu* mahvetmeyeceğimi. "Corey Morris - ormanda tırmaladığın adam - o artık bir şekil değiştiren. Dün gece müzedeki adam da öyle." Justus'un gözleri büyüdü ama Elliott'ı nereden bildiğimi sormadı. "Onlar iyi. Titus'un evindeler. Arkadaşları onlarla ilgileniyor."

"Peki ya Ivy? Ya beni aldattığı o piç kurusu?" "Adı Leland Blum'du. Bu öğleden sonra öldü. Ama o senin hatan değildi. Birisi..." Omuz silktim, sonra da gerçeği söyledim. "Biri onu öldürdü."

"Ya Ivy?" diye tekrar sordu, sanki Leland hakkında söylediklerimi duymamış gibi. Belli ki her şeyin bazı kısımlarını sindirmesi biraz zaman alacaktı.

"Birkaç gün önce enfeksiyondan öldü. Çok üzıldüm. Çoğu kadın buna dayanamaz. Ben bir istisnayım."

"Onu tırmaladığım için mi öldü?" Yüz ifadesi büyük bir acı yükü altında buruştu.

"Hayır." Elini sıkarak dikkatini kendime çektim. "O öldü çünkü biri seni tırmaladı, sonra da sana bir şey öğretmek için yanında kalmadı. O öldü çünkü sen enfekte oldun ve terk edildin. Bu bir kardeşinin düzeltmeye çalıştığı serbest bölgede salgın var." Ama

Gözlerindeki odak dışı bakıştan, ona anlatmaya çalıştığım şeyin çoğunu anlamadığını söyleyebilirdim.

"Beni kim enfekte etti?" Justus alçak, çakıllı bir sesle sordu. "Ivy o piçin bana yaptığı şey yüzünden öldü. Kim o piç?"

Tereddüt ettim, sesinde yankılanan ve vücudundaki her gözenekten sızan öfkeyi nasıl yatıştıracağımı bulmaya çalıştım. Ama sessizliğimi yanlış yorumladı.

"Titus muydu? Bunu bana o mu yaptı? Onun yıllardır bir şekil değiştiren olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Hayır!" Bir elimi koluna koydum ama benden uzaklaştı. "Yani evet, Titus üç yıldır bir şekil değiştiren ama bunu sana o yapmadı. Drew Borden yaptı. Birkaç dakika önce seni koklayıp bağlantıyı kurana kadar o olduğunu bile bilmiyorduk. Şu anda kokunda ondan bir iz var. Ve her zaman da olacak."

"Drew..." Justus'un çenesi sıkıştı. Yüz kasları derisinin altında dalgalanmaya başladı. "Neden?"

"Bilmiyorum." Öfkesi bir değişime neden oluyordu ve nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. "Justus, bununla savaşıyorsun. Yer değiştirmek zorunda değilsin. Sadece sakinleş ve sesimi dinle."

"Neden?" diye tekrar sordu ve içinde çok az insanlık kalmıştı.
Ses.

"Gerçekten. Bilmiyorum." Gerçi Drew'un en iyi arkadaşının küçük kardeşine *kazara* virüs bulaştırmış olmasına imkân yoktu. "Ama Titus öğrenecek. Bunu düzeltecektir."

Söylediğim anda pişman oldum. Titus bunu düzeltemez. Kimse düzeltemezdi. Justus hayatının sonuna kadar bir şekil değiştiren olacaktı. Ivy'nin ve Leland'ın hayatları sona ermişti. Ve kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Justus toprakta kıvranarak yan üstü yere düştü.

"Beni dinle." Yanına diz çöktüm, doğrudan kulağına fısıldadım ve alnındaki saçları usulca okşadım. "Sakin ol. Vücudunun kontrolü sende. Ona durmasını söyleyebilirsin. İnsan olarak kalabilirsin. Bununla savaşıabilirsin."

Gözlerini kaldırıp bana baktı ve kasları gerildiği için çenesi sıkıca kapanmış olsa da, yüz ifadesinden ne söylemek istediğini açıkça görebiliyordum.

Bunu durdurmak *istemedi*.

TWENT Y-ÜÇ

Titus

"Drew!" Karanlık hayvanat bahçesinde koşarken bağırdım ve sadece kendi sesimin bana doğru yankılandığını duyduğumda durup merak ettim. Parti düzenleyenler tüm gece güvenlik personelinden ya da sadece hayvanat bahçesinin herpetaryum kısmından sorumlu olanlardan kurtulmuşlardı.

Drew çok önde başlamıştı. Yakalanmak istemeseydi onu asla yakalayamazdım. Ama kaçmak için kaçmıyordu. Leland Blum'u öldürmüştü çünkü Blum ne yaptığını biliyordu, bu da Drew'un bölgeden kaçmaya niyeti olmadığı anlamına geliyordu. Kalıcı olarak Alfa olmak istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için, onu tanıyan ya da tanıyabilecek herkesten kurtulması gerekiyordu.

gerçeği bulmak.

Ben. Robyn. Justus. Ve belki Spencer.

Drew benden kaçmıyordu. Avantajlı bir konuma doğru koşuyordu. Duracağı bir yere. Tuzağına balıklama atlamak sadece beni öldürürdü.

Kalbimin her atışında vücuduma pompalanan öfkeye rağmen kendimi odaklanmaya zorlayarak asfalt yolda durdum. Drew'in kokusundan hiçbir iz algılayamadım, çünkü burnum doğada daha önce hiç deneyimlemediğim bir dizi ve yoğunlukta hayvan kokusuyla aşırı yüklenmişti. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve bunun yerine duyabildiklerime odaklandım. Drew bulunmak istiyorsa, bana nerede olduğunu göstermek zorundaydı.

Toynaklar samana

sürtünüyor. Kuşlar

ciyaklıyor.

Maymunlar uluyor, doğudaki bir yerden gelen gıcırdayan dallar üzerinde sallanıyor.

Kocaman bir şeyin sulu homurtusu. Su aygırı mı?

Sonra botların kaldırımındaki tanıdık vuruşunu duydum, buna nefes nefese bir oflama eşlik etti. Drew koşuyordu.

Gözlerimi açtım ve peşinden koşmaya başladım. Atlıkarıncanın ve tuvaletlerin yanından koşarak geçtim, sonra da çimenli, ağaçlık bir alanda ilerledim. Drew'un ayak sesleri beni küçük bir amfi tiyatronun ve kapalı bir panayır tarzı kafenin yanından geçirdi, sonra Leopar kokusu, ürkütücü derecede tanıdık, ancak açık bir şekilde farklı feromonlarıyla beni boğdu.

Leoparlardan biri hırladı. Onu göremiyordum ama benim onun kokusunu alabildiğim gibi o da benim kokumu alabiliyordu. Yavaşlayarak

koşmaya başladığ. Drew beni çekiyordu.

büyük kedi alanına. Jackson'inki kadar küçük bir hayvanat bahçesinde, bu sadece iki muhafazayı daha içeriyordu: kaplanlar ve pumalar.

"Bu bir çeşit ironi mi?" Kaplanlara doğru koşarken seslendim.

Ama Drew cevap vermedi ve artık onu duyamıyordum.

Muhafazaya yaklaşırken yavaşladım ve ayak seslerini dinledim.

Nefes alıyordum. Yerinde olmayan hareketleri izledim. Ama benim

Kafesteki kaplanların yakınlığı nedeniyle duyuları susturulmuştu.

İçlerinden ikisi, izleyicilerin büyük canavarlara birkaç santim yaklaşmasını sağlayan cam duvarın önünde volta atıyordu. Varlığım onları tedirgin ediyordu ve devasa ciğerlerine çektikleri her nefes Drew'un nefes alışverişlerinin sesini bastırıyordu. Ve ayak seslerini de, tabii duymamı istemiyorsa.

"Öylece çekip gidemezsin, değil mi?"

Drew kapalı izleme alanına girerken sesine doğru döndüm. Elinde bir tabanca vardı.

"Drew..." Nabzım hızla atarken ellerimi kaldırdım, avuçlarımı açtım, onun iyiliğini umursamadan onu etkisiz hale getirme planım silah tarafından geçici olarak engellendi. "Neden sakinleşip bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun?"

"Konu Pride!" Sesi öfkeli geliyordu. Sanki neden şiddet yanlısı bir sosyopata dönüştüğünü en başından beri bilmem gerekiyormuş gibi. "Bütün mesele bu!"

"Alfa olmak istediğin için mi kardeşimi enfekte ettin?"

"Alfa olmayı *hak* ediyorum." Eliyle silahı işaret etti ve benim odağım namluyu takip etti. "Ben Alfa'yım. Bu Gurur benim fikrimdi."

"Pride *bizim* fikrimizdi." Sesimi sakın tutmaya çalıştım. Hatta. "Birlikte yöneteceğimizi söylemiştik ve öyle de yaptık. Biz-"

"Saçmalık!" Drew kükredi ve kaplanlar volta atmayı bırakıp onu dikkatle izlemeye başladılar. "Bu *benim* fikrimdi. Senden yardım istedim ama onun yerine sen devraldın.

Tartışma olmadı. Oylama yoktu. Sen sadece herkesin senin yönetiminde daha iyi olacağını varsaydın."

"Drew, ben..." Pek sayılmaz. Yönetimi devralmaya niyetim yoktu. Liderlik rolü üstlenmeyi bilinçli olarak düşünmemiştim bile. Öylece oluverdi.

"Zengin olmak sizi lider yapmaz," diye ısrar etti Drew. "Babanın şirketini yönetmek seni insanların *hayatlarından* sorumlu olmaya hak kazandırmaz. Ben *summa cum laude* derecesindeydim, sen ise B *derecesinde* bir öğrenciydin. Ben geçimimi sağlamak için çalıştım, sen ise ailen ölene kadar neredeyse vakıf fonuyla yaşadın. Pride *benim fikrimdi* ve sen onu *aldın!*"

"Haklısın." Gerçi göğsüme doğrultulmuş bir silah varken söylediği her şeyi kabul ederdim. "Seni dışlamak istememiştim. Alfa olmak istediğini bile fark etmemiştim." Ve yalın gerçek şuydu ki Alfa olmak istediğini *söylemesi* gereken ya da başkalarının söylemesini bekleyen biri

ondan görevi kabul etmesini isteseydi, bu hedefe ulaşma şansı pek olmazdı.

Alfalar öne çıkarlar çünkü öne çıkmamaları mümkün *değildir*. Liderlik ve otorite pozisyonuna yükselirler çünkü insanlar onları takip eder, tartışmaya gerek yoktur. İzin istenmez.

Bunu Drew yapmamıştı. Ben yaptım. Ve bunun Drew ile hiçbir ilgisi yoktu.

Para.

"Doğru," diye tükürdü. "Sen sadece herkes olduğun için başka birinin patronu olsaydın, sen de benim patronum olurdun." Silahını kaldırdı. "Arkanı dön ve yürümeye başla."

Neredeyse reddediyordum. Sonra Robyn ve Justus'un masum üniversite çocuklarıyla dolu bir partiden sadece birkaç metre ötede beni beklediklerini fark ettim. Eğer işbirliği yapmazsam, Drew ateş etmeye başlayacak mıydı? O kadar dengesiz miydi?

Leland Blum'u soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Silahı almak için tetikte bekleyerek yürümeye başladım.

Leoparları geçip geldiğim yoldan geri dönerken, "Demek suçu bana attın," dedim. "Justus'u enfekte ettin, kimse onun bir şekil değiştiren olduğunu bilmediği sürece yarattığı her türlü tahribattan beni sorumlu tutacağını biliyordun."

"Ve mazeretin olmadığı sürece," dedi Drew, gölgesi tepemdeki güvenlik lambasının ışığında önümdeki patikada uzanıyordu. "Sen yalnızken onun kendini kaybetmesini sağlamak için çok fazla plan yapmak

gerekti.

Ama insanlara bulaştırmaya devam edeceğini hiç düşünmemiştim.

Kardeşinin ardından temizlik yapmak tam bir baş belası haline geldi."

"Ve şimdi onunla işin bitti," dedim, onu konuşturmaya çalışarak. Dikkati ne kadar dağılırsa, silahı alma şansım o kadar artacaktı. "Buraya Robyn için gelmedin, değil mi? Kardeşimi öldürmeye geldin."

"İkinizi de öldürmeye geldim." Gölgesi önümdeki kaldırımında omuz silkti ve öfke içimde kükreyen bir alev gibi kabardı. "Konsey zavallı Leland Blum'u enfekte edip öldürdüğünü öğrendiğinden beri bir numaralı halk düşmanı ilan edildin. Robyn'i geri getirecektim ve Cesedini de bonus olarak atarım. Görünüşe göre artık onu canlı olarak geri alamayacağım." Fil Kafe'nin önünden geçerken silueti başını salladı. "Sen onu da öldürmeden önce ona ulaşamamış olmam çok yazık."

Konuşabilmek için öfkemi yutmak zorunda kaldım. "Gerçekten buna inanacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım burunlarına inanacaklar. Kokun onun her yerinde. Ve Corey Morris'e virüs bulaştırdığını itiraf ettiğine dair video aracılığıyla ifade veren infazcılara da inanacaklar. İşimi kolaylaştırdın Titus. Kardeşin de umduğumdan çok daha uyumlu ve üretken bir bulaştırıcıydı."

Orospu çocuğu. Drew tuzağı kurdu ve ben de içine girdim.

Başından beri kardeşimi korumak için suçu üstleneceğimi biliyordu. Tüm ev halkının önünde kendi ilmiğimi kendim bağlayacaktım.

"Ne yani, Justus'u enfekte ettin ve sonra ne olacağını görmek için arkana yaslandın mı?"

Homurdanırken başının silueti geriye düştü. "Bütün bunları şansa bırakacağımı mı sanıyorsun? Acil serviste yakalanmasın diye Justus'u enfekte ettiğim gece Spencer'ın çalışmadığından emin oldum. Sonra, sen tek başına devriyeye çıktığında, ona isimsiz olarak 'kız arkadaşının' gerçek erkek arkadaşıyla sevişirken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdim - *bunu* elde etmek kolay değildi - ve onları nerede bulacağını söyledim. Gerisini kendi başına halletti." Drew omuz silkti. "Eminim kimseye zarar vermek *istememiştir* ama yeni enfekte olmuş kişilerin dürtü kontrolü çok azdır."

Piç kurusu! Neler olduğunu nasıl göremedim? Yıllarca Drew ile birlikte yaşamış ve çalışmış olmama rağmen onun hırsının ne kadar dengesiz olduğunu nasıl bilemedim?

Karanlık, donmuş atlıkarıncayı geçerken gölgesi yine omuz silkti. "Yeni, eğitimsiz başıboş artı psikolojik travma eşittir birkaç normal adamın gücüne sahip psikotik tren enkazı. Bu matematiği hatırlıyorsun, değil mi Titus? Bana denklemi öğreten sendin."

"Böylece bunu engelleyebilirdik!" İçimi öfke kapladı, yürümeyi bıraktım ve yavaşça döndüm. "O bir kullanım kılavuzu değildi, Drew! İnsanlara yardım ediyor olmamız gerekiyor!"

"Ve şimdi Alfa olduğuma göre, nihayet bunu yapabilecek bir konumda olacağım."

"Oraya insanları enfekte ederek ve öldürerek geldin! Bunu Justus'a nasıl yapabildin? Onu dokuz yaşından beri tanıyorsun. Seni *kardeşi* gibi görüyor!"

Drew gözlerini devirdi. "Justus kendinden başka kimseyi düşünmez. Ama endişelenme." Hâlâ bana doğrultulmuş olan silaha dikkatle baktı. "Daha fazla acı çekmeyecek."

"Sen psikopatsın," diye tükürdüm, her kelimemde tiksinti vardı. Öfke her nefesi besliyordu.

Drew'un gözleri kısıldı. Ben namlunun ucuna bakana kadar silahı kaldırdı.

Kalbim göğüs kafesime çarptı ama korku bile öfkemi dindiremedi. O silahı ondan uzaklaştırmalıyım. "Silah sesini nasıl açıklayacaksın, Drew?"

"Herpetarium'da parti yapan yüzlerce sarhoş üniversiteli çocuk var. Müziğin sesini duysalar bile, aptalın birinin ikinci değişiklik haklarını biraz fazla ciddiye aldığını düşüneceklerdir."

Kaşlarım kalktı. "Peki ya kan?"

"İnsanlar onu bulduğunda burada olmadığım sürece bunu açıklamak zorunda değilim."

"Demek istediğim bu değil. Polisler ceset olmadan kan bulurlarsa, kimliğini belirlemek için DNA testi yapacaklar. Peki ne bulacaklarını düşünüyorsun?"

Drew omuz silkti ama kararsızlığını tam olarak gizleyemedi. "Jace her zaman numunenin kedi DNA'sı ile kontamine olduğunu varsaydıklarını söyledi."

"Peki konseyin, durumun böyle olmadığını anlamaları için onlara bir şans daha vermene nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Ellerimi cesurca indirdim ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Onların en önemli kuralı 'insanları öldürme' değil. 'İnsanlara hastalık bulaştırma' da değil. *'Hiçbir koşul altında koşullar bizi halka ifşa ediyor'*. Başınızın üzerinde bu asılı dururken kendinizi gerçekten Alfa olarak taçlandırmak istiyor musunuz? Sana *izin* vereceklerini mi sanıyorsun?"

Drew kaşlarını çatı. Hedefi tereddüt etti. "Eğer onlara senin cesedini getirirsem, onlar-"

Karanlık bir bulanıklık gölgelerin arasından uçtu. Drew yere düşerken çığlık attı. Tabanca elinden fırladı ve kaldırım boyunca çalıkların arasına kayd. Sırt üstü yere düştü, göğsünde büyük bir kara kedi vardı. Yüzünden birkaç santim ötede hırılıyordu.

Gözlerimi kırptırdım, sersemlemiştim, ani müdahaleyi anlamaya çalışıyordum.

"Robyn, hayır!" diye bağırdım. İhtiyacı olan son şey sicilinde bir cinayet daha olmasıydı. Her ne kadar haklı olsa da. "Yapma-"

Adamın boğazına saldırdı ve dişlerini etine geçirdi.

Taze kanın kokusu gece havasında çiçek açtı ve bir sevgilinin kokusu gibi beni bir şeyler istemeye itti. Bir şeyleri *arzulamama*. Ama bu ilkel dürtüleri geri ittim. "Robyn-"

"Ben değilim." Atlıkarıncanın arkasındaki patikanın kenarındaki yeşilliklere doğru ilerledi. "Bu-"

"Justus *hayır!*" Emir boğazımdan hiçbir insanın üretemeyeceği bir derinlik ve yankıyla gürledi. Ona doğru hamle yaptım ve kardeşim dondu kaldı, dişleri hâlâ Drew'un soluk borusunun iki yanında etini deliyordu. "Bırak onu."

Justus bir an için hırladı. Drew'un nefesi kesildi, göğsü panik içinde hareketsiz kaldı. Sonra kardeşim onu bıraktı ve geri çekildi.

Drew'un boynunun her iki yanından betona kan fışkırdı.

"Kahretsin!" Robyn ileri atıldı ve ellerini yaralara bastırarak onları kapalı tutmaya çalıştı. Gömleğimi başımın üzerine çekip ona uzattım ama almak için uzandığında daha fazla kan aktı betonun üzerine.

Drew'un ağzı sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi açıldı.

"Konuşma. Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diye fısıldadı Robyn, gözleri yaşlarla dolmuştu. Ama o sırada bakışları odağını kaybetmişti.

Drew zayıf bir nefes daha çekti. Sonra hareketsiz kaldı.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdım ve Justus kişneyerek bir atlıkarınca atının gölgesinde yere çömeldi. Belli belirsiz, duruşunun bir Gurur üyesinin Alfa'sına verdiği içgüdüsel bir tepki olduğunu fark ettim. Ona öğretilmesi gerekmeyen bir şeydi.

Bu içgüdü bir saniye önce devreye girseydi, Drew hâlâ hayatta olabilirdi. Konseyin önünde yaptıklarını hâlâ itiraf edebilirdi.

"Ona ihtiyacımız vardı," diye fısıldadım betona çökerken, keşke kanlı ellerimi silebileceğim bir şey olsaydı.

"Justus yeterli olacaktır," diye ısrar etti Robyn. "Onun kokusundan Drew'un kokusunu alabilecekler."

"Bu yaptığı şeyi mazur göstermez. Drew'un onu manipüle ettiğine dair tanıklık etmesini istedik. Ne olacağını bilerek ona Ivy ve Leland'ın fotoğraflarını gönderdi. Bu olmadan, o sadece başka bir başıboş serseri."

"Bir yolunu bulacağız," diye fısıldadı Robyn. "Ama bunu temizlememiz ve buradan gitmemiz gerekiyor."

Haklıydı. "The Elephant Cafe." Kanlı bir elimle kapalı restoranı işaret ettim. "İçeride çamaşır suyu olabilir."

Robyn ayağa kalktı ve sırt çantamı ayaklarımın dibine bıraktı. "Ben hallederim. Ellerini temizle ve üzerine bir gömlek giy."

O yokken çantamı dikkatlice karıştırıp bir paket antiseptik mendil buldum; her bebeğin bez çantasında ve vardiyacının erzak çantasında bulunması gereken bir şeydi bu. Justus beni izledi; kafası bir tarafa eğikti.

"Merak etme," dedim ellerimdeki ve kollarımdaki kanı silerken. "Bunun icabına bakacağım. Seni koruyacağım. Sana öğreteceğim." Bunu en başta yapmış olsaydım, Drew ona asla ulaşamazdı.

Çantamdaki yedek gömleği kan bulaşmadan giyebilecek kadar temizlenmem için mendil paketinin büyük bir kısmı gerekti. Ben tişörtün üst kısmını yerine oturtmaya çalışırken Robyn elinde bir galon çamaşır suyu ve ancak umumi tuvaletten alınabilecek bir rulo kahverengi kâğıt havlu ile geri döndü.

O sırada Drew'un kanaması durmuştu ama altında büyük bir kan birikintisi vardı. Onu ters çevirdim ve yaklaşan bir şirket belirtisi olup olmadığını dinlerken, kâğıt havlularla alabildiğimiz kadar kanı temizledik ve daha sonra atılmak -ya da yakılmak- üzere kullanılmış ıslak mendillerle birlikte sırt çantama koyduk.

Yapabildiğimiz kadarını yaptıktan sonra, kan lekesini çamaşır suyuyla ıslattık. Bu hiçbir kan izini silmeyecekti ama Drew'in DNA'sını yok edecek ve ölümünün şekil değiştirenlerin varlığını ortaya çıkarmasını engelleyecekti.

"Tamam, bunları geri götüreceğim ve dokunduğum her şeyi sileceğim." Robyn çamaşır suyu ve kâğıt havlulardan kalanları havaya kaldırdı. "Sonra sana yetişirim."

"Sizi burada bekleyeceğiz," dedim ama başını sertçe salladı.

"Elinizde bir ceset ve dev bir kedi var. Hemen buradan defolup gitmelisin. Seninle arabada buluşuruz."

Mantığına karşı çıkamayarak başımı salladım ve Drew'un cesedini kaldırdım. "Hadi, Justus."

Robyn Fil Kafe'ye yöneldi, ben ve kardeşim de geldiğimiz dış çitlere doğru ilerledik ve elimizden geldiğince yeşilliklerle gizlendik.

Partiyi oraya varmadan çok önce duyabiliyorduk ve herpetaryuma geldiğimizde nedenini anladık: etkinlik dışarıya taşmıştı.

"Siktir," diye fısıldadım, ellerinde bira tutan birkaç düzine öğrenciye bakarken

şişeler ve plastik ışıklı bardaklarda kokteyller. Kızların çoğu başlarına panda ya da kaplan kulaklı ucuz plastik saç bantları takmışlardı ve erkeklerin birçoğu kollarının altında şişme bir zürafa ya da goril taşıyordu. Anlayabildiğim kadarıyla her biri ziyan olmuştu.

Ne yazık ki, Spencer'ın arabasını arkasına park ettiğim çitin bir bölümüyle de aramızdaydılar.

"Vay canına," diye fısıldadı Robyn arkamdan ve şaşkınlıktan neredeyse Drew'un bedenini yere düşürecektim. Gizliliği hızla geliyordu. "Planın nedir?"

"Bilmiyorum. Sanırım uzun yoldan gideceğiz."

Justus homurdandı ve başını salladı. Sonra çalılıklardan çıkıp geniş, asfalt yürüyüş yoluna adım attı.

"Justus!" Tısladım. Ama o sadece sürüngen evinin önündeki betona dökülen partiye doğru sessizce ilerledi. "Ne halt ediyor bu?"

Robyn yumuşak bir sesle, "Dikkat dağıtmak için," diye cevap verdi. "O senin

beynim ve macera anlayışım. Şüphesiz tehlikeli bir kombinasyon."

"Pekala, tüm bunlar bittiğinde, bu işi nasıl yapacağımızı konuşacağız."

Sen akıllısın ve ben de heyecanlıyım, ama şimdilik-"

Bir kadın çığlık attı. Tüm kahkahalar ve sarhoş sohbetleri kesildi ve dans etmeyi bırakmış bir kalabalık için müzik çalmaya başladı.

Justus'u görmüşler.

Kardeşim hırlayarak onlara baktı. Kuyruğunu salladı. Sağa doğru ilerledi ve kalabalığı bir panik kapladı. Kızlar çığlık attı. Çocuklar şişme hayvanlarını düşürdü. İnsanlar ceplerinden telefonlarını çıkararak her yöne koştu.

Saniyeler içinde görünürde bir parti müdavimi kalmamıştı.

"Haydi!" Robyn alıların arasından patıkaya çıkarken seslendi.

"Hepsi 911'i arıyor." Tıpkı tahmin ettiği gibi.

Justus onun peşinden koştı, ben de Drew'in cesedinin ağırlığıyla arkadan geldim. Kardeşim çitin üzerinden sorunsuzca atladı.

Robyn bir an ona baktı, sonra birkaç metre havaya sıçradı. Tepeye bir metreden daha az bir mesafede yere indi ve o tırmanırken ben hâlâ uyuyan bir ocuk gibi taşıdığım katilin ölü ağırlığını düşündüm.

"Onu atmak zorunda kalacağım," dedim sonunda. "Ya onu yakalamaya hazır ol ya da yoldan çekil." Ayakkabıların itten uzaklaşması bana hangisini seçtiğini söyledi.

Derin bir nefes aldım, sonra Drew'u çitin üzerinden ona verebileceğim kadar yükseğe kaldırdım. Ceketini üst kısmına takıldı ve bir parça kumaş yırtıldı. Ama başardı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere akıldı.

Çitin üzerinden geçerken yırtık malzemeyi kaptım, sonra cesedi aldım ve Robyn ile Justus'u Spencer'ın arabasına doğru takip ettim. Robyn direksiyona geçerken ben de cesedi bagajda, Faythe ve Marc'ın tavsiyesiyle, sadece bu talihsiz olasılık için saklanan bir rulo plastiğin içine koydum.

Justus arka koltuğa uzanmıştı, şüphesiz vardiyası yüzünden bitkin düşmüş ve açlıktan ölüyordu.

"Nereye?" Robyn otoparktan çıkıp kaçışan üniversite öğrencilerinin oluşturduğu uzun kuyruğa girerken sordu. Hiçbiri araba kullanmamalıydı.

"Eve. Yolda Jace'i arayacağım." Otoyola çıktığında, ağzını katlanmış ön patilerinin üzerine dayamış yatan kardeşime bakmak için koltuğumda döndüm.

"Size açıklamamız gereken çok şey var ve bunlar hızlı ve sert bir şekilde gelecek. Ve şu anda emin olduğum tek şey, konseyin kelleni isteyeceği. Ama kelleni almalarına izin verirsem ne olayım."

Robyn

"Sence ona inanıyorlar mıdır?" Knox önümdeki barın üzerine iki üçgen şeklinde kesilmiş pesto, provolone ve mozzarella peynirli bir sandviç koydu. Kağıt bir tabakta. Sabahın üçünde yediğim tüm atıştırmalıklardan daha güzel kokuyordu.

Ama iki saat önce yer değiştirmiş olmama ve yaktığım kalorileri henüz yerine koymamış olmama rağmen hiç iştahım yoktu.

"Bilmiyorum." Titus bir saatten fazla bir süredir konseyle telefon görüşmesi yapıyordu. Isaac ve Melody'nin düğünü için toplandıklarından, birkaçını bir yerde yakalamıştı ve diğerlerinin hepsi konferansa bağlanmıştı ve herkes konuşmak için bir şans istiyordu. Bağlamak için. Taleplerde bulunmak için. Soru sormak için.

"Şimdi ona inanmasalar bile, tanıştıklarında inanacaklardır.

Justus," dedi Lochlan, taze bir omleti keserken. "Drew'un kokusu onun üzerinde, gün gibi ortada. Titus'un bundan sonra kimseye bulaştırdığını düşünmeleri mümkün değil."

"Evet, ama bu da sorunun bir parçası." Sandviçimin yarısını elime aldım ve gerçekten bir ısırık almayı düşündüm. "Sanırım kardeşine zarar vermelerine izin vermektense suçu üstlenmeyi tercih ediyor."

"Drew onu manipüle ettikten sonra Justus'u yaptıklarından nasıl sorumlu tutabilirler ki?" Naveen kahvesine krema yerine bir yudum viski koyarken sordu. Ya da şeker. Ya da daha fazla kahve. Drew'in cesedini gördükleri ve Justus'un kokusunu aldıkları anda içmeye başlamışlardı ama infazcılardan hiçbiri tek bir kelime bile gevelememişti.

Sarhoşluğa ulaşmanın zorluğu, bir şekil değiştirenin delicesine hızlı metabolizmasının avantajlarından ve dezavantajlarından biriydi.

"Aynı şekilde beni de sorumlu tuttular," dedim Naveen'e. "Ama Justus bir kadın olmadığı için, bana sundukları 'merhameti' ona sunmaları için bir sebep yok." Ve cezam verildiğinden beri ilk kez bunun gerçekten bir merhamet olduğunu fark ettim.

Titus, Justus'u idam edeceklerinden korkuyordu. Hızlıca. Konseyin bana ihtiyacı vardı ama başka bir erkek başıboşa ne ihtiyaçları vardı ne de bunu istiyorlardı.

kontrol edebileceklerinden emindiler. Tırmık hummasından ölen bir kadın da dahil olmak üzere dört kişiye hastalık bulaştırmış bir başıboş.

Yaşamasına izin vermek için hiçbir sebepleri yoktu.

Bakışlarım mutfağın arka tarafındaki pencere kenarında temiz kıyafetleriyle şafak öncesi kahvaltısını yapmakta olan Justus'a takıldı. Sadece üç yaşındaydı.

Benden yaşça küçüktü ama geçmişte başıma gelen onca şeyden sonra bile kendimi hiç hissetmediğim kadar genç ve savunmasız görünüyordu.

birkaç ay. Justus liseyi bitireli iki yıldan az olmuştu. Ailesini kaybetmişti.

Ve bir bakıma, Titus hastalığa yakalandığında ve onu korumak için aralarına mesafe koymaya başladığında kardeşini de kaybetmişti.

Ve eğer Titus bir mucize gerçekleştiremezse, çok yakında hayatını kaybedecekti.

YİRMİ DÖRT

Titus

Ağır perdeleri çektim ve tepedeki ışığı kapattım, Sonra deri koltuğuma gömülüp gözlerimi kapattım ve güneş doğmadan önce karanlığın son dakikalarının bu kâbusu başka bir güne sürükleyeceğini düşündüm. Bir buçuk saat herhangi bir konferans görüşmesinin sürmesi gerekenden daha uzundu ve bunu Marc Ramos dahil on Alfayla paylaşmak zamanın durmasına neden olmuştu.

Ve hala bir cevabım yoktu.

Onlara söylediğim her şeye inanmışlardı, muhtemelen onlara kanıt olarak Drew Borden'ın cesedini göndermeyi teklif ettiğim için. Ama her zamanki gibi, konsey üyelerinin çoğu gerçeği, kendilerine kazandıracaklarından daha az kullanıyorlardı.

Faythe ve Marc benim adıma tartışmışlardı elbette. Rick Wade de elinden geldiğince mantığın sesi olmuştu. Bu da sınırlıydı çünkü birçok açıdan konsey üyesi arkadaşlarının çoğuyla aynı fikirdeydi.

Justus yasaları çiğnemişti. Tehlikeliydi. Ve konseyden onun adına bir iyilik istemek, son isteğim olan Gururumun tanınması konusunda henüz karar vermedikleri düşünüldüğünde, iyi niyetlerini kazanmak için iyi bir yol değildi. Ve onların asi tekirini iade etmediğimi de.

Oturduktan dakikalar sonra deri koltuğumun kolundan telefonum çaldı ve karanlık ofisimi parlak beyaz bir ışıkla aydınlattı. Rick Wade'in adı ekranda belirdi.

Derin bir nefes aldım ve aramayı kabul ettim.

"Tamam Titus, sana bir teklif yapmaya hazırız." Wade'in sesi hatta yankılandı, hoparlör modunun arayan kişiyi biraz fazla uzakta gösterme özelliğine sahipti.

"Dinliyorum."

"Bildiğiniz gibi, bir insana hastalık bulaştırmak idamlık bir suçtur. Bu da ölüm cezasını gerektirir. Aynı şey türümüzü dünyaya ifşa etmek için de geçerli. Bizim hesabımıza göre kardeşiniz, biri çizik ateşinden kurtulamayan dört kişiyi enfekte etti ve Jackson Hayvanat Bahçesi'nde bizi kolayca ifşa edebilecek eylemlerde bulundu. Bu beş suçlamadan da hayatını talep etme hakkımız var. Ama içinde bulunduğu koşulları göz önünde bulundurarak onu bağışlamaya hazırız. onun suçları. Bir şartla."

Wade daha kelimeleri oluşturmamadan ne söyleyeceklerini biliyordum.

"Sen Robyn ve Justus'u bize teslim et, biz de kardeşin için ölüm cezasını masadan kaldıralım."

"Ya sana Robyn'i veririm ya da kardeşimi öldürürsün?" Sesim soğuk ve ölü gibiydi. Öfkemi toparlayacak enerjim bile yoktu.

"Söylediğimiz bu değil. Sizden kendi iyiliği için doğru olanı yapmanızı istiyoruz. Karşılığında da kardeşinizin idam edilmek yerine disiplin altına alınmasını ve rehabilite edilmesini kabul edeceğiz."

"Nasıl disiplinli?"

"Bunu henüz konuşmadık ama çok ciddi suçlar işledi. En yaygın önlemler hapsetmek, pençelerini kesmek ve her iki kesici dişini de kaybetmek. Gerçi bu sonuncusu biraz arkaik ve pek olası değil."

"Onu hapsetmek ve parmaklarının ucunu kesmek mi istiyorsun?" Ayağa kalktım ve telaşlı bir tempoyla volta atmaya başladım. "Ne yaptığını bile bilmiyordu!"

"Bir açıklama yapmak zorundayız Titus. Eğer onu rahat bırakırsak, otoritemizi sarsmış oluruz. Ayaklanmaya davetiye çıkarmış oluruz."

Saçmalık. "Robyn ne olacak?" diye sordum. "Cezasının bitmesine ne kadar kaldı?"

Wade'in sessizliği ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Sözünü tutmadı. Bunun da cezasız kalmasına izin veremeyiz."

"Ona dokunmayacaksın," diye homurdandım, ellerim telefonun etrafında kenetlenmişti. "Kimse ona dokunamaz." Sesimdeki gerçeği duyacaklarını çok geç fark ettim. Sözlerimde.

Hepsinin canı cehenneme.

Birden her şey çok basit göründü.

Robyn bana aitti ve onlardan biri bile ona el sürmeye kalkarsa savaşı *onlara* getirirdim.

Wade, "Elbette kimse ona dokunmayacak," diye ısrar etti. "Sadece ev hapsini uzatıyoruz. Döndüğü günden itibaren bir yıl."

"*Bir yıl mı?*"

"Bu çok cömert bir teklif!" Paul Blackwell'in titrek ve öfkeli sesini tanımak kolaydı. Onun telefonda olduğunu fark etmemiştim bile.

"Evet ve bunun bir zaman sınırı var," diye ekledi Wade. "Yirmi dört saatiniz var. Ondan sonra anlaşma ortadan kalkar ve Robyn ile Justus için gelmekten başka seçeneğimiz kalmaz. Ne dediğimi anlıyor musun? Sen?"

Kardeşimi ve kız arkadaşımı teslim et, yoksa bölgemi işgal eder, Robyn'i kaçıtır ve Justus'u öldürürsün.

Bırakın denesinler. Onlar için hazır oluruz.

"Yüksek sesle ve net bir şekilde geliyorsun, Rick. Yakında benden haber alacaksın." Telefonu kapattım. Sonra da duvara fırlattım.

Cep telefonum binlerce cam, alüminyum ve elektronik parçaya ayrıldı.

Ofisin kapısı açıldı. Robyn'in kıvrımlı silueti kapı aralığında belirdi, koridordan gelen ışıkla arkadan aydınlanmıştı. Gözlerini kısarak odaya baktı, sonra mutfığa doğru döndü. "Hey Naveen, Titus'un yeni bir Telefon!"

"Hallediyorum!" diye bağırdı.

Odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Sanırım pek iyi gitmedi?"

"Gördün mü?" Koşullara rağmen gülümsedim ve onu kendime çektim. "I

akıllı olduğunu *söylemiştim*."

"Pislik." Ama kollarını boynuma doladı ve başını omzuma koydu.

Burnumu saçlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım. "Bana bir anlaşma önerdiler. Justus için ölüm cezasını masadan kaldıracıklarını söylediler. katılıyorum."

Robyn bir adım geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu harika! Ne yapıyorlar

istiyorsun...?" Anlayışının üzerine çökmesiyle sorusu acı dolu bir sessizliğe gömüldü. "Beni istiyorlar."

"Evet."

"Tamam. Bu hiç de şaşırtıcı değil." Yüksek sesle düşünerek başını salladı. "Zaten geri dönmem karşılığında onun dokunulmazlığını istemeye hazırdım.

Ve bu sadece geçici bir durum." Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve geri kalanını kulağıma fısıldadı. "Onları daha iyi olduğuma ikna eder etmez geri döneceğim. En fazla bir ay sonra, otuz günlük yokluğumuzu telafi etmiş olacağız."

"Gitmen bir aydan uzun sürecek Robyn."

"Ne?" Topuklarının üzerine düştü ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Neden?" "Seni cezalandırmak için mi? Beni cezalandırmak için mi?" Nefes verdim ve kalanını tükürdüm.

"Ev hapsini bir yıl uzatıyorlar."

"Bir yıl mı? Lanet bir yıl mı? Okulsuz mu? Ailesiz? Sen olmadan?" Başımı salladım, çenem o kadar sıkılmıştı ki dişlerim gıcırdamaya başlamıştı. "Ve eğer gitmezsem, kardeşinin ölüm fermanını imzalamış olacağım." "Gitsen bile pençelerini kesip onu bir yere kapatacaklar.

Birinin bodrumunda." Faythe'yi bir kez kilitlemişlerdi. Kardeşlerinden birini de, gerçi onun bunu hak ettiğini duymuştum. "Ama iş oraya varmayacak." Bakışları benimkilerle buluşana kadar çenesini yukarı kaldırdım. "Dövüşeceğiz."

Kaşları çatıldı ve şüpheciliğe dönüştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İkinizi de konseye vermeyeceğim Robyn. İkinizle de yaşayamam.

Bu. Gelip sizi almaya çalışacaklar ve biz de savaşacağız. Bizden daha çok var. Kaç kişi olduğumuzu bile *bilmiyorlar*. Neyin üzerine yürüyecekleri hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Hayır!" Birden dehşete kapılmış gibi göründü. "Titus, sokak hayvanlarının çoğu eğitimsiz. Birçoğu yeni ve hâlâ alışmaya çalışıyorlar ve yarısı henüz senin otoriteni tanımıyor bile. Onlara konseyden onay, destek ve saygı getireceğine söz vermiştin ama onlara savaş veriyorsun. Senin için savaşmayacaklar. Ben de onlardan benim için savaşmalarını istemeyeceğim. Hiç tanımadıkları bir kadın için ölmelerini. Bundan daha iyisini hak ediyorlar."

"Biliyorum." Her zamanki gibi Robyn haklıydı. "Ama bunlar bizim seçeneklerimiz.

Ve seni pazarlık kozu olarak kullanmıyorum."

"Tamam." Benden uzaklaştı, kararlılığı yüz ifadesine kazınmıştı ve aramızda bir uçurumun açıldığını hissedebiliyordum. "Ama bu benim kararım ve bunu ben vereceğim. Her şeyin bir anda benim yüzümden paramparça olacak. Ve kardeşine zarar vermelerine izin vermeyeceğim." Cebinden telefonunu çıkardı.

"Robyn..." Sesimde sert bir uyarı tonu vardı. "Ne yapıyorsun?"

Rehberindeki bir isme tıkladı ve telefonun çaldığını duydum. Sonra biri cevap verdi.

"Bayan Sheffield?" Rick Wade'in sesi benim hissettiğim kadar şaşkındı.

"Evet." Robyn bana arkasını döndü ve karanlık odada kitap raflarının bulunduğu duvara doğru ilerledi. "Yeniden görüşmek için arıyorum."

"Robyn, telefonu kapat," dedim, ama beni bir el hareketiyle başından
kaşlar
ını
çat.
"Teslim olacağım ve karşılığında Justus'un gitmesine izin vereceksin.
Onun hiç

Ne yaptığını bilmiyordu ve bir daha asla yapmayacak. Ama ben senin
kurallarını bilerek çiğnedim. Ve zaten istediğiniz kişi benim."

Wade boğazını temizledi. "Korkarım bunu yapamayız. Ancak,
cezasını hafifletmeye istekli olabiliriz. Ama konseye daha uzun vadeli bir
taahhütte bulunmaya istekli olmadığınız sürece olmaz."

"Öyle olmasaydım aramazdım."

"Robyn!" Çılgınca fısıldadım, içimdeki panik fokurduyordu. Ama
yine beni görmezden geldi.

"Justus için altı aylık rehabilitasyonu kabul ederseniz Güneydoğu
Gururuna daimi üye olarak katılacağım. Başka disiplin cezası yok.
önlemler."

"Hayır!" Telefonuna uzandım ama beni geri itti, gözlerinde ateş
parlıyordu.

Wade hattan, "Bu ilginç bir teklif," dedi. "Bunu konseyin geri
kalanına götüreceğim ve-"

"Yeterince iyi değil," diye tersledi. "Ya *hemen* teslim olursun ya
da teklifimi geri çekerim. Di Carlos'la bir yılımı doldurduktan sonra
Abby gibi ben de giderim ve beni sonsuza dek kaybedersin. Karar
senin."

"Robyn, *lütfen...*" Fısıldadım ve ben onu izlerken diğ er her Şey odanın karanlığında kayboldu. Rafları, koltukları ya da masamı g oremiyordum. Kaybetmek üzere olduğum Şey dışında başka hiçbir Şey yoktu.

Artık onsuz yaşayabileceğimden emin olmadığım kadın. "Bunu danışmadan yapamam-"

"Saçmalık," diye tükürdü Robyn telefona. "Bir kahraman olacaksın ve bunu ikimiz de biliyoruz. On saniye. Dokuz... Sekiz... Yedi..."

"Tamam." Wade derin bir nefes verdi. "Bir anlaşmanız var. Justus Alexander'ın altı aylık rehabilitasyon cezasına karşılık kalıcı vatandaşlığınız. Hemen yrrlğ e girecek. İkinizi de alması için birini göndereceğiz."

Robyn onu g orememesine rağmen başını salladı ve boğazımdan bir hırıltı yükseldi. "Marc Ramos'u gönder," dedi. "Faythe dışında güvendiğim tek kişi o ve onun da çok yorgun olduğunu biliyorum."

"Tamamdır," dedi Wade. "Sekiz saat içinde orada olacak."

Telefonu kapattı ve bana döndü. Gözlerinde yaşlar vardı ama sesi sabitti. "Döndüğünde kardeşine iyi bak. Adamlarına iyi bak. Ve yeni tanıştığın bir kız için hepsini öldürtmeye bu kadar hevesli olma." Sonra döndü ve kapıdan dışarı koştu.

"Robyn!" Arkasından bağırdım. Ama o çoktan gitmişti.

Onu çoktan kaybetmiştim. Annem dışında gerçekten değer verdiğim tek kadını.

Lanet olsun. İşte bu.

Mutfığa doğru yürüdüm. "Knox, telefonuna ihtiyacım var."

"Tabii. Al." Ağır dövmele eliyle cebinden cep telefonunu çıkardı ve avucuma sıkıştırdı. Hafızamla aradım.

Marc üçüncü zil sesinde cevap

verdi. "Benim," dedim.

"Hey, Titus, olanlar için çok üzgünüm."

"Biliyorum." Knox'un beni dinlediğinin farkında olarak adadaki bir bar taburesine çöktüm. "Yalnız mısın?"

"Sadece ben ve küçük Greg. Faythe'nin biraz uyumasına izin veriyoruz. Neden?"

"Rick Wade seni aramak üzere. Ve bir iyiliğe ihtiyacım var. Bir başiboştan bir başkasına..."

YİRMİ BEŞ

Robyn

Yatak odamdaki perdeleri kapattım ve uyumaya çalıştım, ama kendimi onun yerine tavana bakıyordum. Saatlerce. Yaptığım şeyi düşünmemeye çalıştım. Hayatımın geri kalanını tek bir arkadaşım bile olmadan Atlanta'da geçirdim.

Beni yıpratmaları ne kadar sürerdi? Sırf hepsini susturmak için bir erkekle evlenmeyi kabul etmem ne kadar sürer?

Asla. Olmaz.

Kapı çalınıp beni uyandırana kadar sonunda dalıp gittiğimi fark etmemiştim. "Meşgulüm!" Doğruldu ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Titus'u görmek isteseydim, öğle yemeği için aşağı inerdim.

"Benim," diye seslendi koridordan. Ona kim olduğunu *bildiğimi* söylemeye hazır bir şekilde kaşlarımı çatarak kapıya baktım- "Justus."

Oh.

"Açık."

Küçük Alexander kardeş içeri girip kapıyı kapattı ve hakkını yemeyelim, karanlık bir odada tek başıma yatmamla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Günün ortasında.

"Marc aradı." Yatağın kenarına oturdu ve ben de ona katılmak için öne doğru kaydım, bacaklarım kenardan sarkıyordu. "Birkaç dakika uzaklıkta."

"Tamam. Teşekkürler."

"Bunu yapmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum." Justus ciddi bakışlarıyla beni kıstırdı ve bu sanki Titus'un daha genç bir versiyonuna bakmak gibiydi. "Hatalar yaptım ve bedelini ödemeye hazırım."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yoktu." Küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Senin cezaya değil, eğitime ve desteğe ihtiyacın var."

Justus başıyla onayladı. Ve bir an için şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde oturduk.

"Hazırlandın mı?" diye sordu sonunda.

Kapının yanında duran bavula baktım. Valizi hazırlamıştım ama... "Hiçbir şey almıyorum." Titus'un bana aldığı kıyafetleri giymek onu unutmamı daha da zorlaştıracaktı.

Ve onu unutmak zorundaydım. Hayatımın geri kalanını Güneydoğu Pride'da, kaybettiklerimi düşünerek geçiremezdim. Nelerden vazgeçtiğimi.

"Abby kıyafetleri alabilir. Gerçi onları içeri aldırması gerekecek."

Omuz silktim. "Ya da çocuklar onları bir hayır kurumuna bağışlayabilir."

"Robyn, ben..." Justus boğazını temizledi ve baştan başladı. "Size teşekkür etmek istedim. Sen olmasaydın kardeşim beni asla bulamazdı. Drew beni öldürürdü." Titus gibi kokan ama çok daha kırılgan hissettiren bir sarımayla kollarını bana doladı.

Justus kendini *çok* genç hissediyordu.

"Tatlım, Titus bunun olmasına asla izin vermezdi." Sırtını okşadım ve gözyaşlarımı sildim. "Ne olursa olsun seninle ilgilenirdi. Seni korumak için kendisinin Pride'dan atılmasına izin verdi."

"Ve sen de aynı şeyi yapıyorsun. Ben sadece... Onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum." Beni bıraktı ve kendi gözyaşlarıyla bakışlarıma karşılık verdi. "Titus daha önce hiç kimseye kız arkadaşım dememişti. Kulağa aptalca geliyor ama bu onun için çok *büyük* bir şey."

Daha fazla gözyaşı döktüm.

Dışarıdan, yaklaşmakta olan bir motorun gürültüsü geliyordu. Marc gelmişti.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim." Justus'u bir kez daha kucakladım ve gözyaşlarımı sildim. "İyi olacaksın. Onların 'rehabilitasyonunun' her saniyesinden nefret edeceksin ama iyi olacaksın."

Araç ön tarafta durdu ve motor durdu. Bir arabanın kapısı kapanırken pencereye döndüm. *Zaman doldu.*

Ayağa kalktım ve Justus da benimle birlikte ayağa kalktı. "En azından birlikte olacağız. En azından yolculuk boyunca," dedim.

Marc'ı mutfakta Knox'un yedirmeye çalıştığı omleti düşünürken bulduk. Roka konusunda tereddüt ediyor gibiydi.

Ayak seslerimizi duyduklarında ikisi de döndü. "Robyn." Marc kollarını açtı ve gömleğindeki SpaghettiOs kokan el izi şeklindeki küçük lekeye rağmen isteksizce sarılmayı kabul ettim. "Ve sen de Justus olmalısın." Beni bıraktı ve Titus'un kardeşinin tokalaşması için bir elini uzattı.

"Evet. Efendim." Justus eli kabul etti ve sıkıca sıktı. Korkmuş ama vakur görünüyordu. Tıpkı kardeşi gibi. "Bunun için teşekkür etmek istiyorum."

"Bana henüz teşekkür etme." Marc sırttı. "Faythe seni banyodan çıkarana kadar neye bulaştığını tam olarak anlayamayacaksın çünkü hamile kadınlar her zaman hak sahibidir."

Ne? Justus rehabilitasyonunu Justus rehabilitasyonunu Faythe ve Marc'la geçirirken ben Di Carlos'la mı kaldım?

"Hazır mısın?" Titus kapıda belirdiğinde Marc ona sordu.

Titus bana baktı ve gri gözlü bakışlarında bir duygu dünyası dönüyordu. Ona gitmek istedim. En azından kollarımı ona dolamak ve veda öpücüğü vermek istedim. Ama bu işi çok daha zorlaştıracaktı.

Justus başını salladı. "Ne yapmam
gerekiyor?" "Sadece beni takip et," dedi
Marc.

Şaşkınlıkla etrafıma baktığımda Lochlan, Naveen ve Brandt'ın
mutfağa girmiş olduklarını ve yüz ifadeleri dikkatle boş bir şekilde
izlediklerini gördüm.

Ne oluyor be?

"Justus Anthony Alexander, Alfalarınızın emirlerine
uyacağınıza, her konuda Gururunuzla sadık kalacağınıza ve hiçbir şeyi
Gururun iyiliğinin önüne koymayacağınıza yemin ediyor musunuz?"

"Kesinlikle öyle." Justus dosdoğru önüne baktı, resmi duruşu hem
Marc'ın hem de Titus'un kıkırdamasına neden olan bir cevapla tezat
oluşturuyordu.

"O halde sizi kendim ve burada bulunamayan eşim Alfa Faythe
Sanders adına Güney-Merkez Gururu'nun bir üyesi olarak kabul ediyorum,
çünkü doktor hamileliğinin yedinci ayında çok fazla seyahat ettiğini ve
dinlenmesi gerektiğini söyledi."

Titus ve diğer çocuklar güldüler.

Mutfağa şaşkınlıkla baktım. "Ne?" Gözlerimi kocaman açarak
Marc'a baktım. "Onu az önce Gurur'unuza mı kattınız?"

"Evet." Marc Justus'un elini tekrar sıktı. "Ve artık resmen bir üye
olduğuna göre, bir duruşma garantisi var. Masum olduğunu kanıtlamak için
bir şans. Ne olursa olsun."

"Ne?" Şaşkınlıkla Titus'a döndüm. "Neler oluyor? Neyi anlamıyorum?"

Bir parmağını kaldırdı, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bekle bir dakika. Bu en iyi kısmı." Titus cebinden yeni telefonunu çıkardı ve aradı. "Alo, Rick? Ben Titus. Senin için bir cevabım var."

"Şey... Anlamıyorum," dedi Rick telefonun ucundan. "Robyn bize zaten bir cevap verdi."

"Kardeşim ya da benim adıma pazarlık yapma yetkisi yoktu. Justus az önce Güney-Merkez Gururu'nun bir üyesi olarak yemin etti. Bu da ona, benim bölgemde ya da Robyn'de ne olursa olsun adil yargılanma hakkını garanti ediyor. Ve senin artık Robyn'in daha bilinçli bir karar verme şansı olması gerektiğini düşünüyorum. Bekle, onunla konuşmana izin vereceğim."

Titus telefonu bana uzattı.

Ciddi misin sen? Diye

mırıldandım. Kocaman bir gülümsemeyle başını salladı.

Odaya baktım ve tüm çocukların -Marc ve Justus dahil- bana sırtıttığını gördüm. Belli ki bunu başından beri biliyorlardı.

Telefonu kulağıma götürdüm, kalbim göğsümün derinliklerinde çarpıyordu. "Rick? Daha önceki teklifimi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim, ancak şu anda Gururlarınızdan birinin üyesi olmadığım için Mississippi Vadisi Gururu'na katılmak üzere teklifimi geri çekiyorum. Beni konseyin otoritesi ve etkisi altında tutmak istiyorsanız, Gururumu ve Alfa'mın otoritesini kabul etmeniz gerekecek. Titus Alexander. Bizim için bir karar verdiğinizde sizden haber bekliyoruz. Hoşça kalın!" Telefonu kapattım.

Rick Wade şok içinde kekelerken.

Titus'a telefonunu geri verdim. Başım döndü. "Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum." Ellerim iki yanıma düştü. "Ya istila ederlerse?"

"Yapmayacaklar," dedi Marc. "Şu anda Faythe onlara senin Güneydoğu'ya ya da başka bir Pride'a resmi olarak katılmadığını hatırlatıyor, bu da senin üzerinde hiçbir yetkileri olmadığı anlamına geliyor. Ve eğer senin için Mississippi Vadisi'yle savaşmaya karar verirlerse, Güney-Orta Gururu'yla da savaşmış olacaklar. Ve Appalachian Pride ile. Titus'la savaşa girmeye istekli olabilirler ama sonuncusundan bu kadar kısa bir süre sonra başka bir iç savaşa girmeye istekli olmayacaklardır."

"Bu nasıl oldu?" Sersemlemiş bir halde fısıldıyorum.

Titus beni kucakladı ve bana gülümsedi. "Yapabileceğim her iyiliği yaptım. Faythe ve Marc destek oldular. Ve Abby'nin kardeşi geldi

Jace'in eski Pride'ı ile. Görünüşe göre piyon olmaktan bıkmış ve yetişkinlerin masasına oturmaya hazır."

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum." Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve kollarımı boynuna doladım.

"Seni kaybedemezdim Robyn. Sen tanıdığım en zeki, en seksi ve en sinir bozucu tekirsin. Mississippi Vadisi Gururu sana bizim demekten onur duyuyor."

"Buraya, buraya!" korusu etrafımdan geldi.

"Bu çok iyi!" Gözlerimde yaşlar, yüzüme yapışmış bir sırtışıla odaya baktım. "Çünkü siz uyumsuz piçler hepiniz bana mahkumsunuz!"

"Seni bölgeye daha sonra kabul edebilirler." Titus elimi tuttu ve beni yatak odasına giden merdivenlere doğru çekti, gözlerindeki sıcaklık içimi yakıyordu. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca tamamen benimsin..."

Sevgili okuyucu,

Kör Kaplan'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım kariyerimi başlatan Shifters serisinin bir yan ürünü olan Wildcats serisini beğeniyorsunuzdur. Eğer henüz okumadıysanız, iki seri arasında köprü kuran kısa öykü "Av "a göz atmayı unutmayın.

2010'da [Shifters serisini](#) bitirdiğimde, elimdeki [kitapların](#) tükendiğini düşünmüştüm.

O dünyada anlatacak hikayeler. Dört yıl sonra "[Av](#)" hikayesini bağımsız bir yeniden yayın için gözden geçirirken, Jace'in

Alfa olarak görev yapmak, Wildcats kitaplarının temelini oluşturan fikri ateşledi. Ya tamamen başıboşlardan oluşan bir Gurur olsaydı? Bölge Konseyi nasıl tepki verirdi? Bu yeni Gurur ne gibi zorluklarla karşılaşır? Ona kim liderlik ederdi? Sosyal ve siyasi yapısı, yerleşik bölgelerde gördüklerimizden nasıl farklı olurdu? Ve en önemlisi, tüm bu sokak hayvanları, onları doğaları gereği reddeden bir dünyada sevgiyi nasıl bulacaklar?

Kör Kaplan bir sokak hayvanının bakış açısıyla yazdığım ilk kitap ve doğuştan bir şekil değiştirenin kanıksayacağı şeyleri keşfetmekten büyük keyif aldım. Yine de, Jackson hayvanat bahçesinin coğrafyası ve *Kör Kaplan* haftasının varlığı gibi hikayenin daha gerçekçi yönleriyle ilgili bazı özgürlükler aldığımı lütfen unutmayın. Bildiğim kadarıyla, Millsaps College daha önce hiç böyle bir festivale ev sahipliği yapmamıştı.

Eğer *Kör Kaplan'ı* beğendiyseniz, umarım kitapları incelediğiniz her yerde incelemeyi düşünürsünüz, çünkü bağımsız bir seri olarak (bir yayıncıya satmak yerine kendim çıkarıyorum), Wildcats kitapları tamamen kendi tanıtım çabalarım ve okuyucuların kulaktan kulağa yayılmasına bağlı. Ve eğer

Yeni çıkan kitaplardan, yarışmalardan ve kapak resimlerinden haberdar olmak istiyorsanız, (düşük hacimli) e-posta listeme kaydolmak için [buraya](#) tıklayın.

Okuduğunuz için tekrar
teşekkürler! Rachel Vincent

[Rachelvincent.com](#) | [Twitter](#) | [Facebook](#)

Yazar Hakkında

Rachel Vincent eski bir İngilizce öğretmeni ve Oxford virgölünün hevesli bir şampiyonudur. Oklahoma'daki evini iki kedi, iki genç ve başından beri onun bir numaralı hayranı olan kocasıyla paylaşıyor. Görüldüğünden daha yaşlı ve hissettiğinden daha genç olan Rachel, kendisini korkutan şeyler hakkında yazmanın en ucuz terapi yöntemi olduğuna inanıyor - ama sosyal medya da ikinci sırada geliyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.